

உன்னை விடமாட்டேன்

“சாரி...” என்றான் அவன் திகிலோடு.

“நேரமாயிடுத்து”

மாரித்தாண்டம் கண்களைத் திறத்தாரி. ஜன்னல் திரை வழியாய் வந்து விழுந்த வெயில் வெளிச்சத்தில் அவர் கன்னத்தில் விப்ச்டிக் கோடு பளபளத்தது.

அது சிறிய அறை—கம்பாரிட்மென்ட்டைப் போல இருந்தது.

ஆனால் அதிலிருந்த ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் ஒரு சிறப்பு இருந்தது. நடுவில் வட்டவடிவமான கட்டிலின் மேலிருந்த நீலநிற காஷ்மீர் விரிப்புக்குக் கீழே பரப்பி யிருந்த ஜப்பான் கம்பளம் ‘மேட்ச்’ ஆக இருந்தது.

மாரித்தாண்டம் எழுந்து ஃபிரிட்ஜிலிருந்து தண்ணீரை எடுத்துக் குடித்தாரி. அந்த அறையையொட்டியே பாத் ரூமும் இருந்தது. பாத்ரூமிற்குள் நுழையப் போவதற்கு முன்னால் செக்ரட்டரி வந்து அவருடைய டர்க்கிஷுவை அவிழ்த்தான்.

அவரி கட்டுமஸ்தான உடல்வாகு கொண்டவர். ஆறடி உயரம் இருந்தாரி. காதோரத்தில் லேசாய் கேசங்கள் நரைத்திருந்தன. வயது ஐம்பது. அகன்ற முதுகு தென் றட்டது.

“ஷல் ஐ பேத் யூ சரி ..?” பணிவாய்க் கேட்டான்.

“நோ தாங்க்யூ...” என்று பாத்ரூமிற்குள் நுழைந் தாரி. வெதுவெதுப்பான நீரில் கலந்திருந்த ‘பாரீஸ்ஸை’ நறு

மனத்தைப் பரப்பிக் கொண்டிருக்க, இரண்டே நிமிஷத்தில் குவியலை முடித்துக் கொண்டார்.

அவர் செகிரட்டரி சூட்டை எடுத்துத் தயாராய் வைத் திருந்தான். அவர் அதை உடுத்திக்கொண்டார். ஜன்னல் திரைச்சீலைகளை ஒதுக்கி வெளியே பாரிவையிட்டார். மேகங்கள் ஆங்காங்கு குவியலாய்த் தென்பட்டன.

“ஜின் சரி...!” அவருக்கு மாலையில் ஜின் அருந்துவது பழக்கம். ஆனால் இம்முறை “வேண்டாம்...தேநீர்...” என்றார்.

அவன் கொஞ்சம் தடுமாற்றமடைந்து-“இண்டியன்...?” என்று கேட்டான்.

“இல்லை, சைனீஸ் டி.” அவர் பழக்க வழக்கங்கள் எந்தச் சமயத்தில் எப்படி இருக்கும் என்று அவருக்கே தெரியாது. அவன் பக்கத்திலிருந்த வராந்தாவிற்குள் லுழைத்தான். அவனைத் தொடர்ந்து கதவு மூடிக் கொண்டது.

நியூயார்க் கேஸ் சம்பந்தப்பட்ட கோர்ட் காகிதங்களைப் படிக்கத் தொடங்கினார். அதில் முக்கியத்துவம் எதுவும் இல்லை. வெற்றியின் உற்சாகம் அது. கொஞ்ச நேரம் படித்தபிறகு அக்காகிதங்களைத் தள்ளிவைத்து விட்டு, எதிர் சீட்டின் மேல் காலை நீட்டிக்கொண்டு சிகாரி பற்றவைத்துக் கொண்டார்.

நாலு பேர் உட்காருவதற்கு வசதியாய் சீட்டுகள் இருந்தன. நடுவிருந்த மேஜையில் அன்றைய வெளி நாட்டுப் பத்திரிகைகள் இருந்தன. நியூயார்க் டைம்ஸ், டைண்டன் ஹெரால்ட் முதலிய பத்திரிகைகள். நியூயார்க் டைம்ஸ் பத்திரிகையின் முதல் பக்கத்தில் இடது பக்கத்திலிருந்த செய்தியின் மேல் அவர் பாரிவை பட்டது.

வேசாய்ச் சிரித்துக் கொண்டார் அவர்.

விமான நிலைய கிரௌன்ட் கண்ட்ரோலருக்கு பைலட் டிடமிருந்து அனுமதி கேட்டு ஓயர்லெஸ் வந்தது. 'சீதோஷ்ண நிலை துல்லியமாய் இருக்கிறது. நீங்கள் இறங்கலாம்' என்றார் அனுமதி வழங்கியவாறு.

பொழுதுபோக்காய் வம்பளக்க வந்து உட்கார்ந்து கொண்ட ஆஃப் டியூட்டி ஆபீசர் கேட்டார்—“இப்ப எந்த விமானம் இருக்கு...”

“ஏர் இண்டியா இல்லை. சார்டர் ப்ளேன்.”

“சார்டர் ப்ளேனா?...” விபந்து கேட்டார்—
“சொந்த விமானத்தை ஓட்டக்கூடிய ஆனியாரோ?...”

“மார்த்தாண்டம் என்று...பாரி மருட்டிகல் இண்டஸ்ட்ரியலிஸ்ட்.”

தொலையில் வந்துகொண்டிருந்த விமானம் வானத்தில் கிறிய புள்ளியாய்த் தென்பட்டது.

அவள் தேநீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

* * *

“இன்னும் எவ்வளவு நேரம்...?” என்று கேட்டார்.

“இன்னும் ஐந்து நிமிஷம் சார்” என்றாள்.

ஐன்னல் திரையை விலக்கித் திரும்பவும் வெனியே பார்த்தார். மேகங்களுக்கிடையே இருந்து விமானம் மெதுவாய் கீழே இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. கீழே நகரம் தென்பட்டது.

நகரத்தின் வடக்கே இருந்த இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் டிற்கு மேலாய் இறங்கிக்கொண்டிருந்தது விமானம். அந்த எஸ்டேட்டிலிருந்த பாதி தொழிற்சாலைகள் அவருடைய பதுதான். உயரமான தொழிற்சாலை புகைப்போக்கியின் வழியாய் கருமையான புகை வெனியேறி, காற்றோடு கலந்து கொண்டிருந்தது. புகையிலைப் பூச்சிக் கொக்ளி

மருந்தான இன்டாஜின்—ஓ உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலை அது. அவர் ஜின்னல் திரையை முடிவிட்டு பத்திரிகையைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டார்.

பைலட்டின் குரல் ஒலிபெருக்கியில் பணிவோடு கேட்டது.

“சார்...இன்னும் இரண்டு நிமிஷங்களில் நாம் இறங்கப் போகிறோம்.”

அவர் எழுந்து கட்டிலை நெருங்கினார். அவ்வறையில் பைலட் கேபினுக்கிடையில் ஒரு சிறிய அறை இருந்தது. அதில் அவர் பி. ஏ. உட்கார்ந்திருந்தார். பின்பக்கத்திலிருந்த வாஷ்பேஸினுக்கருகில் இருந்த கண்ணாடியில் தன் விப்டிங்கை சரிபண்ணிக் கொண்டிருந்தான் அவர் செக்ரட்டரி. சிவப்பு ஸ்கர்ட்டில் அவள் வெண்மையான உடம்பு பளபளத்துக் கொண்டிருந்தது.

ஜூரிச்சிலிருந்து இந்தியாவுக்கு சுமார் எட்டுமணி நேரப் பயணம். நியூயார்க்கிலிருந்து புறப்பட்டு, ஜூரிச்சிற்குப் போய், சுவிஸ் பாங்கில் தன் வேலையை முடித்துக் கொண்டு தாய்நாட்டிற்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தார் அவர். நியூயார்க் கோர்ட்டில் சாதித்த வெற்றி அவரை உற்சாகத்தில் ஆழ்த்தியிருந்தது. அதனால் அரைமணி நேரமாய் அவரது செக்ரட்டரி திணறிக் கொண்டிருந்தான்.

அவரது பிரைவேட் கெஸ்ட் ஹவுஸைப் போலவே அந்த விமானத்தின் உட்புறம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. சிறிய படுக்கை அறை. முன்னால் லவுஞ்ச், பின்னால் சமையல் ஏற்பாடுகள், அவருக்கு வேண்டியவர்கள் உட்கார்ந்து கொண்டுவதற்கு இன்னொரு அறை.

உள்ளே நுழைந்தால் அது விமானம் என்ற நிலைவே மறந்து விடும்படி தோன்றும். நிறைய பிரச்சனைகளை உடனுக்குடன் மறந்து விடும்படி பண்ணிக் கொண்டுவது அவர் வழக்கம்.

அவருக்கு ஒரே மகள். பிறந்ததுமே மனைவி இறந்து விட்டாள். அந்த வேதனையை மறக்க வேண்டி—அவரது மகன் வயதுள்ள புதுப்புது செகரட்டரிகள் அவரிடம் மாறி மாறி வேலை செய்து வந்தார்கள்.

அவருடைய லாயர்களும, டாக்டர்களும், அகௌன்டென்டுகளும், அவர் பிரச்னைகளில் பங்கெடுத்துக் கொள்வார்கள். அவர் செகரட்டரியின் சம்பளம் மாநில கவரினரின் சம்பளத்தைக் காட்டிலும் இருமடங்கு அதிகம்.

விமானம் தரையில் இறங்கி, லேசான குளுக்களுடன் நின்றது. அவர் எழுந்தபோது பாரிவை மற்ஹொரு முறை 'நியூயார்க் டைம்ஸ்' பத்திரிகையில் கீழே இடது பக்கமாய் வெளிவந்திருந்த செய்தியின் மேல் பட்டது—

“இந்திய மருந்து உற்பத்தியாளர் மார்த்தாண்டத்தின் மீது நியூயார்க் ஃபெடரல் கோர்ட்டில் போடப்பட்ட வழக்கு ரத்து”

என்றிருந்தது தலைப்பு. அவர் உதட்டில் முறுவல் இன்னும் நீங்கவில்லை. விமானம் நின்றவிட்டதால் 'புகை பிடிக்கக்கூடாது'—என்ற விளக்கு அணைந்துவிட்டது. அவர் நெருப்புக்குச்சியைப் பற்ற வைத்தார். ஆனால் சிகரெட் பற்ற வைத்துக்கொள்வதற்கில்லை.

நியூயார்க்கிலிருந்து இந்தியாவிற்கு வந்தபொழுது நடுவில் ஜூரிச்சில் தங்க நேரிந்தபொழுது, இந்தியாவிற்கு அண்டையில் இருந்த ஒரு வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த வாழ்த்துத் தந்தியைக் கொளுத்துவதற்காக எடுக்கும்போது பார்த்தார். அந்தத் தந்தியில்...“நீங்கள் சாதித்த வெற்றிக் குப் பாராட்டுக்கள்...ஏஜென்ட் கியூ” — என்றிருந்தது.

அக்காபிதம் முற்றிலும் சாம்பலாகும் வரையிலும் பொறுத்திருந்து, பிறகு தன் பிரைவேட் விமானத்திலிருந்து கீழே இறங்கினார் மார்த்தாண்டம். இந்தியாவின் எதிரியான அந்நாட்டு ஏஜென்ட் அனுப்பிய தந்தி தன்னிடம் இருப்பது

தல்வதில்லை. எந்த நேரத்திலும் சட்டத்தின் பிடிக்குள் அகப் பட்டுக் கொள்ளாமலிருப்பது அவருக்குக் கைவந்த கலை.

விமானத்திற்கு வெகு அண்மையிலேயே நின்றுகொண்டிருந்த 'ரோல்ஸ் ராய்ஸ்' காரில் ஏறாமல், ஏரிப்பாரிட் லவுஞ்ச் வரையிலும் நடந்துகொண்டிருந்த அவரை வியப்புடன் பாரித்தான் செக்ரட்டரி.

காரணம் இரண்டு நிமிஷங்களுக்குப் பிறகுதான் தெரிந்தது...விமான நிலையத்து லவுஞ்சில் பத்திரிகை நிருபர்கள் இருந்தார்கள். அவர் தன் வெற்றியை எல்லா இந்தியப் பத்திரிகைகளும் பிரசுரிக்கவேண்டும் என்று விரும்பினார். அதனால்தான் தானே அவர்களை நோக்கிப் போனார்.

மார்த்தாண்டத்துக்குப் பத்திரிகை யாளர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்துவந்தது. யாரை எப்படி கைக்குள் போட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்று அவருக்கு நன்கு தெரியும். முறுவலுடன் கையைத் தூக்கினார். கேமிராக்கள் 'க்ளிக்' என்று படம் பிடித்துக்கொண்டன. கடைசிகேமிரா 'க்ளிக்' ஆகும் வரைக்கும் கையை அப்படியே வைத்துக்கொண்டிருந்து, பிறகு கீழே போட்டார்.

"உங்கள் மேல் போடப்பட்ட வழக்கு ரத்தானது பற்றி நீங்க என்ன நினைக்கிறீங்க?..."—கேள்விகள் தொடங்கி விட்டன.

"தர்மத்தான் கடைசியில் வெற்றி பெறும்னு நம்பறேன்"—முறுவலுடன் பதிலளித்தார்.

"தனிப்பட்ட விரோதத்தால்தான் உங்கள் மீது ஆமெரிக்காவில் குற்றம் சுமத்தப்பட்டதுனு நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?"

"முன்னுக்கு வரும் எந்த ஆளின் மீதும் எல்லோர் பாரியையும் படுவது சகஜந்தானே?"

“அமெரிக்க ஆஸ்பத்திரிக்கு நீங்கள் ஏற்றுமதி பண்ணிய மருந்துகளில் கலப்படம் இருந்தது என்ற விஷயத்தைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?”

“அந்தக் கலப்படம் எங்க தொழிற்சாலையிலோ அல்லது இந்தியாவிலோ நிகழவில்லை. மிகப்பெரிய ஏற்றுமதி அது. அதை விரும்பாத வெளிநாட்டுக் கம்பெனிகளின் கை இதில் ஓங்கியிருக்கும் என எண்ணுகிறேன்.”

மார்த்தாண்டம் சிரித்துக் கொண்டே சொல்வித் கொண்டிருந்தார். இவைபெல்லாம் நாளைக்குச் சிறப்பாய் பிரசுரமாகும் என்றறிவார் அவர். இந்த நிருபர்களை எல்லோருக்கும் நேற்று மாலையிலேயே ஸ்காட்ச் பாரிட்டி தரப் பட்டது.

‘மார்த்தாண்டத்தைப் போன்ற வியாபாரப் புன்னிகள் இந்தியாவிற்குப் பெருமை தேடித் தருபவர்கள். அவர் புகழைக் கெடுக்க சிலர் முயல்கிறார்கள். அதில் அரசாங்கமும் கூடப் பங்கெடுத்துப் கொண்டிருக்கலாம். எத்தனை அநியாயமான வழக்குகள் புனையப்பட்டாலும் அவர் நிலை குலையவே இல்லை’...என்பன போன்ற செய்திகள் மறுநாள் பத்திரிகைகளில் வெளிவர ஆயத்தமாகி கொண்டிருந்தன.

“இந்த இந்திய நாடு என் நாடு, இதன் வளர்ச்சிக்காகவும் வியாபார ஆயினிருத்திக்காகவும், நான் உயிரோடிருக்கும் வரையிலும் பாடுபடுவேன் என்பதைத் தெரியப்படுத்திக் கொள்கிறேன்” என்றார்

“கலப்படம் உங்க கம்பெனியில் நிகழவில்லை என்றீர்கள். வெளிநாட்டுக் கிடங்குகளில் நிகழ்ந்ததா?”—யாரோ நிருபர் கடைசியாய்க் கேட்டார்.

“ஆம். அதான் சொல்லிவிட்டேனே. நாங்கள் இங்கிருந்து அனுப்பிய பிறகு வெளிநாட்டில் நடந்தது.”

“குண்டுர் மாவட்ட பருத்தி, புகையிலை மருந்துகளின் கலப்படம் கூட வெளிநாடுகளில்தான் நடந்ததா?”

திடுக்கிட்டு, அவை வினாடியில் சுதாரித்துக் கொண்டார் மாரித்தாண்டம். ஓரக்கண்ணால் அந்த நிருபரை அளந்தார். இளைஞன் அவன். இருபத்தைந்து வயதிற்குமே. உற்சாகம் இருந்த அளவிற்கு அனுபவம் தென்படவில்லை.

“புகையிலை மருந்து கலப்படமா? அதென்ன?”

“நீங்க நிறைய மருந்துகளை உற்பத்தி பண்றதால் ஒருவேளை மறந்து போயிருப்பீங்க, இன்டாஜீன்-5 புகையிலைப் பூச்சிக்கொல்லி மருந்தைப்பற்றிக் கேட்டேன் நான். அது உங்களுடைய உற்பத்திதான்!”

“இன்டாஜீன்-5 மிகப் புகழ்பெற்ற பூச்சிக்கொல்லி மருந்து.”

“பல ஆயிரக்கணக்கான விலசாயிகள் தம் சகல உடைமைகளையும் அடமானம் வைத்து பயிரிட்ட புகையிலைப் பயிர் இந்த பூச்சிகளால் நாசமாகிவிட்டன.”

“அவர்களுக்கு என் அனுதாபங்கள்.”

“ஆனால் மிஸ்டர் மாரித்தாண்டம்! அவங்க பயன்படுத்தியது உங்க இன்டாஜீன்-5 மருந்தை.”

“அதற்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“வேளாண்மைத்துறைத் தலைவரின் குறிப்புரை இது, படித்துப் பாருங்கள். உங்கன் மருந்தால் பூச்சிகள் சாவதற்குப் பதிலாய் இன்னும் அதிகமாய் வளரிந்தன என்று எழுதியிருக்கிறார்.”

‘கனாக்’ என்று யாரோ சிரித்தார்கள். மாரித்தாண்டம் தொலைவினிருந்த தன் பி. ஏ. வைப் பார்த்தார். அவன் நிருபர்களை விலக்கிக்கொண்டு டிட்டே வர முயன்று கொண்டிருந்தான். நிருபர்கள் மனமளவென்று எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள்,

“அந்தக் குறிப்பை நான் பாரிக்கவில்லை. அரசாங்கத் திடமிருந்து என் கைக்கு வரும்போது அதைப்பற்றிப் பரிசீலிக்கிறேன்.”

“அது வர ஒரு வருடம் பிடிக்கும்.”

“அது, என் தவறில்லை.” சிரித்தபடியே அங்கிருந்து நகர முயன்றார்.

“உங்களுக்கு கவிஸ் பாங்கில் அகௌண்ட் இருக்கா?”

பாம்பை மிதித்து விட்டாற்போல அதிர்த்துபோய் நின்றுவிட்டார் மாரித்தாண்டம்.

“அந்த சந்தேகம் உங்களுக்கு ஏன் வந்தது?” சிரிக்க முயன்றார்.

“நியூயார்க்கிலிருந்து வரும்போது நீங்க ஜூனீச்சில் தங்கியதால் இங்குள்ள விமானநிலையத்து அதிகாரிகளை விசாரித்தபோது தெரியவந்தது.”

“என் செக்ரட்டரிக்கு ஸ்நோஃப்ளவர் என்றால் மிகப் பிரியம். அதனால் ஜூனீச்சில் கொஞ்ச நேரம் தங்கி னோம்.”

“உங்க செக்ரட்டரியை ரெண்டு வருஷத்துக்கொரு தடவை மாற்றுவதில் எதாவது உன்நோக்கம் உண்டா...?”

அவர் முகம் சிவந்தது. நிருபர் தன்னையே நொந்து கொண்டாற் போலிருந்தது. “ஐயாம் சாரி சாரி... அவங்க பூவுக்காக விமானத்தை நிறுத்தினீங்கன்னால், அவங்க பரிமனென்ட் செக்ரட்டரியா? ரெண்டு வருஷம் ஆனதும் மற்றவங்களைப் போலவே போய்டுவாங்களான்னு அறிந்து கொள்ளவே கேட்டேன்.”

“அது என் சொந்த விஷயம்.”

“இதுவரை உங்க பெர்சனல் செக்ரட்டரிகளாய் வேலை பாரித்த பதினாறு பெண்களுள் ஒன்பதுபேர் உத்தி

யோகம் போன ரெண்டு மாதத்திற்குள்ளேயே ஏதோ ஒரு விதத்தில் மரணமடைந்தார்கள். இதைப்பற்றி உங்கள் விளக்கம்...?"

பி. ஏ. அதற்குள் கூட்டத்தை தள்ளிக்கொண்டு வந்து—
"சாரி! உங்களுக்கு அரிஜென்ட் அப்பாயின்ட்மென்ட் இருக்கு, மறந்துட்டீங்களா...?" என்று பரபரப்புடன் அங்கிருந்து அழைத்துக்கொண்டு போய் காரில் ஏற்றிவிட்டான்.

2

"யாரி அவன்?" - காரில் ஏறிக் கொண்டதும் கேட்டாரி மாரித்தாண்டம்.

"...கரெஸ்பான்டென்ட் சாரி"

"கொஞ்சம் கவனிச்சுக்கோ."

பி. ஏ. நின்றுகொண்டான். காரி புறப்பட்டது. மாரித்தாண்டத்துக்குப் பக்கத்தில் செகிரட்டரி உட்காரிந்து கொண்டான்.

"ஆந்த இளைஞன் யாரோ தெரியலை" என்றான் செகிரட்டரி.

"என்னை ரொம்ப தொந்தரவு பண்ணிட்டான். 'கனில் பாரி அகெனன்ட், புகையிலை மருந்து, குறிப்பு, விமான நிலையத்தில் விசாரணை என்றெல்லாம் ரொம்ப விவரங்களை சேகரிச்சிட்டிருக்கான்...' யோசனையில் ஆழ்ந்தபடி சொன்னாரி."

செகிரட்டரி பதில் சொல்லவே அஞ்சினான்.

காரின் வேகம் குறைந்தது. அவரின் வீடு இருந்த தெருவிற்கு முன்னால் வந்து பக்கமாய்க் கூட்டம் கூடியிருந்தது.

"என்ன ஆச்சு டிரைவரி?...?" கேட்டாரி.

“ஆகீஸ்டென்ட் ஆனாற் போலிருக்கு சாரி.”

அந்தப் பக்கத்திலிருந்து ஒரு போலீஸ் ஆன் பரபரக்க வந்து கொண்டிருந்தான். மாரித்தாண்டத்தைப் பாரித்து விட்டு சல்யூட் பண்ணினான். “சாரி சாரி...போக்கு வரத்தை இந்தப் பக்கமாய் கட்டுப்படுத்திட்டோம். ஸ்கட்ட ரில் போன ஆன் செத்துட்டாரி, ஹிட் அண்ட் ரன் கேஸ்.”

காரை ரிவரஸில் திருப்பிக் கொண்டிருந்தபோது தன் வீட்டிற்கு முன்னால் கூடியிருந்த ஜனங்களுக்கு அந்தப் பக்கமாய் நின்றுகொண்டிருந்த பி. ஏ. வைப் பாரித்தாரி. பி. ஏ. லேசாய் தலையைச் சாய்த்துவிட்டு நிமிர்ந்தான், குறிப்பை உணர்த்தினாற் போல.

“பாவம். யாரி செத்தாங்க?...’’ என்று கேட்டாரி போலீசை.

“யாரோ பத்திரிகை கரெஸ்பான்டென்ட்டாய் சாரி. இளைஞன், வயதுகூட அதிகமில்லை! உங்க வீட்டிற்கு அருகாமையிலேயே செத்துட்டதால் உங்களுக்கு இந்த ஆசெளகரியம் ஏற்பட்டு விட்டது.”

“அதனால் என்ன...? அந்தப் பக்கமாய் போய்க் கொன் டிடுறன். அவ்வளவுதானே!”

காரி வேகத்தை மேற்கொண்டது. அவருக்குப் பக்கத்தி லிருந்த செகரட்டரி சிலையாய் உட்காரித்திருந்தாரு. கூடி யிருந்த ஜனங்களின் கால் சந்து வழியாய் அந்த இளைஞ னின் உடலும், தலையிலிருந்து வழிந்த ரத்தமும் அவருக் குத் தென்பட்டது.

“கொஞ்சம் கவனிச்சுகிடுகோ...” என்ற மாரித்தான் டத்தின் குறிப்பு, அவர் தன் காரிக் வீட்டிற்குத் திரும்பி வருவதற்குள்ளாக...அந்த திருபரி எந்தப் பக்கமாய் பேரகிறாரி என்ற விசாரணை நடந்து முடிந்ததும், ஆகீஸ்டென்டித்காக லாரியை ஏற்பாடு பண்ணியதும்,

மாரித்தாண்டத்தின் குறிப்பை அமுலாக்கியதும்...இவ்வளவு குறுகிய காலத்திற்குள் நடந்து முடிந்த நிகழ்ச்சிகள் அவளை திக்பிரமைமயில் ஆழ்த்திவிட்டன. தன் முதலாளி எவ்வளவு பெரிய புள்ளி என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது.

அந்தப் பெரிய புள்ளியின் விவகாரங்களில் கால்வாசி தான் அவளுக்குத் தெரியும் என்பதைக்கூட அவள் அறிய மாட்டாள். தெரிந்திருந்தால் தன் நண்பனிடம் அன்று மாலையில் வாய்தவறி சொல்லியிருக்க மாட்டாள். தானே மரணத்தை வரவழைத்துக் கொள்ளும்படி செய்திருக்கவும் மாட்டாள்.

• • •

இந்தியாவுக்கு இரண்டாயிரம் மைல்கள் தொலைவில்...

அதே நாளில்—

ஜெனரல் இயாசத்கான் தன் நாற்காலியில் பொறுமை பின்றி நெளிந்தான். சேனைத் தலைவன் சோயாப் அகமத். செகன்ட் லெப்டினென்ட் கரீமுல்லாபேக், டிஃபென்ஸ் ஆலோசகர் ரெஹ்மான் ஆகியோர் அவனைச் சுற்றிலும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

நாட்டின் ஜனாதிபதி விமான விபத்தில் மரணமடைந்த பிறகு நாட்டின் நிலைமையில் நிறைய மாறுதல்கள். ஜனநாயகம் வருவது மிவிடெரிக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதனால் கூ(ப்) (Coup) நிகழ்ந்தது. அதனால் ஜெனரல் இயாசத்கான் பதவிக்கு வந்தான்.

இறந்த ஜனாதிபதியைப் போல் அத்தனை சாமர்த்திய சாஸி இல்லை தற்போதைய ஜெனரல் இயாசத்கான். ஆப்கான் பெயரைச் சொல்லி அமெரிக்காவின் உதவியைப் பெற முடியவில்லை. ரஷ்யாவுடன் விரோதமில்லாமல் பாரித்துக் கொள்ளவும் முடியவில்லை அவனால்.

பொருளாதார நிலைமை நாளுக்கு நாள் தாழ்ந்து கொண்டே போயிற்று. இவையெல்லாவற்றையும்விட முக இலமாய் செல்வாக்கை இழந்த அரசியல் கட்சிகள் ஜனங்களிடம்

டையே குழப்பத்தைத் தோற்றுவித்தன. எங்கு பாரித் தாலும் ஜனநாயகத்தின் பெயர்தான் அடிபட்டுக்கொண்டிருந்தது. இந்தச் சமயத்தில் ஜனங்களின் கவனத்தைத் திருப்புவதற்கு ஒரே ஆயுதம்—யுத்தம்.

இந்தியாவின் எல்லைப் பிரதேசங்களில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தி போர்ச் சூழ்நிலையைத் தோற்றுவித்தாலே யொழிய தன் பதவிக்கே மோசம் வந்துவிடும்போலிருந்தது.

ஆனால்...இதில் ஒரு ஆபத்து இருந்தது. இன்னும் பத்து ஆண்டுகள் கழித்தாலும் (ஆட்டம்பாம் தயாராகி விட்டால் அது வேறு விஷயம்) இந்தியப் படையோடு கைகலப்பது கஷ்டம். சுமார் நான்கு மில்லியன் போர் வீரர்களைக் கொண்ட அந்த சேனைப் படையை எந்த வழியிலாவது பலவீனப்படுத்தினாலேயொழிய யுத்த அறிக்கையை வெளிப்படுத்த வழியில்லை. அதற்கும் முன்னால் அந்த நாட்டுப் படைவீரர்களின் திறமையை எடைபோட வேண்டும். அந்தக் காரியத்திற்கு ஏற்றவன் ஏஜென்ட் க்யூ இருந்தனதான்!

ஜெனரல் இயாசத்கான் மற்றொரு முறை நாத்காலில் பொறுமையின்றி நெளிந்தான். அதற்குள் கால் மணி நேரம் கழிந்திருந்தது. ஏஜென்ட் க்யூ வரவில்லை. சகல படைத்தலைவர்களையும், நாட்டின் தலைவிதியையுமே கடகாக்க வைக்கக்கூடிய ஆளான ஏஜென்ட் க்யூ கதவைத் திறந்து கொண்டு அப்பொழுதுதான் உள்ளே வந்தான். அப்பொழுது நேரம்ஆறுமணி பதினேழு நிமிடங்கள்.

ஒரு அமெரிக்கப் பெண்மணிக்கும் பட்டாணியனுக்கும் பிறந்தவன் ஏஜென்ட் க்யூ. அவனது நிஜப் பெயர் யாருக்குமே தெரியாது. ஆப்கானிஸ்தானத்தில் சோவியத் வளர்ச்சியைத் தடுப்பதற்காகச் செய்த 'ஆபரேஷன் ரெஸ்க்யூ'வை வெற்றிகரமாக நடத்தி வைத்தநிலிருந்து அவன் பெயர் 'ஏஜென்ட் க்யூ' என்று மாறிவிட்டது.

ஆறடி உயரம். புலியைவிட சுறுசுறுப்பான கண்கள். ஆகிகளினில் சாமர்த்தியம். அதையும் மீறிய குரூரம். தடித்த உறுதியான உதடுகள். கொஞ்சம் வழுக்கைத் தளை— இவைதான் அவன் ஆபரணங்கள். அவன் முகத்தில் எந்தவிதமான உணர்ச்சிகளும் தென்படாது. எதிராளியின் மரணத்தைக்கூட முறவனுடன் பாரிப்பது அவன் வழக்கம்.

"உட்காரி மிஸ்டர் க்யூ. நீ அரைமணி நேரம் தாமதமாய் வந்திருக்கிறாய்." அவன் உட்காரித்ததும் ஆலோசனையாளர் சொன்னார்.

"ஆமாம். அவசரமாய் ஜூனீச்சிற்கு ஒரு தந்தி கொடுக்க வேண்டியிருந்தது — இந்தியாவைச் சேர்ந்த மாரித்தாண்டம் என்றவருக்கு" என்றான்.

செகன்ட் லெப்டினென்ட் கரீமுல்லா பேக் ஏளனமாய், "ஜூனாபதியின் அழைப்பை விட அந்தத் தந்தி பெரிதாயிடுத்தா?" என்றான்.

"ஒரு விதத்தில் அப்படித்தான் சாரி..." என்றான் க்யூ.

/"நாம் எல்லோரும் இங்கே கூடியிருப்பது இந்தியாவின் படைப்பை எப்படி பலவீனப்படுத்துவது என்று திட்டம் போடுவதற்காகத்தான்! அதற்குப் பொருத்தமான ஒரே ஆயுதம் இந்த மாரித்தாண்டம்தான்" என்றான் க்யூ.

நான்கு படைத்தலைவர்களும் திடுக்கிட்டார்கள். தமக்கு மட்டுந்தான் இந்தக் கூட்டம் பற்றிய விவரம் தெரியும் என்றெண்ணியிருந்தார்கள் அவர்கள். அதை அவன் சொன்னதே அவர்கள் திடுக்கிட்டதற்குக் காரணம்.

இயாசத்கான் தன் குழப்பத்தை மூடி மறைத்துக் கொண்டு, "மிஸ்டர் க்யூ!... அதற்கு ஐந்து நிமிடங்கள் போதும். இன்னும் இருபத்தைந்து நிமிடங்கள் தாமதமாய் வந்திருக்கிறாய்" என்றான்.

“ஆமாம் சார்...இன்றிரவு உங்கள் மீது நிகழப்போகும்
உ(ப்) விவரங்களைக் கண்டுபிடிக்கத்தான் தாமத
மாயிடுத்து.”

குண்டு விழுந்தாற்போல அதிர்த்து விட்டார்களை
நால்வரும்.

“என்ன சொல்கிறாய்?” ஜெனரல் கேட்டான்.

“உங்க உதவியாளர்கள் மூவரும் ஒருவன் இன்றிரவு
செலனையில் எதிர்ப்பைத் தோற்றுவிக்க எண்ணியிருக்கிறான்
—உங்களைக் கொல்வதன் மூலமாய்...” மெதுவாய்ச்
சொன்னான் கியூ.

பாதுகாப்புத்துறை ஆலோசகர், படைத்தலைவர்,
செகண்ட் லெப்டினென்ட் கரீமுல்லா மூவரின் உடலும்
வியர்வைபால் தெப்பமாகிவிட்டது. ஜெனரல் இயாசத்
கானின் கை மிக முக்கியமான சமயங்களில் மட்டுமே பயன்
படுத்தும் பட்டனை நோக்கிச் சென்றது. அதைப் பாரித்து
விட்டுச் சட்டென்று கரீமுல்லா பேக் நாற்காலியை விட்டு
மின்னலாய் எழுந்தான். கண்மூடித் திறப்பதற்குள் அந்த
எதிர்ப்புத்தலைவன் ஜேபியிலிருந்து துப்பாக்கியை வெளியே
எடுத்ததும் ஜெனரல் இயாசத்கானை குறிப்பாரித்ததும்
நிகழ்ந்துவிட்டன. அதற்குள்—

“டமார்” என்ற சப்தத்தால் அவ்வழை அதிரிந்தது.

கரீமுல்லா பேக் கிரையாய்த் துவண்டு விழுந்தான்.
எப்பொழுது எடுத்தானோ தெரியாது, அவனைவிட வேக
மாய் துப்பாக்கியை எடுத்து ஏஜென்ட் கியூ அவனைச்
கட்டுத் தள்ளினான். இரு கண்களுக்கிடையே குண்டு
துளைத்து அவ்விடத்திலேயே மரணமடைந்தான் அந்த
எதிர்ப்புத் தலைவன்.

“நாங்கியூ...நாங்கியூ மிஸ்டர் கியூ” என்றான்
இயாசத்கான்.

“இட்ல் ஆக்ரைட் சாரி...”

சுவத்தை எடுத்துச் செல்ல ஏற்பாடுகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. எஞ்சிய இருவரும் இன்னும் அந்த அதிரீச்சி யிலிருந்து மீளவே இல்லை. போரில் மிகவும் அனுபவம் வாய்ந்த அவர்களே இந்த திடீர் சம்பவத்தால் ஏஜெண்ட் கியூவை அபூர்வ மனிதனாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“போயிட்டு வர்ரேன் சாரி. இன்றிரவு இந்தியாவுக்குப் போறேன். கொஞ்ச நாளில் நாம் இந்தியாவை வம்பிற் கிழுப்போம். சில மாதங்களில் அது யுத்தமாய் மாறிவிடும். தயாராய் இருங்கன்.” கதவைத் திறந்து கொண்டே அவன் மீதி வாரித்கைகளையும் முடித்தான்...

•

•

•

இந்தியா ஆகஸ்ட் 12, திங்கட்கிழமை கிரைம் இன்- வெஸ்டிகேஷன் டிபார்ட்மென்ட் டைரக்டர் தன் அறையில் அங்குமிங்கும் எரிச்சலுடன் நடை பயின்றுகொண்டிருந்தார். அவர் எரிச்சலுக்குக் காரணம் இருந்தது. மாரித்தான் டத்தை எப்படி சிறைக்குள் தள்ளுவது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். ஒருமணி நேரத்திற்கு முன்னால் அவர், தன் அனுபவகத்திற்கு மூன்று வெவ்வேறு இலாகாக்களைச் சேர்ந்த தலைவர்களை வரவழைத்திருந்தார். அவர்கள்— நாட்டின் இறக்குமதியைப் பரிசோதிக்கும் அதிகாரி, ட்ரக் கண்ட்ரோலர், ஹோம் செகிரட்டரி.

மாரித்தான் டத்தின் இறக்குமதியையோ, அவருடைய தேசிய விற்பனையையோ தம்மால் கட்டுப்படுத்த இயலாது என்று முதல் இரு அதிகாரிகளும் தம் கையாலாகாத தனத்தை வெளியிட்டார்கள். ஹோம் செகிரட்டரியும் அதையேதான் சொன்னார்.

இதற்கு முன்பே மாரித்தான் டம், ‘ஃபெரா’ ‘மிசா’ இவற்றின்மீது இரண்டு முறை கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார் என்றும், இன்னொரு முறை அந்த முயற்சியைச் செய்தால்

+

அவர் அரசாங்கத்தின்மீது ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு வழக்குப் போடுவார் என்றும், தனக்கிருந்த செல்வாக்கு மூலமாய் பார்லிமெண்டில் கூட ஏதாவது பிரச்சினைகளைக் கிளப்பி விட்டுவிடுவார் என்றும், அவரை எந்தவிதத்திலும் ஒன்றுமே செய்ய முடியாது என்றும் ஹோம் செகிரட்டரியும் சொல்லி விட்டார்.

க்ரைம் இன்வெஸ்டிகேஷன் டிபார்ட்மென்ட் சீப் டைரக்டர் பகீரதனின் தற்போதைய எரிச்சலுக்கு அதுதான் காரணம். இப்பொழுது அமெரிக்காவில் வழக்கில் வெற்றி பெற்றுவிட்டதன் மூலமாய், பிரதம மந்திரிக்குப் பிறந்த நாளன்றைக்கு ஒரு பாக்கெட் நிறைய ஹெராயினை அனுப்பி, 'பெஸ்ட் காம்ப்ளிமென்ட்ஸ் டிப்ரம் எம்' என்று எழுதும் சாமர்த்தியம்கூட தனக்கு உண்டு என்று மார்த்தாண்டம் நிரூபித்து விட்டார்.

+

'அவமானம்...அவமானம்...' என்றெண்ணிக்கொண்டே பகீரதன் தொலைக்காட்சியைப் போட்டார். செய்திகள் ஒளிபரப்பாகியது. வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சியது போல, அன்றைக்கு விமான நிலையத்தில் மார்த்தாண்டம் தந்த ஸ்டேட்மென்ட்டை செய்திகளில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

'இது தன் நாடு என்றும், தன் நாட்டிற்காக உயிரையும் தரத் தயார் என்றும், அமெரிக்காவில் வழக்கு தள்ளப்பட்டு தாய்நாடு திரும்பிவந்த மார்த்தாண்டம் நிருபர்களுக்குச் சொன்னார்...' என்று சொல்லிக்கொண்டே போனார் செய்தி வாசிப்பாளர்.

+

ஒரு குற்றவாளி சட்டத்திலிருந்து தப்பிக்கொண்டதோடு அல்லாமல் அதை ஒரு பெரிய வெற்றியாய் நாடெல்லாம் பிரச்சாரம் பண்ணிக் கொள்வதற்கு வேறு தொலைக்காட்சியைப் பயன்படுத்திக்கொண்டிருந்தார்!

ஏதோ ஒரு சாக்ஸில் அண்டையிலுள்ள எதிரி நாட்டிற்கு அடிக்கடி போய்விட்டு வருவதும், இந்த நாட்டையே பிறந்த வீடாய்ப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, தன் லீலைகளைத் தொடர்ந்துகொண்டிருப்பதும் தன் கையாலாகாத்தனத்திற்கு எடுத்துக்காட்டு.

...அதற்குமேல் பொறுக்க முடியவில்லை அவரால்.

இண்டர்காமில் செக்ரட்டரியிடம் ஏதோ அறிவிப்பு தரப்போனவர் ஒரு விநாடி தடுமாறினார். தான் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் இம்முடிவு சரியானதுதானா இல்லையா என்று யோசித்தார்...

பிரதம மந்திரியைக் கொல்ல முயற்சிப்பது, இண்டர் போல் தூதர் சங்கங்களின் பிரேக்டென்ஸ்...இது போன்ற அனைத்துவகை வழக்குகளில் தவிர சாதாரண சிறிய வழக்குகளில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளாத ஸ்பெஷல் டீக்ரெட் ஏஜென்ஸ்டம் இந்த உள்நாட்டு விஷயத்தை ஒப்படைப்பது சரியானதுதானா இல்லையா என்று யோசித்தார்.

'வெளியே திரியும் மிருகத்தைவிட உள்ளேயிருக்கும் கிருமியே ஆபத்தானது' என்றெண்ணிக்கொண்டு, ஒரு முடிவிற்கு வந்தவராய் இண்டர் காமில் செக்ரட்டரியிடம், "ஏஜென்ட் தேத்ராவைக் கூப்பிடு" என்று சொன்னார்.

3

விசாலமான ஹால். தவரையில் கோடுகள் ஒரே சமமான கட்டங்களாய் இருந்தன.

சிலர் உடற்பயிற்சி செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ஒரு மூலையில் சிறிய காபி பார் இருந்தது. சிலர் அங்கே நின்று

ஏதோ கொறித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அது ஒரு விதத்தில் இன்டர்போலுடன் சம்பந்தப்பட்ட உடற்பயிற்சிச் சாலையும், பயிற்சி மையமும் ஆகும். கவருக்கு ஐந்தடி இந்தப் பக்கமாய் சிறிய ஸ்டாண்டு இருந்தது. அதில் ஒரு காகிதம், நடுவில் கரும்புள்ளி, சுற்றிலும் கோடுகள் இருந்தன.

சிறிய துப்பாக்கி ஒசை, காகிதத்திலிருந்த கரும்புள்ளியைத் துளைத்துக்கொண்டு போயிற்று. துப்பாக்கி தொடர்ந்து வரிசையாய் மூன்று முறை சப்தம் கேட்டது. என்ன விநோதமென்றால்... அக் காகிதத்தில் வேறெந்த துளையும் ஏற்படவில்லை.

சிலபேருக்கு மட்டுமே அந்த வித்தை வரும். முதல் துப்பாக்கிக் குண்டு துளைத்த ஓட்டையிலேயே எஞ்சிய குண்டுகளையும் சுடுவது.

“கங்கிராட்ஸ்” என்றான் பாஸ்கர் இட்டே வந்து. பாஸ்கரிடம் அவன் துப்பாக்கியால் துளைத்த காகிதம் இருந்தது.

அவன் சிரித்துவிட்டுப் பேசாமலிருந்தான். அது மிகத் திருப்திகரமான துப்பாக்கிப் பயிற்சி!

அவன் உயரம் ஐந்தடி எட்டங்குலம். விசாலமான மார்பு. எந்த கேள்விக்கும் சிரிப்பை வரவழங்கும் படியாய் பதிலளிக்கும் திறமை... இதைல்லாம் அவனது கவர்ச்சி அல்ல. அவனது கவர்ச்சி என்பது அவன் கண்களே! தாய்-தந்தையர் அவனுக்குச் சரியான பெயரைத்தான் சூட்டியிருந்தார்கள்— ‘நேத்ரா’.

பாஸ்கர் கேட்டான்— “இன்றைய பெப்பரைப் படித்தாயா?”

“படித்தேன்.”

இன்டரிபோலுக்கு எல்லா வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைகளும் வரும்.

“ஏஜெண்ட் க்யூ ஜனாதிபதியைக் காப்பாற்றிய விதம் ரொம்ப தரில்லிங்காய்த்தானே இருந்தது?”

சட்டென்று பதில் சொல்லவில்லை நேத்ரா. பிறகு யோசனையுடன் சொன்னான்—“பண்ணிய விதம் வரைக்கும் நன்றாய்த்தான் இருக்கு. எதிரியின் கையினிருந்த துப்பாக்கி வெடிப்பதற்கு முன்பாகவே அவன் கண்களுக்கிடையே கடுவது... அவனது குறி பார்க்கும் திறனுக்கு பாராட்டு. ஆனால் அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் கண்ணும், மூளையும் ஒரே சமயத்தில் வேலை பண்ண வேண்டியிருக்கும். அந்தப் பரபரப்பில் கறுகறுப்பாய் யோசிக்கும் சகிதி அந்த ஏஜெண்ட்டிற்குச் சற்று குறைந்து விட்டதோன்னு தோணுகிறது.”

“ஏன்... எதுக்காக அப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“கடுவதை ஏதோ தோளிலோ அல்லது கையிலோ கட்டிருக்கலாமே! எதிர்ப்பாளர் ஒருத்தரைக் கொல்வது வெகு கவபம். ஆனால் அவனை உயிரோடு பிடித்திருந்தால் பின்னால் இன்னும் யாரி யாரி இருக்காங்கன்னு தெரிந்து கொண்டிருக்கலாம் இல்லையா!”

பால்கர் வெட்கமடைந்தவனாய், “உண்மைதான். அவ்வளவு தூரம் யோசித்துப் பார்க்கலை நான். அவன் சுட்ட விதத்தைப் பார்த்துட்டு தரில்லாகிப் போயிட்டோம்” என்றவன் கொஞ்சம் பொறுத்து, “நீயும் ஏஜெண்ட் க்யூவும் கைகலந்தால் எப்படியிருக்கும்னு பார்க்கணும்னு எனக்கு ரொம்ப நாளாகவே ஒரு ஆசை, நேத்ரா! நீ கெட்டிக்காரன் தான். ஆனால் அவன் உன்னைவிட நிச்சயமாய் பலசாலி” என்றான்.

“ஆமாம். பட்டாணிக்காரன் இல்லையா...?” கருக்கமாய்ச் சொன்னான் நேத்ரா.

“உனக்கு ஏஜெண்ட் கியூவின் மேல் அவ்வளவு நல்ல அபிப்பிராயம் இல்லை போலிருக்கே?” என்றான் பாஸ்கர் சிரித்துக்கொண்டே.

“உன் கேள்வி எனக்குப் புரியுது. நீ உன் நாட்டை எவ்வளவு நேசிக்கிறாயோ அந்த அளவுக்கு அவனும் அவன் நாட்டை நேசிப்பான். அவன் மேல் எனக்கு ஏன் அவ்வளவு விரோதம் என்பதுதானே நீ கேட்க விரும்புவது? இதே அபிப்பிராயத்தை இதற்கு முன்பாகவே ஓரிரண்டு முறை வெளிப் படுத்தியிருக்கிறாய்.”

பாஸ்கர் தலையாட்டினான். நேத்ரா யோசனைபுடன் சொன்னான் —

“நான் என் நாட்டைக் காப்பதற்கு என் தொழிலை நேசிக்கிறவன். அவனோ தன் எதிரி நாட்டை நாசம் பண்ணுவதற்காகத் தன் தொழிலை நேசிப்பவன்.”

“எனக்குப் புரியலை.”

“என்னோடது ‘ஆஃபென்ஸிவ்’ (தடுக்கும்) ரோல். எதிரி நாட்டின் அணைக்கட்டை உடைத்தெறியச் சொல்லி என்னை நம் அரசாங்கம் அனுப்பினால் நான் என் உத்தி யோகத்தை ராஜிநாமா பண்ணலாம். அவனோடது ‘ஆஃபென்ஸிவ்’ (அழிக்கும்) ரோல். இந்திய மக்கள் வட்சம் பேரைக் கொல்லும் திட்டத்தை அவன் அரசாங்கம் ஆவனிடம் ஒப்படைத்தால் ரொம்ப சந்தோஷமாய் அந்தக் காரியத்தை ஏற்றுப்பான் அவன். அதுதான் வித்தியாசம்!”

“அது தப்பு என்கிறாயா?”

“நிச்சயமாய் தப்புதான்!”

“நேத்ரா! நாளைக்கு நானும் உன்னைப்போல ஓனியர் ஏஜெண்ட் ஆகலாம். இன்டர்போல் சம்பந்தப்பட்ட

விஷயமாய் வெளிநாடுகளுக்குப் போகலாம். ஒரு ஆபரேஷனை முடிப்பதற்கு அந்த நாட்டிலுள்ள சில அப்பாவி மக்களைக் கொல்லும்படி நேரலாம். அப்ப அது தப்பு என் கிறாயா?"

"எது தப்பு எது தப்பில்லை என்பதெல்லாம் மனம் சம்பந்தப்பட்டது. ஒரு வெளிநாட்டு தாதரகத்தில் நாம் திருட்டுத்தனம் பண்ணப் போறபோது அவன் நம்மைப் பார்க்க நேரலாம், அவனைக் கொல்லுவது ராட்சசத்தனம். ஆனால் கொல்லாமல் போனால் அந்த நாட்டில் யுத்தம் ஏற்படக்கூடிய நிலைமைக்கு அது வழிவகுக்கலாம். நான் சொன்ன அனைக்கட்டு உதாரணத்திற்கும் உன் சேள்விக் கும் சம்பந்தமில்லை."

"என்ன படித்திருக்கிறாய் நேத்ரா நீ?"

நேத்ரா சிரித்தான். "ரொம்ப குறைந்த படிப்பு. பி. ஏ. சரித்திரம் பெயின்."

"பின்னே இந்த வலனுக்கு எப்படி வந்தாய்?"

"எங்க தாத்தாவின் யோசனை அது. என் இரண்டா வது வயதில் எங்கப்பா செத்துட்டார். தாத்தாதான் வளர்த்தார், மிமிடெரி ஆன் அவர். இந்தக் காலத்து மனுஷங்க அவரைப் பார்த்து நிறைவக் கத்துக்கணும். மிகச் சிறிய விஷயமாய் தோன்றக்கூடிய, மனம் வளர்ச்சியடையக் கூடிய எவ்வளவோ உதவிகளைப் பண்ணியிருக்கிறார் அவர்."

"எப்படிப்பட்ட உதவிதன்?"

"கோடை காலத்தில் தேசீச் சுற்றுப்பயணம் இருந்த துன்னு வை. அது திருப்பதியாகவே இருக்கட்டும். அல்லது காஷ்மீராகவே இருக்கட்டும். அவ்வளவு சின்ன வயதிலேயே இதர பசங்களுடன் சேர்ந்து போவது சிறுவர்களுக்குத்தான் எத்தனை தன்னம்பிக்கையைத் தருகிறது! இவ்வாறு யோசிப்

பாரி அவர். பட்டப் படிப்பு முடிந்ததுமே இந்த வேலை கிடைத்ததும் என்னைக் காட்டிலும் அதிகமாய் மகிழ்ச்சி யடைந்தவர் அவர்தான்..."

"நீ சந்தோஷப்படலையா?"

நேத்ரா சிரித்தான். "அந்தக் காலத்தில் சீக்ரெட் ஏஜெண்ட் என்றால் எண்கு ரொம்ப உற்சாகமான எண்ணங்கள் எல்லாம் இருந்தன. அந்த எண்ணமெல்லாம் உத்யோகத்தில் சேர்ந்த சில நாட்களிலேயே போய்விட்டது. தப்பு என்னோடதுல்லை. கற்பனை எழுத்தாளர்களுடையது..." என்றவன் கடைசியாய், "உன்னைப்போல" என்று சேரித்துக்கொண்டான்.

பாஸ்கர் சிரித்தான். அவனும் ஒரு சிறிய எழுத்தாளன். இப்பொழுதுதான் நாவலந்து நாவல்கள் எழுதி பிரசுரமாகி யிருக்கின்றன. புதிதாய் இலக்கியத் துறைக்குள் அடி யெடுத்து வைத்த எல்லா இளம் எழுத்தாளர்களைப் போலவே அவன் உலகமே கதைமயமாய் இருந்தது. மாலை ஆனதுமே அந்த உலகத்திற்குள் நுழைந்துவிட வேண்டும் என்று துடிதுடிப்பான். அவனுக்கு ஒரு தங்கை இருந்தான். பெயர் கல்யாணி. கண் தெரியாத பெண். இருவருமே அநாதைகள்தாம். இருவரையும் கெஜபதிதான் தன்னோடு வைத்துக்கொண்டு போஷித்து வந்தார்.

மேலும் அவன் ஏதோ சொல்லப் போனான். அதற்குள் அங்கே அஹோபிலா வந்தாள். அவள் டிபார்ட்மென்ட் ரிகார்டு செக்ஷனில் வேலை செய்துவந்தாள். ஆறடி உயரம். உயரத்திற்குத் தகுந்த பருமன். திரண்ட கன்னங்கள். பெரிய கண்கள். திரட்சியான ஸ்தனங்கள். வானிப் பான கைகள். அவளிடம் எல்லாமே அசாதாரணமான தோற்றத்துடன் கவர்ச்சியாய் இருந்தன. மிக நல்லவள்.

"டைரக்டர் கூப்பிடுகிறார் போலிருக்கு. நான் போயிட்டு வரேன்." நேத்ரா சொன்னான்.

“டைரக்டர் உன்னைத்தான் கூப்பிடுகிறாரனு எப்படித் தெரியும்?”

“நிகாரிடு செக்ஷனுக்கு சம்பந்தமே இல்லாத அந்தக் காரியத்தை அதேறாபிலா தன் தலையில் போட்டுக் கொண்டு வந்தாளானால் எனக்காகத்தான் இருக்கும்” என்று சிரித்துவிட்டு அவளுடன் போனான்.

• • •

பரேதன் பின்னுக்குச் சாய்ந்துகொண்டு, “உட்கார்” என்றார். “என்னது? நேற்று காரை வேகமாய் ஓட்டி போலீஸ் ஷாப்பில் சிக்கிக்கொட்டாயாமே?”

தேத்ரா தன் உள்ளங்கைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே உட்கார்ந்தான்.

“உனக்குப் பக்கத்திலிருந்த அந்த அழகான பொண்ணு யாரு?”

“ஆஹா! உன்மையாகவே நீங்க ரொம்ப பலே ஆள் தான் சாரி! இந்த டிபார்ட்மென்ட்டுக்கு டைரக்டர் என் தால் உங்களைப்போலவேதான் இருக்கணும். நீங்க இந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தபடியே அவங்க என் காரைப் போலீசாரி பிடிக்க சங்கதியையும், அதில் ஒரு பொண்ணு இருந்த சங்கதியையும் தெரிஞ்சிக்க முடிந்திருக்குன்னால் ஹாட்ஸ் ஆப் டூ யூ.”

“நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் இவ்வளவு தேத்ரா.” நிதானமாய்ச் சொன்னாரி பரேதன்.

“போலீசுக்கு அந்தப் பொண்ணு யாருன்னு தெரிவது எனக்கிஷ்டமில்லை சாரி. ரொம்பக் கௌரவமான குடும் பத்திலிருந்து வந்த பொண்ணு.” என்னோடு சேர்ந்து சுற்றி வது உட்காருக்குத் தெரிந்திருந்ததுன்னு தெரிந்தால் அவன்

உயிரே போனாலும் போயிடும்'' பயத்தவனாய் நடித்தபடி சொன்னான்.

''இந்தப் பொண்ணோடு கற்றியதைப் பார்த்தால் நீ ரொம்ப ஓய்வாய் இருப்பதாய் தோணுது. ஏதாவது ஒரு கேசை உன் தலையில் கட்டினாலொழிய லாபமில்லை.''

''இந்தமாதிரி கேசங்க எதையாவது நான் ஏற்றுக்க ணுங்கிற சாக்கில்தான் நீங்க என்னை டிஃபென்ஸில் போட் டிங்கன்னு முன்பே தெரியும் சார். கொடுங்க, என்ன பண்றது? நேற்றிரவு செத்துட்ட ஸ்கூட்டர் ஆளின் ஆக்ஸி டென்ட்டைப்பற்றி விசாரணை பண்ணணுமா? பாவம், இடதுபக்கமாய்ப் போயிட்டிருந்த ஆளை பின்னாலிருந்து வந்த லாரி மோதிட்டது என்றால், அந்த அயோக்கியர் களைக் கண்டுபிடித்து சட்டத்தின் கையில் ஒப்படைத்தால் தான் நம் டிபார்ட்மென்ட் நாட்டிற்குச் சேவை பண்ணினாற் போலாகும்.''

''நீ ஒன்றும் குத்தலாய்ப் பேசாதே தலையில்லை நேதரா. அவ்வளவு சின்ன கேசை ஒப்படைக்கப் போவ தில்லை நான். மாரித்தான்டத்தைத் தெரியுமா உனக்கு?''

''தெரியாமலா? ஃபெரா கேசில் அவன் அரசாங்க த்தையே தோற்கடித்தவனாயிற்றே!''

''அவனை எப்படியாவது சிறைப்பிடிக்கணும் நேதரா! அது என் பெர்சனல் கேஸ். அந்த அயோக்கியன் எவ்வளவு தப்புப் பண்ணினாலும் கோர்ட்டுக்கு வந்துட்டால் தப்பித் துக் கொண்டுவிடுகிறான். உன்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் இது ரொம்பச் சிறிய கேஸ். ஆனால் எனக்காக நீ இந்த கேசை எடுத்துக்கணும். எனக்கே வெட்கமாயிருக்கு உன்னை இந்த கேசைப் பண்ணச் சொல்றதுக்கு.''

''எந்தப் புற்றில் எந்த பாம்பு இருக்குமோ சாரி! ஸ்கூட்டரினிருந்து விழுந்து இறந்துவிட்ட பத்திரிகை

நிருபரின் கேசை எடுத்துக் கிட்டால் மாரீர்த்தாண்டத்தை நோக்கிப் போக வழி காட்டலாம்.”

“என்ன சொல்கிறாய் நீ. புரியலையே?...”

“எதுவுமே சின்ன கேஸ் இல்லைங்கிறேன் சாரி. மாரீர்த்தாண்டத்தை விமான நிலையத்தில் உலுக்கி எடுத்த ஆளே அவன் வீடு திரும்புவதற்குள் அந்த மாரீர்த்தாண்டத் தின் வீட்டுக்கு முன்னால் சவமாய் மாறியது விநோதமாய் இல்லையா? மேலும் அந்த நிருபர் ரொம்ப ஸ்மார்ட். மாரீர்த்தாண்டம் ஜூரிச் நகரத்தில் தங்கிய விஷயத்தைக் கூட அவன் தெரிஞ்சுட்டிருக்கிறான். அவன் கவிஸ் பாங்க் அகௌண்ட் விவரத்தைக்கூட...”

“மாரீர்த்தாண்டத்துக்கு கவிஸ் பாங்கில் அகௌண்ட் இருப்பது நமக்குத் தெரிந்த விஷயந்தானே! நிருபிக்க முடியலையே தவிர...”

“நமக்குத் தெரிவது வேறு, நம்மைப்போல அரசாங்க உதவி இல்லாத ஒரு பத்திரிகை நிருபர் தன்னுடைய புத்தி சாதுவியத்தால், தொழிலினிருக்கும் சிரத்தையால் தெரிந்து கொள்வது வேறு. அப்படிப்பட்ட ஆள் இறந்துட்டான் என்றால் வருத்தமாயிருக்கு மேலும் மாரீர்த்தாண்டத்துக்கு எத்தனையோ மருந்துக் கம்பெனிகளும், ஆராய்ச்சிக்கூடங்களும் சொந்தமாய் இருக்கின்றன. ஆனாலும் அவன் தோட்டத்துக்கு அடிக்கடி எதுக்காக கெமிக்கல்ஸ், விதம் விதமான ஆஸிடிக்ஸ் போகின்றன? அங்கே ஏதாவது ஆராய்ச்சிக்கூடம் வைத்திருக்கிறானா? இதையெல்லாம் கண்டுபிடிக்கணும்!”

டைரக்டர் வியப்போடு கண்களை அகலவிரித்து—
“இதையெல்லாம் நீ எப்படி கண்டு பிடித்தாய்...?”
என்றார்.

7

“இன்வெஸ்டிகேடிவ் ஜர்னலிஸ்ட்டே அவனைப்பற்றி அவ்வளவு தெரிஞ்சுகிட்டிருக்கிறபோது, குற்றப் பரிசோதனையே தொழிலாய்க் கொண்டிருக்கிற நான் கண்டுபிடிப்பதில் என்ன ஆச்சரியமிருக்கு? எல்லாவற்றையும்விட முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், ஜூரிச்சில் இருக்கும் போது அவனுக்கு ஒரு தந்தி வந்தது. அதில் என்ன விஷயம் இருந்ததுன்னு தெரியாது. ஆனால் அது இந்தியாவிலிருந்து மாத்திரம் இல்லையாம்.”

“மை காட்...ஆதெல்லாம் உனக்குச் சொன்னது யார்?” கேட்டார் சீப்.

நேத்ரா சங்கடத்துடன், இனி சொல்லித் தீரவேண்டியதுதான் என்றெண்ணி—“முழங்காலுக்கு ஓரங்குலத்துக்கு மேலே மச்சம் இருக்கிற பெண்கள் மனத்திற்குள் எந்த விஷயத்தையுமே வெச்சுக்க மாட்டாங்களாம்” என்றான்.

“யார் அந்தப் பொண்ணு?”

“மார்த்தாண்டத்தின் செக்ரட்டரி...” சிரித்தான் நேத்ரா.

டைரக்டர் வாயடைத்துப் போனவராய் அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டார்.

“அவனிடம் வேலை செய்கிற பெண்களை சொந்த மனைவிகளைப் போல நடத்துவது அவன் வழக்கம். அளவுக்கு மீறி ரகசியங்கள் தெரிந்துடுத்துனாது தெரிந்த அன்றைக்கே ஏதாவது சாக்விட்டு உத்தியோகத்திலிருந்து துரத்திடுவான். ஒரு மாதத்திற்கு முன்னால்தான் அஷ்டலட்சுமி கோவிலுக்கருகில் பரிச்சயம் ஆனான் அவன். மார்த்தாண்டத்தின் செக்ரட்டரி என்று தெரிந்ததுமே உற்சாகம் பெருகிற்று எனக்கு. காபி குடிப்பதற்காக ஓட்டலுக்குப் போனோம், அவன் மினிஸ்கார்ட்டில் இருந்ததால் மச்சம்

8

தெரிந்தது. நேற்று அமெரிக்காவிலிருந்து வந்ததுமே அந்தப் பெண் ஆர்வத்துடன் விமான நிலைய விசேஷங்கள், மாரித்தாண்டம் தன் பி. ஏ. விடம் 'அந்த நிருபரைக் கொஞ்சம் கவனிச்சுக்கோ' என்று சொன்ன விஷயம், நிருபரின் மரணம் எல்லாவற்றையும் என்னிடம் விவரித்த போதுதான் போலிசார் அதிக வேகத்துடன் காரை ஓட்டிய குற்றத்தின்பேரில் பிடிச்சிட்டாங்க."

"இவ்வளவு கதை இருக்கா இதுக்குப் பின்னாடி...?"

"பாரித்தீங்கனா சாரி...நான் ஏதோ பெண்கள் பின்னாடி கற்றுவதாய் எண்ணிட்டிருங்க. வேலை பஸ். நேன் சாரி வேலை. அந்தப் பெண்ணுக்குப் பின்னாடி இன்னும் என்னென்ன ரகசியம் இருக்குமோன்னுதான்..."

"அதுக்காக முழங்காலைப் பாரித்துட்டிருந்தாயா?..."
என்று முடித்தார் சீப்.

நேத்ரா பதில் பேசவில்லை. அதற்குள் அநேகாபிலா உள்ளே வந்தான்.

"மாரித்தாண்டத்தின் செக்ரட்டரி தன் வீட்டில் தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டானாம் சாரி" என்றான் வந்து கொண்டே. இருவரும் ஒருவர் முகத்தை மற்றவர் பாரித்துக்கொண்டார்கள். அவ்வறையில் நிசப்தம் தாண்டவ மாடிற்று.

"மாரித்தாண்டத்துக்கும் செக்ரட்டரி என்னோடு சிநேகம் பண்ணிட்ட விஷயம் தெரிந்திருக்கும். தப்பு என்னோடதுதான்" என்றான் வருந்தியவனாய்.

"ரெண்டு கொவைகன்...எதையுமே நிரூபிக்கமுடியாது நம்மால்...ஷிட்" என்றார் டைரக்டர் மேஜைமேல் செய்வ தறியாது ஒக்கிக் குத்தியபடி.

நேத்ரா எழுந்து நின்றான். “ஓ. கே சார். இந்தக் கேசு நான் எடுத்துக்கறேன். இது எத்தனை சின்ன கேசானாலும் பரவாயில்லை. அந்த மார்த்தாண்டத்தை கம்பி எண்ண வைக்கிறேன்...” என்றான். அவர்கள் எண்ணியது போல அவ்வளவு சிறிய கேஸ் இல்லை அது.

4

ஐந்து நிமிஷங்கள் பிடித்தன அவளுக்கு அந்தப் பாட்டை எழுதுவதற்கு. அவளுக்கு ஆங்கிலத்தில் நல்ல தேர்ச்சி இருந்தது. நல்ல உணர்ச்சிகளை, அழகான வார்த்தைகளில் பொருள் பொதிய ஒன்று சேர்ப்பதில் அவள் திறமைசாலி.

“நான் என்னவோ மௌனமாய் இருக்கிறேன். உன்னைப் பார்ப்பதற்காக நட்சத்திரங்கள் வரிசையாய் நிற்கின்றன. ஆகாயம்கூட மேகங்களால் ஆன மேக்கப்பைக் கலைத்து விட்டது” —என்பது உண்மையிலேயே நல்ல பதப் பிரயோகம்.

அவள் படித்தது ரசாயன சாஸ்திரம். ஆனாலும் ஏனோ அவளுக்குக் கவிதையில் ரசனை ஏற்பட்டு விட்டிருந்தது. ஆனால் ஒன்றுடன் ஒன்று முரண்பட்ட நாகரிகக் கலவை அவள்.

அவ்வளவு கவிதை உணர்ச்சியுடன் பாட்டு எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போதே பக்கத்திலிருந்த டேப்ரிகார்டரி லிருந்து “ஜஸ்ட் பீட் மீ” என்ற பாட்டு காட்டுக் கத்தலாய் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது.

கண்ணத்தில் வந்து ஒதுங்கிய கேசம். நிர்மலமான கண்கள். சிறிய வாய்...

இமயமலையிலிருந்து உருவிய பனித்துளி. மலைச்சரிவில் சிதில மடைந்த கோவிலைபொட்டி இருந்த தடாகத்திலுள்ள

நாமரை இதழ்களின் மீது வந்து தெறித்தாற்போல நிரமல மாய் இருந்தான்.

ஆனால் அதற்கு முற்றிலும் விரோதமாய் ஜீன்ஸ் பேண்ட்டும், பனியனும் உடுத்தியிருந்தான். ஸ்பேஷன் உலகத் திற்கு கீட்டின் மகன் ராணியானால் எப்படி இருப்பாளோ அப்படி இருந்தான் அவன். அவன் பெயர் அம்சரேகா.

தான் எழுதிய ஆங்கிலக் கவிதைகளை மற்றொரு முறை படித்துக் கொண்டிருந்தபோது லேசாய் அவறல் ஓசை கேட்டது. முதலில் அவன் தன் காதுகளை நம்பவில்லை. ஆனால் சந்தேகம் மட்டும் அப்படியே நின்றுவிட்டது.

சுற்றிலும் உயரமான மதில் கவரீ. நடுவில் ஐந்தாறு ஏக்கர் பரப்பளவுள்ள தோட்டம். மரங்களுக்கு நடுவில் ஒரு பழைய பங்களா. அங்கே யாரும் வந்து பல நாட்களாயிருக்கும் போலிருந்தது. முன்பக்கத்திலெல்லாம் காய்ந்த சருகு கள். புல்வெளிகள். அவற்றோடு செத்தைகள்.

அவன் பங்களாவை நோக்கி நடந்தான்.

பங்களாவின் முன்பக்கமெல்லாம் செத்தையும் சேதாரங் களாகவும் இருந்தபோதிலும் பின்பக்கத்தில் வாகனங்கள் வந்து செல்லும் டபரிகளின் அடையாளங்கள் தென்பட்டன. அவன் அந்தப் பக்கமாய் நடந்தான். அங்கே கதவைச் சாத்தி மரத்துண்டுகளை குறுக்காய் அடித்திருந்தாரிகள். உள்ளே போக வழியில்லை.

அவன் குனிந்து சந்து வழியாய் பார்த்தான். உள்ளே விளக்கு வெளிச்சம் தென்பட்டது.

அதற்குள் ஒரு ஆள் உள்ளே நோக்கி வந்துகொண்டிருந்ததைப் பார்த்தான். சட்டென்று ஒரு பக்கமாய் ஒளிந்து கொண்டான். அவனை வியப்பில் ஆழ்த்தியபடி அவன் வந்து கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே போய் விட்டான். மரங்களைக் குறுக்காய் சேரித்து அடித்திருந்தாற்போல்

வெளிப்பக்கத்தில் தோற்றமளித்த ஆக்கதவுகளைத் திறக்க முடியும் போலும்!

அவள் தயங்காமல் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள். அவ்வாறு நுழைந்ததால் அதுவே அவள் வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய திருப்பம் ஏற்படுவதற்கு அடிக்கல் நாட்டப்பட்டு விட்டது.

* * *

அந்த ஆள் டிரைவர் உடையில் இருந்தான். முகத்தில் பயம் தெளிவாய்த்தென்பட்டது. பரபரப்போடு டேவிபோன் பூத்திற்குள் நுழைந்து நம்பரைச் சுழற்றினான்.

மிகச் சிலருக்கே அந்த நம்பர் தெரியும். அந்த நம்பர் நேராய் மார்த்தாண்டத்தின் முதல் பி.ஏ.வுக்குப் போகும். மறுமுனையிலிருந்து "ஹலோ" என்று கேட்டதுமே, "சார் நான் டேவிட் பேசுறேன்" என்றான் கவ்வரத்தோடு.

பி.ஏ. ஆச்சரியமடைந்தவனாய், 'யாகு?' என்றான்.

"நான்தான் சார்... டிரைவர் டேவிட் பேசுறேன். அர்ஜெண்ட்டாய் சாருடன் பேசணும். நேரமில்லை. அவசரம்."

மிக அவசரமாய் இருந்தாலொழிய அந்த நம்பருக்குப் போன்கள் வராது. பி.ஏ. தாமதிகாமல் மார்த்தாண்டத் துக்குத் தொடர்பு கொடுத்தான். ஒரு சாதாரண டிரைவர் டேவிட் அவன் அந்த நம்பருக்குப் போன் பண்ண அதிகாரம் இல்லை. அப்படியும் அன்றைக்குக்கூட அவர் கவ்வரப்பட வில்லை. மெதுவாய் அவள் தற்கொலைக்குத் திட்டம் தீட்டி னார். ஆனால்... இது அவ்வளவு சிறிய விஷயம் இல்லை மகன் சம்பந்தப்பட்டது.

"எப்படி நடந்தது இது?" என்றார் கடுகடுப்பான குரலில்.

“நம்ப தோட்டந்தான்...போகலாமான்னாங்க. வேண்டாமனு நான் எவ்வளவு சொன்னாலும் கேட்கலைங்க.”

“நான் இதோ உடனே வரேன். அதற்குள் சின்னம்மா அந்த மாடிப் பக்கமாய் போயிடாமல் பார்த்துக்க. ரொம்பவும் பிடிவாதம் பண்ணினால் நினைவு தப்ப வைச்சிட்டாலும் பாதகமில்லை. அவன் மட்டும் அங்கே போகவே கூடாது...அண்டர்ஸ்டகண்ட்?” போனை வைத்துவிட்டு எழுந்தார்.

உயரமான காம்பவுண்டுச் சுவர்களைப் பார்த்தான் நேத்ரா. உள்ளிருந்த தோட்டத்தின் மேற்புறமும், மரங்களின் இலைகளும் தெளிவாய்த் தென்பட்டன. தோட்டத்தில் சந்தடி இல்லை. ஆனாலும் அவன் தன் சோதனையைத் தோட்டத்தினிருந்தே தொடங்கத் தீர்மானித்து விட்டான்.

காம்பவுண்டுச் சுவர் மேலிருந்து ஓயரில் மின்சாரம் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. சுவரின் உட்புறத்தில் அகழி வாய் போலிருந்தது. ஓயரைத் தொட்டதுமே ஷாக் அடித்தது.

நேத்ரா கையிலிருந்த கயிற்றை உள்ளே வீசி, அது மரத்தில் போய் பட்டதை உறுதியாகத் தெரிந்து கொண்டதுமே, அதன் உதவியுடன் மேலே ஏறினான். வலதுபக்கமாய் செக்யூரிட்டியின் அறை இருந்தது. நாலைந்து வேட்டை நாய்கள் கற்றிக் கொண்டிருந்தன. கார்டுகள் இருந்தார்கள். மரங்களுக்கு நடுவே தொலைவில் கட்டிடம் தென்பட்டது.

அதை நோக்கி மெதுவாய் நடக்கத் தொடங்கியவன், கவனிக்காமல் இரு மரங்களோடு கட்டியிருந்த கம்பியில் முட்டிக்கொண்டான். அவ்வளவுதான்...அந்த எல்லை வெல்லாம் அலாரம் சப்தத்தால் எதிரொலித்தது.

“நான் இதோ அங்கே வரேன்” என்று மாரித்தாண்டம் சொன்னதுமே டிரைவர் டேவிட்டின் உடம்பு வியர்த்துக் கொட்டிற்று. விஷயம் மிகவும் சீரியஸ் என்றுணர்ந்தான். அவன் மாரித்தாண்டத்துக்கு மிகவும் நம்பிக்கைக்குரிய ஆன். பிரைவேட் போன் நம்பரை அறிந்திருந்த ‘ஏ’ குருப் அஸிஸ்டென்ட். அவனுக்குத் தோட்டத்திற்குள் என்ன நடந்து கொண்டிருந்தது என்று தெரியாது. ஆனால் ஏதோ நடந்துகொண்டிருந்தது என்று மட்டும் தெரியும். இவ்வளவு சீரியஸ் என்று தெரியாது.

டேவிட்போனை வைத்துவிட்டு, தோட்டத்திற்குள் ஓட்டமாய் ஓடி வந்தான். கார்டுகள் அவன் பதற்றத்தைப் பார்த்து ஏதோ நடந்துவிட்டதாய் எண்ணி நடுங்கி விட்டார்கள்.

சாதாரணமாய் ‘ஏ’ குருப் அஸிஸ்டென்ட் கூட அந்த தோட்டத்திற்குள் நுழைய முடியாது. ஆனால் மாரித்தாண்டத்தின் மகள் காரில் இருந்ததால் ஒன்றும் பண்ண முடியவில்லை அவர்களால்.

டிரைவர் ஓட்டமாய் ஓடி வந்தான் கார் நிறுத்தியிருந்த மரத்தடிக்கு. அங்கே அம்சரேகா இல்லை. அவன் எழுதிய கடிதம் மட்டுமே இருந்தது. அவன் கலக்கம் அதிகரித்தது.

அதற்குள் அவன் தோளின் மீது கை படிந்தது. நெருக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். எதிரே பாஸ்!

“எங்கே அவள்?”

“இதுவரைக்கும் இங்கேதான் இருந்தாங்க சார். உங்களுக்குப் போன் பண்ண நான் அத்தண்டை போன சமயம் பார்த்து இங்கிருந்து எங்கேயோ நழுவிட்டாங்க. இதோ, சின்னம்மா எழுதிய கடிதம்” என்றான் சாஜாப்பி சொல்வது போல.

“எனக்கு வேண்டிய விஷயம், எப்படி நடந்ததுங்கற விவரம் இல்லை. ஏன் நடந்ததுங்கற விவரம். அதோ அந்த கிணற்றன்டை பாரி.” மெதுவாய்ச் சொன்னார்.

டேவிட் குழப்பத்துடன் கிணற்றை நோக்கி ஓடினான். மாரித்தாண்டம் மெதுவாய்த் துப்பாக்கியில் சைலென்சரைப் பொருத்தினார். டேவிட் அந்தக் கிணற்றுக்குள் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கிணற்றுக்குள் இருட்டில் கண்களால் துழாவித் தேடிக் கொண்டிருந்தான். பின்னா விழுந்து துப்பாக்கி வெடித்தது. இரும்பு ராடைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த அவன் கை நழுவவே, கிணற்றுக்குள் விழுந்தான். தொடர்ந்து அவன் முனகியது கேட்டது.

“ரெண்டு நான் வரைக்கும் அந்த இருட்டில் உள்ளேயே கிட டேவிட். பிழைத்திருந்தால் வெளியே எடுக்கச் சொல் கிறேன். நீ பண்ணிய காரியத்துக்கு அதுதான் தண்டனை” என்று சொல்லிவிட்டு மாரித்தாண்டம் பங்களாவை நோக்கி நடந்தார்.

அப்பொழுதுதான் கேட்டது அலாரம் சத்தம்.

அவர் மின் அதிர்ச்சி ஏற்பட்டவர் போல அப்படியே நின்று விட்டார். முதல்முதலாக அந்தத் தோட்டத்தில் அலாரம் அடித்தது. அரசாங்கத்தின் கண் தன்மீது இருந்து வருவதை அவர் அறிவார். ஆனால் வந்தது யார்? அரசாங்க ஆளாயிருந்தால் ரகசியமாய் வரமாட்டான். தனக்கு முன் கூட்டியே தெரிந்துவிடும்.

ஒருமுறை அலாரம் சப்தம் கேட்டதுமே கார்டுகள் விழிப்படைந்தார்கள். நாய்கள் நாலு பக்கமும் பாயத் தயாராய் நினைன. ஆனால் மாரித்தாண்டம் சீசுப் கார்டுக்கு ‘நில்’ என்று சைகை காட்டினார்.

“யாரோ உங்களை வந்திருக்காங்க சார் ..” செக்யூரிட்டி காவரத்துடன் சொன்னான்.

“நான் என் மகளை அழைச்சிட்டுப் போறவரைக்கும் நீங்க எதுவும் பண்ண வேண்டாம். இங்கே இவ்வளவு செக்யூரிட்டி இருப்பதால் அவளுக்குச் சந்தேகம் வரக்கூடாது” என்று கட்டிடத்தை நோக்கி விடுவிடென்று நடந்தார். உண்மையில் செக்யூரிட்டி சீர்ப்பிற்ருக்கூட உள்ளே என்ன நடந்து கொண்டிருந்தது என்று தெரியாது.

அதே சமயத்தில் அந்த பங்களாவிற்குள் அடியெடுத்து வைத்த அம்சரேகா அங்கு தென்பட்ட காட்சியைப் பார்த்து சிலையாய் நின்று விட்டாள்.

அவள் நின்றொ ளாண்டிருந்த படிக்குக் கீழே அண்டர் கிரௌண்டில் விசாலமான ஹால் இருந்தது. ஒரு மூலையில் வெண்ணிற ‘மாஸ்க்’ அணிந்து சிலர் ஏதோ பரிசோதனை பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அதில்லை அவளை சிலையாய் நிற்க வைத்தது. ஹாளுக்கு நடுவில் ஐந்தாறு பேரின் உடல்கள் தெரிந்தன. மீன் கடையில் மீன்களைக் குவித்து வைத்திருந்தாற்போல அந்த ஐந்தாறு பேரின் உடல்களும் ஒன்றின் மேல் மற்ஹொன் றாய் விழுந்து கிடந்தன. ஒவ்வொன்றாய் ஸ்டிரேச்சரின் மீது கிடத்தப்பட்டது. ஆஸ்பத்திரி வார்டு பையன்களைப் போல வெள்ளை உடையிலிருந்த ஆட்கள் அவ்வுடல்களை வெளியே கொண்டுவராய்ச் சேரித்தார்கள்.

ஓர் ஆளின் உடல் பெஞ்சின் மீது படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவன் உடம்பிலிருந்து இரண்டு ஓயர்கள் கார்டியோகிராமுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. அவனு டைய இதயத்தின் ஸ்ரேசு அந்தக் கருவியில் புள்ளி உருவத் தில் பயணம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தது.

அதற்குள் அந்த ஆளிற்குப் பக்கத்திலேயே நின்றபடி டாக்டரைப் போல பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்த நபர் தன் முகத்திலிருந்த மாஸ்க்கை எடுத்துவிட்டார்.

அந்த நபர் ஒரு பெண். அவளைப் பார்த்து அம்சரேகா திடுக்கிட்டாள். தன் அக்காவை அந்த நிலையில் அங்கே பாரிப்போம் என்று அம்சரேகா எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

அவள் அம்சரேகாவைவிட நாலைந்து வயது முத்தவள். அவள் உடுத்தியிருந்த வெண்ணிற கோட்டு அவளை ஒரு டாக்டராய் எடுத்துக் காட்டிற்று. அவள் கண்களில் அறிவு சுடரிட்டது. கண்களுக்குக் கீழே கருங்கோடுகள் வேதனையை, சோர்வையும் எடுத்துக்காட்டிக் கொண்டிருந்தன. எல்லாவற்றையும் மீறி ஏதோ இனம் புரியாத வெறுப்பு அவனிடம் தென்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவள் பெயர் கவரணரேகா.

அவள் அங்கிருந்த கண்ணாடிக் குடுவை இருந்த இடத்தை நோக்கிப் போனாள். வரிசையாய் இருந்த கண்ணாடிக் பெட்டிகளில் பத்து முயல்கள் இருந்தன. அவள் குடுவை நுனியிலிருந்த பம்பைச் சுற்றியதுமே, அத்துடன் பொருத்தப்பட்டிருந்த குழாயிலிருந்து கியாஸ் அந்த பெட்டிக் குள் போயிற்று. முயல்கள் மெல்ல மெல்ல அசைவற்றுப் போயின.

வரிசையாய்ச் சுடப்பட்ட துப்பாக்கிக் குண்டுகளுக்கு ஒவ்வொரு சேனை வீரனாய் மடிந்து சாய்ந்தாற்போல முயல்கள் ஒன்றைத் தொடர்ந்து மற் றொன்றாய் செத்ததை அம்சரேகா திக்பிரமை அடைந்தவளாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அதற்குள் அவளுக்குப் பின்னால் நீண்ட நிழல் படர்ந்தது. அவள் இன்னும் அதேபோல சிலையாய் நிற்குகொண்டிருக்கையிலேயே தோளில் கை படிந்தது. வீலென்று கந்தப் போனவள் அரும்பாடு பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள்.

சிலையாய் நின்று கொண்டிருந்த அம்சரேகா கத்த விரும்பியதை அடக்கிக்கொண்டதற்குக் காரணம், எதிரே அவள் தந்தை மாரீத்தாண்டம் நின்று கொண்டிருந்தது தான்.

“என்னம்மா இங்கே நின்னுட்டிருக்கே?”

“அப்பா...இங்கே...இங்கே...என்ன நடந்துட்டிருக்கு தெரியுமா?”

மாரீத்தாண்டம் சிரித்தார். “ஒண்ணுமே நடக்கலைம்மா. பயங்கரமான கேன்ஸர் வியாதியைக் குணமாக்கக் கூடிய முறையைப்பற்றி அக்கா ஆராய்ச்சி பண்ணிட்டிருக்கிறாள். அவ்வளவுதான்.”

“ஆனால் இவங்க...?” என்றாள். சவமாய்க் கிடந்தவர்களைக் காட்டி.

“எப்படியும் கொஞ்ச நாளில் சாகப்போற கேன்சர் பேஷன்ட்டுங்க. மீதி விஷயங்களை வெளியே போய் பேசிக்கலாம். வாம்மா இவங்களை ஏன் டிஸ்டர்ப் பண்ணணும்?” என்று பங்கனாவுக்கு வெளியே அழைத்துக்கொண்டு வந்தார்.

சரியாய் அதே நேரம் நேத்ரா அவ்விடத்திற்கு வந்தான். மரத்திற்குப் பின்னால் ஒளிந்துகொண்டு பார்த்தான். மாரீத்தாண்டத்தின் செகிரட்டரி சில நாட்களுக்கு முன்னால் தன்னோடு காரில் வந்தபோது சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

“அவர் மன்கூட ரிசர்ச் பண்ணுகிறான். விஷயம் என்னன்னு தெரியாது. ரொம்ப ரகசியமாய் நடந்து வருது.”

தேதரா அவர்களுக்குத் தொலைவில் நின்றிருந்தான். அவர்கள் பேசியது அவனுக்குக் கேட்கவில்லை. உள்ளிருந்து உடக்களைத் தூக்கிவந்து வேனில் ஏற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த நிமிடமே அவ்விருவரையும் அரெஸ்ட் பண்ணி விடலாம். ஆனால், அந்த சாட்சி போதாது. முற்றிலும் சோதனை பண்ண வேண்டும். அதற்கு முன்னால் அது என்ன பயிற்சி என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அந்த உடல்கள் உயிரோடு இருக்கின்றனவா இல்லையா என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

அவை உயிரோடிருந்தாலோ அவ்வது அவர்கள் பண்ணுவது உலங்களைப்பற்றிய பரிசோதனையாயிருந்தாலோ, தான் ஆளாவசியமாய் வெளிப்பட்டுவிட்டதாய் ஆகிவிடும். அவர்களுக்கு அவ்வளவு சிறிய தண்டனை போதாது.

இவ்வளவு ஜலோசனைகளில் அவன் ஆழ்ந்திருந்த போது, வேனிதாகூடில் வந்த அம்சரேகா தந்தையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். "வெளியே பூட்டிட்டு இதென்ன பரிசோதனைப்பா?"

மார்த்தாண்டம் பாரமாய்ப் பெருமூச்சு விட்டார்.

"உலக தன்மைக்காகப் பன்ற காரியங்களுக்குக்கூட ஒன்றுதேவை அம்சரேகா. நாளைக்கு நாங்க இந்த மருந்தைக் கண்டுபிடித்து விட்டோமானால் நமக்கு நோபல் பரிசுக்கூட வரலாம். ஆனால் இம்மாதிரி அனுமதி இல்லாமல் பரிசோதனை செய்தோமனு தெரிந்தால் அரசாங்கம் ஒப்புக்காது. அதனால்தான் நம்ம தோட்டத்தையே தேரித்தெடுத்ததுக்கிட்டோம்."

தேதரா தன் ஜோபியிலிருந்து வாகி டாக்கியை வெளியே எடுத்தான். ஒரு மைல் தூரத்திலிருந்த சிக்ப் இருந்த இடத்தில் மணி அடித்தது. பரேதன் ஸ்பீக்கரை ஆன் செய்துவிட்டு "ஹலோ" என்றார்.

1.

“நான் நேத்ரா பேகிதேன். மார்த்தாண்டத்தின் தோட்டத்தில் அவன் மகள் சந்தேகத்திற்கிடமான நிலையில் பரிசோதனை செய்து கொண்டிருக்கிறான். மீதி விஷயங்களை நான் வந்து சொல்வேன்” என்று வாக்கி டாக்டியை அணைத்தான்.

எத்த நேரத்திலும் ஏஜென்டின் உயிர் போகலாம். அவ்வளவு ஆபத்தானது அவர்கள் வேலை. அதனால் ஏஜென்ட் தன் பரிசோதனை விவரங்களைக் கடைசி வரைக்கும் சொல்லாமல் நிறுத்தி வைத்திருக்கக் கூடாது. அவ்வப்பொழுது தம் டிபார்ட்மென்ட்டிற்கு அனுப்புவதால் விவரங்களை எட்டச் செய்துவிட வேண்டும்.

நேத்ரா வாக்கி டாக்டியை ஸ்டேபிளில் வைத்துக்கொண்ட ஆதே சமயத்தில் மார்த்தாண்டம் மகளைக் காரில் ஏறச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அவர்கள் பேசியது நேத்ரா வுக்குக் கேட்கவில்லை.

“இந்த விஷயத்தை இங்கேயே மறந்துடவேண்டும். எவ்வளவு பலவந்தப்படுத்தினாலும் யாருக்குமே சொல்ல மாட்டேன்னும் என் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லும்மா...”

“ஒரு நல்ல காரியத்துக்காக நீங்க பன்றதை நான் எதுக்குப்பா வெளியே சொல்லப் போவேன்?”

“என்மேல் ஆணையிட்டுச் சொன்னாவொழிய எனக்குத் திருப்தியாயிருக்கா தும்மா.”

“சரிப்பா...உங்கமேல் ஆணை. சொல்லமாட்டேன். போதுமா?”

2.

காரி நகர்ந்தது. அந்தக் காரி கேட்டை தாண்டியதுமே செக்யூரிட்டி டீப் “ப்ரொஸீட்” என்றான். நாய்க்கனத்தில் குதித்தன. காரிக்கு ஒழிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவ்விடத்துச் சூழ்நிலை நிமிரென்று மாறிவிட்டது.

“ஒவ்வொரு அங்குலத்தையும் தேடிப் பாருங்க.”
கத்தினாரி மாரித்தாண்டம்.

நேத்ராவுக்கு அத்தனை பரபரப்பு ஏன் ஏற்பட்டது என்று புரியவில்லை. சிறிய தோட்டம் அது. நாய்களின் பிடியிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வது கஷ்டம். கார்டுகளும் விழிப்பாய் இருத்தார்கள். அம்சரேகா அவ்விடத்திலிருந்து போய்ச் சேருவதற்காகத்தான் அவர்கள் இத்தனை நேர மாய்க் காத்திருந்தார்கள் என்று அவனுக்குத் தெரியாது. அதனால்தான், அலாரம் அடித்த இத்தனை நேரங் கழித்து அவர்கள் தேடத் தொடங்கியது அவனுக்கு ஆச்சரியமா யிருந்தது.

மரணம் துரத்திக்கொண்டு வருவதை உணர்ந்தான். ஒரு கார்டு இரண்டு நாய்களைப் பிடித்துக் கொண்டு இந்தப் பக்கமாகவே வந்து கொண்டிருந்தான். அவற்றின் வேகத் தோடு போட்டியிட அவன் ஊரும்பாடுபட்டுக்கொண்டிருந் தான் என்பதை அவன் பிடித்துக்கொண்டிருந்த சங்கிலியே ளுடுத்துக் காட்டியது. அவை எதிரியின் வாசனையை மோப்பம் பிடித்தபடி பாய்ந்து வந்து கொண்டிருந்தன.

நேத்ரா பலிகளாவை நோக்கி ஓடினான். பக்கத்தி லிருந்த மரத்திலேறி கட்டிடத்தின் மேலே குதித்தான். பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த நாய்கள் அந்த மரம் வரைக் கும் வந்து நின்று குரைக்கத் தொடங்கின. கார்டு மரத்தை நோக்கி துப்பாக்கியால் கடத் தொடங்கினான். அடர்ந்த இலைகளும், கிளைகளும் உள்ள மரம் அது.

ஒரு ரவுண்டு கட்டதும் நிறுத்தி விட்டு, பிறகு ஒரு கார்டை மரத்தில் ஏறச் சொன்னான். அதற்குள் சவங்களை வேலுக்குள் வைத்தாடி விட்டது.

மாரித்தாண்டம் வேலுக்குப் பக்கத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தாரி. ஒரு கார்டு அவரை நெருங்கி ஒரு

கயிற்றைக் கொண்டுவந்து காட்டினான். நேத்ரா பயன்படுத்திய கயிறு அது.

அதைப் பார்த்ததுமே மாரித்தாண்டத்தின் புருவம் உயர்ந்தது. சாதாரணத் திருடர்கள் பயன்படுத்தும் கயிறு இல்லை அது. மின்சாரத்தை ஷார்ட் சர்க்யூட் செய்து, கொக்கியால் எவ்வளவு பாரத்தையும் தடுத்து நிறுத்திக் கடியப் ப்ரொப்பஷனல் சாதனம். வந்தது சாதாரணத் திருடனில்லை என்று தெரித்ததுமே அவர் டிரைவரை “போ...போ...” என்று அவசரப்படுத்தினார்.

அந்த சவங்கள் அவ்விடத்தில் இல்லாவிட்டால் சாட்சி, ஆதாரங்கள் இல்லாதது போலத்தான். வந்த ஆனை பிறகு மெதுவாய் தேடிக்கொள்ளலாம். கொண்டு கழுதுகளுக்கு ஆகாரமாய்ப் போட்டுக்கொள்ளலாம்.

வேன் புறப்பட்டது. அதன் மேல் பாகத்திற்கு வந்து சேர்ந்திருந்த நேத்ரா அதனுடன் தானும் போய்க் கொண்டிருந்தான் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது. இன்னும் மரத்தின் மேலேயே தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கட்டிடத்தின் மேலேயிருந்து வேனின் மேல் குதித்த நேத்ரா அந்த வாகனம் கிளம்பியதுமே அங்கிருந்த ராடைப் பிடித்துக்கொண்டான். வாகனம் குழிகளில் விழுந்து எழுந்த போதெல்லாம் உடம்பு படாதபாடு பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஒரு கையால் அதைப் பிடித்துக் கொண்டே, வாக்கி டாக்கியில் சீப்பிடன் பேசினான். நடந்ததைபெல்லாம் சொன்னான்.

“இப்போதே தோட்டத்தைப் பரிசோதனை பண்ண ஆட்களை அனுப்புறேன்” என்றார் சீப்.

“ஸாபம் இல்லைன்னு நினைக்கிறேன். அங்கே உங்களுக்கு ஒரு கெஸ்ட் ஹவுசைத்தவிர வேறெதுவும் தென்

படாது. யோசித்து காரியம் பண்ணுவதில் நம்மைவிட மார்த்தாண்டம் ரொம்ப ஃபாஸ்ட்."

"நீ எங்கிருந்து பேசுகிறாய்?"

"சவ உருவில் இருக்கிற பிணங்களுக்கு மேலே யிருந்து" வாகிடி டாக்கியை நிறுத்திவிட்டுச் சுற்றிலும் பார்த்தான் நேத்ரா. மறுமுனையிலிருந்து சீஃப் இன்னும் "ஹலோ, ஹலோ" என்று கூப்பிட்டிருக்கொண்டேயிருந்தார்.

சிறிய மலைப் பக்கமாய்ப் போய்க் கொண்டிருந்தது வேன். பக்கத்திலேயே ஏரியில் நீர் வேகமாய் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அந்த ஆட்களை எங்கே கூட்டிச் செல்கிறார்கள் என்ற யோசனையில் அவன் மூழ்கியிருந்தபோதே தொலைவில் வானத்தில் லேசாய் ஒரு புள்ளி தென்பட்டது. அவனது கை ராடிஸ்மீது முறுக்கேறிக் கொண்டது. அவன் கூரிய பார்வைக்கு அதென்னவென்று உடனே தெரிந்து விட்டது. ஹெலிகாப்டர். நேத்ராவுக்கு இந்தக் கேளில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நம்பிக்கை இழந்தாற் போலிருந்தது.

ஹெலிகாப்டர் இறங்கியதும் வேனுக்குப் பின்னாலிருந்த காரிலிருந்து மார்த்தாண்டம் கீழே இறங்கி, அதை நெருங்கினார். மலைக்கும், நெருவிற்கும் இடையிலிருந்த சிறிய இடத்தில் நின்றது அது. நேத்ரா மூச்சை அடக்கிக் கொண்டு அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்; ஹெலிகாப்டரில் இருந்து ஒரு ஆள் இறங்கினான்.

ஹெலிகாப்டரிலிருந்து இறங்கிய அந்த ஆளைப் பார்த்த நேத்ராவுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

ஏஜெண்ட் க்யூ! இத்தியாவின் தென்கோடியில் ஏஜெண்ட் க்யூ! இரண்டாம் பேர் அறியாதவாறு நாட்டின் எல்லைப்பத் தாண்டி இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கும்

ஏஜெண்ட் க்யூ! ஒன்றுடன் ஒன்று கூட்டி யோசித்துப் பாரித் தான் நேத்ரா. ஜூரிச்சில் மாரித்தாண்டத்துக்குத் தந்தி அனுப்பிய ஆள் அவனாகத்தான் இருக்கும்!

அந்த நாட்டின் உளவாளியை இந்த நாட்டில் பாரித் தவதவிட மாரித்தாண்டத்தோடு சேரித்து பாரித்தது அபகருதியாய்த் தோன்றிற்று நேத்ராவுக்கு. ஏதோ ஆபத்து நடக்கப் போவதை உள்ஞாணர்வு எடுத்துச் சொல்லிற்று.

அவ்விருவரும் ஏதோ பேசிக் கொண்டார்கள். மாரித் தாண்டம் ஏஜெண்ட் க்யூவிற்கு வேனில் இருந்தவர்களைச் சுட்டிக்காட்டினான். அவனும் தலையாட்டிவிட்டு ஏதோ சொன்னான்.

நேத்ரா வாக்கி டாக்கியை ஜேபியிலிருந்து எடுக்காம வேயே அதன் பட்டனை அழுத்தினான். அவ்வாறு பேசாம வேயே அழுத்தினால், அது தான் இருக்குமிடத்தை எடுத்துக் காட்டும் என்றும், சீப் அந்த 'கோடை'ப் பாரித்துவிட்டு உடனே புறப்படுவார் என்றும் அவனுக்குத் தெரியும்.

சந்தடி செய்யாமல் துப்பாக்கியை எடுத்து, அவர்கள் சற்றும் எதிர்பாராத வேகத்துடன் அவ்விருவருக்குமிடையில் போனான்.

அந்தத் திடீர் நிகழ்ச்சிக்கு மாரித்தாண்டம் அதிரித்து விட்டார். "நீ வெளிநாட்டு உளவாளி என்று தெரியும். ஆனால் எந்த நாட்டுக்கு வேலை செய்கிறாய்னு இது வரைக்கும் தெரியாது. இப்பத் தெரிஞ்சிருச்சி மாரித் தாண்டம். உன்னைக் கம்பி எண்ண வைக்கும் சந்தர்ப்பம் இந்திய மக்களுக்கு இத்தனை நாட்களுக்குப் பிறகு கிடைச்சிருக்கு" என்றான் நேத்ரா.

"உன்னால் எதையும் நிரூபிக்க முடியாது!" நிமிராய்ப் புதினளித்தான் மாரித்தாண்டம்.

“தேவையில்லை. ஏஜெண்ட் கியூ எங்கள் கைதியாய் இருந்தால் போதும்...உங்களிருவரிடமிருந்தும் ரகசியங்களை எப்படி வரவழைக்கணும்னு எனக்குத் தெரியும்.”

சம்பாஷணைகளையெல்லாம் சர்வ சாதாரணமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அந்த வெளிநாட்டு உளவாளி இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னான். “அவ்வளவு நாள் உங்க அரசாங்கம் பதவியில் இருக்கப் போவதில்லை நேத்ரா. ராஜோபசாரங்களுடன் எங்களை விடுதலை பன்றதுக்குப் புது அரசாங்கம் எப்படி வரப்போகுதுன்னு பாரிக்கணும்னா கொஞ்ச நாள் காத்திட்டிரு.”

நேத்ராவின் மூளை மின்னலைக் காட்டிலும் வேகமாய் யோசிக்கத் தொடங்கிற்று. லாக்கப்பில் ஏஜெண்ட் கியூவை எவ்வளவு இம்சித்தாலும் ஒரு ரகசியம்கூட வெளிவரப் போவதில்லை என்பது உண்மைதான். மாரித்தாண்டத்தை ஒரு நாளைக்கு மேல் ஜெயிலில் வைத்திருக்கவிடமாட்டார்கள் அவனது வழக்கறிஞர்கள்.

இவ்விரண்டைக் காட்டிலும் இன்னும் சூபத்தான விஷயம் வேறு ஒன்றுகூட இருந்தது.

இவ்விருவருக்குமிடையே இருந்த தொடர்பு வெளிப்பட்டு விட்டது என்றறிந்தால் மாரித்தாண்டத்தின் சேவையை அந்த விரோதி நாடு மேற்கொண்டு ஏற்காமல் போகலாம். அல்லது அவனைக் கொன்றுவிடவும் செய்யலாம். மாரித்தாண்டம் மறைந்து விட்டால் இனி இந்த ரகசியம் நிரந்தரமாக வெளிவராமல் போகும் என்ன பண்ணலாம்?

அவன் யோசனையையும், மௌனத்தையும் பாரித்து வேறுவிதமாய்ப் புரிந்துகொண்ட கியூ திரும்பவும் சிரித்தான். “உன் நாட்டுக்கு நீ நம்பர் ஒன் ஏஜெண்ட். என் வழிதான் உனக்குத் தெரியுமே. உலகப்படத்திலிருந்து உன் நாடு சம்பந்தப்பட்ட கவடுகளையே முற்றிலுமாய் ஒழித்துக் கட்டு

வதுதான். இம்முறை அக்காரியத்தைப் பண்ணாமல் போகப் போவதில்லை.”

“என் உடனில் உயிருள்ளவரை அக்காரியத்தை நடக்க விடமாட்டேன்.”

“உன் உயிரை எடுக்கவேண்டிய தேவை எனக்கு ரொம்ப இருக்கு நேத்ரா! இந்த நாட்டின் மிகப் புகழ் பெற்ற ஆள் எங்களுக்கு விற்றப்பட்டிருக்கிறான் என்றும், அவனுடைய பரிசோதனைக்கூடத்தில் ஆபத்தான ஆராய்ச்சிகள் நடந்து வருகின்றனும் தெரிந்த ஆள் நீ. அந்த ரகசியம் உன்னோடு சமாதியாகி விடவேண்டும்.” சிரித்தான் க்யூ. “எங்கள் இருவரில் ஒருவரைத்தான் உன்னால் துப்பாக்கியால் சுடமுடியும். இரண்டாம் முறை சுடுவதற்குள்ளாகவே நானும் என் துப்பாக்கியை எடுத்துச் சுட்டுவிடுவேன். நாம் மூவரும் சாகப்போவது உறுதி. என்னால் உன் நாட்டுப் பிரச்னை தீராது இல்லையா...”

நேத்ரா பதில் பேசவில்லை. தொலைவினிருந்து வாகனங்கள் வந்துகொண்டிருந்த ஒசை கேட்டது. அப்பொழுது சிரித்தான்.

“உன்மையே. அவ்வளவு வேகமாய்க்கூட துப்பாக்கியைச் சுடவும் தெரியும் உனக்கு. உனக்கு பலமும் கறுகறுப்பும் அதிகந்தான். ஆனால் அறிவுதான் கொஞ்சம் குறைவு. மிஸ்டர் க்யூ! உங்களை இவ்வளவு நேரமாய் பேச்சில் இழுத்தபடி நிற்கவேண்டும் என்ற என் எண்ணம் நிறைவேறி விட்டது. எங்க டிபார்ட்மென்ட் ஆளுக்க வந்துவிட்டிருக்காங்க. அதோ அந்த மலைத் திருப்பத்தைப் பார்.”

ஏஜெண்ட் க்யூ சிரித்தான். அந்தப் பக்கமாய்த் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை அவன். “உன்னைவிட எனக்குத்தான் புத்தி அதிகம்னு நான் சொல்லிக்கலை. ஆனால் நிறைமையை எனக்குச் சாதகமாய்ப் பயன்படுத்திக்கும் சக்தி இருக்க

குன்னு மட்டும் நிச்சயமாய் சொல்லிப்பேன். அதோ அங்கே பாரி" என்றான்.

தேத்ரா வேளை நோக்கித் திரும்பினான்.

வேனில் இருந்த உடல்களை நோக்கித் துப்பாக்கியைக் குறி வைத்துக் கொண்டிருந்தான் க்யூவுடன்கூட வந்த ஜெனிகாப்டர் பைலட். அதற்குள் க்யூ சொன்னான்...

"உன்னால் என்னைக் கொல்ல முடியும். மாரீத் தாண்டத்தைக் கொல்ல முடியும். ஆனால் இப்பொழுது அந்த அப்பாவிபான மக்கள் சாவுக்கு அருகில் இருக்காங்க. சொல்லு. நம் சதுரங்க ஆட்டத்தில் அந்த அப்பாவினை பவி வைக்கப் போகிறாயா? துப்பாக்கியைக் கீழே போடு கிறாயா?"

தேத்ரா விக்கித்துப் போய்விட்டான். அவன் இச் சூழ்நிலையை எதிர்பார்த்தவில்லை.

"சொல்லு தேத்ரா. துப்பாக்கியைப் போடுகிறாயா அல்லது அந்த பேஷண்டுகளைக் கொல்லச் சொல்கிறாயா?"

தேத்ரா துப்பாக்கியைக் கீழே போட்டுவிட்டான். க்யூ கிட்டே வந்து அதைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு பெரிதாய்ச் சிரித்தான். "அடுத்தவன் கஷ்டத்தில் இருந்தால் நீ எஞ்சிய விஷயங்களையெல்லாம் மறந்துவிடுவாய்னு எனக்குத் தெரியும் தேத்ரா. அதனால்தான் பொய் சொன்னேன். அந்த வேனில் இருப்பவை சவங்கள். மாரீத்தாண்டத்தின் ஆராய்ச்சிக் கூடத்தில் அமிலங்களால் சவங்களாய் மாறினவங்க."

தொலைவினிருந்து வந்து கொண்டிருந்த வானவர்களின் ஓசை அதிகரித்தது.

"குட்பை தேத்ரா...அடுத்த ஜென்மத்தில் சந்தித்துக் கொள்வோம்" என்று மேற்கொண்டு தேத்ரா பேச இடம் கொடுக்காமல் துப்பாக்கியின் விசையை அழுத்தினான்.

நேத்ரா காற்றில் எம்பினான்.

“ஆனால் ஏஜெண்ட் க்யூ உலகத்திலேயே அதிக சாமரித்தியசாலி. முதல் குண்டு தவறிவிட்டபோதிலும் இரண்டாவது குண்டு நேராய்ப் போயிற்று. நேத்ரா தண்ணீரில் பாய்ந்தான். அதற்குள் இன்னொரு குண்டு அவன் உடம்பில் துளைத்துக் கொண்டு போயிற்று. தொடர்ந்து இன்னொன்று... அதையும் தொடர்ந்து... இன்னொன்று. நீர் சிவப்பாய் மாறிற்று. க்யூலின் உதட்டில் முறுவல் தவழ்ந்தது.

நேத்ராவின் உடல் சவமாகி நீரில் மிதத்தது. அதற்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்த க்யூ தன் வாகனத்தை நோக்கி நடந்தபடி—“கவிக...நீ இங்கிருந்து போய்விடு” என்றான். அதுவரை காத்துக் கொண்டிருந்த மாரித்தான் டத்தின் வேன் அங்கிருந்து மறைந்தது. க்யூலின் ஹெலிகாப்டர் காற்றில் எம்பிற்று. ஒரு நிமிஷத்திற்கு முன்னால் நடந்த சம்பவத்தின் சுவடே இப்போது இல்லை.

சென்ட்ரல் இன்டெலிஜென்ஸ் சீஃப் தன் பரிவாரத் துடன் அங்கு வந்தபோது, அவ்விடத்தில் ஒருவருமே இல்லை. நீர் மட்டும் சிவப்பாய் இருந்தது. அவர் மனம் நடந்ததை எடை போட்டது.

“சர்ச்” என்று கத்தினார் சீஃப்.

நால்வர் நீரில் குதித்தார்கள். ஒரு நிமிடங்கழித்து நேத்ராவின் சலனமற்ற உடலை வெனியே எடுத்தார்கள்.

“நேத்ரா...” தொண்டை கம்ம அவன் உடலைத் தொட்டார் சீஃப். ஒரு ஏஜெண்ட்—அதிகாரி என்ற தொடர்ஸ்பைட் நெருக்கமான பந்தமே இருந்து வந்தது அவர்களுக்குள். நேத்ரா ஏதோ பேச முயன்றான். “ஏஜெண்ட் க்யூ...க்யூ...” அவன் தலை சாய்ந்துவிட்டது. அதிகாரிகள் எல்லோரும் தொலைவில் நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

குந்தாரிகள். துப்பாக்கியால் துளைத்திருந்த நேத்ராவின்
~~கொண்டிருந்தது~~ துண்டில்லாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் சீர்ப்.

6

இரவு மணி பதினொன்றரை.

~~தூய்மையில்~~ விளக்கு இல்லை. விளக்கின் தேவைகூட
~~இல்லை~~ காரணம், 'குருடர் பள்ளி'யின் ஹாஸ்டல் அது.
 அவ்வறையின் மடுவில் உட்கார்ந்து ஒரு பெண்தன் அண்ண
 னுக்குக் கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருந்தான். எழுதிக் கொண்
 டிருந்தான் என்று சொல்வதைவிட செதுக்கிக் கொண்டிருந்
 தான் என்று சொல்வது பொருந்தும். ப்ரெய்லிமொழியில்
 காகிதத்தில் ஊசியால் குத்திக்கொண்டிருந்தான்.

அடேய் பாஸ்கர் அண்ணா...

நீ பெரிய இடியட் என்று எனக்கு இன்றைக்குத்தான்
 தெரிந்தது. எனக்காக நீ ப்ரெய்லி கற்றுக் கொள்ளவே
 இல்லை என்றும், நீ எழுதும் கடிதங்களைப் பெல்லாம்கூட
 நேத்ரா அண்ணனைக் கொண்டுதான் எழுதச் சொல்கிறாய்
 என்றும், அதேபோல நான் எழுதும் கடிதங்களையும்
 நேத்ராவின் மூலமாய்த்தான் படித்துத் தெரிந்து கொள்
 கிறாய் என்றும் தாத்தா சொன்னார். ஏனடா இம்மாதிரி
 இந்தகிருட்டித்தங்கையை ஏமாற்றுகிறாய்? நேத்ரா அண்ண
 னிடமுன்ன அன்பில் நூறில் ஒரு பங்காவது உன்னிடம்
 இருந்திருந்தால் நான் எவ்வளவோ சந்தோஷப்பட்டிருப்
 பேன். அன்பு இருக்கிறது. ஆனால், கஷ்டப்படத்தான்
 என்னால் முடியவில்லை என்பாய். பார்க்க மிகவும் கஷ்டம்
 போலத் தோன்றுமே தவிர, இந்த ப்ரெய்லியைக்
 கற்பது மிகச் சலபம். வேண்டுமானால் நேத்ரா அண்ண
 னைக் கேட்டுப்பார். அவரைப் பார்த்தாவது கற்றுக்
 கொள். எனக்காக அவர் அதைக் கற்றுக்கொண்டார்.

நீ என்னை ஏமாற்றியதற்குத் தண்டனையாய் இந்த வருடம் நான் உனக்கு ராக்கி கட்டப் போவதில்லை.

—கல்யாணி

மறுநாள் கடிதத்தைத் தபால் பெட்டியில் போட்டுவிட்டு பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போனாள். அன்றைக்கு சேட் கன்வர்லாவின் பிறந்த நாள். பிறந்தநாளன்று ஒவ்வொரு வருடமும் குருடர்கள் பள்ளியைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளுக்கு ஸ்லீட்டுகளும் புதுத் துணிகளும் தருவது கன்வர்லாவின் வழக்கம்.

எல்லோருக்கும் அவ்வாறு கொடுத்துக்கொண்டே வந்தார்.

“எதுக்காக எங்களுக்கு இந்தப் பரிசு?” கேட்டாள் கல்யாணி.

“என் பிறந்தநாள். அதற்காகத்தான்.”

“உங்க பிறந்தநாளன்றைக்கு உங்க வேலைக்காரிகளுக்கு தரலா மில்லே? எங்களுக்கு எதுக்கு?”

கன்வர்லால் சற்றே சங்கடத்துடன்— “கடவுள் அறிவாயம் பண்ணிட்டாரி. அதனால்தான்” என்றாரி.

“எங்கள் குறையை உங்கள் இரக்கத்தால் இன்னொரு முறை ஞாபகப்படுத்துறீங்க சார். இதைக்காட்டிலும் எங்கள் ஸ்கூல் ஃபண்டுக்கு டொனேட் பண்ணுங்க. எங்களை மேலும் திறமையான மனுஷங்களாய் ஆகிக் உதவி பண்ணுங்க. எங்களுக்கு இரக்கம் வேண்டாம். கைதூக்கி விடுங்கள் போதும். புண்ணியத்திற்காக இனிப்புக்களும், தான தர்மங்களும் வேண்டாம். சரிநிகர் சமானத்துக்காக மனிதப் பண்பைக் காட்டுங்கள்.”

கன்வர்லால் நெகிழ்ந்துவிட்டாரி. “யாரம்மா இதை பெல்லாம் உனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தாணிக?”

“எங்க தேத்ரா ஆண்ணன்.”

உ.—4

“நீ சொல்றது நல்லாத்தான் இருக்கு. ஆனா உன் வாரித்தைகளால் என் கண் திறந்தாற்போலில்லை. ஏனென்றால் நானும் உன்னைப் போலவே பிறவிக் குருடனாதலால்—”

கல்யாணி சட்டென்று “ஐ யாம் சாரி” என்றாள்.

“பரவாயில்லம்மா. ஒரு பெரிய உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து போய் விட்டார் அவர்.

அன்று ஆசிரியை அவர்கள் எல்லோருக்கும் ப்ரெய்வி பேப்பரைத் தந்தாள். “நானையிலிருந்து பதினைந்து நாட்கள் லீவு. ஹோம்வொர்க்காக இன்றைய பேப்பரை ப்ரெய்விவில் மாற்றி உங்கள் எல்லோருக்கும் தரேன். காப்பி பண்ணிக்கொண்டு வாருங்கள் என்றாள் டீச்சர்.

அறைக்குத் திரும்பி வந்ததும் கல்யாணி பேப்பரைப் படிக்கத் தொடங்கினாள். ஒரிடத்தில் சிறிய செய்தி—

‘இன்டிர்போல் ஏஜென்ட் தேத்திரா கொலை.’

அவளுக்கு ஒரு வினாடி புரியவில்லை. அது கனலா, உண்மையா என்று தெரியவில்லை. சரேலென்று எழுதிது நின்றாள். கை தவறி பேப்பர் கீழே விழுந்தது. நடுங்கும் கைகளுடன் அதை எடுத்துக்கொண்டாள். மிகப் பரிதாப மான நிலை!

அவன் தனக்குக் கண் தெரியாத கஷ்டத்தை வாழ்க்கையில் முதல் தடவையாக அனுபவித்தாள்!

தான் தடவிப் படித்தது உண்மைதானா? அல்லது தன் பிரமைமா?

உண்மை என்று அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

அவன் அரெயல்வாதி அல்ல. சமூக சீர்திருத்தவாதியும் அல்ல. அதனால் முதல் பக்கத்தில் கொட்டை எழுத்துக்

4 களில் வெளிவரவில்லை அச்செய்தி. நாலே வரிகள்தான்! தனக்குக் கண் தெரியாததற்கு முதல் முறையாய் அழுதான் ஆப்பென். செய்தியைத் தான் சரியாய்ப் புரிந்து கொண்டாளா இல்லையா என்று தெரியவில்லை. அத்தனை செய்தி களுக்கிடையே அது எங்கே இருந்தது என்று தெரிந்து கொள்ள கலைந்துபோன காகிதங்களையெல்லாம் திரும்ப வும் ஒன்று சேர்த்து கையால் தடவத் தொடங்கினாள்.

* * *

கௌரவத்திற்கு அடையாளமாய்க் காற்றில் துப்பாக்கி கள் வெடித்தன. பல்லக்கில் பூப்படுக்கையில் சுவப்பெட்டி வந்து நின்றது. போலீஸ் அதிகாரிகள் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு நின்றிருந்தார்கள். அந்த இலாக்காக்காரர்களுக்கு மட்டுமே தெரியும், நேத்ரா நாட்டை எவ்வளவு தடவை ஆபத்தான நிலையிலிருந்து காப்பாற்றியிருக்கிறாள் என்று. நேத்ராவின் மரணத்தால் நாடு ஒரு உயர்ந்த இரகசிய உளவாளியை இழக்க நேர்ந்ததற்கு பிரதம மந்திரி வருத்தம் தெரிவித்திருந்தார்.

அவனுக்குத் தாய், தந்தையர் இல்லை. தாத்தா மட்டுமே இருந்தார். அவர்தான் சிதைக்குத் தீ வைக்க வேண்டியிருந்தது. ஆஜானு பாகுவான அவர் துக்கத்தால் தளர்ந்திருந்தார். சிஃப் தொலைவில் நின்று கொண்டிருந் தார். ஏஜெண்ட் க்யூதான் நேத்ராவைத் துப்பாக்கியால் சுட்டான் என்று தெரியும். அத்திரைக்குப் பின்னால் மாரித்தாண்டம் இருந்தார் என்றும் தெரியும். ஆனாலும் ஒன்றுமே பண்ணமுடியாத ஆதரவற்ற நிலைமை.

நேத்ராவின் தாத்தா கணபதி சிதைக்கு தீவைத்துக் கொண்டிருந்தார், சிஃப் அந்தத் தீயையே பார்த்துக் கொண் டிருந்தார். தொலைவில் நின்றபடி பார்த்துக் கொண் டிருந்தவர்களுள் மாரித்தாண்டமும் இருந்தார். இருவர் பாரிலையும் கலந்தன. 'உன்னைத் தூக்குமேடைக்கு அனுப் பும் வரைக்கும் அவை எரிந்து கொண்டேதான் இருக்கும்

மாரித்தாண்டம்' என்றெண்ணிக் கொண்டார் சீஃப் மகா திற்குள்.

நேத்ராவின் உடல் சாம்பல் ஆயிற்று. அதே சமயம் ஏஜெண்ட் க்யூ தமிழ்நாட்டு மறுமுனை கிராமமான வள்ளி யூரை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

“ஐயாம் சாரி ஃபர் வாட் ஹேஸ் ஹாப்பண்ட்” என்றார் சீஃப் வருத்தத்தோடு.

“ஐயாம் நாட் ஃபீலிங் சாரி. என் பேரன் ஒரு எதிரியை எதிர்த்து நின்று புத்தத்தில் மரணமடைந்திருக்கிறான்” என்றார் நேத்ராவின் தாத்தா கணபதி.

தொலைவினிருந்து தேம்பித் தேம்பி அழுதுகொண்டிருந்த ஓசை கேட்டது. சீஃப் திரும்பிப் பாரித்தார். கணபதியின் மனைவி புடவைத் தலைப்பை வாயில் பொத்திக் கொண்டு அழுகையை அடக்க முயன்று கொண்டிருந்தார். பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு குருட்டுப் பெண் அவரைத் தேற்றுவதற்காகத் தோளில் கை வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

கணபதி மௌனமாய் வெளியே வந்துவிட்டார். பாஸ்கர் அவரைத் தொடர்ந்தான்.

ஒரு சிற்பி இரவும் பகலுமாய் அரும்பாடுபட்டுச் செதுக்கிய சிற்பம் கீழே விழுந்து தூள் தூளாகிப் போனால் எப்படி வருந்துவாரோ அது போலிருந்தது கணபதியின் மனைவியை. மனைவியிடம் சென்று, “சும்மாயிரு பார்வதி...சும்மாயிரு. பாஸ்கர், கல்யாணி இவங்களளாம் நம்ம பசங்களில்லைவா? கல்யாணி, உள்ளே அழைச்சுட்டுப்போ.”

கல்யாணி பார்வதியை உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். கணபதி, நேத்ராவின் புதைப்படத்தைப் பார்த்தார். அவனாகும் தனக்கும் உருவ ஒற்றுமை இருந்ததை உணர்ந்தார்.

நான்கு சகாப்தங்களுக்கு முன்னால் அவரும் அதேபோலத் தான் இருந்தார்.

கண்களில் அதே எரிச்சல் ~~“எதிரி”~~ “எப்படியாவது ஜெயித்து விட வேண்டும் என்ற எரிச்சல்” இரண்டு யுத்தங்களில் வெற்றி பெற்றார். ஆனால் வெற்றி எதிரியை நிர்மூலம் செய்வமுடியாது. திரும்பத் திரும்ப முளைத்துக் கொண்டே இருப்பார்கள். இம்முறை தோல்வி தன் பேரனுக்குத்தான்.

நேத்ராலை தன் யோசனைகளுக்கு ஒரு வடிவமாய்ச் சீருத்தி வளர்த்து வந்திருந்தார் அவர்.

வெளியே பாஸ்கர் சீப்பிடம் சொன்னான். “என்னை யும் கல்யாணியையும் சிறுவயதினிருந்தே கணபதிதான் வளர்த்தார் சாரி. நேத்ராவின் தூண்டுதலால்தான் நான் இந்த டிபார்ட்மென்ட்டிலேயே சேர்ந்தேன்.”

சீப் மௌனமாயிருந்தார். யோசனையில் மூழ்கியபடி நிசப்தமாயிருந்தார். இருவரும் காரை நோக்கி வந்தார்கள். சீப் பாஸ்கரின் தோளில் கைவைத்தார். “பாஸ்கர்... நீ இந்தக் கேசை எடுத்துக்கிறியா? எதிர்பார்க்காத கேஸ்வி அது.

ஒரு பக்கத்தில் ஆனந்தம். தன்னைப் போன்ற ஜூனியரிடம் இந்தக் கேஸை ஒப்படைத்ததற்கு. இன்னொரு பக்கம் வேதனை. நேத்ராவின் உயிரை வாங்கிய வழக்கை தான் எடுத்துக் கொள்ளும்படி ஆனதற்கு.

பழி உணர்ச்சி குரலில் ததும்ப “கண்டிப்பாய் சாரி... உயிரே போனாலும் சரி, அவனை விடப் போவதில்லை” என்றான் பாஸ்கர்.

தான் ஒரு பெரிய மலையோடு மோதிக் கொள்ளப் போகிறோம் என்று அந்த செம்மறி ஆட்டிற்கு அந்த நேரத்தில் தெரிந்திருக்கவில்லை. தான் செய்து கொண்டிருந்த தவறை உணரமுடியாத சீப், “கூடு இந்த நாட்டில்தான்

இருக்கிறான் இன்னும். அதுவரைக்குத்தான் என்னால் சொல்ல முடியும். மீதி விவரங்களை நீ சேகரித்துக் கொள்'' என்றார்.

''தாய்ஸ் சார், ஜூனியராய் இருந்த போதிலும் இத்தனை பெரிய பதவியை என்னிடம் ஒப்படைத்ததற்கு.''

சீப் வேதனையோடு சிரித்தார். ''மெலோடி ராமா என்றால் இதுதான். மாரித்தாண்டத்தின் கேஸை நேதரா விடம் ஒப்படைத்தபோது, இத்தனை சின்ன கேஸைப்போய் அவனிடமா ஒப்படைப்பது?'' ''என்றெண்ணினேன். கியூ கட இதில் இருப்பானனு நம்பலை. ஜாக்கிரதை பாஸ்கர்!'' என்றார்.

அந்த விஷயம் தனக்குத் தெரியும் என்று தலையாட்டி விட்டு, ஒரு வினாடி பொறுத்து ''மாரித்தாண்டத்துக்குப் பின்னாடி கட ஒரு ஏஜெண்டை நியமித்தால் நன்றா யிருக்கும் சார்'' என்றான் பாஸ்கர்.

''யெஸ். ஏஜெண்ட் பிரதிமாவிடம் அந்த கேஸை ஒப்ப டைத்திருக்கிறேன்'' என்றார் சீப்.

• • •

பிரதிமா பாத்திரமில் குளித்துக் கொண்டிருந்தாள். வயது இருபத்தி நான்கு. பட்டப்படிப்பு முடிந்ததுமே இந்த உத்தியோகத்திற்கு வந்தாள். புத்திசாலியாயிருந்தாலும் அவசரக்காரி. ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஆபத்திற்குள் சிக்கி விட்டு மீள்வது என்றால் தரில்லிங். துரதிரீஸ்டவசமாய் அப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்கள் அதிகமாய் வராது, அவளே ஆபத்துக்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டால் தவிர!

சில நாட்களுக்கு முன்னால் மாரித்தாண்டத்தின் கேஸை டேக் அப் பண்ணச்சொக்லி டிபார்ட்மென்ட் அவனிடம் சொன்னபோது பூரித்து விட்டான். அந்த நிமிடத் திலிருந்து மரணம் தன்னைத் துரத்திக் கொண்டே

இருந்ததை உணர்ந்தாள். மிக ஜாக்கிரதையாய் இருந்து வந்தாள்.

பிரதிமாவுக்கு பாட்டியைத் தவிர வேறு யாருமே உறவு என்று இல்லை. தாத்தா உயிரோடு இருந்த போது தாசில்தாராய் இருந்தவர்.

“நீ ஏதாவது காசி ராமேஸ்வரம்னு போயிட்டு வரக் கூடாதா பாட்டி?”

“எதுக்கு?”

“ரகசிய ஏஜென்டுகளுக்கு சொந்தம் பந்தம்னு யாருமே இருக்கக் கூடாது. நீ போனால் நான் தனியாய் ஆபத்தில் குதிக்கலாம்.”

“ஐயோ...ஐயோ இதென்ன அப சஞ்ஜமான பேச்சு? நீ போறதுக்கு முன்னாடி என்னைப் போகச் சொல்றயா?”

“ஓ... ஓ... அதில்லை பாட்டி. நாட்டுக்காக உயிர் துறக்கத் தயாராயிட்டவங்களுக்கு பந்தம்னு எதுவும் இருக்கக்கூடாது. அதான் உன்னைக் காதிக்ரூப் போகச் சொல்றேன்.”

“சொல்லுவே...சொல்லுவே...உங்க தாத்தா டிப்டி தாசில்தாராய் வேலை பண்ணிட்டிருந்தபோது உன்னைப் போன்ற ஏஜென்டுங்க ஏகப்பட்ட பேருங்க நிரம்பி வழிஞ் சாங்க வீட்டில். சமையலிலிருந்து காய்கறிகளை வாங்கிட்டு வரிறது வரைக்கும் அவங்களேதான் பண்ணுவாங்க.”

“மை காட்...மானத்தை வாங்குகிறாய் பாட்டி நீ. அவங்க ஏஜென்ட்டுங்க இல்லை. சர்வென்ட்டுங்க.”

“லட்சணமாய் கல்யாணம் பண்ணிட்டுக் குடியும் குடித்தனமுமாய் இருக்கிறதை விட்டுட்டு இதென்ன கண்றாளியோ—இந்த ஃபெலுங்களும் துப்பாக்கிகளும்...”

இவ்வாறு இருக்கும் அவர்கள் பேச்சு. பிரதிமாவின் அழகு அவள் கழுத்துப் பகுதியில் தான். அவள் ரகசிய

ஏஜெண்ட் ஆனதைக் காட்டிலும் அழகுப் போட்டியில் கலந்து கொண்டிருந்தால் நன்றாய் பெயர் எடுத்திருப்பான். கொடுத்த வேலையைச் செய்து முடிக்கும் வரையிலும் உறங்கமாட்டான். அவளின் இறுக்கமான உதடுகளுக்குப் பின்னால் உறுதியை விட அவசரம், குறும்புத்தனம், சிறுபிள்ளைத்தனம் இவைதாம் அதிகமாய்த் தென்பட்டன.

மார்த்தாண்டத்தைப் பற்றி யோசித்தவாறே அவள் குனித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் சேகரித்துக் கொண்டிருந்த விவரங்களின் பிரகாரம் கடந்த இரண்டு மாதங்களில் மார்த்தாண்டம் ஆறுமுறை வள்ளியூருக்குப் போயிருக்கிறார்.

ஏன்?

அதைத்தான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். துட்பமான அவளின் காதுகளுக்கு, தனது ஃபிளாட்டின் முன் அறைக் கதவு நிறந்து கொண்ட ஓசை கேட்டது. மூன்றாம் மாடியில் குனித்துக் கொண்டிருந்தவள் சாவித்துவாரத்தின் வழியாய்ப் பார்த்தாள். படுக்கையறைக்கு அப்பால் மெயின் ஹாலுக்குள் இரண்டு கால்கள் வந்து கொண்டிருந்தது தென்பட்டது.

“பாட்டி...” என்றான் ரகசியமாய்.

பதிலில்லை. வேசான முனகல் சப்தம் கேட்டது. அவள் ஷவரை நிறுத்தினாள். நிசப்தம் பயங்கரமாயிருந்தது. காதுகளைக் தீட்டிக் கொண்டாள். வெளி அறையில் யாரோ நாதிகாவியை இழுத்த ஓசை. தொடர்ந்து நிசப்தம்.

அதற்குப் பிறகு இரண்டாவது ஆளின் காலடி சப்தம்.

பெஞ்சியின் மேல் எதையோ வைத்த சப்தம்.

ட்ரேவை நகர்த்தும் சப்தம்.

பிரதிமா மெதுவாக எழுந்திருந்து டவலையைச் சுற்றிக் கொண்டாள். பாத்தப்பின் வினிய்பின்மேல் வைத்திருந்த

துப்பாக்கியை எடுத்துக் கொண்டு சந்தடி செய்யாமல் கதவைத் திறந்து ஒரே பாய்ச்சலாய் முன்னுக்கு வந்து, இரு கைகளாலும் துப்பாக்கியால் குறிபார்க்க முயன்றான். அதற்குள் உடம்பைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்த டவல் நழுவி விழு இருந்தது. அதை ஒரு கையால் பிடித்துக்கொண்டு சத்தமாக : "ஹேண்ட்ஸ் அப்" என்று கத்தினான்.

அந்த கத்தலுக்கு அறைச்சுவர்கள் எதிரொலித்தன. நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்த வயோதிகர் காபியை மேலே எறித்துக்கொள்ளப்போய் சரேலென்று எழுந்திருந்தார். அவர் சி. பி. ஐ. சிஃப் பரேதன் !

"ஓ, நீங்களா சார்... சாரி...சாரி..." என்று புடவைக் காகப் பக்கத்து அறைக்குள் தாவினான். அதிரஷ்டவசமாய் அவர் பின்னால் திரும்பி பார்ப்பதற்குள் அவன் பக்கத்து அறைக்குள் ஓடிவிட்டான்.

அதே சமயத்தில் பாட்டியும் வந்தாள்.

"குரங்கு மாதிரி அதென்ன குதியல்?" என்று கேட்டாள், ட்ரேயைத் திருப்பி எடுத்துக்கொண்டு போனபடி.

குளியலறையில் இருந்தபோது கேட்ட சப்தங்களுக்கு அர்த்தம் புரியத் தொடங்கிற்று அவளுக்கு.

"உனக்கு புத்தியில்லை பாட்டி...கப்பிட்டால் வெளியே யிருந்து குரல் கொடுக்கக்கூடாது? யாரோ வெளிநாட்டு உளவாளிதான் வந்துட்டானோன்னு நினைச்சுட்டேன். ஏதோ அதிரஷ்டம் நன்றாயிருக்கப் போயிற்று. இல்லா விட்டால் அந்தக் கிழவரின் தலையில் குண்டு பாய்ந்திருக்கும்" என்று உடையணித்து கொண்டே வெளியே வந்தாள்.

வினாடி நேரத்திற்குள் குரலை மிகப் பணிவாய் மாற்றிக்கொண்டு, "குட்மார்னிங் சார்..." என்றான் அந்த வுக்கு மீறிய விநயத்தோடு.

“மிஸ் பிரதிமா...மார்த்தாண்டத்தைப் பற்றி லீபைல் தயாரிக்கச் சொன்னேன். தயாரித்தாயிற்றா?”

“தயாரித்தேன் சார். ஆனால் இன்னும் கொஞ்சம் பாக்கியிருக்கு” என்று கூறியவாறு சுவர்க் கழகாரத்திற் கருகில் போய், அதற்குள்ளிருந்த சாவிபை எடுத்து பீரோவைத் திறந்தான். உள்ளே புடைவைகள் இருந்தன. அதற்குள் ஒரு ரகசிய அறை இருந்தது. அதைச் சாவிபால் திறந்து உள்ளேயிருந்த லீபைலை எடுத்து அவரிடம் தந்தான்.

“இன்னும் எவ்வளவு நாளாகும்?”

“ஒரண்டு நாட்களில் முடிந்திடும் சார்.”

“குட். உனக்கு ஒரு ஆலோசனை சொல்றேன். இயான் ஃப்ளெமிங்கின் நாவல்களை ரொம்பப் படிக்காதே”

அவரின் ஆலோசனை அவளுக்குப் புரியவில்லை. உள்ளே போய் ஒரு கிளாஸ் தம்னரைக் கைக்குட்டையால் பற்றி எடுத்துக்கொண்டு வந்து அவரிடம் தந்தவள், “நேற்றிரவு அவன் கொடுத்த பார்ட்டிக்குப் போனேன். அரும்பாடு பட்டு அவனுடைய விரலடையானத்தை சம்பாதிச்சுக்கிட்டேன் சார். இதோ அவன் குடித்த விஸ்கி கிளாஸ் தம்ளர்” என்றாள்.

கதலிற்குப் பின்னாக் நின்றுபடி பாட்டி பிரதிமாவைக் கவனித்தாள்.

“இதென்ன, தங்கமான கண்ணாடித் தம்னரை அவரிடம் கொடுத்துட்டாய்?”

“அதன்மீது ஒரு தேசத்துரோகியின் விரலடையானம் இருக்கு பாட்டி.”

“என்ன விரலடையானமோ கர்மம்! நம்மோடது நானு நினைச்சுட்டு காஷலில் நன்றாய் அலம்பி வைத்தேன்.”

“ஐயோ பாட்டி...ரகசிய ஏஜென்டுக்குப் பாட்டியாய் இருக்கிற தகுதி உனக்கு இல்லவே இல்லை!” ஆக்ரோஷ மாய்ச் சொன்னாள்.

ஏற்கெனவே சிவப்பாயிருந்த அவன் முகம் கோபத்தால் இன்னும் சிவந்தது.

பாட்டியைத் திட்டிவிட்டு முன் ஆறெக்குள் வந்தான். அங்கே சீப் காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“சாரி சார்...நானைக்கு அவங்க குடும்பத்தார் போட்டோவைக்கூட எப்படியாவது சம்பாதித்து விடறேன்” என்றான்.

மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்வது போல அவர் எழுந்தார்.

பிரதிமா கொஞ்சம் தடுமாறினாள். மார்த்தாண்டம் அடிக்கடி வள்ளியூருக்குப் போய்விட்டு வரும் விஷயத்தை அவரிடம் சொல்லுவோமா என்றெண்ணினாள். மறுநாள் அந்த விஷயத்தைப் பற்றித் துப்புத் துலக்குவதற்காக அவளும் அந்த ஊருக்குப் போக எண்ணியிருந்தான். சொல்லி விடலாம் என்றெண்ணி நாக்கு நுனி வரையிலும் வந்து விட்ட வார்த்தையைச் சட்டென்று அடக்கிக்கொண்டு விட்டாள்.

—‘பக்’—

ரகசிய ஏஜென்டுகளின் வீடுகளில் எதிரிகள் ‘பக்ஸ்’ ஏற்பாடு செய்து ரகசியங்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள் என்ற விஷயம் அவளுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. அதோடு கூட அவன் இப்பொழுது மிகப் பிரபலமான கேசைப் பரிசோதித்துப் கொண்டிருக்கிறான். ஆகவே பிரயாண விஷயத்தைத் தனக்குள் ரகசியமாய் வைத்துக் கொண்டான்.

மறுநாள் அவன் வள்ளியூருக்குக் கிளம்பினான்.

அதுதான் ருடிமுழுதி விட்டது.

பஸ் பழுதடைந்து, பிரதிமா வள்ளியூருக்குப் போய்ச்
சேருவதற்குள் இரவு பத்தரையாகியிட்டது. அதற்குள் ஏறக்
குறைப அந்த ஊரே உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து விட்டிருந்தது.
அத்தனை சின்ன ஊர் அது.

அவன் மேக்கப்பில் அதிக மாறுதல் இல்லை. வேலையில்
சேர்ந்து அதிக நான் ஆகவில்லை யாதலால் தன்னை யாரும்
அடையாளம் புரிந்து கொள்ளமாட்டார்கள் என்ற துணிச்சல்
இருந்தது அவனுக்கு.

சிவ நாட்களுக்கு முன்னால் சிஃப் அவனிடம் மாரித்தான்
டத்தைப் பற்றி விவரம் சேகரிக்கச் சொன்னபொழுது
பூரித்துப்போனான். ஜூலியிராசு தன்னிடம் அத்தனைப்
பெரிய கேஸ் வந்ததே தன் அதிர்ஷ்டமாய் நினைத்தான்.
அதிலிருந்து மிகக் கவனமாய் அந்த வேலையைச் செய்து
வந்தான். சிகிரமாய் ஒரு முடிவிற்கு வருவது. ஒவ்வொன்
றையும் சந்தேகப்படுவது போன்ற குணங்களைத் தவிர
அவன் வேலையில் எந்தத் தவறும் சொல்ல முடியாது. மிக
கவனமாகக் காரியமாற்றுவான்.

ஒரு குடும்பக் கட்டுப்பாட்டு அதிகாரியைப் போலத்
தனைப்பை இழுத்துப் போரித்திக்கொண்டு, நூல் புடவை
கட்டிக்கொண்டு, குடையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவன்
வள்ளிலிருந்து இறங்கினான். பஸ் ஸ்டான்டிதற்குப் பக்கத்
திலேயே இருந்த பெட்டிக் கையில் கேட்டான்.

“பிரெஸிடென்ட்டின் வீடு எங்கே இருக்கு?”

அந்த ராத்திரி வேலையில் வந்த அந்தப் பெண்ணைப்
பாரித்துவிட்டு, “யாரு, ரெட்டி நாயுடுவா?” என்று
கேட்டான் கடைக்காரன்.

“ஆமாம்,”

“நேராகப் போனால், சோத்துக்கைப் பக்கமாய் ஒரு கொட்டை இருக்கும். அதுக்குப் பக்கத்து வீடுதான்.”

பிரதிமா நடக்கத் தொடங்கினாள். பெட்டிக்கடை பெஞ்சின் மேல் உட்காரிந்நிருந்த இளைஞர்கள் இரண்டு பேர் எழுந்து, அவளைத் தொடர்ந்தனர். தெரு முழுவதும் ஓரே இரட்டி. வீடுகள் அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாய் இருந்தன. ஒருவன் அவளுக்குப் பின்பக்கமாய் வந்து காதில் ஏதோ கிசுகிசுத்தான். அவன் பேசிய தமிழ் புரியவில்லை. அவன் நடை வேகத்தை அதிகரித்தான். பின்னாடி வந்தவர்களுக்கும் வேகத்தை அதிகரித்தார்கள். அவள் பயந்தது அவர்களுக்கு மேலும் துணிச்சலைத் தந்தது. ஒருவன் இடுப்பில் கையை வைத்தான். அவள் கையை உதறிய பொழுது சிரித்தான். அவள் கத்தாததால் ஆன்னும் கொஞ்சம் முன்னுக்குப் போனாள்.

அவள் போசித்தது வேறு. அனாவசியமாய் ரகசன் ஏற்படுமே என்றெண்ணினாள். அது அவளுக்குப் பிடிக்க வில்லை.

அவள் பேசாமலிருந்ததைப் பார்த்துவிட்டுப் பின்னாலிருந்தவன், அவள் வயிற்றிலிருந்து கையைக் கீழே நகர்த்தினான். அவள் புடவைக் கொகவங்களிலிருந்து கை கீழே போயிற்று. அவள் கத்தினால் வாயை மூடலாம் என்று இன்னொருவன் தயாராயிருந்தான். அவள் கத்தவில்லை. கால் மட்டும் காற்றில் எம்பிற்று. புடவை கட்டிக் கொண்டிருந்ததால் கொஞ்சம் சிரமமாயிருந்தது. இல்லாவிட்டால் அந்த உடைக்கு அவன் முன்று மாதம் படுக்கையில் கிடந்திருப்பான்.

பயிற்சியின்போது, முதன் முதலில் அந்த மாநில உதைக்கக் கற்றுத் தருவார்கள். அவள் காலால் உதைத்த உதைக்கு அவன் போய் தெருவோரத்திலிருந்த கால்வாயில் விழுந்தான். அவனோடு உட இருந்த இரண்டாவது ஆளுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. திடீரென்று நண்பன் எப்படி மாயமா

னான் என்று புரியாமல் இருட்டில் கண்களைத் துழாவிப் பாரித்துக்கொண்டே, "என்ன வாச்சு?" என்று கேட்டான்.

"ஒண்ணுமாகலை. நீ போய் அந்தக் கால்வாயை ஒரு தரம் பாரு" என்றான்.

அவன் உல்லாசமாய் அவனைப் பாரித்துச் சிரித்தான். அவன் கன்னம் அதிரிந்தது.

பயங்கரமான ஹார்ட்கோர் தீவிரவாதிகளிடமிருந்து உண்மைகளை வரவழைப்பதற்காக அடிக்கும் உதை அது. அவன் முகவாய் சரிந்து விட்டது. இனி வாழ்க்கையில் என்றுமே அவன் மேல் பற்களும், கீழ் பற்களும் சந்திக்கும் வாய்ப்பே இருக்காது.

அடுத்த வினாடியே அவன் சாதாரணமாகி விட்டான். கைப்பையிலிருந்த 38—ஐ (துப்பாக்கி) கையால் தடவிப் பாரித்துக்கொண்டே படியேறி பிரசிடென்ட் வீட்டின் கதவைத் தட்டினான்.

•

•

•

"நீ உடம்பைப் பிடிச்சு விட்டால் ஆசல் சொரிக்கத்தில் இருக்கிறாப் போலவே இருக்குடா..." கண்மயமடைந்து போய்ச் சொன்னான் பிரசிடென்ட்.

வேதகிரி எஜமானரின் உடம்பைப் பிடித்துவிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அரிக்கேன் விளக்கு மினுக் மினுக் கொண்டு ஒளிரிந்து கொண்டிருந்தது. எஜமானரின் வாரித் தைக்குக் கொஞ்சம் வெட்கமடைந்தவனாய்— "போதும் தொரை...கம்மா புகழாதீங்க..." என்றான்.

"புகழறது என்னடா? நான் என்ன சொல்லிட்டேன்! நீ உடம்பைப் பிடிச்சுவிட்டால் இந்த உலகத்தில் வேறு எதுவுமே தேவையில்லன்னேன். அவ்வளவுதானே?"

வேதகிரி கண்களைச் செருகிக் கொண்டு— "ஆய்... நேற்று...ராத்திரி துரைசானிகட அப்படித்தான் சொன்னாங்க" என்றான் ஆனந்தமாய்.

பிரசிடெண்ட் அதிரீந்துபோய் கட்டிவிவிருந்து எழுந்திருந்து— “என் பென்ஜாதினின் உடம்பைப் பிடிச்ச விட்டாயாடா?” என்று கத்தினான் திடீரென்று.

எஜமானர் ஏன் அவ்விதமாய் அதிரீந்துபோய் எழுந்து உட்காரிந்தார் என்று புரியவில்லை வேதகிரிக்கு. உல்லாசமாய்ச் சிரித்துக் கொண்டே— “ஆங்...பிடிச்ச விட்டேன்” என்று விது ஒரு பெரிய சாதனையைப் போலப் பதிலளித்தான்.

“அடேயப்பா...என்ன காரியம்டா பண்ணிட்டாய்?”

“தொரைசானி என்ன சொன்னாலும் அதைப் பண்ணுன்னு நீங்கதானே சொன்னீங்க?” எரிச்சலுடன் கேட்டான்.

“நான் சொன்னேனா?” பெரிதாய்க் கத்தினான்.

“சொல்லலையா? துரைசானி சொன்னதைப் பண்ணாட்டால் உத்யோகம் போயிடும்னு சொல்லலையா நீங்க?” அதைவிடப் பெரிதாய் அவன் கத்திப் பேசியதால் அதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்ல முடியாதவனாய் மென்று விழுங்கிக்கொண்டே கேட்டான் பிரசிடெண்ட்.

“இன்னும் என்னடா பண்ணினாய்?”

“எனக்கு வெட்கமாயிருக்குது...”

“கொன்னுடுவேன். சொல்றயா இல்லையா?”

“வேறென்ன பண்ணுவேன்...உடம்பைப் பிடிச்ச விட்டேன். தலைக்கு எண்ணெய் தடவினேன். அப்புறம் குளிக்கணும்னு சொன்னதால்...” அவன் வாரித்தை முடியக் கூடவில்லை.

பிரசிடெண்ட் கட்டிலில் எம்பிக் குதித்து— “குனிப் பாட்டக்கூடச் செய்தாயாடா நீ...” என்று திட்டத் தொடங்கினான்.

“என்ன தொரை திட்டுறீங்க. நான் என்ன பண்ணிட்டேன்? தொரைசானி குளிக்கிறேன்னதும் தண்ணீர் எடுத்து வைச்சேன். அவ்வளவுதானே?”

பிரசிடென்ட் நிம்மதியாய் மூச்சுவிட்டு— “அவ்வளவுதானா?” என்றான் திரும்பி கட்டிலில் சாய்ந்து கொண்டு.

“அவ்வளவுதான்...அப்புறம் தொட்டுப் பார்த்தேன். அவ்வளவுதான்.” மெதுவாய் முடித்தான்.

அணைத்துவிட்டது என்ஹென்ஸினிய குண்டு திரும்பவும் வெடித்தாற்போல் அதிர்ந்துபோய், “தொட்டுப் பார்த்தாயாடா? குளிக்கப்போன என் பெண்ணுதையைத் தொட்டுப் பார்த்தாயாடா?”

“தண்ணி ஜில்லுனு இருக்கா சூடா இருக்கான்னு தொட்டுப் பார்க்கத் தேவையில்லையா?”

பிரசிடென்ட் ஏதோ சொல்ல வந்தபோது வெளியே கதவைத் தட்டும் சப்தம் கேட்டது.

வேதவிரி போய்க் கதவைத் திறந்தான். எதிரே ஒரு பெண் தென்படவே ஓரடி பின்வாங்கினான்.

பிரதிமா தன் வாழ்க்கையில் என்றுமே அவ்வளவு அதிர்ச்சி படைத்ததில்லை. தான் கண்டது கனவா, நினைவா என்றுகூடத் தெரியவில்லை அவளுக்கு. அப்படியே சிலை வாய் நின்றுகொண்டேயிருந்தான். அவள் இதயம் வேக மாய்த் துடித்தது. மூனையில் சமுத்திரத்தின் பேரிரைச்சல். எதிரே நின்று கொண்டிருந்தவன் அசல் நேத்ராவைப் போலவேயிருந்தான். தலைப்பாகையை எடுத்துவிட்டு, உடைகளை மாற்றி, கொஞ்சம் திருத்திவிட்டால் போதும், அவன் அசல் நேத்ராவைப் போலவே இருப்பான். ஒருத் தரைப் போலவே இன்னொருத்தரும் இருப்பார்கள் என்று தெரியுமென்பொழிய இவ்வளவு உருவ ஒற்றுமைகூட உண்டு என்று அறிந்திருக்கவில்லை.

“யாரு வேணும் தொரைசானி...” என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் வேதகிரி. அவளுக்கு அது காதில் கேட்க வில்லை. இன்னும் திக்பிரமையிலிருந்து மீளவில்லை அவள். தெளிவின்றி— “ஏஜெண்ட் நேத்ரா” என்றாள்.

“தொரை...யாரோ ஏஜெண்ட் நேத்ராவாம். வந்திருக்கிறாங்க.” என்றான் வேதகிரி உள்ளே பார்த்தபடி.

அதற்குள் ஒரு பெண்ணின் குரலைக் கேட்டுவிட்ட பிரசிடென்ட் வேட்டியைச் சரிபண்ணிக்கொண்டு வெளியே வந்தான். பிரதிமாவை வரவேற்றபடி— “எம். டி. ஓ. சொன்னது உன்னைப்பற்றித்தானா?” வா உள்ளே. ஃபேமிலி பிளேனிங் ஆபீசருன்னா யாரோ பெரிய மனுஷின்னு நிலைச்சேன்...உன்னைப் போல சின்னப் பொண்ணுன்னு நினைக்கலை” என்றான்.

“நான் எங்கே தங்கியிருக்கணுமோ, அந்த வீட்டைக் காட்டினால்...” பிரதிமாவின் வாரித்தைகள் முடியக்கூட வில்லை.

“இவ்வளவு பெரிய வீட்டை வெச்சுக்கிட்டு இன்னும் வேறு எங்கேயோ எதுக்கு? எங்க வீட்டிலேயே இருக்கலாம்” என்றான் பிரசிடென்ட்.

“ஆமாம். தொரைசானிகூட இல்லை.” பக்கத்திலிருந்து வாரித்தைகளை எடுத்துக்கொடுத்தான் வேதகிரி. பிரதிமா எதற்கும் தயாராயிருக்கலாம் என்றெண்ணி காவலுதறிக் கொண்டாள்.

“வாயை மூடிட்டு அம்மாவுக்கு அறையைக் காட்டு. பாவம், பஸ்ஸில் வந்திருக்கு. வெந்தீர் போடு.”

“தேவையில்லை” என்றான் மேலுக்கு. ஆனால் குளித்தரீல்தான் உயிர் வரும் போலிருந்தது அவளுக்கு.

“தேவையில்லைன்னு சொல்லிட்டால் எப்படி தொரை சானி! வாங்க போகலாம்” என்றான் வேதகிரி.

அவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்த வேதகிரி, ஏதோ சந்தேகம் வந்தவனாய் திரும்பி— “சின்னம்மா ஓடம்பைக்கூட பிடிச்ச விடனுமா தொரை?” என்று கேட்டான் விநயமாய்.

கேட்டுக்கொண்டிருந்த பிரதிமா அதிர்ந்து விட்டாள்.

“அடேயப்பா...புதுசாய் வந்திருக்கிற விருந்தாளியை இப்படி பயமுறுத்தலாமாடா?”

“இப்ப என்ன சொல்லிட்டேன், வாங்க தொரைசானி ...வீட்டைவெல்லாம் காட்டுறேன்” என்று உள்ளே அழைத்துச் சென்றான் வேதகிரி.

! * *

பெயருக்குத்தான் படுத்துக் கொண்டிருந்தாள், ஆனால் அன்றிரவெல்லாம் உறக்கமே வரவில்லை பிரதிமாவுக்கு.

ஏஜெண்ட் நேத்ராவுடன் அவளுக்குப் பரிச்சயம் இல்லை. தொலைவினிருந்து ஒரிரண்டு தடவை பார்த்திருக்கிறான். அவ்வளவுதான். ஆனால் டிபார்ட்மென்ட்டில் அவனைப்பற்றி எல்லோரும் பேசிக்கொண்டதைக் கேட்டிருக்கிறான்.

நேத்ராவின் மரணம் டிபார்ட்மென்டிற்கே எத்தனை இழப்பு என்பதை அவள் அறிவாள்.

அப்படிப்பட்ட நேத்ராவைப் போலவே இருந்த ஒரு வளைத்தான் கண்டுபிடித்திருக்கிறான். அந்தப் பரபரப்பால் அவளுக்கு அன்றிரவெல்லாம் உறக்கமே வரவில்லை.

மறுநாள் காலையில் குளித்துவிட்டு அவள் தபாலாபீசுக்குப் போக எண்ணியிருந்தாள். அறையோடு கூடிய தனிக்

குளியலறை இல்லை. கொல்லையில் தட்டியால் கட்டப் பட்டிருந்தது குளியலறை. அவள் துணிகளை அவிழ்த்துத் தட்டியின் மேல் போட்டுவிட்டுப் பலகையில் உட்காரித்து கொண்டாள். எதிரே வாளியில் நீர் இருந்தது. மிகச் சூடாய் இருந்தது. அவளுக்கு என்ன பண்ணுவதென்று புரியவில்லை. திரும்பவும் உடை அணிந்துகொண்டு வெளியே போய்த்தான் தண்ணீர் கொண்டு வரவேண்டுமோ என்றெண்ணிக் கொண்டிருந்தபோதே—“என்ன வேணும் தொரைசானி! பச்சைத் தண்ணியா?” என்ற குரல் கேட்டது.

அவள் திடுக்கிட்டுச் சுற்றிலும் பார்த்தாள். வெளியே பனைமரத்தின் மேல் வேட்கிரி தென்பட்டான். வீலென்ற அலறியபடி துணியை இழுத்துக்கொண்டாள். அவள் முகம் சிவந்து விட்டது. அவன் இறங்கிவந்து தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து வெளியே வைத்தான். வெகு நேரம்வரை மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. வெட்கத்தால் உனிக் குறுகி விட்டிருந்தாள்.

பத்து மணியளவில் அவன் நகரத்திற்கு ட்ரங்க்கால் பண்ணினான் தபாலாபீசிவிருந்து.

மறுமுனையிலிருந்து சீஃப் போனை எடுத்ததுமே—
“ஆகாசத்தில் ஆடுகள், நீரில் பட்சிகள்” என்றான் ரகசிய மாய்.

“யாரு...பிரதிமாவா?”

“ஆமாம் சாரி. நான்தான்!”

“ஏதாவது அபாயத்தில் இருந்தால்தான் அந்த கோடைப் பயன் படுத்தணும். எங்கேயிருந்து பேசுகிறாய்?”

“வள்ளியூரிலிருந்து.”

— சீஃபின் குரல் கீச்சென்று வெளிவந்தது. “வள்ளியூரிலிருந்தா? அங்கே எதுக்காகப் போனாய் நீ?”

“உங்களிடம் சொல்லிக்க முடியாமல் போயிடுத்து சாரி. மார்த்தாண்டத்தின் கேஸ் விஷயமாய் விவரம் சேகரிக்க வரவேண்டியிருந்தது. அச்சுவார்த்தாற்போல் அசல் தேத்ராவைப் போலவே இருக்கும் ஒரு ஆள் இந்த ஊரில் இருக்கிறான். உலகத்தில் எட்டாவது அதிசயம் சாரி! நான் தங்கியிருக்கிற வீட்டில்தான் இருக்கிறான்.” பரபரப்பு. ஆவேசம். உத்வேகம் நிரம்பிய குரலில் சொன்னான்.

“எலிட்?”

“ஆமாம் சாரி; அவனைக் கொஞ்சம் திருத்தியமைத்து எதிரிகளுக்கிடையே அனுப்பி வவத்தோமானால் பயந்துடுவாங்க. இறந்துவிட்ட நேத்ரா திரும்பிவந்திருக்கிறான்னு தெரிந்தால் போதும். அவங்க மானசீகமாய் பலவீன மடைந்து போயிடுவாங்க. நேத்ராவின் பெயரைச் சொன்னால்...”

அந்த வாரித்தைகளைப் பாடியிலேயே நிறுத்திவிட்டு, டைரக்டர் மெதுவாய்—“நேத்ராவின் பெயரைச் சொன்னால் எதிரிக் என்ன ஆவாங்களோ தெரியாது ஆனால் உன் பரபரப்பைப் பார்த்தால் டிபார்ட்மென்ட்டில் பெண்கள் எப்படி செத்துப்போறாங்கன்னு புரியுது. அதுசரி. இப்ப என்ன பண்ணச் சொல்கிறாய்?”

பிரதிமா கொஞ்சம் ஏமாற்ற மடைந்தபோதிலும், சட்டென்று தேற்றிக்கொண்டு,—“அந்தப் பட்டிக்காட்டு ஆனைத் திருத்திக்கொண்டு வந்து, படிப்புச் சொல்லிக் கொடுத்து, கோட்டு குட்டு போட்டுக்க வைத்து நேத்ரா வாய் ஆக்கிப் பார்க்கணும்.”

“அதுக்கு எவ்வளவு நாளாகும் தெரியுமா?”

“காட்டுத் திருடன் சினிமாவில் ஒரே பாட்டில் ஹீரோ ஆகி படிப்பு அத்தனையும் கற்றுக்கொண்டு விடலைவா

↓

சாரி? காளிதாசர் ஒரே ஒரு ஸ்பரிசுத்தால் கவியாகிவிட
லையா சாரி?"

"உன்னை அங்கே அனுப்பியது கேசப் பரிசோதிக்கத்
தானே தவிர, பாட்டுப் பாடிட்டு மனுஷங்களை மாற்றிக்
கொண்டிருக்க இல்லை. உன் மனம் நேத்ராவினமீது சுடு
பட்டிருந்ததானால், அவன் செத்துட்டதால், அதே உருவ
ஒற்றுமையுடைய ஆளை ஒரு பத்து வருஷகாலம் கண்டப்
பட்டு திருத்தி அமைத்துக் கொள்கிறான் என்றால் எனக்கு
கொன்றும் ஆட்சேபமில்லை. இப்படிப்பட்ட போன்
களை மட்டும் பண்ணாதே!" என்று போனை வைத்துவிட்
டார்.

பிரதிமா உற்சாகமின்றி போனை வைத்தாள். வீட்டிற்
குத் திரும்பி வரும்வரையிலும், இந்த விஷயத்தைப் பற்றிய
போசித்துக்கொண்டிருந்தாள். வீடு திரும்பியதும் தன்
சோதனையைத் தொடங்கிவிட்டாள்.

↓

எல்லோரும் பிற்பகல் ஒரு மணிக்குச் சாப்பிட்டுவிட்டுப்
படுத்து உறங்கினர். பிரசிடென்டின் மகன் வெனியே
எங்கேயோ போய்விட்டான். தொலைவில் காசைக் கத்திய
ஒசையைத் தவிர வேறெந்த ஒசையும் இல்லை. வேதகிரி
வீடமிருந்து விஷயத்தை வரவழைப்பதற்கு இதுதான் நல்ல
சமயம்.

முன் அறையில் தூணில் சாய்ந்தவாறு தன்னை மறந்த
நிலையில் சுருட்டுப் புனைத்துக் கொண்டிருந்தான் வேதகிரி.

"ஷ்...ஷ்..." என்று சன்னமான குரலில் கூப்பிட்டான்.
வேதகிரி கண்ணைத் திறந்ததுமே தன் அறைக்கு வரச்
சொல்விச் சைகை காட்டினான்.

↓

அவன் அவன் அறைக்குள் நுழைந்தான். அவன் கட்டி
வில் உட்கார்ந்திருந்தான் அழகான ஒரு புன்னகை பூந்
தான். குழப்பத்துடன் பார்த்து விட்டு— "ஹலோம்..."

நான் அந்த மாதிரி ஆளு இல்லை தொரைசானி...'' என்றான்.

கண்ணத்தில் அழைந்ததாற் போலிருந்தது அவளுக்கு. அவன் தேறிக்கொள்ள ஐந்து நிமிடம் ஆயிற்று அழுவதா சிறிப்பதா என்று புரியாமல்— ''அதில்லை வேதகிரி... உன்னைச் சில கேள்விகள் கேட்கிறேன். அப்படியே உட்கார்ந்து பதில் சொல்லு'' என்றான்.

''வேலை இல்லாமல் இப்படி உட்கார்ந்திட்டிருந்தால் பெரியதொரை சம்பளம் கொடுக்க மாட்டாரு.''

''பரவாயில்லை...என்னோடு இருந்தேன்னு சொன்னாக ஒன்றும் சொல்லமாட்டார்.''

''ஒடம்பைப் பிடிச்ச விடனுமா தொரைசானி! அந்த மாதிரி வேலை பண்ணினா ஒன்றும் சொல்லமாட்டாரு தொரை!'' என்றான்.

அவன் உனிக் குறுகியபடி—''வேண்டாம், வேண்டாம்'' என்றான்.

''அப்படின்னால் போய்ட்டு வரேன். தொரை பார்த்தாக என்னடா வம்பும்பாரு.''

''வேண்டாம் உட்காரு... இந்தா விரலைப் பிடித்து விடு...'' என்று கையை நீட்டினான். அவளுக்குத் தேசத்தைப் பற்றிய நினைப்பு வந்தது. நாட்டிற்காக உயிரை ஈந்த வீரரின் கருடைய இந்த தேசத்தில் ஒரு தேசத்துரோகியைப் பிடித்துத் தருவதற்காக விரலைப் பிடிக்கச் செய்வதால் தப்பு எதுவுமில்லை என்றெண்ணிக் கொண்டான். நேரடியாய் விஷயத்திற்கு வரவில்லை.

''உனக்கு குட்டும், கோட்டும் போட்டுக்க இஷ்டமா?'' என்று சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்தான்.

“குட்டா? அப்படின்னால்?”

“சினிமா வில் பார்ப்பாயே அது போல.”

“எதுக்கு தொரைசானி எனக்கு குட்டு?”

“உனக்குப் படிப்புக்கூட கற்றுத் தரன்.”

“வேண்டாம் தொரைசானி...எனக்கு இந்த மாதிரி பிடிச்ச விட்டுட்டிருக்கிறதே நல்லாயிருக்கு” என்றான் கண்களைச் செருகிக் கொண்டே.

அதில் ஏதாவது இரு பொருள்பட அர்த்தம் இருக்குமோ என்று அவனைச் சந்தேகத்துடன் பாரித்துவிட்டு “இப்பொழுது லாபமில்லை. நாளைக்கு முயற்சிப்போம்” என்றெண்ணிக் கொண்டே பேச்சை மாற்றினான்.

“இந்த ஊருக்கு இப்பல்லாம் ஜீப்புங்களும், காரூக்களும் நிறைய வந்துட்டிருக்கோ?” என்று கேட்டான்.

“காருங்களும் ஜீப்புங்களுமா?” என்ற அவன் தலையைச் சொறிந்து கொண்டே, “காருன்னால் தெரியும். ஜீப்புன்னால்? அந்த ரெண்டுக்கும் என்ன வித்யாசம்? என்று கேட்டான்.

அவனுக்கு எப்படி வினக்குவது என்று புரியவில்லை. அதற்குள் அவனே—“முன்னாடி நீளமாய் இருக்கும் காரூக்கின்னாடி உயரமாய் இருக்கும் ஜீப்புங்க. அதானே தொரைசானி?” என்றான்.

“இவன் வார்த்தைகளில் இரு பொருள்பட அர்த்தம் ஏதாவது இருக்குமோ? இவன் அதிசய சாமர்த்தியமாய்ப் பேசுகிறானா?” என்று அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அம்மாதிரி எதுவும் இல்லை என்று தெரிந்துகொண்டதும் ‘ஆமாம்’ என்று தலைபாட்டினான்.

“அந்த மாதிரி எதுவும் இந்த ஊருக்கு வரலையே?”

“நீ பார்த்திருக்க மாட்டாய்.”

“என்னவோ, எனக்குத் தெரியாது” என்றான்.

அவன் கேள்வியை மாற்றி “மார்த்தாண்டம் என்பவர் உத்த ஊரில் பாதி இடத்துக்கு மேல் விளை கொடுத்து வாங்கியிருக்காராமே, நிஜமா?” என்று கேட்டான்.

“ஓ, அவரா...ஊரில எங்கே வாங்கியிருக்காரு? ஏரியில் தான் வாங்கியிருக்காரு.”

அவன் வியப்புடன், “ஏரியில் வாங்கியிருக்காரா?” என்று கேட்டான்.

“ஆம்...அதைத் தூர்த்துட்டு, நிலமாக்கி விற்கப் போறாராம்”

நிமிரென்று அவன் விடென்று கத்தினான்.

“என்னவாச்சு? என்னவாச்சு தொரைசானி?” கைக்கத்துடன் கேட்டான் அவன்.

“விரல்...என் விரலைக் கெட்டியாய் அழுத்திட்டாய். விரல் முறிஞ்சுடுத்தது” என்றான் வனி பொறுக்க மாட்டாதவனாய்.

“எங்க தொரைசானியாயிருந்தால் இன்னும் கெட்டியாய் அழுத்தச் சொல்லியிருப்பாங்க” என்றான் அவன் கருமமே கண்ணோட்டமாய்.

“போதும், இனி நீ போகலாம்” என்றான் ஆறுப்போடு.

8

இரவு பன்னிரெண்டு மணிக்கு பிரதிமா எழுந்திருந்தாள். பெட்டியிலிருந்து, துப்பாக்கியை எடுத்து ஜாக்கெட் டிற்சூன் சொடுக்கி கொண்டாள். ஓ அவரா?...ஊரில்

எங்கே வாங்கினாரு ஏரியில்தானே வாங்கியிருக்காரு? அதை தூர்த்து, நிலமாக்கி விற்கப்போகிறாராம்—என்ற வேதகிரியின் வார்த்தைகளே அவளுக்குத் திரும்பத் திரும்ப நினைவுக்கு வந்துகொண்டிருந்தன. மார்த்தாண்டம் இத்தனைச் சிறிய நில வியாபாரம் ஏன் பண்ணுகிறான்? பண்ணினாலும் தானே கயமாய் இத்தனை தடவை எதற்காக வருகிறான்?

அன்றிரவு அவ்விஷயத்தைத் துப்புத் துலக்கிவிட வேண்டும் என்றெண்ணிக் கொண்டாள்.

ப்ரீக்ஸ்கேடன் அவள் அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள். பழங்காலத்துக் குறுகலான தெருக்களில் ஆளரவமில்லை. தொலைவிருந்து பிரசிடென்ஷின் குறட்டைச் சப்தம் கேட்டது. கொஞ்சம் வாய் அதிகமானாலும் ஆள் நல்லவன்.

அவள் முன் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தாள். குளிரீந்த காற்று வீரென்று வந்து மோதிற்று. வீதி ஆளரவமில்லாமல் இருந்தது. அவள் முன்னோக்கி அடிபெடுத்து வைக்கையில் ஒரு நிழல் அவளுக்குப் பின்னாலிருந்து முன்னோக்கிப் படர்ந்தது.

தொனாக்குப் பின்னாலிருந்து காதுக்கருகில் சன்னமான குரலில் —

“வெளியேவா போறாய் தொரைசானி?...’’ என்று கேட்டது. பிரதிமா ஒரே பாய்ச்சலாய் முன்னுக்கு வந்து துப்பாக்கியை எடுத்து குறிபார்த்து நின்றாள்.

எதிரே வேதகிரி!

“நீயா...?’’ என்றாள் நிம்மதியாய் மூச்சுவிட்டுக் கொண்டே.

அவளுக்கு அவனைப் பார்த்தபோது ‘நள்ளிரவில் திரியும் அரக்கன்’ என்ற பதத்திற்குப் பொருள் புரிந்தது.

பிரதிமா கதாரித்துக்கொண்டு— “ஐந்து ரூபாய் தரேன். நான் இந்த மாநில நள்ளிரவில் வெளியே போகிற விஷயத்தை யாரிடட்டேயும் சொல்லாதே” என்றான்.

“எங்க தொரைசானியாயிருந்தால் பத்து ரூபாய் தரும்” என்றான். பேரத்தைச் சரியாய் செட்டில் பண்ணிக் கொள்ள எண்ணி.

“ஷட் அப்...நான் யாருன்னு தெரியுமா?...இந்தியா வின் சிக்ரெட் சரீலீஸ் ஏஜென்ட்! இந்தியனாய் இருப்பதால் எங்க டிபார்ட்மென்ட்டுக்கு உதவி பண்றது உன் தருமம். இந்த தரிமத்தை...” என்று சொல்லிக்கொண்டே போன அவனை இடைமறித்து— “தமிழில் சொல்லு தொரைசானி...புரியலை எனக்கு” என்றான்.

“ஒரு உளவு ரகசியத்தை உலகத்துக்கு எடுத்துச் சொல்றத்துக்குப் போறேன். இந்த விஷயத்தை யாரிடமும் சொல்லிடாதே.”

“சொல்ல மாட்டேன்.”

“நிஜமாய்ச் சொல்லக்கூடாது.”

“ஒரு தடவை சொல்லக் கூடாதுன்னப்புறம் சொல்ல வேனா? அம்மா! நீங்க இப்படி நின்னுட்டிருக்கீங்க. உங்க காலடியிலேருந்து ஓணான் மேலுக்குப் போச்சு. நான் ஏதாச்சும் உங்கனிடம் சொன்னேனா?...”

அவன் வாரித்தை முடியக்கூட இல்லை. முழங்காலி லிருந்து மேலே நோக்கி ஏதோ ஊர்ந்தாற்போலிருந்தது. வீலென்று அவறிக் சொண்டே அவனைக் கட்டிக் கொண்டு விட்டான். அவன் கழுத்தைச்சுற்றிக் கைகளைப் போட்டுக் கொண்டு தன்னிக் குதிக் வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விட்டது. அவன் அவன் புடவைபைப் பிடித்து புடவைக் கொகவங்களை உதறினான். ஒரு ஓணான் நெருவிற்குக் குதக்காய் விழுந்து ஓடிற்று.

“விழுந்துடுத்து தொரைசானி!... விழுந்துடுத்து...” என்றான் அவன் ஆனந்தமாய். அவன் தேறிக்கொள்ள இரண்டு நிமிஷங்கள் பிடித்தன.

“இந்த ஊரில் ஓணான் அதிகமா?” என்று கேட்டான். ஏஜெண்ட் க்யூவையும் ஓணானையும் பக்கத்தில் நிறுத்தி வைத்தால் அவன் ஓணானுக்குத்தான் அதிகமாய்ப் பயப் படுவான். அதனால்தான் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டான்.

“ஆங்...ரொம்ப...” என்றான்.

“நீ எனனோடு கூட வருகிறாயா?”

“எங்கே தொரைசானி...?”

“நாட்டுக்காக. வா சொல்றேன்.” ப்ரீஃப் கேஸைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான்.

“நாட்டுக்காகச் செத்தாலும் பரவாயில்லைன்னீங்க. ஓணானைப் பாரித்துட்டு இப்படித் துள்ளுறீங்களே! வாங்க போகலாம்.”

இருவரும் சுமார் ஒரு மணி நேரம் நடந்தார்கள். ஏரி நெருங்கிற்று. ஏரிக்கு அந்தப் பக்கத்தில் கோட்டையைப் போல ஒரு வீடு இருந்தது. சிதிலமாகிவிட்டிருந்தது அது. ஏரி நீர் அதற்குள்ளேயும் போயிருந்தது.

அவன் வெகுநேரம் அப்படியே நின்றுருந்தான்.

“இங்கே ஒண்ணுமில்லையே...!” என்றான் வேதிகிளி. அவன் பதில் பேசவில்லை. ஏதோ செயற்கைத் தனம் தெரிந்தது. அவ்விடத்தில் தொலைவில் தெருவில் ஏரிக்கரை வரைக்கும் வந்துவிட்டு நின்றுபோன டயர்க்ளின் அடையாளம்!

“நீ இந்தப் பக்கமாய் ஏரியைச் சுற்றிட்டு வா. நான் அந்தப் பக்கமாய் போகிறேன்.” அவனை அங்கிருந்து

தொலைவிற்கு அனுப்பி வைத்துவிட எண்ணி அவ்வாறு சொன்னான்.

“போய் என்ன பன்றது?” என்று எதிர்க் கேள்வி கேட்டான்.

“ஏதாவது அடையாளமாவது பொருளாவது தென்படுகிறதான்னுபாரு.”

“எனக்கு மாலைக்கண்ணு ஒண்ணுத் தெரியாது. உங்கனோடயே இருக்கேன்.”

அவன் எரிச்சலுடன் “சரிவா...” என்று சிதிலமடைந்த கட்டிடத்தை நோக்கி நடந்தான். ஏரித் தண்ணீர் கட்டிடத்தின் சுவர்களை நனைத்துக் கொண்டிருந்தது. மேலும் கிட்டே போனார்கள்.

“வேண்டாம் தொரைசானி...எனக்குப் பயமாயிருக்கு. திரும்பிப் போயிடலாம்.”

அவன் முன்னோக்கி அடிபெடுத்து வைத்தான். காலடியில் ஒரு ட்யூப் தட்டுப்பட்டது. ரப்பர் ட்யூப் அது. நீருக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்தது. அவன் சந்தேகம் உறுதியாகிற்று. அவன் ஓரக்கண்ணால் வேதகிரியைப் பார்த்தான். “திரும்பிப் போயிடலாம் என்கிறாயா?”

அவன் தலைபாட்டினான். இருவரும் திரும்பி கிராமத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார்கள். மரங்கள் அடர்ந்த தோப்புகளுள் வந்ததும் அவன் சொன்னான். “இனிமேல் இந்தப் பக்கம் வராதிங்க தொரைசானி. இங்கே பாம்பும் தேளும் அதிகம்.”

அவனிடமிருந்து பதில் வராததால் அவன் சுற்றிலும் நோட்டமிட்டான். அவன் இல்லை. அவன் கலக்கமடைந்தான். “தொரைசானி...” என்று கூப்பிட்டான். பதிலில்லை. தொலைவில் ஏரிப்பக்கமாய் போய்க்கொண்ட

டிருந்த நிழல் தென்பட்டது. “நில்லுங்க...தொரைசானி” என்று கத்தினான். அதற்குள் தாமதமாகி விட்டது.

ப்ரீஃப் கேசினிருந்து மாஸ்கை எடுத்து முகத்தில் கட்டிக்கொண்டு நீரில் குதித்துவிட்டாள் அவள். அவளுக்கு நீச்சல் நன்றாய் வரும் அந்த ட்யூபைப் பிடித்துக் கொண்டு தண்ணீரின் அடிப்பாகத்திற்குப் போனாள். அடிவாரத்தில் எல்லாம் பாலியும், கடற்பூண்டுகளும் வளர்ந்திருந்தன. டாரிச் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் மீன்கள் நெளிந்து கொண்டு டிருந்தது தென்பட்டது.

அவள் ட்யூபுடன் கூடவே மேலும் கொஞ்ச தூரம் போனாள். திடீரென்று அவளுக்கு முன்னால் கவர் ஒன்று தென்பட்டது. அவள் அதைத் தடவிக்கொண்டே நீருக்கு மேலே வந்தாள். மேலுக்குச் சாதாரணமாய்த் தென்பட்ட போதிலும் அந்த ஏரியின் ஆழம் ஐம்பது அடி இருக்கலாம்.

ஏரியின் மறுபக்கத்திலிருந்த சிலமடைந்த வீட்டிற்குத் தான் வந்திருப்பதை அறிந்தாள். ஆறடி அகலமான பாதை அது. இடுப்பளவிற்குத் தண்ணீர் இருந்தது. அவள் அந்தப் பாதையில் இன்னும் கொஞ்சம் தூரம் போனாள்.

அவ்விடத்தில் ட்ராப் கதவு தென்பட்டது.

அவள் அதைப் பரிசீலித்தாள். அவள் மார்பு வேகமாய் படபடத்தது. அவள் அதைத் திறக்கப் போவதற்குள் ஒரு நீர் அம்பு அவளுக்குப் பக்கமாய் ஊருருவிக்கொண்டு போயிற்று.

நீர் குட் அணிந்திருந்த இருவர் அவளை நோக்கி வேகமாய் வந்தார்கள். அவள் நீருக்கு மேலே வருவதற்கு முயன்றாள். அவள் முயற்சி பலிக்க வோட்டாமல் டீன்னுக்கு இழுந்தார்கள் அவளை. அவர்களுள் ஒருவர் அவளைக் கத்தியால் குத்த முயன்றான். அவள் ஒரு

பகிசுமாய்த் திரும்பிக் கொண்டதால் தோளில் தேறி பகபக வென்று எரியத் தொடங்கிற்று.

அவன் மிகவும் ஜூனியர். வெளிநாட்டு உளவாளிகளின் விவகாரங்களிலும், ஹாரிட்டுகோரி உள்ளக்கடத்தல்காரரிகளின் கேசுகளிலும் அவன் இதுவரையிலும் வேலையில் இறங்கியது கிடையாது. ரகசிய ஃபைல்களைத் தயாரிக்கும் வேலையில் தான் கடந்த இரண்டாண்டுகளாய் வேலை கற்றுக்கொண்டு வந்திருக்கிறான். சிகரெட் சரீனீஸில் அவனுக்குப் பயிற்சி கொடுத்தார்கள். ஆனால் தண்ணீருக் கடியில் பண்ண வேண்டிய பயிற்சிகளைப் பற்றி அவனுக்குத் தெரியாது.

ஒருவன் அவன் கைகளைப் பின்னுக்குச் சேர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டான். இன்னொருவன் அவன் வயிற்றில் குத்தப் போனான். அவன் கண்மூடி தெய்வத்தை பிரார்த்தனை பண்ணத் தொடங்கினான். அதற்குள் அங்கே நீசில் சிறிய சலசலப்பு ஏற்பட்டது. அவளைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த கைகள் தளர்ந்து போயின. அவன் தன்னை வறியாமல் நீருக்கு மேலே வந்தான்.

நீருக்கடியில் இரண்டு முதவைகள் சண்டைபோட்டுக் கொண்டிருந்தாற்போல அல்லோலகல்லோலமாயிருந்தது. ஒரு வினாடிக்குப் பிறகு வேதகிரி மேலே வந்தான்.

அவனோடு கூட ஒரு ரத்தமயமான உடலும் மேலே வந்தது. சுற்றிலும் ரத்தம் கலந்த நீர், சுவம் எல்லாவற்றை யும் பார்த்த அவனுக்கு வெடவெடத்தது. அதற்குள் தொலை வினிருந்து ஜீப் வந்து கொண்டிருந்த சப்தம் கேட்டது. இன்னொரு ஆள் என்ன ஆனானோ தெரியாது.

சட்டென்று அவன் அவன் கையைப் பிடித்து நீருக்குள் குழத்துச் சென்றான். அவன் பார்த்த ரப்பர் ட்யூப் அந்த சிதிலமடைந்த கவரினிருந்து உள்ளே போயிற்று. அவ்விரு

வரும் நீருக்குள்ளேயே கவரின் கோடிக்குத் திரும்பினார்கள். அங்கே தென்பட்ட காட்சி அவளைச் சிலையாகி விட்டது. கண்ணாடிக்கு அந்தப் பக்கத்தில் பரிசோதனைக் கூடம் இருந்தது. நீரில், மேலுக்குச் சிதிலமடைந்து தென்பட்ட அந்தக் கோட்டையின் அடிப் பாகம் அது.

அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். வேதகிரி ஜேபியினிருந்து கட்டிங் ப்ளேயரைப் போன்ற ஒன்றை வெளியே எடுத்தாள். அந்த ரப்பர் டியூபை மின்சார ஓயராய் புரித்து கொண்டாள்.

அவளை அங்கேயே நீரில் இருக்கச்சொல்லி சைகை காட்டிவிட்டு அவன் ட்ராப் கதவு வழியாய் உள்ளே போனான். வெளிப்பார்வைக்கு சிதிலமடைந்த பங்களாவை போலத் தென்பட்டது. உள்ளே நவநாகரிகமான பரிசோதனைச் சாலை இருந்தது. பிரதிமாவுக்குக் கண்ணாடி வழியாய் எல்லாம் நன்றாய்த் தெரிந்தது. ஒரேருவரைத் தவிர அந்த ஹாலில் ஆளரவமே இல்லை.

எதிர்பாராதவாறு ட்ராப் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்த ஆனைப் பாரித்துவிட்டு அவர்கள் கத்தப் போனார்கள். வேதகிரி அவர்கள் கழுத்தில் ஒங்கி அடித்த அறையால் நினைவு தப்பினார்கள். பிரதிமாவுக்குத் தன் கண்களையே தன்னால் நம்ப முடியவில்லை. 'பவோலின் கிக்' அது. மிகப் பயிற்சி பெற்றிருந்தாலே தவிர வராது அது.

அதற்குள் அவன் தேடி, தனக்குத் தேவையான ரசாயனத்தை எடுத்துக் கொண்டான். இரண்டு நிமிஷங்களில் கலவைவைத் தயாரி பண்ணினான். ரப்பர் டியூபைப் பிரித்து, ஷார்ட் சர்க்யூட் பண்ணி வேகமாய் வெளியே வந்தான். அவன் இன்னும் உள்ளே பாரித்துக்கொண்டே இருந்தான். அவன் கையைப் பிடித்துத் தொலைவிற்கு இழுத்துச் சென்றான்.

ஏரிலின் மறு பக்கத்திற்கு வந்து சேருவதற்கு இரண்டு நிமிஷங்கள் பிடித்தன. இருவரும் நீரினிருந்து வெளியே

வந்தாரிகள். முகத்திலிருந்த மாஸ்கை எடுத்ததுமே அவன் கேட்ட முதல் கேள்வி—

“யார் நீ...?”

அவன் பதில் பேசாமல் தொலைவில் இருந்த சிதில மடைந்த பங்களாவையே பார்க்கத் தொடங்கினான். அதற்குள் அந்தப் பக்கத்திலிருந்து ஜீப் வந்து அங்கே நின்றது. அதிலிருந்து மார்த்தாண்டம் இறங்கினார்: இரூட்டில் நின்று கொண்டிருந்த வேதகிரியும், பிரதிமாவும் தொலைவில் ஜீப் பினிருந்து இறங்கியவர்களின் கண்ணில் படவில்லை.

மார்த்தாண்டம் இரண்டடி நடந்ததுமே சுவம் காவில் இடறியது. அதிர்ந்து போனார். பாதி நீரிலும், பாதி கரை யிலுமாய்க் கிடந்த அந்த சுவத்தைப் பார்த்து அவர் ஏதோ சொன்னார். கத்திக் கொண்டிருந்தார். எங்கும் பரபரப்பு, கலக்கம். ஜனங்கள் அங்குமிங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுதுதான் அந்த வெடிப்பு ஏற்பட்டது.

அந்த ஏரியிலிருந்த நீரெல்லாம் நடுநடுங்கிப் போகு மாறும், சிதிலமடைந்த பங்களா இடிந்து விழுந்து விடுவது போலவும் அந்த வெடிச் சத்தம் ஏற்பட்டது. ஒரு வினாடி நீருக்கடியிலிருந்து தீ வெளியே வந்தது. வள்ளியூர் வரை யிலும்கடக் கேட்டிருக்கும் அந்தச் சத்தம்.

இந்த எதிர்பாராத சம்பவத்தால் மார்த்தாண்டம் திக் பிரமை அடைந்து நின்று விட்டது அந்த வெளிச்சத்தில் தன்றாய்த் தெரிந்தது. ஜீப்பிலிருந்து இறங்கி ஆட்கள் ஓட்டம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஏரிக்கு அந்தப் பக்கத்திலிருந்த உருவங்களைப் பார்த்துச் சுடத் தொடங்கி னார்கள்.

“ஓடுங்கள்...ரன்...கவித...” என்றான் வேதகிரி அவனைப் பார்த்து.

அவள் நகரவில்லை. ஜீப் அவர்களை நோக்கி வந்தது.

“யூ ப்ளடி... அவங்க வந்துட்டிருக்காங்க...ஒருங்க...”

“யாரி நீ? அதைச் சொன்னாலையொழிய நகரமாட்டேன்.” அவள் பிடிவாதமாய் அசையாமல் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“நேத்ரா...ஏஜென்ட் நேத்ரா...” என்றான் அவளைகையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டே போனபடி.

“இன்றிரவு நாம் இந்தக் காட்டிற்குள்ளேதான் தங்க வேண்டும். அவங்க இன்னும் தேடிட்டே இருப்பாங்க.”

“என் கண் முன்னாடி நிற்பது நேத்ரா என்று இன்னமும் என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. மயானத்தில் சாய்பலாகிப் போன நேத்ரா திரும்பி எப்படி வந்தார் உயிரோடு...?”

“அது ஹோடினீ ட்ரிக். அந்த விஷயம் நம்ப சீப்புக்கு மட்டுந்தான் தெரியும்” என்றான். அன்றிரவு படுப்பதற்காக மரத்தின் மேல் ஃபாரெஸ்ட் படுக்கையைத் தயாரித்துக்கொண்டே.

“ஏனிந்த நாடகம்...?” கேட்டாள்.

அவன் உட்காரித்து சொல்லத் தொடங்கினான்.

9

நேத்ரா கூறத் தொடங்கினான்:

“நாட்டைப் பிளப்பதற்கு ஏதோ ஒன்று நடந்துட்டேயிருக்கு. இல்லாவிட்டால் ஏஜென்ட் கியூ இத்தனை நாள்

இத்தியாவில் முகாம் போட்டிருக்க மாட்டான். மாரித்தான் டத்தின் தோட்டத்தில் முதலில் பரிசோதனைகள் தொடங்கின. அதற்கு ஒரே சாட்சி நான். அங்கேதான் ஏஜெண்ட் கிழுவைப் பார்த்தேன். அவனைப் பார்த்ததுமே அது சின்ன விஷயமில்லைன்னு தெரிந்து விட்டது.

அதனால் நான் இறந்துவிட்டாற் போல நாடகமாடினேன். நான் இறந்துவிட்டதால் இனி இந்த விஷயம் தெரிந்தவர்கள் யாருமே இல்லை என்ற கைரீபத்தில் அவங்க தம் விவகளைத் தொடர்ந்து பண்ணத் தொடங்கினாங்க. ஆனால் தோட்டம் ஆபத்தானது என்று தெரிந்து கொண்டாங்க. தங்கள் முகாமை மாற்றிட்டாங்க. எங்கே என்று தெரியவில்லை, அதனால் நான் ரகசியமாய் பரிசோதனைகளைத் தொடர்ந்து வந்தேன்.

மாரித்தாண்டம் அடிக்கடி வள்ளியூருக்கு வந்ததால் நானும் இங்கே வந்து பிரசிடென்ட்டிடம் வேலைக்காரனாய்ச் சேர்ந்தேன். ஆறு மாதங்களாய்ப் பொறுமைபாய் இருந்துட்டிருக்கேன். இங்கே ஏரியிலிருந்து மாரித்தாண்டம் கப்பலில் ஏற்றுமதி பண்ணும் சாகசில் பரிசோதனைக் கூடம் ஒன்றை நடத்தி வருகிறான் என்று தெரிந்தது. ஆனால் அதைப் பிடிப்பதால் என்ன லாபம்? அவன் தப்பு இதில் ஒன்றுமே இருக்காது. அவனைச் சட்டப்படி ஒன்றுமே பண்ண முடியாது நம்மால். அதனால் அவங்க பரிசோதனை முடியும் வரையிலும் காத்திருக்கணும்னு, நினைச்சேன்.

நம்ப சீக்கரெட் ஏஜெண்ட் ஒருத்தன் அவங்களோடு சேர்த்திருக்கிறான். வகையை விரித்து வைத்துட்டுக் காத்திருக்கிறோம். உடனுக்குடன் தனக்குத் தெரிந்த விவரங்களைத் தெரிவித்துக் கொண்டேயிருக்கிறான் நம்ப ஏஜெண்ட். ஆனால் அதற்குள் நீ வந்துவிட்டாய். அவங்க ரகசியம் நமக்குத் தெரிந்துவிட்டதுன்னு கண்டுபிடிச்சுட்டாங்க அவங்க.

உன்னால் எல்லா பிளானும் பாழாயிடுத்து. உன்னை வள்ளியூரிலிருந்து திருப்பி அனுப்பி வைத்துடனும் நினைத்தேன். எசக்குக்கூட தெரியாமல் இவங்கனோடு களத்தில் குதித்துவிட்டாய். அதற்குப் பிறகு வேறு வழியில்லாமல் அந்தப் பரிசோதனைச் சாலையைத் தகர்த்தெறிய வேண்டியிருந்தது.

“மாரீர்தாண்டத்துக்கு இது கண்டிப்பாய் சி. பி. ஐ. யின் வேலைதான்னு சந்தேகம் வந்துடுத்து. இனிமேல் திரும்பவும் அவன் என்ன பண்ணப் போறான்னு காத் திருந்து பார்க்கணும். ஒரே வாரிதளையில் சொல்லணும் னால் எல்லாமே திரும்பவும் முதலுக்கே வந்துடுத்து” என்று முடித்தான் அவன்.

அது வரையிலும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவன், அவன் சொல்லி முடித்ததுமே அழத் தொடங்கிவிட்டான்.

நேத்ரா கவரத்துடன்—“என்ன ஆச்சு? என்ன ஆச்சு? ஏதாவது தேள் கீள் கொட்டிவிட்டதா?” என்று கேட்டான்.

“நான் சீக்ரெட் ஏஜெண்டாய் இருக்க லாயக்கில்லை. நீங்க இத்தனை கஷ்டப்பட்டுப் பண்ணியதை பெல்லாம் நான் முட்டாள்தனத்தால் கெடுத்துட்டேன். நாளைக்கு நம்ம சீப்பிக்கு என்ன பதில் சொல்லுவேன் நான்?” என்றான் அவன் தேம்பிக்கொண்டே

“ஏதோ ஒன்று நானே சொல்லிக்கிறேன். வேறு வழியில்லாமல் அப்படிப் பண்ண நேர்ந்ததுன்னு நான் சொன்னால் உன்னை ஒன்றும் சொல்ல மாட்டாரி.”

அவன் நன்றி நிரம்பிய குரலுடன் “தாங்கியூ” என்றான் கொஞ்சம் தேற்றிக்கொண்டு.

“இனி படுத்துக் கொள்...நான் காவல் இருக்கேன்” என்றான்.

அவன் மனம் லேசாயிற்று. மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டு வானத்தைப் பார்த்தபடியே பெரிதாய்—“கனவு நிஜமானதும் ஆகை நிறைவேறியதும்...” என்று பாடத் தொடங்கினான்.

அவன் அதிர்த்துபோய் எழுந்து—“உனக்கு ஏதாவது பைத்தியம் பிடித்துடுத்தா?” என்றான்.

அவன் திருதிருவென்று விழித்தபடி—“இரவு படுக்கப் போகும் முன்னால் இதுபோல உரத்த குரலில் பாடுவது வழக்கம், இல்லாவிட்டால் தூக்கம் வராது. எங்க பாட்டி கூட திட்டுவாங்க” என்றான்.

“காட்டில் அவங்க நம்மைத் தேடிட்டிருப்பாங்க. பாடுவதாவது? இரவில் படுக்கையில் டான்ஸ் கீன்ஸ் கூட ஆடனுமா என்ன?” என்றான் கோபமாய்.

“இல்லை பாட்டு போதும்” என்றான் பயந்தவாறு.

“அப்படின்னால் மனசுக்குள்ளேயே உரக்கப் பாடிக்கொள்”

“ஆனால்...”

“மேற்கொண்டு ஒரு வார்த்தை பேசினாலும் கொன்று விடுவேன்...”

பயத்து போய் அவன் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டு கண் களை அழுத்தமாய் மூடிக்கொண்டான்.

•

•

•

அது விசாலமான ஹால். அந்த ஹாலுக்கு நடுவில் வட்டமான மேஜை போடப்பட்டிருந்தது. சுமார் பதினாறு பேர் உட்காரித்து கொள்ளலாம் அதைச் சுற்றிலும். நவீனமான டைனிக் டேபிள். மேல்பக்கம் கிரீரென்று சுழலக் கூடிய ஏற்பாடு பண்ணப்பட்டிருந்தது அதில்.

மேஜையைச் சுற்றிலும் பதினாறு பேர் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். உயரமான முதல் நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்த க்யூவிடம் வந்தான் ஒரு பெண் - ட்ரேயில் லட்கமி விக்ரகம் ஒன்றை ஏந்திக்கொண்டு. அதை எடுத்து தனக்கு முன்னால் இருந்த மேஜைமீது வைத்துவிட்டு, அவன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“இந்த நாடு நிர்மலமாகி, எங்கள் நாட்டோடு சேர்ந்ததும் வரப்போகிற கவர்னர்களுக்கு என் மனமாரித்த வரவேற்பு. நீங்கள் எல்லோரும் தத்தம் துறைகளில் நிபுணர்கள். மைக்ரோ பயாலஜி ரிசர்ச் ஸ்காலர்களிலிருந்து, ஜனங்களை கண் அளசப்பாலேயே ஆட்டுவிக்கக்கூடிய அரசியல் தலைவர்களவரை உங்களில் இருக்கிறார்கள். உங்களுள் ஒருவர் மாபெரும் வெற்றியைச் சாதித்திருக்கிறீர்கள். அவருக்காக ஒரு பரிசு!”

ஏஜென்ட் க்யூ தனக்கு முன்னாலிருந்த மேஜையை அழுத்தமாய்ச் சுழற்றினான். அது வேகமாய்ச் சுழலத் தொடங்கிற்று. அதன் மேலிருந்த லட்கமி விக்ரகம் எதிரே உட்கார்ந்திருந்தவர்களைத் தாண்டிப் போய்க் கொண்டேயிருந்தது. எல்லோரும் முச்சை இழுத்து அடக்கிக் கொண்டார்கள்.

மேஜை சுழற்சியின் வேகம் குறைந்தது.

மெதுவாய் வந்து ஒரு பெண்ணிற்கு முன்னால் நின்றது ஏஜென்ட் க்யூ வந்து அப்பெண்ணிற்குப் பின்னால் நின்றான்.

“எந்த நபரின் வாழ்க்கையை எப்படி நிர்ணயிப்பது என்பதை எடுத்துக் காட்டும் சக்கரம் இது. இன்றைக்கு விஜயலட்சுமி இவளை வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. டியர் ஃபிரெண்ட்ஸ்! இவள் பெயர் கவர்னரேகா. ரசாயனத்தில் அரிய சோதனைகளைப் பண்ணியிருக்கிறாள். இவள் சாதித்த வெற்றிக்குக் கைமாறாய் இந்த நாடு இச் சிறு

பரிசை அளிக்கிறது" என்று தங்க விக்ரிகத்தை அவளிடம் திட்டினான்.

"இதன் விலை பதினாறு லட்சம் ரூபாய். இது கேவலம் அட்வான்ஸ் மட்டுமே, இவன் சாதித்த அரிய வெற்றிக்கு" என்றான்.

கவரிணரேகா அந்த விக்ரிகத்தையே கண்கொட்டா மல் பார்த்தாள். அவன் முகத்தில் சந்தோஷம் இல்லை. 'பணத்திற்காகவா அவன் பண்ணுகிறான்...?' கவரிணரேகா கண்களை மூடிக்கொண்டாள்.

அவன் ஓடிக்கொண்டிருந்தான். பின்னாடியே ஒரு இளைஞன் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தான். இனி எங்கே போய் விடப் போகிறான், பார்த்துவிடலாம் என்ற மிடுக்குடன் மாண வேட்டையாடும் புனியைப் போல இருந்தான் அவன்.

இரண்டாவது காட்சியில் அவன் கையில் ஒரு குடுவை இருந்தது. அவன் கதறிய கதறல் அவ்வளையில் எதிரொலித்தது. அதை வீசிபெறிந்தான். அவன் இன்னும் கடந்த கால நினைவுகளிலேயே ஆழ்ந்திருக்கையில் தோளில் ஒரு கை தட்டிற்று. அவன் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். பக்கத்தில் மாரித்தாண்டம் 'எடுத்துக்கொள்' என்பதுபோல அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவன் விக்ரிகத்தை அவர் பக்கமாய்த் தள்ளினான்.

அதற்குள் ஏஜென்ட் கியூ திரும்பவும் தொடர்ந்தான். "இவ்வளவு சந்தோஷமான சம்பவத்துடன் கூடவே இன்னொரு வேதனையான சம்பவமும் இருக்கு. ப்ரெண்ட்..."

ஒரு பெண் ட்ரேயில் மண்டை ஓடு ஒன்றை எடுத்துவந்தான். அதை வாங்கித் தனக்கு முன்னால் வைத்துக்கொண்டான்.

"தம் தண்பரி மாரித்தாண்டம் எங்கள் நாட்டிற்கு உதவி பண்ணுகிறார் என்று யாரோ ரகசியச் செய்தியை அனுப்பி"

பி.நக்சாங்க. ஏறக்குறைய கோடி ரூபாய் மதிப்புடைய ஆராய்ச்சிக்கூடம் நாசமடைந்துவிட்டது. இது தமக்கு இரண்டாவது உதை. சொல்லுங்கள்...உங்களுள் யாரி ன்றத்த துரோகி?"

யாருமே பதில் பேசவில்லை.

க்யூ பலமாய் அந்த மேஜையைச் சுழற்றினான். எலும் புக்குடு எல்லோரையும் தாண்டிக்கொண்டே போயிற்று. எல்லோரும் மூச்சை அடக்கிக் கொண்டார்கள். இந்த முறை மட்டும் தமக்கு முன்னால் நின்றுவிடக்கூடாது என்று ஒவ்வொருவரும் கடவுளை வேண்டிக் கொண்டார்கள். மெல்ல மெல்ல வந்து அந்த நபருக்கு முன்னால் நின்றது. அவன் சட்டென்று நாற்காலியைவிட்டு எழுந்திருந்து, "இது அநியாயம்! எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது" என்று கத்தி னான்.

"ஜாதகச் சக்கரம் பொய் சொல்லாது மிஸ்டர் பாஸ்கர். உன் பரிசைப் பெற்றுக்கொள்" என்று க்யூ ப்ரீஸ்ப்கேசைத் திறந்தான்.

"டபுள் ஏஜெண்ட்டாய் வேலை பண்ணி வந்தாய். ஆனால் இதுவரை எங்களுக்குப் பண்ணிய உதவிகளாக உன்னை சித்திரவதை பண்ணி சாகடிக்கப் பிடிக்கவில்லை எனக்கு. உன் உயிரை நீயே எடுத்துக்கொள். இத்தா துப்பாக்கி..." என்று ப்ரீஸ்ப்கேசிவிருந்து துப்பாக்கியை எடுத்துத் தந்தான்.

அவன் தடுமாறினான்.

"வேறு வழியில்லை பாஸ்கர். நீ சாகிறாயா...என் னைக் கொல்லச் சொல்கிறாயா?" என்றான் க்யூ.

பாஸ்கர் க்யூவைப் பாரித்துக் குறி வைத்தபடியே, "ஆமாம், நான் டபுள் ஏஜெண்ட்தான். இந்தியன் சிகரெட் சர்வீஸ் ஏஜென்ட்! இன்று இதுபோல உன் இருப்பிடத்தைக்

கூட தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். கையைத் தூக்கு மீஸ்டர் க்யூ. உன் கொட்டத்தை அடக்குகிறேன் என்றான்.

க்யூ கையைத் தூக்காமலேயே சிரித்துக்கொண்டே அவனை நெருங்கி வந்தான்.

“ஐ வில் ஷூட் யூ...”

க்யூ அஞ்சவில்லை. இன்னும் கிட்டே நெருங்கி வந்தான். சிரித்துக்கொண்டு, “உன் மூலமாகவே உன்மையைக் கக்க வைத்தேன். பாரித்தாயா?” என்றான்.

பாஸ்கரி ட்ரிக் கரை அழுத்தினான். அவ்வளவுதான்... ஏதோ ஷார்ட் சரிக்யூட் ஆகிவிட்டாற்போல வீலென்று அறைக்கொண்டே கையைப் பிடித்துக்கொண்டு வெலவெலத்துப் போய் விழுந்துவிட்டான். துப்பாக்கி தொலைவில் போய் விழுந்தது.

க்யூ பெரிதாய்ச் சிரித்தான். பாஸ்கரின்மீது உண்டைப் போல மேலிருந்து கண்ணாடி கேஸ் விழுந்தது. எல்லோரும் முகத்தை இழுத்து அடக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். க்யூ அவர்களைக் கேட்டான்—“காற்று, நீர், நெருப்பு—பஞ்ச பூதங்களின் மூன்று. எந்தப் பூதத்தின் உதவியோடு இந்த ஆளைக் கொன்றால் நன்றாயிருக்கும், சொல்லுங்கள் கிரேண்ட்ஸ்?”

யாரோ “நீர்” என்று கத்தினார்கள்.

தொடர்ந்து எல்லோரும், “நீர், நீர்” என்று கத்தத் தொடங்கினார்கள். அந்த எதிரொலி அவ்வறையில் ஒரே கருதியாய் ஒலித்தது.

மேலேயிருந்து கண்ணாடி கேசுகூலி நீர் வழியத் தொடங்கிற்று. பாஸ்கரி கண்ணாடியை உடைத்தெறிய முயன்று கொண்டிருந்தான். அது புல்லட் ப்ரூஃபாய் இருந்தது.

கவரீணரேகா பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மீன் நீரில் துடிப்பதுபோல அவன் நீருக்குள் துடிதுடித் துக்கொண்டிருந்தது கண்ணாடியில் தெளிவாய்த் தெரிந்தது.

அங்கத்தினரிகள் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தார்கள்.

கவரீணரேகா கண்களை மூடிக்கொண்டாள். அவன் உடல் தண்ணீருக்கடியில் சலனம் ஒடுங்கிற்று.

10

மனிதனுக்கு ஒரு அவயவம் பலவீனமாக இருந்தால் அது பண்ண வேண்டிய வேலையை எஞ்சிய அவயவங்கள் பண்ணும் என்ற உண்மையை அன்றுதான் நேத்ரா கண் கூடாய்க் கண்டாள்.

அவன் முற்றிலுமாய் உள்ளேகூட வரவில்லை. அதற்குள் கல்பாணி அடையாளம் கண்டுக்கொண்டுவிட்டாள்.

“அண்ணா” என்று கிட்டே வந்தாள். அவள் குரலில் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லை.

அதற்குள் அவன் அவளை இன்னும் கொஞ்சம் அழ வைக்க விரும்பி—“பாஸ்கரி இருக்காருங்களா?... ” என்றான். வெளிநாட்டு உளவாளிகளையே கூட ஏமாற்றிவிட வல்ல அவன் குரல் அவளை மட்டும் தவறான வழியில் இட்டுச் செல்வவில்லை. அவன் ஒரே பாய்ச்சலாய் அவனிடம் ஒடிவந்து அவன் கைகளைத் தன் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு அழத் தொடங்கினான். எந்த விஷயத்தைதயுமே சரிவசாதா ரணமாய் எடுத்துக்கொள்ளும் அவனே கூட தளர்ந்து விட்டான்.

பாரிவதியம்மாளோ கேட்கவே வேண்டாம். ஒவென்று கதறித் தீர்த்துவிட்டாள். கம்பீரமாய் இருந்தது கண்பதி

தாத்தா மட்டுமே. "அப்ப போயிட்டான்னு அழுதாய். இப்ப வந்துட்டான்னு அழுகிறாய். உன் அழகைக்கு அர்த்தம் ஏதாவது இருக்கா...?" என்று திட்டினார்.

நேத்ரா சிரித்தான்.

"பாஸ்கர் எங்கே இருக்கான்னு தெரிந்ததாடா?..."

"வந்துடுவான் தாத்தா...சீக்கிரத்திலேயே."

அதற்குள் கல்பாணி அவன் கையில் ராக்கியைக் கட்டி விட்டு, "இதை உனக்காகவே பத்திரமாய் வைத்திருந்தேன் அண்ணா. பாஸ்கர் அண்ணாவுக்கு இந்த வருஷம் இல்லை" என்றான் சிறு குழந்தையைப் போல.

"ஆறுமாதமாகவா வைத்திருந்தாய்?" என்று கேட்க வில்லை நேத்ரா.

சாதாரணக் கண்ணுக்கு அது ஒரு கலர் காகிதமும் தூனுமாயும் தோன்றும் மற்றொரு கண்ணோட்டத்துடன் பார்த்தால் அன்பும் பாசமும் கலந்த ஒரு அனுபவம்—"நீ எனக்கு ரொம்ப வேண்டியவன் அண்ணா" என்பதுபோல.

நேத்ரா சிரித்துவிட்டு, "அவன் அழுவான். வந்ததும் அவனுக்குக் கட்டு" என்றான்.

அவன் வாரித்தை முடியக் கூடவில்லை. வீட்டிற்கு முன் னால் வேன் வந்து நின்றது. முன் சீட்டிலிருந்து சீப் இறங்கினார். பின்னாலிருந்து நான்கு பேர் சவத்தை இறக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு விநாடி ஒன்றுமே புரியவில்லை. பாஸ்கரின் சவம் தரையில் கிடத்தப்பட்டது.

நேத்ரா அதிரித்து விட்டான். தன் உயிருக்குப் பதில் இன்னொரு ஏஜெண்டின் உயிரை வாங்கிவிட்டதற்காக எதிரிக் வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் சிரிப்பது போல

ருந்தது. கணபதியும், பார்வதியும்மாலும் மின் அதிரச்சி அடைந்தவர்களைப்போலப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன ஆச்சு? என்ன ஆச்சு அண்ணா?” என்று கல்யாணி நேத்ராவைக் கேட்டாள்.

காலடி ஓசையைக் கொண்டு அடையாளம் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய அந்தக் குருட்டுப் பெண்ணிற்கு நான்கு தோள்களின் மேல் நிசப்தமாய் வந்து கொண்டிருந்த உடல் பாஸ்கருடையது என்று சொல்லக்கூடிய துணிச்சல் அங்கு யாருக்குமே வரவில்லை. மிகப் பரிதாபகரமான நிலை.

முதலில் தேறிக்கொண்டவன் நேத்ராதான். கல்யாணி யின் தோளைப் பற்றிக்கொண்டே பாஸ்கரின் சுவத்திற்கருகில் அழைத்துச் சென்று தொடச் செய்தான். அவனுக்கு முதலில் புரியவில்லை. “அண்ணா” என்றான். சலன மில்லாத அந்த உடலை ஸ்பரிசுத்தின் மூலம் அறிந்தான். திடீரென்று அவ்விடத்தில் எரிமலை வெடித்தது.

அவளைத் தேற்ற யாராலும் முடியவில்லை. “ஆவன் மேலிருந்த கோபத்தில் அடுத்த வருஷம் கட்டுகிறேன்னு சொன்னேன். என் மேலிருந்த கோபத்தால் இந்த ஜென்மத் திலேயே கட்டிக்க மாட்டேன்னு போயிட்டான்...” என்று அழுது கொண்டிருந்தான் கல்யாணி.

நேத்ராவால் அவ்விடத்தில் இருக்க முடியவில்லை. மூன் அறைக்கு வந்தான். அங்கே சீப்பிற்குப் பக்கத்தில் பிரதிமா நின்று கொண்டிருந்தான்.

“இதெல்லாம் என்னால்தான் ... என்னால்தான் ...” என்றாள் கண்ணீர் பெருக்கியபடி.

“நான் ஏரிகிட்டே போவதாய் சீப்பிடம் சொல்லாத தால்தான் இதெல்லாம் நடந்தது. அவர்களுக்கு பாஸ்கரி மீது சந்தேகம் வரக்காரணம் நான்தான். சிறுபெண்ணைப் போல அறிந்தும் அறியாமலுமாய் உதராகத்துடன் நான்

பண்ணிய காரியம் பாக்கரை பவிவாங்கினிட்டது" என்றான் குரல் கம்பியபடி.

அவன் வாழ்க்கையில் என்றோ அவ்வளவு வருத்திய திண்ணை. ஒவ்வொன்றையும் சர்வ சாதாரணமாகவும், உற்சாகத்துடனும் எடுத்துக் கொள்ளும் அவனுக்கு இது உண்மையினையே பெரிய அதிர்ச்சி!

"கம்மாவிரு... நீ மட்டும் என்ன பண்ணிவிடுவாய்...!" என்றான் தேந்தா அவன் கைமேல் தன் கையை வைத்து ஆறுதலாய். அவன் கையில் தங்கை கட்டிய ராக்கி கயிறு இருந்தது.

அந்த ராக்கி அவனைப் பரிகாசம் பண்ணுவது போல இருந்தது.

* * *

அவன் படுக்கையறை தவநாகரீகமாய் இருந்தது. அவனுக்கு முன்னால் லினால் டம்னரில் விஸ்கி இருந்தது. கவரினரேகா லினால் டம்னரை எடுத்துக்கொண்டு உறிஞ்சினான். கதவைத் திறத்துக்கொண்டு மாரித்தாண்டம் ஆனந்த மாய் உள்ளே வந்தார். "பழிசாறு வட்சம்...பார்த்தாயா... அம்மா...நீ காரியத்தை சாதிப்பாய் என்ற நம்பிக்கையில் தான் அவ்வளவு நிலை உயர்ந்த பரிசைத் தந்தான். உன் மேல் அவனுக்கு அத்தனை நம்பிக்கை" என்றார்.

அவன் அந்த வாரித்தைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் "ரொம்பக் கொடுமையாய்க் கொலை பண்ணிட்டாய் கப்பா" என்றான்.

"அந்த ஏஜென்ட் நம்ப ஆர்கனைசேஷனை அந்த அளவுக்கு மோசம் பண்ணிட்டான். இவ்வையாம்பா?"

அவன் மெனசுமாய் லினால் டம்னரினிருந்து விஸ்கியை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தான்.

“உன் மனசு இன்றைக்கு அவ்வளவு தன்றாயில்கவன்னு தோணுது. ஷாட் எடுக்கவையாமமா...?” என்ற அவன் லட்சிய இஞ்ஜக்ஷனாக குத்தினிட்டு, “பார்த்ததை மறந்து விடு. ஆனத்தமாய் நேரத்தைக் கழி. வைப்ப் காண்டு எஞ்ஜாய்” என்றார். அவன் கண்ணாடியைப் பார்த்தான். உருவம் மந்தலாய்த் தெரிந்தது. இஞ்ஜக்ஷன் வேலை பண்ணிக்கொண்டிருந்தது.

ஒரு காத்திக் குவாய், ஒரு தின்ஸ்பெக்டர் தொப்பி, தோட்டுக் கற்றைகள் வரிசையாய்க் கிரீரென்று கழன்று கொண்டிருந்தன. அவன் பெரிதாய்ச் சிரித்தான்.

“தன்றாயிடுக்காமமா...?”

“தன்றாயிடுக்குப்பா ... ஐயாம் ஹாப்பி ... ஐயாம் ஹாப்பி.”

அவன் சிரித்துக்கொண்டேயிருந்தான். அதற்கு முன்னால் இருந்த வேதனை இல்லை. “இந்நாட்டை நீர்முனை பண்ண வேண்டும்” என்று பெரிதாய்ச் சிரித்தான்.

அப்பொழுதுதான் உன்னே வந்த அம்சரேகா அக்காவை ஆச்சரிப்பத்தோடும் நிமிஷமோடும் பார்த்தான். அவன் ஏதோ சொல்வ வசுவதற்குள் தந்தை அவனை அங்கிருந்து அழைத்துச் சென்று விட்டார்.

• • •

“வாழ்க்கை வண்டிச் சக்கரத்தைப் போன்றது. பிறப்பில் தொடங்கி இறப்பில் முடிவடைகிறது” என்றார் ஒரு வேதாந்தி. அது உண்மையாயிருக்கலாமோ என்னவோ? ஆனால் இந்த வண்டிச் சக்கரத்திற்குச் சுற்றவை மாத்திரம் ஒவ்வொரு வாழ்க்கைக்கு ஒவ்வொரு பரப்பளவுடன் இருக்கும். என்கோ அம்பாசமுத்திரத்தில் பிறந்தவன் மாடு மேய்த்து அதை ஊரில் குடியானவனாகிச் சாகலாம். மருடூர்

சாவடியில் வேலைக்காரனின் மகனாய் பிறந்தவன் பிரதம மந்திரியாகி, பாரீசில் எஞ்சிய வாழ்க்கையைக் கழிக்கலாம்.

கவரீணரேகாவின் வாழ்க்கைக் குறுகிய காலத்திற் குள் இதுபோலத்தான் நினை திரும்பியது. அவள் தந்தை பாக்கியியாலஜி, வைராலஜி போன்றவைகளில் ஆராய்ச்சி செய்து பெஸ்டி ஸ்டிக் உழைத்து வந்தார். மார்த்தான் பத்தின் மருந்துத் தொழிற்சாலைகளின் ஆராய்ச்சிப் பிரிவில் அவர் தலைமை அதிகாரியாகப் பணியாற்றி வந்தார். ஆந்தக் காலத்தில் அவர் மகள் கவரீணரேகாவும் தந்தைக்கு உதவியாய் அப்பிரிவில் வேலை செய்து வந்தாள்.

மேலுக்கு மிகச் சாதாரணமாய்த் தெரிந்த கவரீணரேகாவின் தந்தை மிகவும் கெட்டிக்காரர். அவர் கண்டுபிடித்த பி. ஜி. கிபாஸ் (விஷவாயு) கம்பலம் ப்ரேரிட்டா ஜோவாவிலிருந்து நான்-கார்பேட்டா வரையிலும் எல்லாத் சிறு கிருமிகளையும் கொல்லக்கூடியது.

அதுமட்டுமில்லை. ஏதாவது மருந்தை ஒரு பயிக்குப் பயன்படுத்தினால், சில வருடங்களுக்கு அந்தக் கிருமிகள் அந்த மருத்தின் மேல் 'இம்யூன்' ஆகிவிட வல்லவை.

ஆனால் இந்த வாயுவில் அப்படிப்பட்ட தன்மை இல்லை. வெகுவேறு மருந்துகள் தேவையின்றி ஸ்ப்ரே ஒன்றின் மூலமாகவே கொல்லும் இந்த வாயு மட்டும் மாரீககெட்டித்த வந்திருந்தால் நாட்டின் விவசாய உற்பத்தி இரண்டு மூன்று மடங்கு வளரிச்செயடைந்திருக்கும். நினைத்த பிடத்தில் நினைத்த பொழுது கிருமிகளைக் கொல்லலாம். பசுமைப் புரட்சியை ஏற்பட்டிருக்கும்.

இதெல்லாம் நடக்காமல் போனதற்குக் காரணம் கடைசி தருணத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு துரநிரீஷ்டமான சம்பவம். அது அந்த விஞ்ஞானியின் மரணம்! தற்சமயம் அந்த கிபாரீமுனா தெரிந்திருந்த ஒரே தபர் அவர் மகனான கவரீணரேகாதான்!

அவன் அளத வெளிப்படுத்த வில்லை.

அவனிடமிருந்த வெறுப்பு, கீப்ரஸ்ட்ரேஷன், தன் தந்தையின் மரணம், தனக்கு ஏற்பட்ட அநியாயம், தான் எழுத்துக்கொள்வதும் போதை இஞ்சுக்ஷன்ஸ்—இதெல்லாம் சேர்ந்து அந்த க்பாரீமுலாவைத் தனக்குள்ளாகவே அழுத்தி வைக்கும்படிச் செய்துவிட்டன. அந்த க்பாரீமுலாவை அடிப்படைவாய்க் கொண்டு அவன் இன்னும் மேற்கொண்டு பரிசோதனைகளால் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் அநிக நாட் களைச் சுவரிக் கதறி லேயே வழித்துக்கொண்டிருந்தான்.

தந்தை இறந்தபிறகு வளர்ப்புத் தந்தையான மாரித் தாண்டம் தந்த இஞ்சுக்ஷன்ஸ் லினால் தென்படும் சுவரிக்ஷம் அது. அவளுக்குத் தற்சமயம் இரண்டே உலகத்தான்.

அவற்றினின்றும் வெளியேறுவதற்கு விருப்பம் இல்லாத அளவிற்கு அதற்குள்ளேயே புதைபுண்டு போயிருந்தான் அவன்.

• • •

“இன்னும் எவ்வளவு நாளாகும் நீ இந்தப் பரிசோதனையை முடிக்க?” - ஏஜென்ட் கியூ கேட்டான்.

“சீக்கிரத்திலேயே முடிச்சிடலாம்” என்றான் சுவரிஸ் ரேகா.

அவன் முழு திரவாணமாய் இருந்தான். ஏர் கண்டிஷனிளிவிருந்து வெளிவந்த குளிர்த் காற்று அவன் உடல் உஷ்ணத்திற்குச் குடாகிக் கொண்டிருந்தது. அவளுக்குப் பக்கத்தில் ‘கியூ’ பெரிய சிங்கத்தைப் போல இருந்தான். பலமான கோள்கள், பரந்த மார்பு. எல்லாவற்றையும்விட நல்ல...பொறுமை!

அவனுக்குச் சாதாரண மேட்டிங் போதாது. குறைந்தது நாலைந்து மணி நேரம் வேண்டும். முதலில் அவளுக்கு

அது கஷ்டமாயிருந்தது. ஆனால் பழக்கப்பட்ட பிறகு அதில் ஆனந்தம் தெரிந்தது. "என்னால் யாரிடமுமே இருக்க முடியாது. இவ்வளவு சாமர்த்தியம் உனக்கு எப்படி வந்தது?" — கேட்டான் அவன்.

"யோகா" சிரித்தான் அவன். "உங்க இந்தியக் கலைகளில் எனக்குப் பிடித்த ஒன்றே ஒன்று யோகாதான். ஆனா நீங்க சோம்பேறிகள். அதைச் சரியாய்ப் பன்றதாய் தோணலை எனக்கு. சாப்பிடுவதற்காக வாழ்வது... அவ்வளவுதான்."

"உங்களுக்கு இந்த நாட்டின் மேல் தாழ்வு அபிப்பிராயம் இருக்கிறாப்போலே இருக்கே?"

"தாழ்வாவது! அபிப்பிராயமே கிடையாது! உங்களுடையது உலகப் படத்தில் பார்ப்பதற்குத்தான் பெரிய தேசம்! சியோல் ஒலிம்பிக்ஸிலிருந்து அரசியல் வரை எல்லாம் இந்த விஷயத்தை நிரூபிக்கின்றன. பார்த்துட்டேயிரு! என் நாட்டு மினிடெரி அதிகாரத்திற்கு வந்தால் உங்களை எப்படி வழிகுக் கொண்டுவரப் போறதுன்னு பார்த்துட்டேயிரு!" என்றான் க்யூ-

அவன் அவன் கழுத்தைச் சுற்றிக் கைகளைப் போட்டு— "செக்ஸிலிருந்து அரசியலுக்குத் தாவிவிட்டாயே!" என்றான்.

அவன் அவன்மீது குனிந்து உதடுகளை அழுத்திப் பிடித்தான். உதடுகளோடு மட்டுமே அவன் அரைமணி நேரம் வினையாடுவான்.

தான் ஆனந்தப்படுவதைவிட அதிகமாய் எதிராளியை ஆனந்தப்படுத்துவதை முக்கியமாய்க் கொள்வான் அவன்.

அவ்விதமாய் அவனிடமிருந்து கற்றுக்கொண்ட எந்தப் பெண்ணும் அவனுக்கு வாழ்நாளெல்லாம் நன்றியோடிருக்கத் தவறமாட்டான்! தமக்கு அதுவரையிலும் தெரியாத

புது உலகம் அது. தமக்கு வாழ்க்கையில் உபயோகப்படும் கலை அது.

அதைக் காட்டிலும் வேறென்ன வேண்டும்? குருதட் சைனையாய் எவ்வளவோ வெளிநாட்டு சேனைத் தலைவரீகளின் மனைவிகள் அவனுக்கு எத்தனையோ ரகசிய விவரங்களைத் தெரியப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

அவனுக்குத் தன் துப்பாக்கியும், சாமர்த்தியமும் தான் போராட்ட ஆயுதங்கள்... அதைவிட அவனுடைய இந்தக் கலையின் மீதுதான் அதிக நம்பிக்கை.

தன் கவலைகளை எடுத்துச் சொல்லி எதிராளியை போரடிக்காமல் இருப்பது அவனுடைய இன்னொரு சிறந்த குணம். ஆண்-பெண் தம் வருத்தங்களை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு, ஆறுதலடைந்து, அந்தவிதமாய் ஏற்படும் நன்றி மூலமாய் மனத்தளவில் நெருக்கமாகிறார்கள் என்பது உண்மையாகவே இருக்கலாம்.

ஆனால் அவரவர்களின் பிரச்சனைகளை அவரவர்கள் தான் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும், இருக்கும் கொஞ்ச நேரத்திலும் தன் வருத்தங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு போரடிக்கக் கூடாது என்றும் அவன் நம்பினான். அதனால்தான் அவன் எப்பொழுதுமே சந்தோஷமே உருக்கொண்டவனாய் விளங்கி வந்தான்.

எதிரிப்படை முழுவதுமாய்ச் சேர்ந்து வலை வீசியபடி நெருங்கி வந்தாலும் சரி, அந்த டென்ஷனை காதலிக்குத் தெரிவிக்காதிருப்பது அவனுடைய கலை. மடியில் தலை வைத்துக்கொண்டு அமும் ஆணை அதிகமாய் விரும்பினாலும்கூட, இந்த விதமான 'மேன்மனத்தைப் பார்த்த எந்தப் பெண்ணுமே அதற்கு அடிமையாகாமல் போக மாட்டாள்.

சாதாரணப் பெண்களுக்கும் இந்த விதமாய் இருந்ததால் மிகப் பெரிய பெற்றவளும் என்றுமே தன் ஆராய்ச்சி விஷயத்தில் ஆழ்ந்துபோய் விட்டிருப்பவளுமான கவர்ணரேகாவுக்கு அவள் நெருக்கம் சொர்க்கம் ஆனதில் வியப்பில்லை.

அப்படிப்பட்ட கவர்ணரேகாவுக்கு சொர்க்கத்தைக் காட்டிலும் அதீதமான எதைக்காட்டி நேத்ரா கியூவிடமிருந்து அவளை மீட்டு வளைத்துக்கொண்டு வந்தானோ, ஆச்சரியத்தான். மாரித்தான்டத்தின் ரகசியங்கள் அவள் மூலம் வெளிப்படுவது என்பது சிறிய விஷயமல்ல.

கனாமிக் ஆர்ட்ஸ் அன்ட் சயின்ஸ் கல்லூரி, பி. எஸ்.ஸி. இறுதியாண்டு வகுப்பு முப்பத்தெட்டு வயதுடைய கல்யாணமாகாத வெக்சரர். குழந்தைகள் எப்படி பிறப்பார்கள் என்பதை ஆர்வத்துடன் மிக விளக்கமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

மணி அடித்ததும் மாணவிகள் எழுந்திருந்தார்கள். வகுப்புத் தோழியுடன் சேர்ந்து வெளியே வந்துகொண்டிருக்கையில் அம்சரேகா சொன்னாள்—“மேடம் சொல்லித் தந்தது எனக்கு ஒண்ணுமே புரியலை.”

அருணா வியப்புடன் பாரித்து — “ஒண்ணுமேயா புரியலை?” என்றாள்.

“ஸ்பெரிம்... எம்ப்ரையோ... ஹைம்... எனக்கு ஒரு பதம்கூட வர்த்தமே ஆகலை.” அம்சரேகா திடுதுடன் பதிலளித்தாள்.

“உன் வயதென்ன?”

“இருபத்தியொன்று. ஏன்...?”

“இருபத்தொரு வயதாயிடுத்து. குழந்தைகள் எப்படிப் பிறப்பாக்கென்று கூடத் தெரியாதா?”

“கூறாம...”

இருவரும் அருணாவின் அறைக்கு வந்து சேர்த்தார்கள். அருணா துறாஸ்டனில் இருந்து வந்தான்.

“இறுதியாண்டு 19. எஸ்ஸி படித்துட்டிருக்கிறாய். குழந்தைங்க எப்படிப் பிறப்பாங்கன்னு தெரியாதன்னு சொன்னால் பிரிப்பாங்க. அப்டிகொரீஸ்...எங்க அக்காவுக்குக் கூட கல்யாணமான மூணாம் நாள் வரைக்கும் தெரியவே தெரியாதாம். ஆதுசரி. குவறத்தபட்சம் உனக்கு முதலிரவு என்றால் என்னன்னாவது தெரியுமா?...”

“கட்டிநுக்குப் பூ அது விது கட்டுவாங்க. அதானே...?” என்றான் அம்சரேகா.

அந்த வயதில் இருக்கக் கூடிய சகஜமான ஆர்வம். அவ்விரு பெண்களிடமும் இருந்தது. ஒருத்தருக்குக் கேட்க வேண்டும் என்றும் மற்றொருத்தருக்குச் சொல்வ வேண்டும் என்றும் இருந்தது.

“ஆம், அதான்” என்றான் அருணா.

“முதலிரவுக்கும் குழந்தைங்க பிறக்கறதுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? பூக்கட்டிய கட்டிலில் படுத்துட்டாக் பிறந்துடு வாங்களா?”

“உன் முஞ்சி! பாயின்மேல் நின்றாலும் பிறப்பாங்க” - அருணா கிட்டே வந்து ரகசியம் சொல்வது போல— “அதான்...அன்றைக்குப் புருஷன் மனைவியை அழுத்தமாய் உதட்டில் முத்தமிடுவான். அந்த முத்தத்தால் வயிற்றில் கனம் வந்துமூன்று அர்த்தம். புரிஞ்சுதா அசட்டுப் பெண்ணே!” என்றான்.

அம்சரேகா புரிந்தது என்றாற்போலத் தலைவாட்டினான். கவரில் மரீப்பி குழந்தை இருவரையும் பாரித்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தது.

“பரீட்சை வினாஸ் மாணவீந். நாளைக்கு நியாதினாக்குப் போய் பெரிய கிராஃ எல்லாம் பண்ணப் போகிறாய். வேற யாருடையதிலும் இந்த விஷயத்தைப் பற்றி கேட்டுடாபத. விசிப்பாக்க.”

அம்சரேகா தலைபாட்டினாள். அருணா ஒரு புத்த கத்தை எடுத்துத் தந்து. “இந்தா... இதைப்படி, கல்யாண மாணதும் உதவும்” என்றாள்.

அம்சரேகா அதைப் பார்த்துவிட்டு “ஓ” என்றாள். சொன்னானே தனிர திருப்பித் தர முயற்சி செய்வதில்லை. தன் புத்தகங்களுக்கிடையில் அதை மறைத்து வைத்துக் கொண்டாள்.

“இதொன்றும் பூதம், பேய் பற்றிய புத்தகமில்லை. சயின்ஸ்! இந்த சயின்ஸ் கல்யாணமான ஆண்களுக்குக்கூட பாதிப்பேளுக்குத் தெரியாதாம். கடைக்காரன் சொன்னான். நம்மைப் போன்ற மாடரின் கேரின்ஸ் எல்லோருமே படிக்க வேண்டிய புத்தகமாம். அனுபவத்தால் டிசூல்தேன்” என்றான் அருணா. அக்கடி, இந்தக் கதின் பெயர்—

“முத்தம் கொடுப்பதில் முப்பத்திரண்டு டிதங்கள்.

11

ஏஜெண்ட் தேதரா சி. பி. ஐ. ஆபீசுக்குள் நுழையும் போது மணி பதினொன்று.

அதேறாபிலா கண்டன் அகல விரிய அவனைப் பகிறியோடு பார்த்தான். அவன் கீழல் குட்டில் இருந்தான். வெண்ணை மான்ட், வெண்ணை கோட்டு அவன் சிலந்த மேனிக்ரு அழகைக் கட்டிற்று. அவன் தடையினிருந்த மிடுக்கு எப்படியு

பட்ட பெண்ணாயிருந்ததும் மறறொரு முறை திருநீர்ப்
பார்த்துச் செய்யும்.

“உங்களுக்காக சீர்ப் ஒரு மணிநேரமாய்க் காத்துட்
டிருக்கிறார்” என்றான் அதோபிலா.

“நல்லதுதானே! காத்துட்டிருப்பது ஆரோக்கியத்திற்கு
ஆல்வேய்ஸ் பெஸ்ட்” என்றான் சிரித்துக்கொண்டே.

“உங்களுக்காக வாழ்நாளெல்லாம் காத்துட்டிருப்பேன்
மிஸ்டர் நேத்ரா.”

“வேண்டாம். இன்றிரவு முடிந்தால் பின்னருக்குக்
கூட்டிட்டுப் போறேன். அங்கே யாரையாவது பார்த்துக்
காதலித்துக்கொள்.”

“என்னைவிட அழகான பெண் வேறு யாருமே இன்
தற்கு உங்க அண்ணிய பட்டுவிடக் கூடாதுன்னு ராத்திரி
வரைக்கும் பிரார்த்தனை பண்ணிட்டிருப்பேன். இதோ
பார்த்தீய்களா” என்று மேஜையைக் காட்டினான். சிவப்பு
இலுக் கொட்டி துணியால் துடைத்திருந்தான் போலிருந்தது.

“இதென்னது?”—வியப்புடன் கேட்டான்.

“நீங்க பிழைத்திருப்பதாய்த் தெரிந்தது. அதுவரை
நெற்றியில் பொட்டு வைத்துக்கவே இல்லை. இலக்கில்
விரலை முக்கி நெற்றியில் வைத்துக்கப் போனபோது சை
தவறி விழுந்துடுத்து.”

நேத்ரா சிரிக்கப் போனான். அவன் முகத்தைப் பாரித்
ததும் அவன் மனது இரக்கத்தால் நிரம்பி வழிந்தது. சொன்
னாலும் அதைப் பெண்ணிற்குப் புரியாது. முதல் முதலில்
அவன் அவனோடு சிரித்தபடி சகஜமாய்ப் பேசியதே தவறான
விட்டது என்றெண்ணினான். அதுவரை அவனோடு அதிக
ஒளவிற்குக் கூட யாருமே அன்பாய்ப் பேசியிருக்க மாட்

டாரிகள். கொஞ்சம் சூட்டிற்கே உருகிப்போய் விடக்கூடிய மனநிலையில் இருந்தான் அவன். 'நேத்ராவாவது உன்னைக் காதலிப்பதாவது!' என்று கடவுளே இறங்கி வந்து சொன்னாலும் தம்பும் நிலையில்லை அவன். அப்படிப்பட்ட ஆசைகள் தர்க்கத்திற்கு எட்டாதவை. இப்படிப்பட்ட காதல் விபத்துக்களை அனுபவித்தவர்களுக்கும் தான் அது தெரியும். நேத்ரா சிரித்துவிட்டு, கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே போனான்.

உள்ளே பிரதிமாவும் இருந்தான். "குட்மார்னிங் சார்" என்றவன் பிரதிமாவின் பக்கம் திரும்பி—"என்ன, கண்கள் சிவந்திருக்கே! ராத்திரி பூராவும் பாட்டுப் பாடிட்டிருந்தாயா?" என்ற கேட்டான்.

"மிஸ்டர் நேத்ரா...ஆறு மாதங்கள் அந்த வள்ளியூரில் இருந்துட்டு நீ என்ன பண்ணிக் கிழித்தாய்னு எனக்குப் புரியலை. நீ தந்த ரிபோர்ட்டைப் படித்தேன். மீன்களில் எத்தனை வகைகள், மீன்களை எத்தனை விதமாய் வதக்கலாம் என்று இருந்ததே தவிர, நாட்டிற்கு ஏற்படக்கூடிய ஆபத்தைப் பற்றி இல்லை."

"ரிப்போர்ட்டுக்க எழுதுவதெல்லாம் எனக்கு வணங்காதது தான் முன்பே சொல்லியிருக்கேன் சார். ஐ பிலிவ் இன் ஆக்ஷன். அந்த ரிபோர்ட்டை நான் எழுதலை. எங்க பக்கத்து வீட்டுப் பையனைக் கொண்டு எழுதவைத்தேன்" என்றான் நாத்காலியில் வந்து உட்காரிந்து கொண்டு.

"நான்சென்ஸ்...இவ்வளவு சம்பளம் கொடுத்து உகைவை வேலை பண்ணச் சொன்னால், மீனைப் பற்றிய கட்டுரை - அதுவும் பக்கத்து வீட்டுப் பையனைக் கொண்டு எழுதியிருக்கிறாயே!"

"ஐ—ஐ அப்ஜெக்ட் இட் சார்..." என்றான் பிரதிமா. உலகமும் பொருட்படுத்தாமல் நான் மாரித்தாண்டத்

தைப் பற்றிய ரிபோர்ட் தயாரி பண்ணினேன். அது எங்க வீட்டு பிரோவில் பத்திரமாய் இருக்கு நீக்கக் கட பார்த்தீங்கனே" என்றாள்.

"ஆண்டை விட பெண்டுகளுக்கு வேலையில் அதிக சிரத்தை இருக்குங்கிறதை நிரூபித்துட்டாய் அம்மா. நான் உன்னைப்பற்றிச் சொல்லலை" என்று சீப் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது போன் மணி உடித்தது. அவர் அதை எடுத்துப் பேசிவிட்டு, "உனக்குத்தான், உங்க பாட்டியிடமிருந்து" என்றார் பிரதிமாவிடம்.

"பாட்டிக்குக்கூட இண்டிரபோல் போன் நம்பரைத் தந்தாயா?...?" என்றான் நேத்ரா. "ஆண்டை விட பெண்டுகளுக்கு விட்டைப் பற்றி அதிக சிரத்தை உண்டுள்ளது நிரூபித்துட்டாய்."

அவனை விழுங்கி விடுவதுபோலப் பாரித்துக்கொண்டே பிரதிமா சங்கடத்துடன் போனைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, "பாட்டி, இது சீக்ரெட் போன். அவசியமான நிலைமை ஏற்பட்டாலேயொழிய பயன்படுத்தக் கூடாது. என்ன விஷயம், சொல்லு" என்றாள் சன்னமான குரலில்.

மறுமுனையிலிருந்து பாட்டி, "உன் மூஞ்சி! அவசிய மாவது, அனாவசியமாவது...! தாசில்தாராய் இருந்தபோது உங்க தாத்தா சாயந்திரம் என்ன டிபன் பண்ணப் போறேன்னு கேட்கிறதுக்கு ஆபீஸ் போனைப் பயன்படுத்துவார், தெரிஞ்சுதா?...?" என்றாள், ஆற அமர பேசத் தொடங்கியவளாய்.

"இங்கே நான்கு நாட்டுப் பாதுகாப்பு சம்பந்தப்பட்ட மிக அத்தியாவசியமான ஆலோசனையில் இருக்கிறோம் பாட்டி. என்ன விஷயம்னு சீக்கிரமாய்ச் சொல்லு." கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டே பேசினாள்.

“எவரிசில்வர் பாத்திரக்காரன் வந்திருக்காமமா. இன்னிக்குப் புடவைவை எங்கே வைத்தாய்?...’’

பிரதிமாவின் முகம் கொல்லன் உடைக்களத்து இரும் பாய்ச் சிவந்தது. நேத்ரா ஓரக்கண்ணால் பார்த்துக் கொண் டிருந்தான். அரும்பாடுபட்டு கோபத்தை அடக்கிகொண்டு. “அதைக் கேட்கிறதற்கு இதானா சமயம் பாட்டி?’’ என்றாள்.

“அவனிடம் ஒரு கிண்ணம் ரொம்ப நன்றாயிருக்கு. அசல் அந்த மாதுரி கிண்ணத்தில்தான் உங்க தாத்தா என் கைவரல் சாதம் வாங்கிச் சாப்பிடுவார். அவர் போன தும்...” என்று அழத் தொடங்கினார்.

பிரதிமா கலக்கமடைந்தவளாய், “வேண்டாம் பாட்டி..., தாத்தா உன்னோடு சேர்ந்து எதில் என்னத்தைப் பண்ணினாருங்கிற புராணத்தை அவிழ்த்து விடாதே. புடவை என் பிரேராவில் இருக்கு, எடுத்துக்கோ’’ என்று சொல்ல வந்தவள் சட்டென்று ஞாபகம் வந்தவளாய் “ஆனால் அதில் நிறைய முக்கியமான ஃபைபுரிக் இருக்கு. நான் வந்ததும் தரேன்’’ என்றாள் தரிமசுறிகடத்துடன்.

“அதுவரைக்கு இந்தப் பாத்திரக்காரன் இருக்க மாட்டானே!’’

“இருக்காவிட்டால் போகட்டும். அது ரொம்ப முக்கிய மான ஃபைபு.’’

“என்ன முக்கியம்...? ஏதோ ஒன்றரை அணா உத்யோகம் பண்ணிக் கிழிக்கிறாய். உங்க தாத்தா மாவட்ட தாசில்தாராய் இருந்தபோதுகூட ‘வசந்தரா... இந்தாசாஸிக் கொத்து’ன்னு என்னன்னடைதான் தருவாரு... இன்னிக்கு அவர்போன பிறகு என் பிராப்தம் இப்படியா பிடித்து. அந்த எவரிசில்வர் கிண்ணத்தை உங்க தாத்தா

ஞாபகமாய் வெச்சுக்கணும்னு நினைத்தேன். என் வாழ்க்கை..."

"வேண்டாம் பாட்டி...சானிக்கொத்து கவரிக் கடியாரத் தில் இருக்கு. எடுத்துக்கொள்! ஃபைல் ஜாக்கிரதை. பெஞ்சு மேலே ஏறி பீரோவினிருந்து எடுக்காதே. ஏற்கனவே உனக்கு இடுப்பு அடிக்கடி களுக்கிக்கொண்டுலிடும்" என்று போனை வைத்துவிட்டாள். அங்கே பாட்டியும் போனை வைத்துவிட்டு, ஸ்டீலை பீரோவுக்கருகில் இழுத்தாள்.

ஜாக்கிரதைபாய் ஸ்டீலில் ஏறி கடியாரத்திற்குள்ளிருந்த சானிக் கொத்தை எடுத்து, பீரோவைத் திறந்து, அதிலிருந்த புடவைவை எடுக்கப் போனாள். புடவைக்கு மேலே ரகசிய ஃபைல் இருந்தது. பீரோவுக்குப் பக்கத்திலேயே வாட்டர் ப்யூரிஃபைர் இருந்தது. அதற்கு முடி இல்லை. அவள் ஃபைலை ஒதுக்கி, அதற்கடியிலிருந்த புடவைவை எடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது ஃபைலுக்குள்ளிருந்த ஒரு கவரி நழுவி நீரில் விழுந்துவிட்டது. அவள் அதை கவனிக்கவில்லை. நேதிராவிட வாழ்க்கையில ஒரு பெரும் மாறுதலுக்கு அந்நிகழ்ச்சி மூலகாரணமாயிற்று.

பிரதிமா திரும்பி வந்து உட்கார்ந்து ஏதோ பேசப் போனபொழுது நேதிரா, "என்ன அய்யனவு அர் ஜெனிட்?" என்று சாதாரணமாய்க் கேட்டாள்.

"ஒன்றுமில்லை."

நேதிரா சீஃப்மைப் பார்த்து, "தோட்டத்திலிருந்த பரிசோதனைச் சாலைவை நான் கண்டுபிடித்து விட்டது தெரிந்ததுமே அதை வள்ளியூருக்கு மாத்திட்டாங்க. அத்தனை விலை உயர்ந்த அண்டர்வாட்டர் லெபாரட்டரி என்றால்...ஒருக்கால் இதெல்லாம் நாம் நினைப்பதுபோல அத்தனை சின்ன விஷயமாய் இருந்திருக்காது. க்யூ உட இதில் இருக்கிறான். அதனால் கண்டிப்பாய் எதிரிநாட்டின் உதவி இருந்து திரும்ப" என்றான்.

“போகட்டும். கவர்ணரேகாவை அரெஸ்ட் பண்ணினால் என்ன?” என்றான் பிரதிமா.

சீப் மறுத்துத் தலையசைத்தார்.

“என்னவென்று கேஸ் போடுவோம்? வேண்டுமானால், அந்த ஏரி மாரித்தாண்டத்துடையது. ஆதலால் அவரை அரெஸ்ட் பண்ணலாம். அதனால் நம்ப பிரசனை தீராது” என்றார்.

இருவரும் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்கள்.

பிரதிமா மத்தொருமுறை குற்றவாளியைப்போல உணர்ந்தான். இதைல்லாம் தன்னால்தான் என்றெண்ணிக் கொண்டான். வன்னியுக்குப் போவதற்கு முன்னால் சீப்பிடமோ, ஏரியில் இறங்கப் போவதற்கு முன்னால் வேதவியிடமோ சொல்லியிருந்தால் பிரசனை இத்தனை தூரத்திற்கு வராமலிருந்திருக்கலாம்.

அவ்விருவரின் மெனனமும் அவனை மேலும் சங்கடத்திற்குள்ளாக்கிற்று. பேப்பர் வெயிட்டையே சலனமில்லாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அதற்குள் அவன் மூனையில் ஏதோ பளிச்சிட்டாற் போலிருந்தது. “ஐடியா!” என்றான். அவன் கன்கன் ஆர்வத்துடன் பளிச்சிட்டன. அந்த யோசனை வந்ததுமே அதுவரை இருந்துவந்த டென்ஷன் போயிற்று. “தோன்றினிட்டது...யோசனை தோன்றினிட்டது” என்றான்.

“என்ன?” என்றார் சீப்.

திடீரென்று தனக்கு வந்து சேர்ந்த முக்கியத்துவத்திற்குப் பொங்கிப் போய்விட்டான் அவன். நிமிர்ந்து உட்காரித்துக்கொண்டு, ஒரு சேனைத்தலைவன் போரித்திட்டத் தைப் பற்றி எஞ்சியவர்களுக்குப் போதிக் கத் தொடங்கினாற் போல், “அந்த ரகசியம் வெளிப்படுவதற்கு ஒரே ஒரு சானஸ்

இருக்கு. அது மார்த்தாண்டத்தின் மகளை ட்ராப் பண்ணுவது'' என்றான்.

அவ்வளையில் திடீரென்று நிசப்தம் ஏற்பட்டது. அவன் சொன்னது அவர்களுக்கு உடனே புரியவில்லை. புரியாதவர்களாய் அவளைப் பார்த்தார்கள்.

பிரதிமா அவ்விருவரையும் பார்த்து இன்னும் நிமிர்ந்து உட்காரிந்து—''அந்தப் பெண்ணின் பெயர் கவரிணரேகா. ஆறு மாதமாய்க் கஷ்டப்பட்டு நான் மார்த்தாண்டத்தைப் பற்றித் தகவல்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டிருந்த ஃபைலில் அந்தப் பெண்ணைப் பற்றிய விஷயமும் இருக்கிறது. ஃபைலைப் படித்தால் தெரியும்'' என்றான் ஆர்வத்தோடு.

''ஃபைலைப் படிப்பது குறிப்பு எழுதுவது இதெல்லாம் நமக்கு சரிப்படாது. விஷயத்தைச் சரியாய்ச் சொல்லு'' என்றான் நேத்ரா.

''கவரிணரேகா ஏதோ திட்டத்தில் மூழ்கியிருக்கிறாள். போதைப் பொருட்களில் பழக்கம் இருக்கிறது. சொஸைட்டி என்றால் விட்டேற்றியாய் நடந்துகொள்கிறாள். அழகான ஆண்களைக் கண்டால் கண்மூடித்தனமான பைத்தியம். மார்த்தாண்டத்தின் அத்தனை ரகசியமும் அவளுக்குத் தெரியும். அவளிடமிருந்து ரகசியத்தை வரவழைக்கக் கூடிய ஒரே சாதனம் அழகான ஆண்மைத்தனம். இது நம் ஒஜெண்ட் நேத்ராவிடம் உள்ளது'' என்று சிரித்தான் பிரதிமா.

''யூ ஆர் நான்சென்ஸ்...தந்தையின் ரகசியத்தைத் தெரிந்துகொள்ள மகளை ட்ராப் பண்ணுவதா?...'' என்றான் நேத்ரா.

''தப்பென்ன இருக்கு? எதிரி மைன்டங்களை அகப்பட்டு விட்டால் ரகசியத்தை வரவழைப்பதற்காகச் சித்ரவதை பண்ணுவதில்லைவா? உயிரை எடுப்பதில்லைவா?''

“அது புத்தத்தில். இங்கே நம்ப சுவநலத்துக்காக ஒரு அப்பாவிப் பெண்ணைப் பழி வாங்குவதா?”

“அப்பாவி இல்லை” பிரதிமா ஆவேசமாய்ப் பேசினாள். “அந்தப் பெண்ணுக்கு மாரீஜுவானா இஞ்ஜெக்ஷன் பழக்கம் இருக்கு. புடவையை மாற்றுவதுபோல ஆண்களை மாற்றிக்கொண்டேயிருப்பாள். தந்தையோடு ரகசிய மீட்டிங்குகளில் பங்கெடுத்துக் கொள்கிறாள். ஒரு தேசத் துரோகியை உன் அழகால் மயக்கி, நாட்டைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் தப்பில்லை. கற்பைவிட நாடு முக்கியம் என்பது ஆண்களுக்கும் பொருந்தும்.”

“நாட்டுக்காக உயிரைவிடச் சொன்னாலும் தயாரா பிரகடிகேன். தேசத் துரோகிகளைத் தலையின்றிக் கொல்லு கிறேன். ஆனால்...ஒரு பெண்ணின் காமத்துக்கு இரைபாக் கிண்டு என் பண்பை கெடுத்துக்கமாட்டேன். ஐயாம் சாரி... நீக்க வேறு எந்த ஏஜென்ட்ஸையாவது இந்த வேலைக்குப் பயன்படுத்திக்கூடிக” என்று எழுந்திருந்தாள் நேத்ரா.

சிக்ப் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தி, “உட்காரு...உட் காரு ..” என்று பிரதிமாவை நோக்கித் திரும்பி...“நீ போய் அந்த கிப்பைவைக் கொண்டு வா” என்றாள்.

அவள் ஆர்வத்துடன் புறப்பட்டாள். அவள் போன பிறகு பரீரதனின் குரல் அவ்வறையில் மந்திர ஸ்தாயியில் கேட்கத் தொடங்கிற்று.

12

பிரதிமா கிப்பைவை எடுத்துவர வீட்டிற்குச் சென்றபின், பரீரதன், கடிபிஞ்ந்தவர்களிடம் கூறியதாவது-

“நீ சொன்னது நிஜந்தான். பணத்தைவிட, உயிரைவிட மாணமே விலைமதிப்பு வாய்ந்தது. முக்கியமாய் நம்ம இந்தியப் பெண்ணிற்கு, நம் சீக்ரெட் சர்வீஸ் சரிதத்தில் இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னால் ஒரு அபூர்வமான சம்பவம் நிகழ்ந்தது. தெரியுமா? ஜெர்மன் நாஜிக்களின் ரகசியங்களைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு அமெரிக்க அரசாங்கம் ஒரு ரகசிய ஏஜென்ஸி நடத்தியிருந்தது. அப்பெண் ஒரு வருட காலம் கடுமையான பயிற்சி செய்து ஜெர்மன் மொழி கற்றுக்கொண்டாள். பிளாஸ்டிக் சர்ஜரி செய்து ஜெர்மன் பெண்ணாக மாறி, ஒரு சேனைத் தலைவனை மணம் புரிந்துகொண்டாள். அவனிடம் ஒரு குழந்தையை யும் பெற்றெடுத்தாள். தன் வாழ்க்கையையே பணமாய் வைத்து அமெரிக்காவுக்கு ரகசியங்களை அனுப்பி தற் கொலை பண்ணிக்கொண்டாள். உளவாளிகளுக்கே ஒரு எடுத்துக்காட்டாய் நிலைத்து நின்றவிட்டாள்.

இதெல்லாம் உன்னை கன்வின்ஸ் பண்ணுவதற்காகச் சொல்லவில்லை. உன் வாதம்கூட சரியானதுதான். ஆனால்...யோசித்துப்பார். உனக்கு பிடிக்காமல் போனால் அந்தப் பெண்ணை செக்ஸ் வரைக்கும் கூட்டிச் செல்ல வேண்டாம். பிரதிமாவின் ரிபோர்ட் பிரகாரம் அவள் ஈசுடைப். உன் சாதாரணத்தைப் பயன்படுத்தி அவளிடமிருந்து ஏதேனும் கொஞ்சம் விஷயத்தை வரவழைத்தாலும் நமக்கு மிகவும் உபயோகமாய் இருக்கும். எந்த ஸ்டேஜில் நீ அதைச் சாதிப்பாய் என்பது உன் நம்பிக்கைமேல் ஆதாரப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக நீ சொன்னது போல யாருடைய பண்பையும் பலிகொடுக்க வேண்டியிராது. ஆர் யூ கான்ஸிபிடென்ட்?”

ஏஜென்ட் நேத்ரா கைவிரல்களைப் பாரித்துக் கொண்டே மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்தான். தன் வாழ்க்கையில் ஒரு காரியத்தைப் பண்ணுவதற்கு அவன் தடுமாற்றமடைந்தது அதுதான் முதல் தடவை.

சீப்ப அவணையே பாரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

• • •

“இன்னொரு இன்னம் வேணுங்களாம்மா?!” எவரீ சிலவரீ பாத்திரக்காரன் கேட்டான்.

“வேண்டாம்ப்பா...என் பேத்தி இதைபெல்லாம் பாரித்தால் என்மெல் பாய வந்துடுவாள்.”

அவரீ இன்னத்தை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே போனவரீ மின் அதிரச்சி அடைந்தாற்போல அப்படியே நின்றவிட்டார்.

“தண்ணீருக்கு மேலே நனைந்த போட்டோ மிதந்து கொண்டிருந்தது தென்பட்டது. அவரீ அதை எடுக்கப் போனபோழுது காலிம்பெல் அடித்தது. அவரீ மேலும் கலக்கமடைந்து போட்டோவை புடவைத் தலைப்பால் துடைக்க முயன்றார். அதன் மூலம் போட்டோவின் மேற் புறம் கிழிந்துவிட்டது, அதற்குள் வெளியே இருந்து “பாட்டி” என்ற பிரதிமாவின் கூவல் கேட்டது. அவரீ போட்டோவை திடுலோடு பாரித்தார். ‘மிக முக்கியமான ஸ்பைல் பாட்டி’ என்று பிரதிமா போனில் சொன்னது நினைவிற்கு வந்தது. வெளியேயிருந்து காலிங் பெல் விடாமல் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

அவரீ ஸ்பைலை எடுத்தார்.

அதற்குள் இன்னும் நிறைய போட்டோக்கள் இருந்தன. அதிலிருந்து ஒரு போட்டோவை எடுத்து சட்டென்று கவருக்குள் வைத்துவிட்டு, அதை ஸ்பைலில் சொருகி விட்டு ஸ்பைலை பழைய இடத்திலேயே வைத்துவிட்டு, போய்க் கதவைத் திறந்தார்.

“என்ன பாட்டி இவ்வளவு தாமதம்...?” என்று பிரதிமா பரபரப்புடன் உள்ளே வந்து, திறந்திருந்த பீரோவைப் பார்த்துவிட்டு, “உனக்கு அவட்சியம் அதிகமாயிடுத்து. முக்கியமான காகிதங்கள் இருக்குன்னு சொன்னேன் இல்வையா?...!” என்று அவ்விடத்திற்குப் போய் ஃபைலை எடுத்துக்கொண்டாள்.

எவ்வளவு வேகமாய் வந்தாளோ, அவ்வளவு வேகமாய் போய்விட்டாள்.

பாட்டி வைத்த போட்டோ அம்சரேகாவுடையது.

* * *

அம்சரேகாவின் அறை.

கவாஸ்கரின் போஸ்டர்களும், பீடிஸ்கின் படமும் கவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

நவநாகரீகமான உடைகள் ஹேங்கரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அறையின் ஒரு மூலையில் டி.வி.இருந்தது. டி.வி. யில் கோலினூர் விளம்பரம். குடும்பக்கட்டுப்பாடு பற்றியது. ஆணும், பெண்ணும் உதட்டிற்கருகில் வந்து அப்படியே நின்று கொண்டார்கள்.

“நில்லுங்கள்...” என்று கத்தினான் அம்சரேகா.

“முத்தம் கொடுப்பதற்கு முன்னால் இன்னொரு தடவை நன்றாய் யோசித்துப் பார்த்துக்குங்க. இன்னொரு குழந்தைக்கு இதுதான் தருணமா? இரு குழந்தைகளுக்கு இடையே இடைவெளி இருக்கும்படியாய் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது உங்கள் ஆரோக்கியத்திற்கு மிக நல்லது. குழந்தைகள் ஏற்படாமல் தடுக்கவல்ல ஒரே வழி நிரோத” என்று பாக்கெட்டைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

கதலிற்கருகில் சந்தடி கேட்டது.

கவரிணரேகா முறுவலுடன் உள்ளே வந்தாள். அம்ச ரேகா வெட்கமடைந்தாள்.

“என்னது?... படிப்பை விட்டுட்டு விளம்பரக் கம்பெனியில் சேர்த்துட்டாயா?...” என்றாள் கவரிணா. அவள் ஓரவில் நேற்றைய சம்பவத்தின் கவடே இல்லை.

“இல்லை அக்கா...நானைக்குக் கல்லூரி சார்பில் பக்கத்து கிராமத்துக்கு நாங்க மாணவிகள் எல்லோருமாய் போய் வாலென்ட்டரி ப்ரோகிராம் தரணும். அதுக்கு ஒத்திகை பார்த்துட்டிருக்கேன்” என்றாள்.

கவரிணரேகா பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே தன் பிரசங்கத்தைத் தொடர்ந்தாள்.

“படிப்பு இல்லாததாலும், புரிந்து கொள்ளும் பக்குவம் இல்லாததாலும், நிறைய குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு உங்கள் வாழ்க்கையை நாசமாக்கிக் கொள்ளா தீரிகள். இதோ நிரோத்...முத்தம் கொடுப்பதற்கு முன்னால் இந்த மாத்திரையைப் போட்டுக் கொண்டால் உங்களோடு குழந்தைகள் பிறக்காது.” பாக்கெட்டைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு ஒத்திகையைத் தொடர்ந்தாள்.

கேட்டுக் கொண்டிருந்த கவரிணரேகா அதிரிந்துபோய், “என்னது? இன்னொரு தடவை சொல்லு” என்றாள்.

அம்சரேகா சற்று முன்னால் சொன்னதையே திரும்பிச் சொன்னாள். கவரிணரேகாவுக்குத் தங்கைக்கு எப்படிச் சொல்வது என்று புரியவில்லை.

“நானைக்கு அந்தக் கிராமத்தில் இதைபோல சொன்னா யானால் தக்காளிப் பழத்தையும் அமுதிய முட்டையையும் உன்மேல் விட்டெறிவாங்க” என்றாள் சிசிப்பை அடக்கிக் கொண்டு.

“ஏன்? எதுக்காக?” என்றான் அம்சரேகா கோபமாய்.

கவரிணாவுக்கு என்னை சொல்வதென்று புரியவில்லை. “உள்ளே மாத்திரைகள் இருக்காது. அந்த பாக்கெட்டைப் பிரித்துப் பாரு” என்று சொல்லிவிட்டு அதற்குமேல் அங்கு இருக்க மாட்டாதவளாய் சங்கோஜத்துடன் போய்விட்டாள்.

அம்சரேகா சந்தேகத்துடன் உறையைப் பிரித்தாள். உள்ளேயிருந்த பொருளைப் பார்த்ததுமே தான் பண்ணிய தப்பு புரிந்தது.

“கிராமத்தாரிடமே! நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கைத் துணைவிகளை முத்தம் கொடுப்பதற்கு முன்னால் இந்த பரிசுத்தமான, பிளாஸ்டிக் காகிதத்தை உதடுகளில் உறை யாய்ப் போட்டுக் கொள்ளுங்கள்” என்று தொடரித்தாள்.

13

அதே சமயத்தில் அங்கே பிரதிமா மீட்டிங்கில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“அந்தப் பெண்ணின் பெயர் ரேகா. மாரித்தாண்டத் துக்கு மகள்மீது மிகப் பிரியம். ஆனால் அந்த அன்பு சகஜ மாய்த் தோன்றியது அல்ல. பணத்தால் ஏற்பட்ட அன்பு. மீதி விஷயங்கள் இந்த லீபைலில் உள்ளன” என லீபைலைத் தந்தாள்.

“லீபைல் படிப்பதில் எல்லாம் எனக்கு ஆர்வம் கிடையாதுன்னு முன்பே சொல்லியிருக்கேன்”—என்று முதல் பக்கத்தைத் திருப்பினாள். உள்ளே உறையிருந்தது. உறையின் மீது ரேகா என்று எழுதியிருந்தது. உள்ளேயிருந்த போட்டோவை எடுத்தாள். அது அம்சரேகாவின்

போட்டோ. பிரதிமாவின் பாட்டி அவசரத்தில் மாற்றி விட்டிருந்த போட்டோ அது.

அவன் அதை கண்கொட்டாமல் பார்த்தான். அவனுக்கு அந்தப் போட்டோவைப் பார்த்ததுமே அன்றைக்கு அந்தப் பெண் மார்த்தாண்டத்துடன் தோட்டத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்தது நினைவுக்கு வந்தது. போட்டோவில் அம்சரேகா அப்பாவியாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கண்களில் கடுகளவு குறும்புத்தனமும் ஆர்வமும் மின்னின.

“ரொம்ப அப்பாவித்தனமாய் இருக்கு இவ்வையா அந்தக் கண்கள்! அந்தக் கண்களைப் பார்த்தால் மோசம் பண்ணுகிற பெண்ணாகவே தோன்றலையே!” என்றான்.

“எல். எஸ். டி. இஞ்ஜக்ஷன் எடுத்துட்டு எடுத்துட்டு அந்த மாதிரி ஆயிடுத்து அந்தக் கண்கள்” என்றான் பிரதிமா, போட்டோவைப் பார்க்காமலேயே,

“ஓ. கே. மீதி விஷயத்தை நான் பார்த்துக்கறேன். இந்தப் பொண்ணை அப்பாவோட கூட அவங்க தோட்டத்தில் அன்றைக்கே பார்த்தேன். எனக்கு நினைவிருக்கு” என்றான்.

“இன்று சாயந்திரம் ஓட்டல் பிராட்வேக்கு மாரித் தாண்டத்தின் குடும்பம் ஒரு பார்ட்டிக்கு வரப்போறது. அதுக்கு இன்விடேஷனைக்கூடச் சம்பாதித்துக் கொண்டு விட்டேன். இதோ...” என்று அழைப்பிதழைத் தந்தான். தான் சொன்ன பிளானை சீப் மெச்சிக் கொண்டதும் தேத்ரா அத்தனை எளிதில் அதற்கு ஒப்புக்கொண்டதும் அவளுக்கு மிக சந்தோஷமாயிருந்தது.

தேத்ரா வெளியே வந்து அதேறாபிலாவிடம்—“இதோ பாரி, இந்த லைபவை நிகார்டு ரூயில் கொண்டு போய் வை” என்று தந்தான்.

அவள் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு—“இன்று சாயந்திரம்...” என்றாள் அவன் தந்த வாக்குறுதியை நினைவுபடுத்திக்கொண்டு.

“சாரி அலோபிலா...சாயந்திரம் கொஞ்சம் அரசாங்க வேலை இருக்கு” என்றான் போகத் திரும்பி.

அவள் திகிலோடு அவன் போன திசையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

* * *

உள்ளே பார்ட்டி நடந்து கொண்டிருந்தது. மிக விலையுயர்ந்த பார்ட்டி அது. விசாலமான ஹால். இந்தப் பக்கத்துத் தாழ்வாரத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள் நேத்ராவும் பிரதிமாவும். கண்ணாடிக் கதவுகளின் வழியாய் உள்ளேயிருந்தவர்கள் தென்பட்டார்கள்.

“அதோ... அந்தப் பொண்ணுதான்” என்றான் பிரதிமா.

“கையில் கோக்கோகோலாவை வெச்சுட்டிருக்கே அந்தப் பொண்ணுதானே?” அம்சரேகாவைப் பார்த்துக் கேட்டான் நேத்ரா.

“பேருக்குக் கோக்கோ கோலா...யாரும் பார்க்காம அதில் ரம்மைக் கலந்துட்டிருப்பாள்!” வெறுப்போடு சுவர்ணரேகாவைப் பார்த்துச் சொன்னாள் பிரதிமா.

“பார்த்துட்டேயிருந்தால் நானே அவளைக் காதலிக்கத் தொடங்கி விடுவேன் போலிருக்கு. அத்தனை அழகாயிருக்காள்” ஓரக்கண்ணால் பிரதிமாவைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

அம்சரேகா உண்மையில் அந்த உடையில் அவ்வளவு அழகாக இருந்தாள்.

பிரதிமா சிரித்துவிட்டு, —“எனக்கு ஊந்த பயமெல்லாமல் இல்லை. அந்தப் பெண்ணின் சரித்திரத்தைத் தெரிஞ்சு வகை யாருமே அவனை விரும்ப மாட்டாங்க” என்றான் அடைசியமாய்.

“சரி, வலது காலை எடுத்து வைத்துக் களத்தில் குதிக்கட்டுமா?”

“பெஸ்ட் ஆஃப் லக். நான் போய் மீதி ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்கிறேன்.”

நேத்ரா வியப்புடன்—“மீதி ஏற்பாடா? அதென்ன?” என்றான்.

“அந்தப் பொண்ணு உன்னைச் சீக்கிரமாய் காதலிக்கக் கூடிய சூழ்நிலைகளை ஏற்பாடு பண்ண வேண்டாமா?”

“அதெல்லாம் நான் பாரித்துக்கிறேன். உன்னைப் பாரித்தால் முதலிரவைக்கூடச் சுயமாய் ஏற்பாடு பண்ணி விடுவாய் போலிருக்கிடு.”

“நாட்டுக்காக அவ்வளவுகூட தற்காலிகமாய் ஏற்பாடு பண்ணாமல் போனால் எப்படி...?” என்று சிரித்துவிட்டாள் பிரதிமா.

“நீயும் உள்ளே வருகிறாயா? அந்தப் பெண்ணைப் பரிச்சயம் பண்ணிப்போம்.”

“வேண்டாம். நான் இருந்தால் கதை மாறிவிடலாம். போயிட்டு வரேன், பெஸ்ட் ஆஃப் லக்” என்று சொல்லி விட்டு பிரதிமா போய்விட்டாள்.

அவள் போனபிறகு நேத்ரா உள்ளே அடிபெடுத்து வைத்தான்.

ஏரிகண்டிஷன் ஹால் அது. குளிர்த்த காற்று விரிரென்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது. அம்சரேகா ஒருமுலையில் நின்ற அப்படி 'கோக்' அருந்திக் கொண்டிருந்தாள். அவள் தடுமாற்ற மடையாமல் போய்—“கேன் ஐ கிவ் கம்பெனி ஹியர்...?” என்றான் கையில் கிளாஸ் டம்ளருடன்.

அவள் அவனைப் பார்த்தாள். அவன் கண்களில் காந்த சக்தி இருந்தது. அவள் அவளை அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் சிரித்தான். மேலுக்குச் சிரித்தானே தவிர, அவன் மனதிற்குள் அன்றைக்குத் தோட்டத்தில் சவங்களாய் வேலுக்குள் ஏற்றப்பட்ட மனிதர்களின் உடல்களே நிழலாடிக் கொண்டிருந்தன. அடுத்த வினாடியே பழைய நிலைக்கு வந்து விட்டான்.

“என் பெயர் நேத்ரா...மன்மத நேத்ரா” என்றான்.

அவள் கண்கள் அகல விரிய “மன்மத நேத்ராவா...? பேரி ரொம்ப நன்றாயிருக்கே! என்ன பஸ்நீங்க நீங்க...” என்று கேட்டாள்.

“சிகரெட் சரிவிஸ்...”

“என்னது!...”

“ரகசிய நிகழ்ச்சிகள்...”

அவள் குபீரென்று சிரித்துவிட்டு, “ரொம்ப நன்றாக பேசறீங்க நீங்க!”

அவன் அவளை நேராய்ப் பார்த்தான். மிக விலை யுயர்ந்த ஸ்கரீட் அணிந்திருந்தாள். பிரதிமா சொன்னது போல மிக அவசரக்காரியாய்த்தான் இருப்பாள் போலிருந்தது. ஆனால்...அவன் கண்களில் குறும்புத்தனத்தோடுகூட இன்னும் ஏதோ...ஏதோ கூட இருந்தது. அதென்ன?... கவிதை உணர்ச்சியா? அவனது நுட்பமான பாரிலைவி லிருந்து அவனைப் பற்றிய எதையுமே மறைத்துவிட முடியாது.

தன் டிபார்ட்மெண்ட் தன்னிடம் என்ன வேலையை ஒப்படைத்திருந்ததென்று அவனுக்குத் தெரியும். என்ன பண்ணவேண்டும் என்றும் அவனுக்குத் தெரியும்.

அவன் தானாகவே இந்த விஷயத்தைத் தொடர நினைத்தான். பொய்ப் பெயரைச் சொல்லவோ ரகசிய மாய் நடந்துகொள்ளவோ விரும்பவில்லை. அவன் எவ்வளவு மறைத்து வைத்தாலும் இந்த விஷயம் எப்படியும் அவன் தந்தைக்குத் தெரிந்துவிடும். மறைத்து வைப்பது அனாவசியம்.

இந்த ஆபரேஷன் முழுவதிலுமே அவன் ஊகித்தும் இராதது ஒன்றுள்ளது. மார்த்தாண்டமும் கியூலும் கவர்ண ரேகாவின் பரிசோதனைக்காகத்தான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது! அவள் அவர்களின் பரிசோதனைச் சாலையில் ஒரு சின்ன அசிஸ்டென்ட் என்டெரெண்டிங்கொண்டாஸே தவிர, அவள் ஒரு ஆராய்ச்சியாளர் என்டெரெண்டிங் பிரிக்கவில்லை.

அதனால்தான் அம்சரேகாவைப் பாரித்து அவனுக்கு எந்தச் சந்தேகமும் வரவில்லை.

அதற்குள் அவள் மேஜை மேலிருந்த கிளாஸ் டம்ளரைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு ஒரு விழுங்கு குடித்தான். ஸ்பான்டேனிய அவனுக்குக் கைவந்த கலை.

“அடடா...” என்றான் பதறியபடி.

“என்னவாச்சு...?”

“நீங்க என் கிளாஸ் டம்ளரை எடுத்துக் குடிச்சிட்டீங்க!”

அவள் கிளாஸ் டம்ளரை டொக்கென்று கீழே வைத்து விட்டு—“மைகாட்...சாரி” என்றாள்.

“பரவாயில்லை வங்க.”

அவன் குறும்பாய்ச் சிரித்தான். அவனாக்கோ மின்சாரம் பாய்ந்தாற் போலிருந்தது.

சிறேகிதியின் வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்தன. வயிற்றின் மேல் கை வைத்துக்கொண்டான். பச்சைக் குழந்தையின் அழுதரல் கேட்டாற் போலிருந்தது. அது வரை தொலைவினிருந்தபடியே இவர்கள் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சுவர்ணரேகா அவர்களிடம் வந்து— “ரொம்ப நன்றாய்ப் பேசுறிங்களே நீங்க” என்றான்.

சரியாய் ஒரு நிமிஷங் கழித்து அவன் அவர்களுக்கு நெருங்கியவனாகிவிட்டான்.

“எங்க அக்கா...” என்று பரிச்சயம் பண்ணினான் அம்ச ரேகா.

“சொந்த அக்கா இல்லைங்க. அவங்க அப்பாவின் வளர்ப்பு மகள்” என்று கிட்டேவந்தான் சுவர்ணரேகா.

“என் பெயர் நேத்ரா...” என்று பரிச்சயம் பண்ணிக் கொண்டு அம்சரேகாவின் பக்கமாய் திரும்பி “உங்கள் ரசனைகள் என்னென்ன?” என்று கேட்டான்.

“என் சப்ஜெக்ட் கெமிஸ்ட்ரி. அதனாக் எனக்கு கெமிஸ்ட்ரி என்றால் ரொம்ப பிடிக்கும்...” என்றான் அம்சரேகா.

“கெமிஸ்ட்ரியில் எதைப்பற்றி ஆராய்ச்சி பண்ணீங்க?”

“ஆராய்ச்சியா—இல்லையே. இன்னும் படிச்சிட்டிருக்கேன்.”

நேத்ரா அவளைக் கூர்ந்து பார்த்தான். கொஞ்சம் அவசரப்பட்டு டாபிக்கிற்கு வந்துவிட்டோமோ என்று

தோன்றிற்று அவனுக்கு. உடனே பேச்சை மாற்ற எண்ணி—“பெண்ணின் கெமிகல் ப்ராபர்ட்டிஸ் சொல்லுங்க பாரிப்போம்” என்றாள்.

அவள் வியப்புடன், “பெண்ணின்—கெமிகல் ப்ராபர்ட்டிஸ்?” என்றாள்.

“ஆமாம்”

“எனக்குப் புரியலை. நீங்க என்ன கேட்கிறீங்க?” என்றாள்.

கவரிணரேகாவும் அவனை வியப்புடன் பார்த்தான்.

“கெமிஸ்ட்ரியில் பரிசோதனை பண்ணிட்டிருக்கிற உங்களுக்கே உங்கள் சங்கதிகள் தெரியாதா?” என்று சிரித்துக்கொண்டே சொல்லத் தொடங்கினான் நேத்ரா.

“கெமிகல் சிம்பல்—WO

அடாமிக் வெயிட்—கொஞ்சம் அப்படியும் இப்படியுமாய் 110.

கிடைக்கும் இடம்—புடவைகள் கடையில், ப்யூட்டி பாரிலில், ஆண்கள் கணவர்களில்...

பிரிகல் ப்ராபர்ட்டிஸ்—

1. சாதாரணமாய் சிலிண்ட்ரிகல் ஷேப். (2) பாயிலிங் பாயிண்ட்—காரணமில்லாமலேயே பற்றி எரியலாம். (3) பிரியும் இடம்—ஆண் ஸ்பரிசம். (4) மெல்ட்டிங் (உருகும்) இடம்—கொஞ்சம் அன்பாய் பேசுவது (5) ரசாயன நிகழ்ச்சி—கல்பாணத்தாக் நிகழ்வது. (6) நிறம்—கொபத்தால், ரொமாண்டால் சிவப்பு, அங்கங்கே கருப்பு (7)—சரியாய் பயன்படுத்தாமல் போனால் கசப்பு, முத்தமிடும் பொழுது இனிப்பு.

கெமிகல் ப்ராபரிடீஸ்—

(1) ஆக்டிவ் (2) தங்கம், வெள்ளி நகைகள், புடவைகளின்பால் நுரிதச்சேர்க்கை. (3) பெளடர், லிப்ஸ்டிக் முதலிய பொருட்களை அவசரம் அவசரமாய்ப் பயன்படுத்தும் குணம். (4) தன்னைவிட அழகான பொருள் (பெண்) பக்கத்தில் நின்றால் வெல வெலத்துப் போகும் தத்துவம்—குமுறுதல்.

உபயோகங்கள்—

1. காடலிஸ்ட்டோடும், சில அரிதான உருவங்களோடும் சேர்ந்தால் ஜனத்தொகைப் பெருகப் பயன்படும்.

2. சடைசியில் சில பொருட்களின் விலை உயருவதற்குப் பயன்படும்.

தஷ்டங்கள்—

1. வரும்படியை உறிஞ்சிவிடக் கூடிய ஏஜென்ட்.

2. கையாலாகாத ஆண்களுக்கு ஆபத்து...'' என்று முடித்தான் நேத்ரா.

அம்சரேகா கண்கள் ஆகலவிரிய அவனையே பாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். காலேஜில் நிறைய ஜோக்குகளைக் கேட்டிருக்கிறாள். ஆனால் இவ்வளவு துல்லியமாய்த் தங்குதளையின்றிக் கடகடவென ஒப்பித்தது அவளுக்குத் தரில்லிக் காய் இருந்தது.

அவள் திக்பிரமையிலிருந்து மீளுவதற்குள்ளாகவே—
''என்ன அப்படிப் பாரிக்கிறீங்க?'' என்று கேட்டாள்.

அவள் சட்டென்று கண்களைத் தாழ்த்திக்கொண்டு—
''ஒன்றுமில்லை'' என்றாள்.

சுவரிணரேகாவும் அவனை மெச்சுவதுபோல பாரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“உங்களுக்கு ஆயிலைக் கவிதைகளில்கூட ரொம்ப ஆர்வம் உண்டு என்று சொன்னீங்க இல்லையா?” கேட்டான்.

சொன்னானா இல்லையா என்று அவளுக்கு நினைவில்லை. தலையாட்டினான்.

“ரொம்ப நாளுக்கு முன்னாடி காலேஜில் படிச்சிட்டிருந்தபோது நானும் கவிதைகள் எழுதுவேன்...” என்றான்.

“நிஜமாகவா?...எங்கே ஒன்று சொல்லுங்கள் பாரீர்களாம்?” என்றான்.

தன்னையே நித்தித்துக் கொண்டான் நேத்ரா. துப்பாக்கி சுடுவது, எதிரிகளின் வலைகளைப் பிளப்பது, ஆபத்தின விளிம்பு வரையிலும் வந்துவிட்டுத் தப்பித்துக் கொள்வது...இதெல்லாம்தான் அவனுக்கு வருமே தவிர, இதுபோல வாரித்தைகளைக் கற்பனையில் புனைந்து கவிதை படைப்பது அவனுக்கு வராத கலை.

“என்ன கவிதை எழுதுவீங்க?” கேட்டான் திரும்பி.

“கவிதை என்று இல்லை. ஏதோ காலேஜ் படிக்கும் நாட்களில் பெண்களைப் பற்றிக் குறும்புத்தனமான கலாட்டாக்கவிதைகள் அவை.”

“சொல்லக்கூடாதா?” கேள்வினான்.

“நிட்டக்கூடாது”

“நிட்டமாட்டேன்.”

அவன் ஒரு வினாடி அவன் போட்டுக் கொண்டிருந்த உடைகளையும், அவனையும் பாரித்து விட்டு, கண்களைப் பாரிவைவயாக அனந்துகொண்டே சொன்னான்—

“நீங்க ஸ்கர்ட்டிங் ரொம்ப நன்றாயிருக்கீங்க, ஆனால்

பைஜாமா குரீத்தா போட்டிட்டுருந்தால் இன்னும் நன்றி யிருந்திருக்கும்.”

“கவிதையைச் சொல்லாமல் நீங்க என்னை இழுத்தடிக்கிறீங்க.”

“சொல்லித்தான் தீரணுமா?”

“சொல்லித் தீரணும்”

You are too old for mini skirts

Let us go to the outskirts

You are too young to be a grandmaa

And look excellent without a pyjama....”

அவள் கன்னங்கள் வெட்கத்தால் சிவந்தன. ஆனாலும் கண்களில் மின்னல் பளிச்சிட்டது. நேத்ராவுக்குத் தன்மீதே இரக்கமாய் இருந்தது. இப் பெண்களைக் கவரும் விதத்தில் சம்பாஷணையை மேற்கொள்ள வேண்டுமானால் குறைந்தது பத்து வயதாவது மானசீகமாய்த் தன்னைக் குறைத்துப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

14

பாரிட்டியில் நேத்ரா, அம்சரேகா, கவர்ணரேகா— இவரிகளுடன் அளவளாவிக் கொண்டிருக்கையில், தொலைவில் யாருடனோ பேசிக் கொண்டிருந்த மார்த்தாண்டம் அவரிகளைப் பார்த்தாரி. அவர் புருவம் உயர்ந்தது. டொக்கென்று கிளாஸ் டம்ளரைக் கீழே வைத்தாரி.

“உங்க ஹாபி என்னென்ன?” என்று கேட்டான் நேத்ரா அம்சரேகாவை மூன்றாவது தடவையாக,

“அவன் ஹாபீஸ் என்னென்ன என்று என்னைக் கேளுக. நான் சொல்றேன்” என்று கவரீணரேகா குறுகிவிட்டு—“எல்வீஸ் ப்ரீஸ்லீ என்றால் பிடிக்கும், க்ளீஃப் ரிச்சர்ட்ஸ் என்றால் காதை அறுத்துக்கொள்வாள், டான்ஸிங் ஈஸ் ஹோர் லவ். இதெல்லாவற்றையும் தவிர கெமிஸ்ட்ரி அவளுக்கு விருப்பம்”

தேத்ரா ஏதோ சொல்ல வந்தபோது, வேலையாள் வந்து, “உங்களைக் கூப்பிடறாங்க” என்று கைகாட்டி விட்டுப் போய்விட்டாள்.

கண்ணாடிக்கப்பால் மாரித்தாண்டம் படம் விரித்தாடும் பாம்பைப் போல இருந்தார்.

“என்னது...தனியாய் இருக்கிற பெண்ணுங்களிடம் வம்பளந்துண்டிருக்காப்பா?”

“உனக்கென்ன நஷ்டம் அதனால்?...” என்றான் தேத்ரா அதே நிமிரோடு.

“அவக என் பொண்ணுக்க.”

தேத்ரா சிரித்துவிட்டு, “ஓஹோ!” என்றான். மாரித் தாண்டத்துக்கு அந்தச் சிரிப்பு மேலும் ஆத்திரத்தை ஊட்டிற்று. அவர் கை ஜேபிக்குள் போய்ற்று. அரும்பாடு விட்டுத் துப்பாக்கியை வெளியே எடுக்காமல் தன்னை சுதாரித்துக் கொண்டார். “இதப்பாரு...நீ நாயுடுவின் வீட்டில் வேலை பண்ற வேலைக்காரன் என்றும், உனக்கு குட்டும் கோட்டும் போட்டு சி. பி. ஐ. ஆளுங்க இங்கே கூட்டிட்டு வந்திருக்காங்களன்னும் என்க்குத் தெரியும். பெரிய மனுஷனாய் ஆலோசனை சொல்றேன். உங்க ஊருக்குப் போய் ஏதாவது கூலி வேலை பண்ணிக்கோ. இங்கே இருந்தால் உயிர் போயிடும். உன் நல்லதுக்காகச் சொல்றேன்.”

தேத்ரா வினாடி நேரம் திகைத்துப் போய் உடனே மூர்ச்சித்துக் கொண்டான். அடக்கமாட்டாமல் வந்த

சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டே— “போயிட்டு வாய்பா... இந்த மாதிரி விருந்துங்க எங்க ஊரில திரும்பக் கிடைக்குமா...?”

“ரொம்ப அழகாயிருக்குது உன் பொண்ணு. செத்தா சாகறேன். பயப்படுவேனா?... ஒரு மாசத்துல எக்ஸாமி கத்துக்கிடறேன். நானே நேத்ரா ஆயிடறேன்” என்று கண்களைக் கொட்டிவிட்டு அங்கிருந்து போய்விட்டான்.

மார்த்தாண்டம் அவன் போவதையே பாரித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார். வாழ்நாளிலேயே அவருடன் அந்த மாதிரிப் பேசியவர்கள் யாருமே இல்லை.

அதற்கு மறுநாள் கூட நேத்ரா தன் பெண்ணைச் சந்தித்தான் என்று அவருக்குத் தெரியாது. அவ்விருவரும் பக்கத்துப் பக்கத்து சீட்டுகளில் உட்கார்ந்து சினிமா பாரித்தார்கள். தான் எதேச்சையாய் சினிமா நியேட்டரில் அப்பொழுதுதான் பாரித்துபோல நடித்தான்—அவனையே தொடர்ந்து கொண்டிருந்த நேத்ரா. இந்த இரண்டாவது சந்திப்பு அவர்களை மேலும் நெருக்கமாக்கிற்று.

அதே நாள் இரவு அண்டை நாட்டிற்கு ஒரு தந்தி போயிற்று. பார்க்க வெகு சாதாரணமாய்த் தென்பட்ட அந்தத் தந்தியை மிகோட் பண்ணினால் இவ்வாறு இருக்கும்.

“எதிர்பாரித்துக் கொண்டிருந்த பரிசோதனை ஏற்குறைய முடிவடைந்துவிட்டது. அவன் தேரிவு எனக்கு மிகவும் திருப்தியளித்தது. அங்கே நீங்கள் பண்ண வேண்டிய ஏற்பாடுகளை முடித்துக்கொண்டு, தயாராய் இருங்கள். சிகிரத்திலேயே யுத்தத்தைத் தொடங்கலாம்—க்யூ.”

“மிஸ்டரி நேத்ரா...இதோ நீங்கள் கேட்ட ஸிப்ஸாட்” என்று காட்டினான் அஹோபிலா.

மூன்றாவது மாடியிலிருந்த ஃப்ளாட் அது. எல்லா வசதிகளும் செய்யப்பட்டிருந்தது.

“தாமிக்கியூ...” என்றான் நேத்ரா சுற்றிலும் நோட்டமிட்டபடி. அங்கு வேண்டியது சௌகரியம் அல்ல. முடிக்க வேண்டிய வேலைக்கு அது பயன்படுமா, இல்லையா என்பது தான் முக்கியம்.

அதேறாபிலா அவனிடம் வந்து— “ஆபீஸ் பணத்திலிருந்து எடுத்து இதுக்கு முன்னு மாத வாடகையைத் தரச்சொன்னாரி ஃப். அதாவது நீங்க மூன்று மாதங்கள் வரை இந்த ஃபிளாட்டில் இருக்கப் போறீங்கன்னு அரித்தம்” என்றான்.

“ஆமாம். உன் ஊகத்துக்குப் பாராட்டுக்கள்” என்றான் நேத்ரா.

“எங்கம்மா அப்பா ரெண்டு பேரும் ஒரு மாதத்துக்கு பத்திராத் பாத்திரை போறாங்க. உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லைன்னா ஒரு மாதகாலம் நானும் இங்கேயே இருக்கிறேன்.”

“அப்படிப்பட்ட யோசனை சமூக விரோதச் செயலாகும்.”

‘அவன் தடுமாற்றமடைந்து “உங்க பெட்ரூமைக்காட்டறேன் வாங்க” என்றான்.

“தாமிக்கீஸ்...நானே பாரித்துப்பேன்” என்றான். குட்கேசிலிருந்து சாதனங்களை வெளியே எடுத்துக்கொண்டு. அவன் கையில் ஒரு மினி டெலஸ்கோப் இருந்தது.

“ஆவ்வளவுதான் என்கிறீங்களா...?” என்று கேட்டான்.

“ஆபீஸ் வேலைக்கு தடுவே இந்த மாதிரி நடப்பதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காது அதேறாபிலா. சாமி...” என்று அவனை பலவந்தமாய் அணுப்பிவிட்டு, டெலஸ்கோப்

கோப்பை ஸ்டாண்டில் பொருத்தினான். இரவு மணி எட்டு.

டெலஸ்கோப்பில் எதிர்த்த வீடு துல்லியமாய்த் தென்பட்டது. மேல் ஜன்னல் வழியாய் அம்சரேகா கண்ணாடிக்கு முன்னால் நின்று கொண்டு தலைவாரிக் கொண்டிருந்தது தென்பட்டது. அவள் அப்பொழுதுதான் குளித்துவிட்டு வந்திருந்தாள் போலிருந்தது. இன்னும் இடுப்பில் டவலுடனேயே இருந்தாள்.

அது அவள் தனி அறையாக இருந்ததால் அந்த டவலை அலட்சியமாய்ச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தாள். இரு கைகளையும் மேலே தூக்கி தலையை முடிந்து கொண்டாள். மிக ஆரோக்கியமான உடற்கட்டு அவளுடையது. சாதாரணப் பெண்களைவிடக் கொஞ்சம் உயரமாயிருந்ததால் அந்த டவலால் அவள் அவயவங்களைப் பாதிக்க மறைக்க முடியவில்லை. விளக்கு வெளிச்சத்தில் அவ்வுடல், அழகான டவலால் பேக் பண்ணப்பட்ட வெண்ணிற கேக்கைப் போல இருந்தது.

மிக சக்தி வாய்ந்த டெலஸ்கோப் அது. இமயமலையின் மேற்புறத்திலிருந்து பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாய் உருகி வழிந்த பனி, அம்மலைப் பாதைகளை வழவழப்பாக்கினாற் போல அவள் வெண்ணிறத் தோள்கள் வழவழப்பாய் மின்னிக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் அவள் அவள் அழகையோ, நெளிவு, களிவுகளையோ பொருட்படுத்தவில்லை. மேஜையை நெருங்கி மனமளவென்று நான்கு வரிகள் எழுதி, அக்காதிதத்தை உருண்டையாக்கி, ஏர்கள்னில் வைத்து ஷூட் பண்ணினாள். அதுபோய் அவள் மார்பிற்கு நடுவே பட்டது.

அம்சரேகா வீலென்று அலறி, பின்னுக்குத் துள்ளிக் குதித்து, தன் மேல்பட்ட காகிதத்தைச் சந்தேகத்துடன் பார்த்துவிட்டு, பயந்தவாறே பிரித்தாள். ஜன்னல் வழியாய் வெளியே பார்த்தாள். யாருமே கண்ணில் படவில்லை.

ஜன்னல் கதவைச் சாத்திவிட்டு, நடுங்கும் விரல்களுடன் அக் காதிதத்தைப் படித்தான். நான்கே வாக்கியங்கள். 31

‘ஆன்பார்த்த உங்களுக்கு,

நான்...நேத்ரா. கண்ணை முடினாலும் திறந்தாலும் நெருக்கமானவர்கள் கண்முன் தென்படுவது அக்காலத்து சிநேக வட்சணம். ஜன்னலை முடினாலும் திறந்தாலும் நீங்களே தென்பட வேண்டுமென்று எதிர்த்த ஃபிளாட்டிற்குக் குடிவந்துவிட்டேன். இந்த சுப சந்தர்ப்பத்தில் நீங்கள் உங்கள் வீட்டு ஜன்னலிடம் வந்தால் சந்தோஷப்படுவேன்.’

அவன் படித்துவிட்டு வியப்போடு நிமிர்ந்து ஜன்னலைத் திறந்து பார்த்தான். எதிர்த்த மூன்றாவது பிளாட்டில் நேத்ரா நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனுக்கு மெதுவான நடவடிக்கையில் நம்பிக்கை இல்லை. கொஞ்சம் பதறிப் போனாலும் இப்படிப்பட்ட பெண்கள் வேகமான நடவடிக்கைகளைத்தான் விரும்புவார்கள் என்று நம்பினான். உரிமையுடன் புகுவதுதான் நல்லது. அவன் தன்னைப் பார்த்ததுமே வீட்டிற்கு வரச்சொல்லி கையாட்டினான். ஆனால் அதில் மனிவுரக, நெருவோடு போகும் இளைஞனின் வட்சணம் இல்லை.

கிடைபரான இரண்டு அக்கம் பக்கத்துப் பெரிய மனிதர்கள் காய்ப்புண்டுச் சுவருக்கு அந்தப் பக்கமும், இந்தப் பக்கமுமாய் நின்று கொண்டு எப்படி மரியாதையாய் பேசிக் கொள்வார்களோ அப்படி சைகை காட்டினான். அம்சரேகாவுக்கு துவையெல்லாம் ஆச்சரியமாகவும், தரில்விக்காகவும் இருந்தன. அவன் மற்றொருமுறை கூப்பிட்டான். கொஞ்சம் தடுமாறி அவன் ‘வருகிறேன்’ என்பது போல சைகை காட்டினான்.

நேத்ராவுக்குப் பின்னாலிருந்து ‘கங்கிராட்ஸ்’ என்று கேட்டது. சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தான். பிரதிமா!

சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு நின்றிருந்தான்.

“மை காட், நீயா?” என்றான்.

“குட் ப்ரொக்ரஸ்” என்றான்.

இருவரும் திரும்பி அறைக்குள் வந்துகொண்டிருந்த போது—“உன் தைரியத்துக்கு உன்மையாகவே மெச்சிக் கணும்” என்றான்.

“அந்தப் பொண்ணு இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் கரை கண்டவள்ளு நீ சொன்னதால்தான் இவ்வளவு தைரியம் வந்தது.”

“கொஞ்சம் சாதிச்சிட்டோம்னு சொல்லு. எங்கே... நான் பார்க்கட்டுமா அந்தப் பெண்ணை” என்று குவியப் போனான்.

நேத்ரா சட்டென்று அவளைத் தடுத்து—“நீ உடனே இங்கிருந்து போய்விடு. இன்னும் இரண்டு நிமிஷத்தில் அந்தப் பெண் இங்கே வரப்போகிறான். உன்னைப் பாரித் தால் இவனுக்குப் பெண்கள் பைத்தியம் ரொம்ப உண்டு போலிருக்குன்னு நினைச்சிடுவான்” என்றான்.

“ஆனால்...அந்தப் பெண்ணோடு நீ என்ன பேசப் போகிறாய், எப்படி ப்ரொஸீட் பன்றாய்னு பார்க்கணும் போலிருக்கு” என்றான் பிரதிமா.

“அழகுதான் இன்னும் என்னென்னவோ கூட பார்க்கணும் போலிருக்குன்னு சொல்லாமல் போனாயே! போ, போ” என்று அவசரப்படுத்தினான். அவன் போனதுமே ஜன்னலிடம் போய் டெலஸ்கோப்பை எடுத்து மறைத்து வைத்தான்.

பிரதிமா வெளியே வந்து லிஃப்ட் பட்டனை அழுத்தி னான். மேலிருந்து கீழே வருவதும்—கீழேயிருந்து மேலுக்குப்

போவதுமாய் விஃப்டுடன் அடுத்தடுத்து இருந்தன; அவள் விஃப்டிற்குள் நுழைந்ததும், இன்னொரு விஃப்ட் கீழே யிருந்து வந்து நின்று கதவைத் திறந்து கொண்டதும் ஒரே சமயத்தில் நிகழ்ந்தன. அதிலிருந்து அம்சரேகா வெளியே வந்து முன்றாவது தளத்தில் அடியெடுத்து வைத்தாள்.

அம்சரேகா ஒரு விதாடி முன்னாடி வந்திருந்தால் பிரதிமா அவளைப் பார்த்திருப்பாள். அப்பொழுது இக் கதை வேறுவிதமாய்த் திரும்பியிருக்கும்.

விஃப்டில் கீழேயிறங்கிய பிரதிமா அவ்விடத்திலேயே கொஞ்சதேரம் நின்றாள். அவளுக்கு அவ்விருவரையும் ஆவ்வாறு விட்டுவிட்டுப் போக மனமில்லை. என்னதான் மறுத்தாலும் பெண்களுக்கே சகஜமான பொறாமை அவள் கால்களை நகர வெட்டாமல் செய்தது. மேலே அவன் அவனோடு என்னதான் பேசுகிறான் என்று கேட்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் அவளைப் போகவிடாமல் தடுத்தது. கொஞ்சதேரம் அவ்விடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அதற்குள் அவள் பார்வை மெயின் ஃப்யூஸின் மீது பட்டது. ஒரு யோசனைக்கு வந்தவளாய் அவ்விடத்தை அடைந்து யாராவது பார்க்கிறார்களா என்று சுற்றும் முற்றும் கவனித்துவிட்டு மெயின் ஃப்யூஸை எடுத்து விட்டாள்.

15

காலின்பெல் ஓசை கேட்டதும் நேதரா போய் "கமின்" என்றான். அம்சரேகா உடனே வந்தாள்.

"வாக்க. உங்களை ரொம்ப கவன்கடிச்சிட்டேன்" என்றான் அவளை வரவேற்றபடி.

அம்சரேகா அறையில் நின்றபடி சுற்றிலும் பாரிவை
யிட்டாள்.

“உட்காருங்க” என்றாள்.

“நீங்க எழுதியது எனக்குப் புரியலை” என்றாள்.

“இதில் புரியாமல் போவதற்கு என்ன இருக்கு ரேகா...? உங்களை வேண்டும்போதெல்லாம் பார்க்கணும்னுதான் இந்த ஃபீளாட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டேன். உள்ளது உள்ளபடி வெளிப்படையாய்ப் பேசிவிடுவதுதான் என்னுடைய பழக்கம். நான் தனிக்கட்டை. வீடு எப்படியும் தேவை. புண்ணியம், புருஷார்த்தம், பெண் தரிசனம் கிடைக்கிறது இல்லையா இங்கேயிருந்தால்.

அவள் சிரித்துவிட்டு, “உங்களுக்கு வேறு எந்த வேலையும் இல்லையா...?” என்றாள்.

“என் வேலைதான் இது. உன்னையும் உங்கப்பாவையும் ஒரு கண் பார்த்துட்டிருப்பது.”

“எங்கப்பாவா...?” ஆச்சரியமாய் கேட்டாள்.

“பின்னே... அவர் பார்க்காதபோது உன்னை நான் பார்க்கணும் இல்லையா?”

“நன்றாய்ப் பேசுறீங்க...”

எல்லாக்கேள்வியையும் நீயே கேட்கிறாய். நான் ஒன்றும் கேட்க வேண்டாமா...?”

அவள் சிரித்துவிட்டு... “கேளுங்கள்” என்றாள்.

“தேநீர் குடிக்கிட்டே பேசலாம். தேநீரா...? ஜின்னா...?”

அவள் சமீகடமடைந்து—“ஜின், வைன் இதெல்லாம் எனக்குப் பழக்கமில்லை” என்றாள்.

அவன் இமைக்காமல் அவளையே பார்த்தான். பிரதிமா உன்மைதான் சொல்லியிருக்கிறாள். இவள் கைதேரீந்த நடிக்க!

“என்னிடமுள்ள பழக்கங்களைத் தைரியமாய் வெளியே சொல்லிக்கொள்வது எனது குணங்களுள் ஒன்று. உதாரண மாய் நான் ஒரு சமயம் மாரீஷியா எடுத்துக்கிட்டேன். ரொம்ப நன்றாயிருந்தது. அப்புறமாய் கண்ட்ரோல் பண் ணிக்க ரொம்ப கஷ்டப்பட வேண்டியிருந்தது என்று பாக்கெட்டை எடுத்தான். “ஒரு மாதத்திற்கு முன்னால் ஒரு நண்பன் கொடுத்தான். இதைப் பார்த்ததும் மனம் கேட் கவை.”

அவன் அவனை இரக்கத்தோடு பார்த்தான். தன் அக்காவின் வாழ்க்கை எப்படியாகிவிட்டது என்பதை எடுத்துச் சொல்ல நினைத்தான். வீட்டு விஷயத்தை வெளியே எதற்குச் சொல்லவேண்டும் என்றெண்ணினான். ஆனால் நேத்ராவைப் போன்ற அழகான, ஆரோக்கியமான இளைஞன் போதைப் பொருள்களுக்கு அடிமையாவதை அவன் விரும்பவில்லை.

இப்படிப்பட்ட பழக்கங்களை முளையிலேயே கின்னி எறித்துவிட வேண்டும். இந்த யோசனை வந்ததுமே அவன் அவன் கையிலிருந்த பாக்கெட்டைப் பிடுங்கி, உரிமையுடன் சிசித்துக்கொண்டே, அதை ஜன்னல் வழியாய் வீசியெறிந் தான்.

“பாத்தீங்களா; இருக்கிறவரைக்கும் தான் டென்ஷன். ஒருமுறை போயிட்டதென்றால் அப்புறம் ரிலீப்ஸ்” என் தான் நிம்மதியாய்.

அவன் அவ்வாறு செய்வான் என்று எதிர்பார்த்திராத அவன் வியந்துபோய் விட்டான். ஏதோ சங்கடமான உணர்ச்சி! ஆனால் சட்டென்று தேறிக் கொண்டான்.

அவன் கைகளைத் தன் கையில் எடுத்துக்கொண்டு குரலில் குழைவை வரவழைத்துக்கொண்டு—“எனக்கு உன்னோடு வாழ்நாளெல்லாம் சிநேகமாயிருக்கணும் போலிருக்கு. உனக்கு ஆட்சேபணை இல்லையே?” என்றான். அவனுக்கே அவன் வாரித்தைகள் செயற்கைத்தனமாய்த் தோன்றின.

அவன் வாரித்தைகள் அல்ல, ஆனால் அவன் கைஸ்பரிசம் அவன் உடலைப் புல்லரிக்கச் செய்தது.

When I asked a moving cloud
About my friend's welfare.
It shouted back aloud
“This is not fair”
Surprised I Asked-Why?
Afterall it is your duty.

(மேகசந்தேசம்)

The cloud turned red with the sky
And it looked beauty
It said “I am sorry
Going in a hurry,
To reach him ‘cause
I am in love with him too...”

என்று முன்பு எப்பொழுதோ அனுபவம் இல்லாத பொழுது அவன் எழுதியிருந்தான். அது உண்மையாகி விட்டது.

“சொல்லு. உனக்கு ஆட்சேபணை இல்லையே?”

“ஊஹும்” என்றான் அவன் தலைகுவிந்தபடி.

‘எவ்வளவு நன்றாய் நடிக்கிறாள்!...’ என்றெண்ணிக் கொண்டான் மனதிற்குள், “உங்கப்பா நம் சிநேகத்திற்கு சம்மதிப்பாரா?” என்று கேட்டான்,

அவன் வியப்போடு—“ஏன்? ஏன் சம்மதிக்கமாட்டார்?” என்றான்.

“தன் நடவடிக்கைகளில் பங்கெடுத்துக்கச் சொல்லி உங்கப்பா கேட்டால்...?” சம்பாஷணையை வலனுக்குக் கொண்டு வந்தபடி கேட்டான்.

“தன் நடவடிக்கைகளா?”

“உங்கப்பா பண்ணிட்டிருக்கிற வேலைகளைப் பற்றி எனக்குக் கொஞ்சம் தெரியும்”

அவன் தலைகுனிந்தான்.

எதிர்பார்த்த கட்டம் வந்துவிட்டது.

அவன் குரலை சன்னமாக்கிக்கொண்டு—“அதில் தப்பில்லைன்னு வை. பணத்துக்காக என்ன வேணுமானாலும் பண்ணலாம்” என்றான். அவன் தந்தைக்குப் பரிந்து வருவதுபோல.

“பணத்துக்காக என்ன வேணும்னாலும் பண்ணலாமா...? உயிரைக்கூட எடுக்கலாமா” என்றான் அவன் கோபமாக.

அவன் சட்டென்று அவனைப் பார்த்தான்... ‘அப்படி பென்றால் மாரித்தாண்டத்தின் வேலைகளைப் பற்றி இவனுக்குத் தெரியும். தனக்கு முன்னால்தான் நல்லவன் போல நடக்கிறான்’ என்று நினைத்த அவன் தன் எரிச்சலை அடக்கிக்கொண்டு அவளிடமிருந்து சங்கதிகளைத் தெரிந்து கொள்ள முயன்றான்.

“ஏன்...தப்பென்ன இருக்கு...? நான் அவர் மருமகனாகி விட்டால், கண்டிப்பாய் அவருக்கு உதவிசெய்வேன்” என்றான். அவன் அவனைவிட்டு தொலைவில் போய் நின்றான். அவன் ஒரு விநாடி பொறுத்துவிட்டு திரும்பி அவளிடம் வந்தான்.

“நீ சொல்லு உங்க வேலைகளில் என்னால் எந்தவிதத்தில் உதவ முடியும்...?” என்று கேட்டான் உற்சாக மூட்ட விரும்பி.

“எங்க வேலைகளா...?” புரியாமல் விழித்தான்.

“அதான்...உங்கப்பா பன்ற வேலைகள்” என்று நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“அவர்...” என்று ஏதோ சொல்ல வந்தான். அந்த சமயத்தில் மின்சாரம் போய்விட்டது.

நேத்ராவுக்குக் கோபம் வந்தது. இன்னும் ஒரு விநாடிக் குள் அவள் சொல்லியிருப்பாள். இல்லைபென்றால், அவள் சொல்ல வைத்திருப்பாள். அதற்குள் மின்சாரம் போய் விட்டதே.

“உம்...அவர்” என்று திரும்பிக் கேட்டான். அவள் பதில் பேசவில்லை.

சுற்றிலும் ஒரே காரிருள். அவன் எழுந்திருக்க எந்த முயற்சியும் செய்யவில்லை. இருவரும் தனித்தனி பிரம்பு நாற்காலிகளில் அருகருகில் அமர்ந்திருந்தார்கள். எதிரே உப்பாய் இருந்தது.

“உங்கப்பா உன்னைக் கொண்டு நிறைய பரிசோதனை களைப் பண்ண வைத்துட்டிருப்பார் இல்லையா...?” பேச்சைத் தொடரப்போனான்.

“எனக்கு இருட்டென்றால் பயம்.” அவளிடமிருந்து கேட்டது.

“மெழுகுவத்தி இல்லை. ஆனாலும்...நான்தான் இருக்கேனே, பயம் எதுக்கு...?”

சரியாய் அதே சமயத்தில் பிரதிமா அவ்வறைக்குள் ழுழைந்தாள். அவள் வந்த சமயத்தில்—‘எனக்கு இருட்

டென்றாக் பயம்' என்று அம்சரேகா சொன்னதும் அதற்கு நேதரா பதிலளித்ததும் நினைத்து கொண்டிருந்தன. மெழுகு வரித்தி இல்லை. ஆனாலும் நான் இருக்கிறேனோ, ஏன் பயம். என்விறான் நேதரா! பிரதிமா நிசப்தமாய் நின்றான். அம்சரேகாவும் அந்த இருட்டில் மௌனமாய் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"ஆண்கள் எப்படிப்பட்ட பெண்களை விரும்புவார்களென்று தெரியுமா?" என்று கேட்டான் நேதரா.

"ஹைதம், தெரியாது" என்றான் அம்சரேகா.

பிரதிமாகுட அந்த இருட்டில் பதிலை எதிர்பாரித்துக் காத்திருந்தான் என்று அவனுக்குத் தெரியாது. ஏதோ அம்சரேகாவைப் பேசிக் இழுத்து தன் மேலிருந்த பயத்தைப் போக்கடிப்பதற்காகவே அவன் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

அம்சரேகா ஆர்வத்துடன் முன்னுக்கு வந்து—"நீங்கள் சொல்லுங்கள். ஆண்கள் எப்படிப்பட்ட பெண்களை விரும்புவார்களா?" என்றான். அக் கேள்வியில் கொஞ்சம் குறும்புத்தனம்கூட இருந்தது.

"ஆண் தன் பெண்ணாவிருந்தால் மதிப்பளிப்பான். கெட்டிக்காரப் பெண் மூலமாய் ஊக்கம் பெறுவான். அழகான பெண்ணாவிருந்தால் ஆர்வம் காட்டுவான். புரிந்து கொள்ளக் கூடிய பெண்ணுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொள்வான்."

'எவ்வளவு தூண்டாய் ஐஸ் வைக்கிறாய் நேதரா?' என் தெண்ணிக் கொண்டான் பின்னாலிருந்த பிரதிமா. அதே பதத்தைக் கொஞ்சம் அப்படியும் இப்படியுமாய் மாற்றி அந்த நான்கு ரகமான பெண்களையும் தன் வலையில் விழ்த்திக் கொள்கிறான் போலும்! ஒரு வாரத்திற்கு முன்னாக இதைப்பே அவனிடம் சொன்னான்—"ஆண்களுக்கு தன்னை

பெண் என்றால் ஆர்வம். வெட்டிக்கொரியானால் பயம். அழகான, ஆர்வமடைவ (உன்னைப் போன்ற) பெண்ணை யிருந்தால் பழியாய்க் கிடப்பாங்க' என்று!

பிரதிமாவுக்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. நாட்டுக்காக அந்நிலையைப் பொறுத்துக் கொள்வது போல் பொறுமையாய் நின்றான்—குளிரில் இமயமலை எல்லை யாகக் காவல் காத்து நின்று கொண்டிருக்கும் சேனை வீரனைப் போல—இருட்டில்.

"என்னால் உங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியும் நேத்ரா. பகிடுபொழுதொன்றான அம்சமேதோ.

"தாங்கஸ், அப்படின்னால் என்னை நான் உனக்கு அரிப்பணித்தேறேன்" என்றான் நேத்ரா.

"எப்படி?" என்றாள் புரியாமல்.

'ஒரு முத்தம் மூலமாய்' தன்மயத்துடன் சொன்னான்.

அவளுக்குப் பயம் ஏற்பட்டது. முத்தத்தில் மூலமாய் சகலத்தையும் அரிப்பணித்துக் கொள்வது பெண் அல்லவா? தன்னைத்தான் அரிப்பணித்துக் கொள்கிறேன் என்கிறானே, அதெப்படி என்றெண்ணிக் கொண்டான். தன் மெனத்தை அவன் வேறு விதமாய் புரிந்துகொண்டு சட்டென்று உதடுகளில் மேல் முத்தமிட்டுவிட்டாக...? (அவளுக்குப் பச்சைக் குழந்தையின் அழகுரல் கேட்டது.) சட்டென்று நாதகாவிவைவிட்டு எழுந்துநின்று—"போயிட்டு வரேன்" என்றான்.

அனாவசியமாய் தான் அவசரப்பட்டு விட்டோமோ என்றெண்ணிக்கொண்டான் நேத்ரா. அந்தப் பெண்ணைப் பற்றிய ஒரு விநோதமான விஷயத்தைக்கூட அவன் தெரிந்து கொண்டான். அவளிடம் ஆர்வம் இருந்தது. ஆனால் முத்தம் போன்று விஷயத்திற்கு வந்து விட்டால் குறுகிய போய்விடுகிறான்.

பேச்சை மாற்ற எண்ணி—“நீங்க சொல்லுங்கள். பெண்கள் எப்படிப்பட்ட ஆண்களை விரும்புகிறார்கள்?” என்று கேட்டான்.

“என்ன?”

“ஆண்கள் விஷயத்தை நான் சொன்னேன் இல்லையா. பெண்கள் விஷயத்தை நீங்க சொல்லுங்க.”

அவன் சங்கடத்துடன்—“பெண்கள் சாதாரணமாய் புத்திசாலியான இளைஞனைத்தான் விரும்புவாங்கன்னு நினைக்கிறேன்” என்றான்.

அவன் உடனே—“உங்களுடையது கெமிஸ்ட்ரி இல்லையா! பொட்டாஷியம் அயோடைட் பக்கத்தில் இரண்டு சல்பர் அணுக்களை வைத்தால் என்னவாகும். சொல்லுங்கள்?” என்று கேட்டான்.

“அவை ஒன்று சேராது” என்றான் சட்டென்று.

“சிம்பாலிக்காய் சொல்லுங்க?”

“எனக்குப் புரியலை.”

“பொட்டாஷியம் அயோடைட் சிம்பல் KI. அதற்குப் பக்கத்தில் இரண்டு சல்பர் அணுக்களை வைத்தால்?”

“கே. ஐ. எஸ். எஸ். இல்லையா?” என்றான் ஏதோ யோசனையுடன்.

நேத்ரா தலையிலடித்துக் கொண்டே—“உங்களுக்கு ரசனையை ஏற்படுத்துவது கஷ்டம்னு நினைக்கிறேன்” என்றான் அலுப்போடு.

“மன்னிச்சிருங்க. எனக்கு சென்ஸ் ஆஃப் ஹ்யூமர் குறைவு.”

“சரி விடுங்க. உங்களுக்குப் பிடித்தமான இன்னொரு சப்ஜெக்ட் என்ன?”

“கணக்கு”

“மாரிக் நிறைய வருமா?”

“தொண்ணூறு சதவீதத்திற்குமேல் வரும்.”

“ஒரு பக்கெட்டில் சாதாரணமாய் எத்தனை கிலோ தண்ணீர் பிடிக்கும்?”

அவன் சேட்ட கேள்விக்கு அவன் தடுமாற்றமடைந்து, “எனக்குத் தெரியாது. ஒருகால் பத்துப் பன்னிரண்டு கிலோ பிடிக்கலாம்” என்றான்.

“நீங்க சொன்னது போலவே பன்னிரண்டு கிலோ என்றே வைக்கக்கூங்க. உங்களுக்குப் பிடித்த ரெண்டு எண்களைச் சொல்லுங்க.”

“நூறு, ஐம்பது! ஏன் கேட்கறீங்க?”

“நூறு மீட்டர் நீளமும் ஐம்பது மீட்டர் அகலமும் உள்ள உங்க வீட்டுக் கொல்லையில் பதினைந்து நிமிஷங்கள் நாலு மில்லி லிட்டர் மழை பெய்ததுன்னு வைப்புகள். எத்தனை பக்கெட் நீரை உங்கள் பாத்திரத்தில் ஊற்றினால் அதற்குச் சமமாகும்? நீங்க முன்னாடி சொல்றீங்களா நான் சொல்றேனான்னு பந்தயம் வைப்போம்.”

அவன் சட்டென்று யோசித்து, ஒரு நிமிஷத்திற்குப் பிறகு,—“நோ. இந்தக் கேள்விக்கு யாராலுமே பதில் சொல்ல முடியாது” என்றான்.

“1686 பக்கெட்டுகள். ஒரு க்யூபிக் சென்டிமீட்டர் தண்ணீரின் கனம் ஒரு கிராம் இருக்கும் என்ற விஷயத்தை இதுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத் தோன்றணும். அவ்வளவு தான்!”

அவன் தனக்குள் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்து, “உண்மைதான்” என்றான்.

“கடைவீதியில் இரண்டு பூசணிக்காயைப் பார்த்தீங்க நீங்க. ஒன்றின் விலை இரண்டு ரூபாய் என்றான் கடைக்காரன். இரண்டாவது முதல் காயைவிட இருமடங்கு பருமனாய் இருந்தது. அதை ஆறு ரூபாய் சொன்னான். எதை வாங்குவீங்க?”

“முதலாவதை?”

“தப்பு. இரண்டாவது எட்டு ரூபாய்வரைக்கும் ஆனாலும் வாங்கலாம்.”

“மைகாட்! நீங்க ரொம்பப் புத்திசாலியாய் இருக்கீங்கனோ!” என்றான் ரேகா.

அந்த வார்த்தைக்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்தாற்போல—“தாங்கீஸ், உங்களைப் போன்ற பெண்களுக்குப் பிடித்தருணம் ஒன்று என்னிடம் இருப்பதை நீங்க கண்டு பிடித்ததற்கு!” என்றான் முறுவலுடன்.

தன்னை அவன் எந்த இடத்தில் தெரிந்துகொண்டான் என்பது தெரிந்ததுமே அவன் மௌனமாயிருந்து விட்டான்.

பின்னாடியே நின்றுகொண்டிருந்த பிரதிமாவுக்கு அதுப்புத் தட்டிற்று. இவனுடைய வேலையை விட்டுவிட்டு கணக்கையும், சபின்ஸையும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறானே. இன்னும் கொஞ்ச நேரமானால் தத்துவ சாஸ்திரத்தையும், வேதாந்தத்தையும்கூட போதிப்பான் போலிருக்கிறதே என்றெண்ணிக் கொண்டான்.

அதற்குள் அவளுக்குத் தேவையான கேள்வியை அவன் அம்சரேகாவைப் பாரித்துக் கேட்டே விட்டான், “ரேகா... டு பூ வல் மீ?” என்று.

அம்சரேகா பதில் பேசவில்லை. தான் குறுக்கிடாமல் போனால் லாபமில்லை என்றெண்ணினாள் பிரதிமா. இருவருக்கும் பின்னாடி வந்து நின்று ஒரு கையை அம்சரேகாவின் மீதும் இன்னொரு கையை நேத்ராவின் மீதும் வைத்து அழுத்தினாள். நேத்ராதான் தன் கையின் மீது அவன் கையை வைத்து அழுத்தினானோ என்றெண்ணி ரேகா சட்டென்று தன் கையைப் பின்னுக்கு இழுத்துக் கொண்டாள்.

அவள் தன் கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதுபோல தன் கையை வைத்தாள் போலிருக்கிறது என்றெண்ணிக் கொண்ட நேத்ரா “தாங்க்ஸ்” என்றான், அக்கையை அன்பாய் வருடியபடி. பிரதிமாவும் கையைப் பின்னுக்கு இழுத்துக் கொண்டாள்.

“நான் போய் வரேன்” என்றான் ரேகா.

“இதென்ன? இப்பத்தானே வந்தாய்...?”

“மின்சாரம் இப்போதைக்கு வராது போலிருக்கு.”

“அதானா?...என்னிடம் பயமா?”

“காதலில் பயம் எதுக்கு?”

“காதலிலா...? அப்படின்னா...மைகாட்...தாக்கீது...”
என்றான் நேத்ரா.

பிரதிமா தலையிலடித்துக் கொண்டாள். மின்னவாய் பாய்ந்து துப்பாக்கியை எடுக்கத்தான் தெரியுமே தவிர பெண் ஒருத்தியைக் கட்டியனைக்கத் தெரியாது இந்த சூன் பிள்ளைக்கு!

இருவரையும் மேலும் நெருக்கமாகக் வேண்டிய

பொதுப்பு தன்னைச் சேரித்திருப்பதாய் எண்ணினான் பிரதிமா.

மெல்ல குனிந்து தேர்ராவின் கன்னத்தில் ஒரு முத்தம் கொடுத்தான்.

தேர்ரா அதிர்ந்துபோய்— “தாங்கியூ... தாங்கியூ” என்றான். அந்தப்பெண் அவசரக்காரி என்று தெரியுமே தவிர இவ்வளவு அவசரம் என்று எண்ணியிருக்கவில்லை. திரும்பவும், “தாங்கல்” என்றான்.

“எதுக்கு அவ்வளவு முறை தாங்கல் சொல்றீங்க?” — ஆச்சரியமடைந்தவனாய்க் கேட்டான் ரேகா.

தேர்ரா சங்கடத்தில் ஆழ்ந்தான். செய்ததோடுகூட திரும்பி வரவாய் வேறு சொல்லச் சொல்கிறான்.

பெண் ஒருத்தி ஆவேசமடைந்து நிமிர்வென்று எழுச்சி யடைந்தால் ஆண் எவ்வளவு இடிகட்டான் நிலையில் ஆழ்ந்து விடுகிறான் என்பதை அனுபவபூர்வமாய்க் கண்டான் அவன்.

“எதுக்கு தாங்கல் சொன்னீங்க?” திரும்பவும் கேட்டான் “உங்க குழக்கு வந்ததற்காகவா?”

“இல்லை. முதலாவது காதலிக்கிறேன்னு சொன்ன தற்கு. இரண்டாவது அதுக்கு” என்றான்.

“அதுக்கா...? எதுக்கு...?”

“எதுக்குன்னா...?” அவனுக்கு என்ன சொல்வதென்ற தெரியவில்லை. அதற்குள் பிரதிமா அம்சரேகாவின் கையை எடுத்து, சத்தடி செய்வாமை முத்தமிட்டாள்.

“என்னவாக்க ... என்னவாக்க?” பதறிப்போய் கேட்டான்.

“நான் போறேன். அதிரஷ்டம் நன்றாயிருக்கக் கொண்டு கையில் பண்ணினீங்க.”

“கையில் பண்ணினேனா? என்ன பண்ணினேன்?”
விவப்புடன் கேட்டான்.

“பாருங்கன்...எனக்கு இதென்னாம் பிடிக்காது. இந்த மாதிரி சறுக்கி விழுந்தான் கன்னிப்பெண்களுக்கும் கஷ்டம்”
என்றான்.

“சறுக்கி விழுவதா? ஆனாலும் திருட்டின் எதக்காக நடக்கணும்? அப்புறமாய் சறுக்கிடுத்துன்னு வேறு ஏன் வருத்தணும்?”

“நான் உங்கன் பக்கத்தில்தான் உட்காரித்துவிட்டிருக்கேன். நடந்து கால சறுக்குவதைப் பற்றிச் சொல்வதை நான். முத்தமிடுவதால் ஏற்படும் சறுக்கலைப் பற்றிச் சொன்னேன்.”

“முத்தமிடுவதான் சறுக்குமா? அதென்னது? நீ என்ன பேசுகிறாய் ரேகா? யாராவது படுத்துட்டோ, திண்ணுட்டோ, உட்காரித்துட்டோதான் முத்தமிடுவார்களே தவிர ஒடிட்டு முத்தமிடமாட்டாங்க, இல்லையா? பின்னே கால் எதுக்கு சறுக்கணும்?” உண்மையாகவே புரியாமல் கேட்டான் தேத்ரா.

அவன் எழுந்திருந்து,— “நான் போறேன். அண்ணாவு அபாயமான விஷயத்தைப் பற்றி இந்த திருட்டில் பேசுவதற்கு பயமா இருக்கு எனக்கு” என்றான்.

அவன் பயத்தைப் பாரித்தபிறகு தேத்ரா அதற்குமேல் பலவந்தப் படுத்தவில்லை—முதலாகவே மோசம் வந்துவிடும் என்றெண்ணி.

“நிரும்பவும் எப்போது சத்திக்கலாம்?”

“ஊழும்...இனி சத்திக்க மாட்டேன்.”

“ஏன்...?”

“இந்த மாநில இரட்டில் திருட்டுத்தனமாய் சத்திப்பதும், கோழையாய் வாராவது பார்த்துடுவாங்கனோன்னு பயப்படுவதும் எனக்குப் பிடிக்கலை.”

“பின்னே எதுதான் பிடிக்கும்?”

“ஜாக்கிசான், ஸில்வெஸ்டர் ஸ்டாலோன், சக் நோரிஸ், சார்லெஸ் ப்ரென்சன் தெரியுமில்லை? ஆண்கள் என்றால் அப்படியிருக்கணும்” என்றான் அவன். “எங்க ஃபிரெண்ட்ஸ் எல்லோருக்கும் ஜாக்கிசான் என்றால் ரொம்பப் பிடிக்கும். அடித்துப்பாங்க. போலீஸ் ஸ்டோரிபை பத்து தடவை பார்த்தாங்க. கல்யாணமாகாதவங்க அவன் போட்டோவை லாக்கெட்டில் போட்டுப்பாங்க. கல்யாணமானவங்கனானால் தானிக்கு நடுவில் லாக்கெட்டில் மாட்டிப்பாங்க.”

“போதும்...விதவைகள் எங்கே மாட்டிப்பாங்க?—அந்த விவரம் தேவையில்லை” என்றான் அவன் வெறுப்பாய்.

அவன் எழுந்து—“நான் போயிட்டு வரேன்” என்றான். அவன், அவன் கையைத் தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டான். ஒரு வினாடி ஆழ்ந்த நிசப்தம். “உன் கை எவ்வளவு குடாய் இருக்கு!”

அவன் பதில் பேசவில்லை.

“நீ பன்ற பரிசோதனைகள் எதைப் பற்றி கவரின ரேகா...?” என்று கேட்டான்.

நிசப்தம்.

“உன் தந்தை உனக்காக லட்சக்கணக்கில் செலவழித்துப் பரிசோதனைச் சாலைகளை நடத்துகிறார். எதுக்காக...? வெளிநாட்டு உளவாளிகள் எதுக்காக நம் நாட்டில்

இருக்காங்க...? என்மேல் உனக்கு ஏதாவது அன்பிருந்தால் இந்த கேள்விக்குப் பதில் சொல்லு. உவ் பரிசோதனையின் உத்தேசம் என்ன?" அவள் கையைத் தன் கையால் தடவிக் கொண்டே கேட்டாள்.

உண்மையில் அந்தக்கை பிரதிமாவுடையது.

பிரதிமா அங்குமிங்கும் பார்த்தாள். அம்சரேகா (அவன் உத்தேசப்படி சுவர்ணரேகா) அந்த அறையில் இன்னும் இருந்தாளா போய் விட்டாளா என்று தெரிய வில்லை. அவள் கையைத் தன் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் இந்த நேதரா! அது தன் கை என்று சொல்ல வேண்டுமானால் பக்கத்தில் அந்தப் பெண் இருந்தாளா இல்லையா என்று தெரிய வில்லை.

"ரேகா..." என்றான் நேதரா அன்போடு— "உன்னை எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்."

நிசப்தம்.

"உனக்கு ..?"

"ஊம்..." என்றாள் பிரதிமா சங்கடத்துடன்.

அவன் அவன் கையை அப்படியே கிட்டே இழுத்துக் கொண்டு, அவன் தோளைச் சுற்றினும் கையைப் போட்டு, முகத்தோடு முகம் வைத்து, உதடுகளில் ரத்தம் ஏற்படுமாறு கன்னத்தில் முத்தமிட்டு விட்டு— "சொல்லு, உங்கப்பா எதுக்காக வெளிநாட்டிலிருந்து அவ்வளவு அமிலங்களை வரவழைக்கிறார்? இந்த விஷயமாய் உன் அபிப்பிராயம் என்ன?" என்று கேட்டாள்.

"அந்தப் பொண்ணு இங்கிருந்து போய்விட்டாள்னு நினைக்கிறேன் நான்" என்றான் பிரதிமா மெதுவாய்.

நேத்ரா மின் அதிரச்சி அடைந்தவனைப்போல அவளை விட்டுவிட்டு “யாரு?” என்றான்.

அதற்குள் மின்சாரம் வந்து விட்டது.

நேத்ரா அவளைப் பார்த்துத் துள்ளி எழுந்து— “நீ இவ்வளவு நேரமாய் இங்கேயா இருந்தாய்?” என்றான்.

“இருந்தேன். உங்களிருவரையும் சேர்த்து வைப்பதற்கு கிப்பூவை எடுப்பதைத் தவிர வேறு வழி தெரியலை.”

“பாவி...கரெண்ட்டைப் போக்கடித்தது நீதானா?” என்றான் நேத்ரா. அப்படிப் பண்ணியிருக்கா விட்டால் கொஞ்சம் சக்கதிகள் வெனியாகியிருக்கும்.”

“நீ என்னவோ வரவேண்டிய விஷயத்துக்கு வராமல், ஐ லவ் யூ... ஐ லவ் யூ என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாய். எனக்கு என்ன பன்றதுன்னு புரியலை. அதனால் நானே உன் சார்பில் ஓரடி முன் நோக்கி காலை வைத்து அந்தப் பெண்ணை முத்தமிட்டேன்.”

“அதானா...வீலென்று அலறினாள்?”

“ஆம்...எல்லாம் நடப்பு. என் ஃபைனில் பதினைந்தாம் பக்கத்தைப் படித்தாயா? அவளுடைய ஆண் நண்பர்களின் விஸ்ட் இருக்கு அந்தப் பக்கத்தில்.”

“ஃபைலைப் படிப்பது எனக்கு வழக்கமில்லை, மேலும் ...எனக்கு அந்தப் பெண்ணின் கண்ணில் அப்படிப்பட்ட அனுபவம் எதுவும் தெரியவில்லை, பயத்தைத் தவிர.”

“மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து போயிருப்பாள் ஆவள்.”

“இந்த விஷயத்தில் நீ தலையீடாமல் என்னிடம் விட்டு விடு. இல்லாவிட்டால் இந்த ஆபரேஷன் கௌண்ட்டரி ஃபை வெற்றியடைவாது.”

“அப்படின்னா...இதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்கதான் பண்டேறங்கிறாயா?...’’

“பார்க்கிறத்துக்கு அப்படித்தான் தென்படும். என் கைமேல் கையை வைத்து அழுத்தியது கூட நீதானா?’’

“நான்தான்! எவ்வளவு தப்பாய்ப் புரிஞ்சுகிட்டாய் என்னை...? நான் காதலித்தவனை இன்னொருத்திக்கு விட்டுக் கொடுத்தேன். துரண்டு பேருக்கும் நடுவில் உட்கார்ந்து ஒருவர் முத்தத்தை இன்னொருவருக்குத் தந்தேன். எந்தப் பெண்ணுமே பண்ணாத காரியத்தை நான் பண்ணினேன். எந்த உளவாளியுமே பண்ணாத திட்டத்தை நான் தீட்டினேன்.’’ ரோஷத்தோடு கண்ணீர் மல்கச் சொன்னாள்.

“குழாயைத் திறந்துவிடாதே ப்ளீஸ். நீ என்ன செய்யச் சொல்கிறாயோ அதை நான் செய்திடறேன்.’’

அவள் ஆசையாய் — “நிஜமாய் செய்றயா?’’ என்றாள்.

“செய்றேன்.’’

“அப்படின்னா நாளை சாயந்திரம் அந்தப் பெண்ணை அழைக்கட்டு பங்கனூர் ரோடில் கிளம்பு.’’

“எதுக்கு?’’ என்று கேட்டான் வியப்போடு.

“சொல்றேன்.’’

“சொல்லு மொதல்ல.’’

“நீ பிராமிஸ் பண்ணிட்டாய். பண்ணித் திரணும் அவ்வளவுதான். அந்தப் பொண்ணுக்கு ஜாக்கிசான் இஷ்டமாய். நீ ஜாக்கிசான் என்று நிரூபிக்கணும். அவன் லாகி, கெட்டியும் துணிகளுக்கு நடுவிலும் அவனுடைய போட்டோவை எடுத்துட்டு உன் போட்டோவை வைத்துக்கிறாய்

போவ பன்றேன். இது நம் நாட்டின்மீது நான் பண்ணு
கிற சபதம்" என்றான் பிரதிமா.

* * *

"சாரி...எனக்குப் பத்து ஏஜென்டுகள் வேணும்" என
நான் பிரதிமா.

"எதுக்கு?"—கேட்டார் சீப்.

மிக முக்கியமான காரியமாய் இருந்தாலேயொழிய அவ்
வளவு ஆள்படைவைப் பயன்படுத்தக்கூடாது.

"ஒரு ரகசியமான திகழ்ச்சியை நடத்தறேன். டாப்
சிக்ரட். அந்த பத்துப் பேருக்கும் பிளாக் கமாண்டோஸ்
உடை வேண்டும்" என்று தனக்கு வேண்டிய விவரங்களைச்
சொன்னான்.

"என்ன விஷயம்- அதைச் சொல்லு பிரதிமா..."

"நானை மாலை தெரியும்."

சீப் முகவரையைச் சொரிந்து கொண்டார். ஏஜென்டு
கனிடம் விவரம் கேட்கும் உரிமை அவருக்கு உண்டு.
ஆனால் எஜெண்ட் சொல்லவிரும்பாவிட்டால் பலவந்தப்
படுத்துவது தர்மம் இல்லை. அதுவும் பிரதிமா இப்பொழுது
நான் டிபார்ட்மென்ட்டில் பெயரெடுத்துக் கொண்டிருந்த
பெண். தலையாட்டிவிட்டு—"சரி" என்றார்.

* * *

நேதிராவின் கையில் ஓயர்லெஸ்ஸைப் போன்ற ஒரு
உபகரணம் இருந்தது. அவன் அதன் ஆன்ட்டென்னாவை
தூண்டினிருந்து வெனியே கொண்டு வந்து கட்டினான்.

மேனதுக்கு மேலே கார்ட்லெஸ் போன் இருந்தது. அவன்
நிசீவரைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டிருந்த போது பிரதிமா

பரபரப்புடன் உள்ளே வந்தான். அவன் அவளைத் திரும்பிப் பாராமலேயே தன் காரியத்தில் மூழ்கியபடி—“மார்த்தான் டத்திள் போனை ட்ராப் பண்ணியிருக்கேன். இனிமேல் அவனுக்கு வர கால்களையும், அவனிடமிருந்து போகிற கால்களையும் கேட்கலாம்” என்றான்.

“கேட்கிறது கிடக்கட்டும். விடு. நான் எதுக்காக வந்திருக்கேன்னு கேளு. நாளை சாயந்திரம் நீ அந்தப் பெண்ணைக் கூட்டிட்டு பங்குநர் ரோடில் போயிட்டிருக்கும் போது பத்து பிளாக் கமாண்டோஸ் வந்து உன்னோடு சண்டை போடுவாங்க. அவங்களைக் கொன்னு போட்டு டாதே. அவங்க நம்ப ஏஜென்ஸ்தான்.”

அவன் கையிலிருந்த ஓயர் நழுவி விழுந்தது.

“நம்ப ஏஜென்ஸ்டா...? சண்டை போடனுமா—?” புரியாமல் திகைத்துப் போய்க் கேட்டான்.

“அந்தப் பொண்ணுக்கு ஜாக்கிசான் என்றால் இஷ்டம்னு சொன்னால் இல்லையா! அதற்காக சின்ன சண்டைக்காட்சிக்கு ஏற்பாடு பண்ணினேன்.”

“உனக்கு நிஜமாய் புத்தி பிசகிடுத்து.”

“நீ எனக்குப் பிராமிஸ் பண்ணியிருக்க. நான் போய் சீப்போடு கூட பேசிட்டேன்.”

“சீப்போடு பேசினாயா?...” தயங்கினான்.

“ஆமாம்...பத்து ஏஜெண்டுகளை தரக்கூட ஒப்புக் கிட்டார். நீதான் தாமதம்.”

நேத்ராவால் பதில் பேச முடியவில்லை. சீப்புகூட இதற்கு ஒப்புக் கொண்டுவிட்டாக் இனி என்ன பண்ண முடியும்!

அகற்குள் ஒபரிலெஸ் இண்டிகேட்டரிவிருந்து பீயிங் சப்தம் கேட்டது. நேத்ரா சட்டென்று போய் ரிசீவரை எடுத்தான். மாரித்தாண்டம் ஜன்னலிடம் நின்றபடி யாகுடனோ போனில் பேசிக்கொண்டிருந்தது கேட்டது.

“பாஸ்ட் ரஷ்யன் அம்பாஸிடரி...எஸ்...அவரொடு நானைக்கு அப்பாயின்ட்மென்ட் எடுத்துக்கூங்க” என்று வலத்துவிட்டாரி. இந்தப் பக்கம் நேத்ரா கூட போனை வைத்து விட்டான்.

“ஒரு காலத்தில் ரஷ்யாவில் நம் தூதராயிருந்தவருடன் மாரித்தாண்டத்துக்கு இப்பொழுது என்ன வேலை...இதில் ஏதோ விஷயம் இருக்கிறது!” யோசனையில் ஆழ்ந்து சொன்னான்.

“நாம்ப எண்ணிட்டிருப்பதைவிட மிக ஆபத்தானவனாய்த் தென்படுகிறான் இந்த மாரித்தாண்டம். ஏதோ ஒன்றைப் பண்ணணும் சீக்கிரமாய். நம்மிடம் இருக்கிற ஒரே ஒரு ஆயுதம் இந்த ரேகா. இப்போது பரிசோதனைச்சாலை எங்கே இருக்குன்னுக்கூட தெரியாது நமக்கு. எதைப்பாலது தெரிஞ்சுக்கணும்னா அதை அந்த ரேகா மூலந்தான் தெரிஞ்சுக்கணும்.”

நேத்ரா போனை எடுத்து டயல் பண்ணினான்.

மறுமுனையிலிருந்த மாரித்தாண்டத்தின் குரல், “யாகு...?” என்று கேட்டதுமே, “நான்தான்...நேத்ரா! நைமாயிருக்காயா மாமா...” என்றான்.

“யாகு...?”

“உன் முஞ்சி...என்னையே மறந்துட்டாயா...நான் தாய்யா... வேதகிரி.”

“யூ இடியட்...என்ன கதையம்மா...என்கிதே யோன் பன்றயா...?”

“போன் நான் ஒனக்குப் பண்ணலை. ஒன் மகனாகிடுப் பண்ணினேன். நீ எதுக்கு எடுத்தே? வை.. வை...உன் மகனை எடுக்கச் சொல்லு. ரேகாவை எடுக்கச் சொல்லு. இருக்காளா ரேகா?”

போன் கட் ஆகிவிட்டது. பத்து நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு திரும்பவும் போன் பண்ணினான். இரண்டு நிமிஷங்களைப் பேசிவிட்டு போனை வைத்து விட்டு—‘நானைக்கு வரேன்னு சொன்னாகி அந்தப் பொண்ணு’ என்றான்.

இங்கே இந்த சம்பாஷனை நடத்து கொண்டிருந்த அதே சமயத்தில் அங்கே மாரித்தாண்டம் ரேகாவிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். “பாரும்மா, அன்னிகுப் பாரிட்டியில் உன்னைச் சந்தித்தானே, நேதரான்னு ஒருத் தன், நினைவிருக்கா?”

“அவன் சீக்ரெட் ஏஜென்ட் வேஷத்தில் இருக்கான். நம்மைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லிடாதே.”

கவரினரேகா ஆச்சரியமடைந்தவளாய். “நான் எதுக்குச் சொல்றேன்? மொதல்ல அவன் யாருன்னு அடைவானம் கூட நினைவில்லை” என்றாள்.

“அவன் அதற்கப்புறந்தான் உன்னை சந்திப்பே இல்லையா?”

“இல்லையே.”

“நிஜமாவா?”

“நிஜந்தாம்ப்பா! உங்களுக்கு எதுக்கு சந்தேகம் வந்தது? ஆனாலும் நான் அவ்வளவு முட்டாளாய் அவனோடு ஏன் பேசப் போறேன்?”

மாரித்தாண்டத்துக்கு அவன் சொன்னது நிஜந்தான் என்று தோன்றிற்று. கெவலம் தன்னை மனத்தனலில் பண

வினப்படுத்துவதற்காகவே டிபார்ட்மென்ட் இந்த நாடகம் ஆடுகிறதுபோலப்பட்டது. இல்லாவிட்டால்தனக்கு எதிரி யேயே மகனோடு பார்ட்டியில் அவன் ஏன் பேசப் போகிறான்?...

ஆனாலும் இந்த விஷயத்தை அவ்வளவு எளிதாய் விட்டு விட விரும்பவில்லை அவர். தன்னோடேயே ஜோக் அடிக்கும் அவனை ஒரு கை பாரித்து விட வேண்டும் என் றெண்ணிதி கொண்டார். செக்ரட்டரியைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னார்.

“இந்த வேதிகிளி பயல் யாரோ தெரியலை. கொஞ்சம் பாரித்துக்கோ. ரூட்டும் கோட்டும் போட்டுக்கிட்டதுமே வாலை ஆட்டத் தொடக்கிட்டான்.”

செக்ரட்டரி விஷமமாய் “நானைக்கு சாலந்திரமே ஒரு பத்துப் பேர் ரெண்டிங்களை ஏற்பாடு பண்ணி அவனை ஒரு கை பாரித்துடறேன் சார்” என்றான்.

17

“எதுக்கு வரச்சொன்னீங்க?...’’ கேட்டான் அம்ச ரேகா.

கார் வேலமாய் போய்க் கொண்டிருந்தது. தொலை வில் கோட்டை தென்பட்டது.

அதற்கு நேதரா பதில் சொல்வாமலேயே—“உனக்கு கார் டிரைவில் தெரியுமா?” என்று கேட்டான்.

“ஆப்பாவுக்கு எங்கேயாவது ஆக்ஸிடென்ட் பண்ணிக் கப் போறேன்னு பயம்.”

“உங்கப்பாவுக்கு உன்மேல் ரொம்ப இஷ்டம்னு நினைக்கிறேன்.”

அவள் பதில் பேசவில்லை.

“நான் கற்றுத் தரட்டுமா?”

“ஊம்...”

“இதோ கீழே இருப்பது ஆக்சிலேட்டர். இதை அழுத்தினால் வேகம் அதிகமாகும். ரொம்ப வேகம் அதிகமாயிட்டால் இதோ நடுவில் இருக்கிற இதை நாகுக்காய் அழுத்தணும். அதை பிரேக் என்பார்கள். அதற்காக ஒரேவடியாய் பிரேக்கைப் போட்டுடக்கூடாது. க்ளச்சைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அழுத்திக்கொண்டே வேகத்தைக் குறைக்கணும். அப்படியும் நிற்காவிட்டால் ஹெண்ட் பிரேக்கைக் கைபால்...”

“வேட்டுர் கந்தரராமமூர்த்தி உங்களுக்கு என்ன உதவு?”

நிமிசென்று அவன் அவ்வாறு கேட்கவே அவன் வியப்படைந்து,

“அவருக்கும் நான் சொல்லும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்று கேட்டான்.

“ஒண்ணுமில்லை. சொல்லுங்க.”

“காதலுக்கும் கார் டிரைவிங் கற்றுக் கொள்வதற்கும் நிறைய ஒற்றுமை இருக்கு. தெரியுமா?”

அவன் வியப்புடன் “அதென்னது?” என்று கேட்டான். “L என்றால் லேர்னிங், O என்றால் ஒரு பெண், V என்றால் வரிஜிங், E என்றால் என்ட்ரீ.”

“நீங்க என்னவோ இருபொருள்பட பேசுகிறாப்போல இருக்கு.”

“பார்த்தீங்களா? வேட்டுர் வரைக்கும் கூட சென்சார். இதுபோலவே தவறாய் புரிந்துகொள்வாங்க. என் அபிப் பிராயம் என்னவென்றால் ஒரு கன்னிப் பெண் இதயத்திற் குவி நுழைந்து கொள்வதையே ‘காதல்’ என்பாங்க” என்ற சொல்லிவிட்டு “நாமப் இந்தக் கற்றுக்கொள்வது. கற்றுக் கொடுப்பது இவைகளை நாளையிலிருந்து ஆரம்பிக்க வாமா?”

“நாளைக்கு சாயந்திரம் என் சிதேகிதியின் கல்யாணம் இருக்கு. நான் போகணும்.”

“நாளைக்கா?” ஆச்சரியப்படுபவனைப் பொல நடித் தான் நேத்ரா.

“அந்த ஜோடி ரொம்ப அநிரஷ்டசானிகள்.”

“ஏன்?”

“நாளைக்கு டிசம்பர் 11—”

“அதனால்?” புரியாமல் கேட்டாள்.

“சயின்ஸ் படித்தவன். உனக்கு அவ்வளவு கூடத் தெரி வாதா?”

“ஊஹும்”

“வருடத்திலேயே நீண்ட இரவு நேரம் உடையது அன்றைக்குத்தான்.”

“அதனால் என்னவாம்?” என்றாள்.

“அதைக்கூடச் சொல்லனுமா?”

அவன் பதில் பேசவில்லை. “இதென்னது? ராத்திரி பெய்களாம் முதலாம் கொடுத்ததுட்டே இருப்பாங்களா என்ன, எவ்வளவு நீண்ட முதலிரவாய் இருந்தால் மட்டும்? எந்தென்னிக் கொண்டான் மனநிற்குள்.

“உங்களைப் பார்த்தால் ப்ரொபசர் பசுட்லால் ஞாபகத்
துகிடு வருது மேடம்:

“அவர் யாரு? எதுக்கு ஞாபகம் வருது?”

“உங்களைப் போலவே கெமிஸ்ட்ரீயில் ரிசர்ச் பண்
னிட்டிருப்பாரு.”

“நான் ரிசர்ச் பண்ணவில்லை, ஸ்டூடென்ட்தான்”
அவள் வார்த்தைகள் முடியக்கூடவில்லை. அவன் குறுகி
கிட்டு “என்னா முழுவதுமாய் சொல்லவிடமாட்டீங்
களா?” என்றான்.

“சொல்லுங்க.”

“தன் லேடி செகிரட்டரியோடு சேர்ந்து வேற்ற
ஊருக்கு ஏதோ மீட்டிங்கிற்காகப் போனவர் அன்றிரவு
அங்கேயே தங்கும்படி நேர்ந்ததாம். ஓட்டனில் ஒரே ஒரு
இரட்டைப் படுக்கை அறை இருந்ததால் வேறு வழியின்றி
அதையே எடுத்துக்கொள்ள நேர்ந்ததாம். ஆளுகிறோரு
படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டார்களாம். நள்ளிரவில்
குளிராயிருந்ததால் செகிரட்டரி— “கொஞ்சம் உங்கன்
பகிசம் இருக்கிற ஜன்னல் கதவை சாத்துறீங்களா?” என்று
கேட்டாளாம். அவர் தன் படுக்கையிலேயே இத்தப்
பகிசமாய் ஒருக்களித்துப் படுத்துக்கொண்டு— “இந்த ஒரே
இரவு மட்டும் என் மனைவியாய் இருக்க முடியுமா?” என்று
கேட்டாராம். அவள் மிக உற்சாகத்துடன் “கண்டிப்பாய்
சாரி” என்றாளாம். “அப்படினால் ஒன்றும் நினைத்துக்
காமல் நீயே சாத்திக்கொள்” என்று அந்தப் பகிசமாய்
நிரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாராம்.”

அவள் முகம் சிவந்தது.

“இந்த மாதிரி கதைங்களைச் சொல்றதுக்குநான்
வரச் சொன்னீங்களா?” என்றான் கோபுமாய்.

“இல்லை. ஒரு பெண்...அழகான பெண்ணை மாவை வில் பொழுதுபோக்காய் ஒருத்தன் வரச் சொன்னான் என்றால் அது சிநேகத்திற்கு கடைசி கட்டம். காதலுக்கு முதல்படி!”

“நம்ப காதல் இன்னும் இந்தக் கட்டங்களிலேயேதான் இருக்குன்னு நான் நினைக்கலை.”

“அப்படின்னால் ஒரு விஷயம் சொல்றது. ரஷ்யாவி லிருந்து வந்த தூதருக்கும் உங்கப்பாவுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?... அவர் பெயர் வாமனன். தேற்று வரை ரஷ்யா வில் வேலை பண்ணிட்டு, இங்கே வெளிநாட்டு இலாக்கா வுக்கு வந்திருக்கிறார். மிக நேர்மையான அதிகாரி. அவரை உங்கப்பா எதுக்கு சந்திக்க விரும்புகிறார்?”

“அது உங்களுக்கெதற்கு...?” எதிரீக்கேவி கேட்டான். தேத்ரா இந்த சம்பாஷணையில் தனக்கு உற்சாகம் இல்லாதது போல— “உன்னிஷ்டம்...காதலர்களுக்கிடையே ரகசியங்கள் இருக்கக்கூடாதுன்னு நீ எண்ணினால் சொல்றது” என்றான்.

அம்சரேகா அப்பாவிபாய்-“ரஷ்யன் சர்க்கஸ் வந்திருக்கி இல்லையா? அதுக்கு ஏதாவது இலவச பாஸ் வேணும்னு கேட்பதற்காக இருக்கலாமோ என்னவோ?” என்றாள்.

அந்த பதிலைக் கேட்டு தேத்ரா அவளை விழுங்கி விடுவது போலப் பாரித்தான். “தேற்றிரவு போனில் அப்பா பாருடனோ...” என்று சொல்லப் போனாள். அதற்குள் எதிரே மோட்டார் சைக்கிள்கள் வந்தன. அவன் காரை நிறுத்தினான். அவர்கள் அரைவட்டமாய் நின்று கொண் டிருந்தார்கள். அவன் காரை விட்டிறங்கி, அவர்களிடம் ரகசியமாய், உங்கள் தேவை அவசியமில்லை. போய் பிரதிமாவிடம் சொல்லுங்கள். அந்தப் பெண் தானே கய மாகவே எல்லா விஷயங்களையும் சொல்லத் தயாராயிருக்கிறாப்போல தோணுது” என்றான் காரைக் காட்டி.

பதிலுக்கு அவன் கழுத்தில் ஒரு குத்து விழுந்தது. தொலைவில் போய் விழுந்தான். அவனுக்குப் புரியவில்லை. எழுந்துபோய்— “நாடகத்தைக்கூடச் சரியாய் நடக்க முடியலையா உங்களால்?...’’ என்றான் வெறுப்பாய். அதற்குள் மின்னலைக் காட்டிலும் வேகமாய் ஒரு கத்தி வந்து அவன் ஷர்ட்டைக் கிழித்துவிட்டுக் கீழே விழுந்தது. சருமம் சிவந்தது. அவன் அக்கையைப் பிடித்து வேகமாய் தள்ளுவதற்குள்ளாகவே இன்னொருத்தன் வந்து தாக்கினான்.

நேத்ராவுக்கு ஏதோ மோசடி நடந்து விட்டதாய் தோன்றிற்று. பிரதிமா சீப்பிடம் சொன்னதை யாராவது தெரிந்து கொண்டு நாடகமாடுகிறார்களோ என்றெண்ணினான். மேற்கொண்டு தாமதிக்கவில்லை. இரண்டே வினாடிகளில் தயாராகி விட்டான். ஒரு பேக் கிக், இரண்டு ஃபிஷ் துப்பாக்கிகள்...அவன் கை மின்னலைக் காட்டிலும் வேகமாய் நகர்ந்தது. எதிரி கிட்டே வந்ததுமே அவன் காற்றில் நீச்சலடித்தான். வந்தவர்கள் இத்தொழிலில் அதிகத் திறமையுடையவர்கள் அல்ல. அவனோ ப்ரொஃபஷனல். அம்சரேகா பயந்துபோய் பாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். வரிசையாய் ஒவ்வொருத்தராய் பலத்தைக் கூட்டிக் கொண்டு அங்கிருந்து ஓடிவிட்டார்கள்.

அவன் காரை நெருங்கினான்— “பாரித்தாயா, உங்கப்பா எவ்வளவு அபோக்கியர்னு! எப்படிப்பட்ட ஆளுக்கு நீ உதவுகிறாய் தெரியுமா?’’ என்றான்.

“உதவியா...?’’ என்றான் புரியாமல்.

“ஆமாம். இப்ப சொல்லு. நீங்க பண்ணுகிற பரிசோதனைகள்...” என்று நேத்ரா ஏதோ சொல்லப் போனான்.

அதற்குள் பிளாக் கமாண்டோஸ் திரும்பி வந்தார்கள். திரும்பவும் அவ்விடத்தில் பயங்கர யுத்தம் தொடங்கிற்று.

வாரோ அழுது கொண்டிருந்தார்கள். நேத்ரா கொஞ்சமும் தளரவில்லை. எதிராளியைப் பேசவிடவில்லை. கடைசி ஆனின் முகத்தில் குத்தியபோது மட்டும் 'கொண்ணுட்டாய் பால்' என்று கேட்டது. முகத்தின் மேலிருந்த நிரையை அகற்றிப் பார்த்தான். சக ஏஜென்ட், 'மைகாட்' என்டென்ஸிக் கொண்டான். அதற்குள் தாமதமாகி விட்டது.

* * *

"சல்பென்ஷனைத் தவிர வேறு வழியில்லை" என்றாரி சிக்ப்.

"என்னை சல்பென்ட் பண்ணப் போறீங்கனா சாரி?" பயந்து கேட்டான் பிரதிமா.

"உன்னையிலை, என்னை" கம்பீரமாய் சொன்னாரி சிக்ப் "இப்படிப்பட்ட உபயோகமற்ற ஆலோசனைகளை அப்போது பண்ணி, நீ கேட்டுக்கிட்டதுமே பத்துப்பேர ஏஜென்ட்டுக்களை அனுப்பியதற்கு என்னைக் கண்டிப்பாய் பின்னிடும் அரசாங்கம்."

மருத்துவமனை படுக்கைகளுக்கிடையே நின்றபடி பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள். இறு பக்கத்துப் படுக்கைகளிலும் சி.பி.ஐ. ஏஜென்டுகள் படுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சிலருடைய கால்கள் மேல் நோக்கிக் காட்டப்பட்டிருந்தன. சிலரது கைகளில் பேண்டேஜ் இருந்தன.

"இதில் என் தப்பு எதுவுமில்லை. கொஞ்சம் பிசகியிருந்தால் என் உயிரே போயிருக்கும்" என்றான் நேத்ரா.

பிரதிமா இந்த சம்பாஷணையில் கலந்து கொள்ளவில்லை. எப்பொழுதும் குறும்புத்தனத்தோடு ஆர்வத்தோடும் பேசும் அவன் இப்பொழுது மௌனமாய், நிசப்தமாய் இருந்தான். வேதனையையும் மீறிய அதிதமான நிலை

அது. கோடி ரூபாய் திட்டம் ஒன்று ஒரு கணக்கிர் செய்த சிறு தவறால் தோற்றுப் போய் நஷ்டம் வந்தால், அந்த கணக்கரின் மனநிலை எப்படியிருக்குமோ அப்படியிருந்தது அவன் மனநிலை.

ஆஸ்பத்திரி படுக்கையில் இருந்த சக ஏஜென்ட்டுகள் அவருடைய கைபாலாகாத்தனத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாய் தென்பட்டார்கள். எல்லோரையும்விட அவன் ஜூனியர், ஆனாலும் அவன் யோசனைக்கு மதிப்பளித்தார்கள் டிபார்ட்மென்ட் பெரியவர்கள். அவன் இதை ஆர்ப விலகாரமாய் எடுத்துக்கொண்டு அதன்படி நடந்திருக்கிறான்.

இந்த நஷ்டத்தினிருந்து வெளியேறுவது டிபார்ட்மென்ட் டிற்குக் கஷ்டம் ஒன்றுமில்லை. ரிகார்டில் ஏறாமல் அவன் சீஃப் பார்த்துக் கொள்வாரி. ஆனால் அவன்தான் அவருடைய மனசுக்கு ஜவாப்தாரி!

அவன் நிசப்தமாய் வெளியே வந்துவிட்டான். மருத்துவமனை விசிட்டர்களின் அறையில் தனியாய் உட்கார்ந்திருந்தான். எவ்வளவு நேரமாய் அவ்வாறு உட்கார்ந்திருந்தானோ தெரியாது. சீஃப்புடன் பேசியிட்டு நேத்ரா அவளைத் தேடிக்கொண்டு அங்கே வந்தான். அவன் அந்தப் பக்கமாய் திரும்பி உட்கார்ந்திருந்தான்.

“பிரதிமா” என்றான். அவன் திரும்பவில்லை. அவன் கிட்டேபோய் அவன் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட வனைப் போல—

“வருந்தாதே” என்றான். அவன் திரும்பவில்லை. அவன் கிட்டே போனதும் அவன் ஓவென்று கதறித்தீர்த்துவிட்டான்.

“சீ! இதென்ன அழகை? இப்ப என்னவாயிருந்து? அவங்க சீக்கிரத்திலேயே குணமாகி வெளியே வந்து வாங்க” —என்று சொல்லவில்லை. அவன் அப்படியே அழ விட்டுவிட்டான். அவனை இப்படிப்பட்ட விஷயங்களுக்கு

வருத்தப்படுவது என்பது வாழ்க்கையில் ஆரம்ப திசை யிலேயே முடிந்துவிடுவது நல்லது. போகப்போக அவன் பெரிய சிகரெட் ஏஜென்ட் ஆவான் என்றறிவான் அவன். சரியோ தப்போ நினைத்ததைப் பண்ணிவிடுவது ஏஜென்டு களின் முக்கிய லட்சணமாய் இருக்க வேண்டும்.

அவன் அவளை நேசித்தானா இல்லையா என்பது கேள்வி இல்லை. துக்கம் வந்தபோது ஆறுதலுக்காக வேறு ஆளைத் தேடிக்கொண்டு போவது வீரர்களின் லட்சணம் அல்ல.

எதிரி நாட்டில் சத்துருக்களுக்கு நடுவே ஆண்டுக்கணக் காய் ஆவரிகள் கொடுக்கும் துன்பங்களை அனுபவிக்க நேர வாம். அப்பொழுது ஆறுதலளிக்கும் கைகளோ, வார்த்தை களோ கிடைக்காது. அந்த நுட்பமான உணர்ச்சி போக வேண்டும். காதல்கள், ஆறுதல்கள், இரக்கங்கள், பிரிவுகள்— இதைல்லாம் ஏஜென்ட் என்பவருக்குக் கைக்கெட்டாத தூரத்தில் இருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் தம் துறையில் நம்பர் ஒன் ஆவாரிகள்.

பிரதிமா அவ்வாறு ஆகவேண்டும்.

ஹி கைக்ஸ் டெறர்,

ஹி கைக்ஸ் டெறர், ப்ரொபெஷனலி.

18

வெளிதாட்டு இலாக்கா ஆபீசின் இரண்டாவது மாடிக் கில் அந்த ஈ ஆன்ட் ஐ கமிஷனரின் அறையில் உட்கார்ந் திருந்தார்கள் அவ்விருவரும்.

“எவ்வளவு நாளாயிடுத்துடா உன்னை பாரித்து...? ஐந்து வருஷம் ஆயிடுத்திலே?” என்றாரி கணபதி.

“மாஸ்கோவுக்குத் தூதராகத்துக்குப் போனபிறகு இந்தப் பக்கம் வரவே முடியாமல் போயிடுத்துடா. டில்லிக்கும் மாஸ்கோவுக்குமிடையே ஷட்டில் சர்வீசுக்கே சரியாயிடுத்து. இனி இந்தியாவுக்கு வந்துட்டேன். ஆதலால் அடிக்கடி சந்திக்கலாம். பைதி பை...வர இருபத்திநாலாம் தேதி ரஷ்யன் சர்க்கஸ் இருக்கு. கல்கரல் விங்கைச் சேர்ந்தவங்க காட்டறாங்க... இதோ வி. ஐ. பி. இன்விடேஷன், கண்டிப்பாய் வரணும்!” என்றார் வாமனமூர்த்தி.

“வரேண்டா...இந்த வயதில் அதைவிட வேறு வேலை என்ன இருக்கு?” என்றார் அழைப்பிதழை வாங்கிக் கொண்ட கணபதி.

“நீ மட்டுமேயில்லை. வீட்டிலுள்ள எல்லோரையுமே கூட்டிட்டு வரணும்.”

“கண்டிப்பாய்.”

மாரித்தாண்டம் உள்ளே வந்தார். கணபதியைப் பாரித்துவிட்டு நின்று கேனியாய்—“ற்றலோ! ரிடையரிடு கர்னல்...நாடு எப்படி இருக்கு...?” என்று கேட்டார். ஸி

“வெளி விரோதங்களால் ஆபத்து எதுவும் வராம். படலை. உள்ளேயிருந்துதான் கஷ்டம் வந்துண்டிருக்கு... அத்தனைக்கத்தனை குடாய் பதிலளித்தார் கணபதி.

“நாட்டுக்காக உயிரை ஈந்து புகழ் பெற்ற உங்க பேரனைப் போன்றவங்க இருக்கிறவரைக்கும் நாட்டுக்கு எந்த ஆபத்தும் இல்லை!” சிரித்தார்.

“வியாபாரத்தைத் தவிர இதர விஷயங்களைப்பெல்லாம் படிப்பதை விட்டுவிட்டாயா மாரித்தாண்டம்? என் பேரன் செத்தது...அதெல்லாம் நாடகம். தேத்ரா சாதாரண மனுஷனாய் நிச்சிந்தையாய் வாழ்ந்துட்டிருக்கான்.”

“நீயும் போலீசும் சேர்ந்து போடுகிற நாடகம் அது. எனக்குத் தெரியும். பேரன் செத்துட்டதுக்கு மனதில் மலை

யத்தனை துக்கத்தை வெச்சிட்டு, மேலுக்கு ரொம்ப சந்தோஷமாய் இருப்பதுபோல நடிக்க வேண்டியிருப்பது எத்தனை கஷ்டம்னு என்னால் ஊக்க முடியுது.'

கணபதி அவரை எரிச்சலுடன் பார்த்தார். அப்படிப் பட்டவரோடு வாதாடுவது அனாவசியம் என்று தோன்றிற்று. "சரி...அப்படியே எண்ணி திருப்தியடைந்து கொள்" என்று தன் காரை நோக்கிப் போய்விட்டார்.

மார்த்தாண்டம் ஆபீசிற்குள் நுழைந்து வாமன மூர்த்தி வீடம் போனார். பரஸ்பரம் பரிச்சயமான பிறகு வந்த காரியத்தைச் சொன்னார்.

"வெளிநாட்டிலிருந்து நான் பண்ண வேண்டிய அமிலங்கனின் இறக்குமதியை அரசாங்கம் தடுத்துவிட்டது. காரணம் என்னவென்று சொல்லவில்லை. எந்தக் காரணத்தால் எனக்கு வரவேண்டிய சரக்குகளைத் தடுத்து நிறுத்தமுடியும் ஓய்களால்...?"

பூவ்வளவு விலையுயர்ந்த அமிலங்களின் தேவை உங்களுக்குன்னு நான் எங்களுக்குப் புரியவில்லை மிஸ்டர் மார்த்தாண்டம்."

"எனக்கு ஆபீரக்கணக்கான தொழிற்சாலைகள் உள்ளன." அந்த விவரங்களையெல்லாம் என் அப்ரிகேஷனில் எழுதியிருக்கிறேன்."

"அந்த தொழிற்சாலைகளுக்கு அந்தப் பொருட்களின் தேவை இருக்கா இல்லையான்னு விசாரிப்பதற்காக கமிட்டி ஒன்றைப் போட்டிருக்கிறேன்" வாமனமூர்த்தி சாவதான மாய்ச் சொன்னார்.

"நான்சென்ஸ்...இதெல்லாம் என்னைத் துன்புறுத்துவதற்காக நீங்க போடுகிற நாடகம்! அந்த கமிட்டி ரிபார்ட்டும் தராது. என் லைசென்ஸும் சாங்ஷன் ஆகாது.

ரொம்ப நன்றாய் ஊடுத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் மார்த்தாண்டம்! எங்க உத்தேசம் அதுதான்." முகத்தில் எந்த உயர்ச்சியும் இல்லாமல் சொன்னார்.

மார்த்தாண்டத்தின் முகம் சிவந்தது. "கோர்ட்டுக்குப் போவேன்."

"இரண்டு வருஷமாகும் அங்கே கேச முடிவடைவதற்கு. சிரித்தபடி நான் காலியைவிட்டு எழுந்திருந்து அவரிடம் வந்தார் வாமனமூர்த்தி. "நீங்கள் தேசத்துரோகி என்று எல்லோருக்குமே தெரியும் உங்களை அரசாங்கத்தால் ஒன்றும் பண்ணமுடியாது. கோர்ட்டும் எதுவும் பண்ணிட முடியாது. ஐ. பி. ஸி., பீபெரா, நாசா, மிசா இடெல்லாம் உங்களைத் தாக்கமுடியாது. பின்னே என்னதான் பண்ணணும்? இந்த நிலைமையில் உங்களை நாலு பக்கங்களிலிருந்தும் — மனத்தளவிலும் — பொருளாதார ரீதியிலும் நசுக்குவதற்கு வழிகாட்டியாக எங்களுக்கு ஒருவர் ஆலோசனை தந்தார். நாங்கள் உங்களைக் கைது பண்ண மாட்டோம். ஜெயிலில் தள்ளமாட்டோம். கேசுகள் பாட மாட்டோம். ஆனால் நீங்கள் எந்தக் காரியத்தைப் பண்ணினாலும் அதற்கு எந்தவிதத்திலாவது தடை பண்ணுவோம். இந்தப் புது டெக்னிக் நன்றாயிருக்கா...?"

மார்த்தாண்டம் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு — "யார் தந்தது உங்களுக்கு இந்த ஆலோசனையை?" என்று கேட்டார்.

"நேத்ரா."

"பெண்களோடும் துப்பாக்கிகளோடும் கொட்டமடிச்சிட்டிருக்கிற ஏஜென்ட் பொருளாதார விஷயத்தில் அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை தரானா...? சூட்... இதை எப்படி சமாளிக்கணும்னு எனக்குத் தெரியும். ஒரு வாரத்திற்குள் எனக்கு அந்த இறக்குமதி வசென்சு வேண்டும். நீங்களே தரப்போறீங்களா...? என்னை சம்பாதித்துக்கச் சொல்றீங்களா...?"

வாமனமூர்த்தி சிரித்தார். "நான் இத்தனை நாளாய் ரஷ்யாவில் இருத்துட்டு வந்திருக்கிறவன். யாரை எப்படி எங்கே வைத்திருக்கணும்னு ரஷ்யர்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். மாரித்தாண்டம் உங்கள் கொட்டம் என்னிடம் பவிக்காது. அந்தக் காரியத்துக்காகவேதான் என்னைஇந்தப் பதவியில் போட்டிருக்காகங்க." கடைசி வாக்கியத்தை அழுத்திச் சொன்னார்.

மாரித்தாண்டமும் சிரித்தார்.

"நான் இந்தியாவில் பிறந்து வளர்ந்தவன் மூர்த்தி. யானிடமிருந்து எப்படி வேலையைப் பண்ணிக்கணும்னு இந்தியத் தொழிலதிபருங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். போயிட்டு வரேன்" என்று எழுந்திருந்தார்.

அவர் வெளியே வந்து காரில் உட்காரிந்து கொண்டார். பின் சீட்டில், அவருக்குப் பக்கத்தில் 'க்யூ' இருந்தான்.

"என்னவாச்சு"

"அந்த வாமனமூர்த்தி ரொம்ப அழுத்தமானவனாய் இருக்கிறான். ஒவ்வொன்றுக்கும் தடை விதிக்கிறான், அதை விட பெரிய பிரச்சனை தேத்ராவிடமிருந்து வருகிறது. அவன் தீஜுமாய் தேத்ராநானா, வேதகிரியாஹ்னு தெரியலை..."

க்யூ சிரித்தான். "இங்கிலீஷில் ஒரு பழமொழி உண்டு. 'ஓ பேர்டஸ் அட் எ ஷாட்' என்று! அவன் தேத்ராவா இலவையாஹ்னு தெரிந்து கொள்வதற்கும், தேத்ராவாகவே இருந்தால் அவனையும் வாமனமூர்த்தியையும் களைவதற்கும் ஒரே ஒரு பிரயோகையைப் போன்ற ஆயுதம் இருக்கு."

"அதென்ன ஆயுதம்?"

"அந்த ஆயுதத்தின் பெயர் பிரசிடென்ட். அந்த பிரயோகத்தில் பயன்படுத்தப் போற குண்டு அவன் மகன்" என்றான் அவன்.

அவன் வாரித்தைகளில் மிகை எதுவும் இல்லை. மிக சாமர்த்தியசாலியும், எத்தனையோ விஷமப் பிரச்சனைகளுக்கெல்லாமாகுட எளிதாய்ப் பரிகாரங்களைத் தேடிக்கொள்ளக் கூடியவருமான மாரித்தாண்டத்துக்கு இந்தச் சதுரங்க ஆட்டத்தின் விபரம் புரிபடவில்லை. க்யூவைப் பாரித்தாரி. அவன் சலனமில்லாமல் இருந்தான். அவன் பக்கத்தில் இருந்ததால் மலையத்தனை நுனிச்சல் எற்பட்டாற் போலிருந்தது. நேதிராவை எதிர்த்து நிற்கக்கூடிய ஒரே ஆள் இவன் தான் என்ற நம்பிக்கை பிறந்தது.

மாரித்தாண்டம் நடக்க வேண்டியதைப் பற்றி யோசிக்கத் தொடங்கினாரி. கவர்ணரேகா கேட்டிருந்த அமிலத்தைப் பற்றி யோசிக்கத் தொடங்கினாரி. எந்தச் சூழ்நிலையிலும் அது ஒரு வாரத்திற்குள் வந்து சேரித்துவிடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் பரிசோதனை முடிவடையாது. அது முடிவடைந்துவிட்டால், எதிர்காலமே பொன்னான காலத்தான்!

அமிலம் வரவழைக்கப்படுவது ஏதோ ஒப்புக்காகத்தான், அதிகாரிகளின் கண்ணைத் துடைப்பதற்காகத்தான் என்று தெரியும் அவனுக்கு. வரப்போகிற இரண்டாயிரம் விட்டரி அமில கன்டெயினர்களில் கோடி ரூபாய் விலை மதிப்புடைய ப்ளாடோனியத்தைக்கூட (தமக்கு உதவுகிற) எதிரி நாடு அனுப்புகிறது என்ற விஷயம் மூவருக்கு மட்டுமே தெரியும்.

அவருக்கு, ஏஜென்ட் க்யூவுக்கு... கவர்ணரேகாவுக்கு!

• • •

“சீக்கிரமாய் நீ இந்த கேசை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வரணும் மாரித்தாண்டம் வெளிதாட்டு இலாக்காவை மிரட்டியிருக்கிறான். சரக்குகளை இறக்குமதி பண்ணிக் கொண்டு விடுவான்” என்றார் சீப்,

“அதுமட்டுமில்லை...அவனுக்கு இறக்குமதியாகிற சரக்கு நம் எதிரி நாட்டின் தலைநகர் வழியாய் வரும். அது மிக ஆபத்தானது. எதிர்ப் பொருளின் மாறாட்டமும் அங்கே நிகழலாம்” என்றான் நேத்ரா.

சீஃப் கண்கள் அகல விரிய - “அந்த விஷயத்தை நான் யோசித்துப் பார்க்கவேயில்லை” என்றார்.

நேத்ரா எழுந்திருந்து - “எது எப்படியிருந்தாலும் நாளை சாயந்திரத்திற்குள் இந்த கேசை ஒரு வழிக்குக் கொண்டு வந்துடறேன் சார்” என்றான்.

“எப்படி...?”

“இதற்கு நம்மிடமுள்ள ஆயுதம் ஒன்றுதான்...ரேகா! அந்தப் பெண்ணின் மூலமாய்த்தான் ரகசியத்தை வெளிக் கொணர வேண்டும்” என்று நாற்காலியை விட்டு எழுந்திருந்தான்.

அவ்விருவோ அவன் அம்சரேகாவுடன் (அவன் உத்தேசப் படி அவன் கவர்ணரேகா) பேசி, இதைப்பற்றி உண்டு இல்லை என்று தெரிந்து கொண்டுவந்த துடித்தான்.

•

•

•

உள்ளே வந்து கொண்டிருந்த கிராமத்தானைப் பார்த்து, “யாரு...? என்ன வேணும்—?” என்று கேட்டார் கணபதி. அதற்குள் நேத்ரா அவனைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே கிட்டே வந்தான்.

கிட்டே வந்திருந்த நேத்ராவை கண்கள் அகல விரியப் பார்த்தான் பிரசிடென்ட். அவன் கண்களில் நீர் கரந்தது.

“தொரை...என்னை மன்னிச்சு...உன்னைக் கையைப் பிடிக்கச் சொன்னேன். வேலையெல்லாம் வாங்கினேன். நீ இவ்வளவு பெரிய ஆபீசருன்னு தெரியாம எவ்வளவோ

வேலைங் களைப் பண்ணச் சொன்னேன்..." என்றான் பிரசிடென்ட்.

நேத்ரா அவன் தோளில் பரீவோடு கையைவைத்தான்.

"இதில் அவ்வளவு வருத்தப்பட என்ன இருக்கு—? சின்ன விஷயம்" என்றான்.

பிரசிடென்ட் அவனைப் பக்தியோடு பார்த்தான். அவனைத் தான் நடத்திய விதத்திற்கு நாணமடைந்தான் என்று கண்களில் தென்பட்ட குற்ற உணர்ச்சியே சொல்லிற்று.

"எங்கே தங்கியிருக்கிறாய்...?" கேட்டான் நேத்ரா.

"உன்னைப் பார்க்கத்தான் வந்தேன் தொரை... யாரோ சொன்னபோது மொதல்வ நம்பலை. தேடிட்டு வந்தேன்."

"எங்க வீட்டிலேயே இரண்டு நாள் தங்கியிரு."

"இல்லை தொரை...பொயிடதேன்..."

"இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கிறாய். அதற்குள்ளே போவதாவது...? ஆறுமாதமாய் வீட்டில் வைத்துப் போஷித்தாய் என்னை நீ. உன்னை அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அனுப்பி விடுவேனா...?"

பிரசிடென்ட் தலைபாட்டினான்.

"நான் இங்கே இருக்கேன்னு உனக்கு யார் சொன்னாங்க...?" என்ற விஷயத்தைப் பற்றி ஓரிரண்டு கேள்விகள் நேத்ரா கேட்டிருந்தானானால், தன்னைக் கொலை பண்ணுவதற்காகப் பண்ணிக் கொண்டிருந்த முயற்சியைப் பற்றி அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கும்.

“ஏய்...இன்னிக்கு சாயந்திரம் எங்கேயும் போகாதே” என்றான் பாட்டி.

“இந்திய சீக்ரெட் சர்வீஸ் ஏஜென்ஸைப் பிடித்துக் கொண்டு, ‘ஏய்’ என்று சொன்னால் கண் போயிடும் பாட்டி. என்ன விஷயம் அதைச் சொல்லு” சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த பிரதிமா கேட்டாள்.

“சாயந்திரம் உன்னைப் பார்க்க பின்னை வீட்டார் வராங்க.”

பிரதிமாவுக்குப் புரை ஏறிற்று.

“இதென்னது...? யாரோ நிலனக்கிறாங்க போலி ருக்கு!”

“என் காதலன் பாட்டி.”

“ஓ, குடி முழுதிடுத்து. அவ்வளவுக்குக் கட்டுமீறிப் போயிட்டாயா...?”

“இன்னும் கட்டுமீறலை பாட்டி. கட்டுக்குள்ளேதான் இருக்கேன்.

“எவன் அவன்?”

“நேத்ரா என்று, சீக்ரெட் ஏஜென்ட்” கை கழுவிக்கொண்டே பதிலளித்தாள்.

“ஒரு ஏஜென்டோடேயே மாரடிக்க முடியலை. வீட்டில் ரெண்டு ஏஜென்டும்களா...?”

அதற்குள் போன் ஒலித்தது. பிரதிமா, “ஹலோ” என்றவன், “பார்த்தாயா பாட்டி...அவர்தான். போன் பண்ணு கிறார்” என்றான்.

“நான்தான் நேத்ரா... சாயந்திரமாய் ஒரு புரோ கிராம் இருக்கு. வரமுடியுமா?”

“சாயந்திரமா...வரேன்...”

“சிகிரமாய் வா.”

அவள் பொண்ணை வைத்துவிட்டாள்.

“சாயந்திரம் வரேன்னு பேசினாயே, எங்கே?” கேட்டான் பாட்டி.

“காதலர்கள் இருவரையும் ஒன்று சேர்ப்பதற்கு.”

அவள் புரியாதவளாய் - “பின்னே இப்ப போன் பண்ணினது நீ கல்யாணம் பண்ணிக்கப்போறவன்னு சொன்னாயே...?” என்றாள்.

பிரதிமா சிரித்துவிட்டு—“காதல் தியாகத்தை விரும்புகிறது பாட்டி” என்று கண்ணைத் தொட்டுவிட்டு அங்கிருந்து போய்விட்டாள்.

•

•

•

“இந்த உடையில் நீ ரொம்ப நன்றாய் இருக்கிறாய்” என்றான் ஏஜெண்ட் நேத்ரா.

போனில் பேசிக் கொண்டிருந்த அம்சரேகா—“காதலில் அம்பை விடுவது உங்களுக்குப் பழக்கப்பட்டதுன்னு நினைக்கிறேன். நான் எந்த உடையில் இருக்கேன்னு உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது...?” என்று கேட்டான் ஜன்னல் வழியாய் அவன் வீட்டு பால்கனியைப் பாரித்துக்கொண்டே.

அவன் அங்கே இல்லை.

மினி டெலஸ்கோப்பில் ஜன்னல் வழியாய்ப் பாரித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தப் பெண் கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்தது நன்றாய்த் தென்பட்டது. சல்வாரி கமீசுக்கு மேலே ரோஜாப்பூ சமூகாய் இருந்தது.

“மனதிற்குப் பிடித்த ஆணைச் சந்திக்கும்பொழுது பெண்கள் டென்ஷனாக அடிக்கடி முகவாழைக் கைக்குட்

டைவால் துடைத்துக் கொள்வார்கள். கண்ணத்திற்கு அழுத்தமாய் பவுடர் தடவிக் கொள்வார்கள். இதெல்லாம் காதல் வட்சணங்கள்..."

முகவாயிலிருந்து கையை எடுத்துவிட்டு அவள் சிரித்துக் கொண்டே கட்டிலில் சூப்புறப்படுத்துக்கொண்டு, "இன்னும்...?" என்றாள்—ரிசீவரை அந்தக் கையிலிருந்து மறுகைக்கு மாற்றிக்கொண்டே.

இப்பொழுது அவனுக்கு இன்னும் தெளிவாய்த் தென்பட்டான் அவன்.

"காதலித்தவங்களோடு போனில் இரவெல்லாம் பேசுவதைக் காட்டிலும் சந்தோஷமானது வேறொன்று யில்லை இந்த உலகத்தில்... உலகமே உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும். காதலர்கள் இருவர் மட்டுமே விழித்தல் கொண்டிருப்பார்கள். நேரம் போவதே தெரியாது. இருட்டு உற்சாக மூட்டும்..."

"இன்னும்...?" என்றாள் சிரிப்பை ஆடக்கிக் கொண்டே. நேத்ரா தொடர்ந்தாள்—

"கொஞ்சம் நிற்பாங்க. கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்திருப்பாங்க. அப்புறம் கட்டிலில் படுத்துப்பாங்க. நீ இப்ப வெச்சிட்டிருக்கிறாப்போல மார்பின் மேல் கையை வெச்சுப்பாங்க."

அவன் வார்த்தைகளை முடிப்பதற்குள்ளாகவே அவள் தன் கை எங்கே இருந்தது என்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு கையைக் கீழே போட்டுவிட்டு,—"இதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரிகிறது?" என்று கேட்டாள்.

"சொல்றேன். உன் கை அங்கே கூட நன்றாயில்லை. எடுத்துவிடு" என்றான் மெதுவாய்.

அவள் சட்டென்று எழுந்து உட்காரிந்து, “இதெல்லாம் உங்களுக்கெப்படித் தெரிகிறது?” என்றாள் பரபரப்போடு.

“என் அறைக்கு வந்தால் சொல்றேன்.”

“இப்பொழுதா?”

“ஆமாம்...நாளைக்கு என் பிறந்த நாள். ஏதாவது கேக் செலக்ட் பண்ணலாம். கூடத்தெருவுக்குப் போகலாம்.”

“மைகாட்...நாளைக்கு உங்கள் பிறந்த நாளை நிஜமா கவா? நாளைக்கு என்ன வயது முடிவடைகிறது?”

நேத்ரா சங்கடத்துடன்— “ஆண்களின் வயதைக் கேட்கக்கூடாது” என்றாள்.

“எப்ப பிறந்தீங்கன்னு சொல்லுங்க, ப்ளீஸ்...”

“ஓ.பி. ஆரம்பத்திலனு நினைச்சுக்கோ.”

அவள் கொஞ்சம் தடுமாறி— “இன்றிரவு பன்னிரெண்டு மணிக்கு எங்கள் வீட்டுக்கு வரமுடியுமா?” என்றாள்.

அதிரிந்துவிட்டாள். “வாட்?” என்றாள்.

“நீங்கள் ஒன்றும் நினைத்துக்கக் கூடாது. வர முடியுமா? அப்பா ஊரில் இல்லை.”

“எதுக்கு?”

“வந்தபிறகு சொல்றேன்.” போனை வைத்து விட்டாள்.

• • •

நேத்ரா பிரதிமானிடம் தனக்கும் அம்சரேகாவுக்கு மிடையே நடந்த உரையாடல் முழுவதையும் சொன்னாள்.

“பழம் நழுவிப் பாவில் விழுந்து விட்டது.” துன்னிக் குதிகாத குறையாய்க் கத்திவிட்டாள் பிரதிமா.

“நான் சொன்னால் கேட்கவேயில்லை, பார்த்தாயா? அந்தப் பெண் உன் சாகசங்களுக்கு மயங்கிவிட்டாள். நன்னிரவு நேரத்தில் அழைக்கிறாள்.”

“என்னால் நம்ப முடியவில்லை.”

“நான்தான் சொன்னேனே. அவள் ரொம்ப ஃபாஸ்ட் என்று. ஆண்கள் அவளுக்குப் புதிதில்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டே போன பிரதிமாவின் முகம் நிமிரென்று வாடிவிட்டது. “ஒருவேளை நீயும் மயங்கி விட்டாயா?”

நேத்ராவுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. “நீதானே என்னை இவ்வளவு தூரம் தள்ளிவிட்டதே?”

“ஆனாலும் பரவாயில்லை...கொஞ்சம் காதலித்து அந்த ரகசியங்களை வரவழைத்தால் அதுவே போதும். அதுசரி, அவள் ஏதாவது போதைப் பொருளைப் பாவில் கலந்து கொடுக்கப்போகிறாள். மாஃபியா இஞ்ஜக்ஷனை சேரித்து குத்திப்போய்னு சொல்லி பலவந்தப்படுத்தப் போகிறாள்...அந்தமாதிரி காரியம் எதுவும் பண்ண மாட்டேன்னு சத்தியம் செய்யுங்கள்.”

“அப்படிப் பண்ணினாலேயொழிய தந்தையின் ரகசியத்தைச் சொல்லமாட்டேன்னு பிடிவாதம் பிடித்தால்...?”

“பிடிவாதம் பிடித்தாலும் சரி...”

“பின்னே நாட்டுக்காக என்ன பண்ணினாலும் பரவாயில்லைன்னு ஏன் சொன்னாய்?”

“என்ன பண்ணினாலும் என்றால்...அது ஒன்று மட்டும் கூடாது.” அவள் முகத்தில் அழகை பீறிட்டாற் போலி குறித்தது.

“சரி...பன்னிரெண்டு மணிவாசுட்டும், பாரிக்கலாம்”

என்றானே தவிர அவனுக்கு இதெல்லாம் குழப்பமாயும், பரபரப்பாயும்தான் இருந்தன.

அம்சரேகாவைப் பற்றி அவன் ஒரு அபிப்பிராயத்திற்கு வந்தான். இப்பொழுது அப்பெண் உள்ளிரவில் இதுபோல் கூப்பிட்டாள் என்றால் நம்பத்தான் முடியவில்லை அவனால்.

19

நேத்ரா கேட்டிற்கு முன்னால் நின்றான். எங்கும் இருட்டாய் இருந்தது. கேட் பூட்டப்பட்டிருந்தது.

பிரதிமா சொன்னது நிஜந்தானா என்ற சந்தேகம் வந்தது. மேலுக்கு அப்பாவியாய்த் தென்பட்ட அப்பெண் உண்மையில் பிரதிமா சொன்ன ரகத்தைச் சேர்த்தவன் தானா? தன்னை முட்டாளாக்குகிறாளோ...?

அவன் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே போனான். காலிங்பெல்லை அழுத்தப் போனபோது கதவு திறந்து கொண்டது. எதிரே அம்சரேகா நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவன் அவளையே பார்த்தான். ஒரு நிசப்த அலை சிறேகம் என்ற சுசுந்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு இருவரையும் தான் டிப்போயிற்று. அவள் வெள்ளைப் புடவையில் இருந்தாள். பளியில் குளித்த மல்லிகைப்பூ மேகத்திலிருந்து நழுவி விடியற்காலையின் குளிர்ச்சியைத் தழுவிக்கொண்டாற் போல இருந்தது.

“தூங்கலையா...?” —கேட்டான்.

“மேலே பால்கனியிலிருந்து உங்களைத்தான் எதிரி பார்த்துட்டே உட்காரித்திருந்தேன்.”

“பால்கனியிலா...?”

“பின்னே எங்கே இருப்பேன்னு நினைச்சேங்க?”

“பெட்ரூமில் இருப்பாய்னு நினைத்தேன்.”

அவன் பயந்தாற்போலப் பார்த்தான். “நான் இந்த மாநிலி நள்ளிரவு நேரத்தில் கூப்பிட்டதற்குத் தவறாய் புரிஞ்சுக்க மாட்டீங்களே?”

அவன் சங்கடத்துடன்—“இதில் தவறாய்ப் புரிஞ்சுக்க என்ன இருக்கு? யு லவ் மீ...டோவட் யூ...?” என்றான்.

அவன் கண்களைத் தாழ்த்திக் கொண்டான். அந்த நேரத்தில் அவள் மிக அழகாய், இதழ் விரிந்த மல்லிகைப் பூவைப் போலத் தென்பட்டாள் அவன் கண்களுக்கு.

இருவேறு உணர்ச்சிகளால் அவைக்கழிக்கப்பட்டது அவன் மனம். “இதென்னது? மார்ஜுவானா போன்ற போதைப் பொருளுக்குப் பழக்கப்பட்டவளா? ஆண்களை உடைவைக் களைவதுபோல மாற்றுபவளா?” அவனுடைய ஆராய்ச்சி மனம் திரும்பத் திரும்ப யோசித்துக்கொண்டே யிருந்தது.

அவன் நிரமலமாய்—ஒரு சுகந்தமாய் அவனைச் சுற்றிச் சுற்றிவந்து கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்குச் சில நாட்களுக்கு முன்னால் நடந்த சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது...

அம்சரேகா அரும்பாடுபட்டு காரை ஒரு பக்கமாய்த் தள்ளி நிறுத்தினாள். இல்லாவிட்டால் நடுவிலேயே நின்று போய் ட்ராஃபிக் ஜாம் ஆகிவிடும் தெரு மிகவும் சந்தடியாய் இருந்தது.

அவளுக்கு அத்தனை எரிச்சலும் கோபமும் என்றுமே வந்ததில்லை. நேரத்தைப் பார்த்தான். இன்னும் பத்தே நிமிஷங்கள் இருந்தன. துப்படிப்பட்ட நிலைமை என்றுமே ஏற்பட்டதில்லை அவளுக்கு.

என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை அவளுக்கு. காரி கதவைப் பூட்டிவிட்டு சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். அவன் ஜீன்ஸ் பேண்ட்டும் லூசான ஷர்ட்டும் உடுத்தியிருந்தாள். அவளுடைய உடற்கட்டு பார்ப்பவர்களின் கண்ணைக் கவரும்படியாய் இருந்தது. ஏதாவது விழாக்களுக்கும், பார்ட்டிகளுக்கும், சாலேஜிற்கும் போவதுதான் அவன் வழக்கம். இதுபோல நடுத்தெருவில் ஆதரவில்லாமல் நிற்பதற்கு ஏதோ போவிருந்தது. ஆனாலும் இத்கூட இல்லை அவள் எரிச்சலுக்குக் காரணம். நேரம் இன்னும் ஒன்பது நிமிஷங்கள் இருந்தன. ஆட்டோ ஏதாவது கிடைக்குமா என்று பார்த்தாள். ஒன்றுமே காலியாய் எதிர்ப்படவில்லை.

இன்னொரு நிமிஷம் கழிந்தது.

ஒரு ரிக்ஷா காலியாக வந்து கொண்டிருந்தது. அவன் அதை நிறுத்தி ஏறிக்கொண்டு—“போ” என்றான். அதனை நாகரிகப் பெண் ரிக்ஷாவில் ஏறியது வியப்பாயிருந்தது. ஆனாலும் அதை வெளிக்காட்டிக்கொன்னாமல் “எங்கேம்மா?” என்றான் ரிக்ஷாக்காரன்.

“ஸ்டேஷனுக்கு.”

ரிக்ஷா பாரமாய் நகர்ந்தது. அவளால் அதில் சரியாய் உட்கார முடியவில்லை. மிக மெதுவாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தாற்போல் தோன்றிற்று. அதிர்ஷ்டவசமாய் சீக்கிரத்திலேயே ஆட்டோ கிடைத்துவிட்டது. ஒரே பாய்ச்சலில் ரிக்ஷாவிலிருந்து இறங்கி ஐம்பது ரூபாய் நோட்டை அவன் மேல் விட்டெறித்துவிட்டு ஆட்டோவில் ஏறிக்கொண்டான்.

நேரம் இன்னும் ஐந்தே நிமிஷங்கள்தான் இருந்தன. ஆட்டோ ஸ்டேஷனை நோக்கி வேகமாய் ஓடிற்று. அவன் மனதிற்குள்ளேயே கணக்குப் போட்டுப் பார்த்துக்கொண்டான். இதே ரீதியில் போனால் சரியாய் இரண்டு நிமிஷங்கள் நேரம் இருக்கும். இரண்டு நிமிஷங்கள் தேவையில்லை.

இரண்டே வினாடிகள் போதும் ரயில் போகமாவிருந்தால்...

ஆட்டோ நின்றதால் அவன் இந்த உலகத்திற்குத் திரும்பினான்.

ஸ்டேஷன் கண்ணில் படவில்லை. சுற்றிலும் நின்று கொண்டிருந்த வாகனங்கள் தென்பட்டன. "ட்ராஃபிக் லாம் அம்மா" என்றான். அவன் தாமதிக்கவில்லை. தொலைவில் இரண்டு பரீலாங்கு தூரத்தில் ஸ்டேஷனின் டவர் தென்பட்டது.

அவன் ஓடத் தொடங்கினான். ஒரு வினாடி சுற்றிலும் நின்றுகொண்டிருந்தவர்களுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. சைக்கிளிலும் காரிலும் போய்க் கொண்டிருந்தவர்கள் அவனையே விநோதமாய்ப் பார்த்தார்கள். அவன் ஹேரீ ஸ்டைல் நன்றாய் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். முகத்திற்கு விலைபுயர்த்த மேக்சப். அணு அணுவாய் நவநாகரீகத்தில் மூழ்கித் திளைத்துக் கொண்டிருந்த அவன் அந்த வெயிலில் ஆவ்வாறு தெருவில் ஓடியதைப் பார்த்தவர்களுக்கு அபூர்வக் காட்சியாயிருந்தது.

அவன் ஸ்டேஷனைப் போய்ச் சேருவதற்குள் மேலும் இரண்டு நிமிஷங்கள் கழிந்துவிட்டன. ஃபிளாட்பாரம் டிக்கெட்டைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த டிக்கெட் கலெக்டரைப் பொருட்படுத்தாமல் உள்ளே ஓடினான். அப்பொழுது தான் ரயில் கூவிய சப்தம் கேட்டது.

அவன் ஒவ்வொரு கம்பார்ட்மென்ட்டாய் தேடிக்கொண்டே போனான். தன்னை யார் யார் பார்க்கிறார்கள் — எத்தனை ஆர்வத்துடன் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் — என்றெல்லாம் பொருட்படுத்தவில்லை அவன்.

ரயில் மெல்ல நகர்ந்தது.

அவனுக்கு அழகை ஒன்றுதான் பாகிடி.

அதற்குள் அவள் கண்ணில் நேத்ரா தென்பட்டாள். முதல் வகுப்பு போகியின் ஜன்னலுக்குப் பக்கத்தில் உட்காரிந்து ஏதோ பத்திரிகையைப் படித்துக் கொண்டிருந்தவன், அவளை அந்த நிலையில் அவ்வாறு பாரிந்து ஆச்சரியமடைந்துவிட்டான்.

“ரேகா” என்றான் வியப்போடு. “இதென்னது—நீ எதுக்கு வந்தாய்?”

“நீங்க ஊருக்குப் போறீங்க இல்லைவா?”

“அதனால்...? அதான் நாளைக்கு சாயந்திரம் திரும்பி வந்துடுவேன்னு உன்னைச் சந்தித்தபோது சொன்னேனே?” என்றான்.

“என்னவோ—எனக்கும் பார்க்கணும் போலிருந்தது.” சின்னக் குழந்தையைப் போலக் கொஞ்சலாய் சொன்னான். அவனைப் பார்த்த ஆனந்தம் அக்கண்களில் பிரதிபலித்தது.

ரயில் மெதுவாய் வேகத்தை மேற்கொண்டது. அவள் அதோடு சேரிந்து பிளாட்பாரத்தில் வேகமாய் நடந்து கொண்டிருந்தாள். அவன் பாரிவை வியரிவையில் நனைந்து நெற்றியில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த அவள் கேசங்களின் மீதும், பட்டன் கழன்று போயிருந்த ஷர்ட்டின் மீதும் பட்டது. அவளுக்கு இன்னும் மூச்சிரைத்துக் கொண்டே யிருந்தது.

“ஓடியா வந்தே?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம். ரோடில் கூட...கார்ட்ரபுள் கொடுத்தது” என்று சிரித்தான்.

அவன் அவளை திக்பிரமைபோடு பாரித்தான்.

“நாளை சாயந்திரம் வந்துடுவீங்களா? சிகிரமாய் வந்துடுங்க.”

அவனுக்கு அது கேட்கவில்லை. இன்னும் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"தடுரோடில் எல்லோரும் பார்த்துட்டிருக்கும்போது ஓடியா வந்தே?" என்று கேட்டான்.

ரயிலோடுகூட நடக்க முடியாதவளாய் அவள் நின்று விட்டாள். இருவருக்குமிடையே தூரம் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தபோது, அவன் காதில் விழ வேண்டுமென்று அவன் குரலைக் கொஞ்சம் உயர்த்தி, பெரிதாய்க் கத்தினான் சிரித்துக் கொண்டே.

"அம்மா என்ன சொல்லுவாங்க? அப்பா என்ன சொல்லுவாரி? ஜனங்கள் என்ன நினைச்சுப்பாங்க? என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தால் அது எப்படி காதலாகும்?"

*

*

*

"என்ன போசனையில் முழுவியபடி அங்கேயே நின்னுட் டுங்க?" என்ற வாரித்தையைக் கேட்டு அவன் சட்டென்று தேறிக் கொண்டான். மனதினுள்ள உணர்ச்சிகளை வெளியே காட்டிக்கொண்டுவிடாமல் முன்னோக்கி நடந்தான்.

ஏதோ தெரியவில்லை. அவனுக்குத் திடீரென்று பிரதிமா லின் நினைவு வந்தது. அதற்குக் காரணம் ஒன்றுமில்லை. அவன் வெறும் அருவியானால் இவள் காவேரி. அவன் ஒளிவுமறைவு இல்லாதவன். இவள் மெய்மறக்கச் செய்பவள்! 'இல்லை, இல்லை' என்றெண்ணிக் கொண்டான் தலையைச் சிவிர்த்துக் கொண்டு. திரும்பவும் தன்மீது ஒரு பொறுப்பைச் சுமத்தியிருக்கிறது டிபார்ட்மென்ட். இவள் மட்டும் நாடக மாடுகிறாள் என்றால் தன்னைவிட புத்திசாலியாய் பெரிய ஏஜெண்டாய் இருப்பாள். அவன் மயங்கிவிடக் கூடாது.

அவன் சாதாரண மனிதனாகி விட்டான்.

“அறைகிருப் போவோமா? இங்கேயே இரவெல்லாம் கழிப்போமா?” அவள் டென்ஷனைக் குறைக்க விரும்பிக் கேட்டாள்.

“வாங்க...” அவள் நகர்ந்து வழி விட்டாள்.

அவன் ஹாலுக்குள் அடிபெடுத்து வைத்தான்.

“நீங்க சிரிக்கமாட்டேன்னு சொன்னால்...” பாதியில் நிறுத்திவிட்டாள்.

அவன் “என்ன?” என்று கேட்டான்.

“சிரிக்கக் கூடாது.”

“சிரிக்கமாட்டேன், சொல்லு.”

“மேலே பால்கனிக்குப் போவோம்.”

“நள்ளிரவு நேரத்தில், இந்தக் குளிரிலா?” வியப்போடு கேட்டான்.

“ப்ளீஸ்...”

அவளைப் பின்தொடர்ந்து அவன் மேலே போனான். அவள் கடைசிப்படியில் நின்று திரும்பிப் பார்த்துச் சொன்னாள்— “நீங்க பிறந்தநாள் விஷயத்தை ராத்திரி ஒன்பது மணிக்குச் சொன்னீங்க. அதுவும் சரியான வயதைச் சொல்லவில்லை கி. பி. என்றீர்கள். அதையெல்லாம் சம்பாதித்துக் கொள்ள எத்தனை கடைகளைச் சுற்றி அலைந்தேன் தெரியுமா?”

“சம்பாதித்துக் கொள்வதா? அதென்ன?”

அவள் பதில் சொல்லாமல் அங்கிருந்து நழுவினாள். அவன் ஓரடி முன் நோக்கி நடந்தவன் அப்படியே சிலையாய் நின்று விட்டான்! பால்கனி பூராவும் மெழுகுவார்த்திகளின் ஒளியால் நிரம்பி வழிந்தது. எங்கும் ஒளிமயம்! அவன் அவை

கணையே பாரித்துக்கொண்டிருந்தபோது அவன் குரல் பக்கத்திலிருந்து கேட்டது.

“1990 மெழுகுவர்த்திகள்! யாருக்கும் தெரியாமல் நாம் இருவர் மட்டுமே இருக்கணும்னு எண்ணி அத்தனை ஏற்பாடுகளையும் நானே பண்ணினேன். எல்லோருக்கும் முன்கூட்டி நான்தான் கிட்டேயிருந்து கேக்கை வெட்ட னும்னு எண்ணித்தான் வீட்டுக்கு அழைத்தேன். ஹாப்பி பர்த் டே டு யூ”

தீபங்கள் எல்லாம் அவனுக்குப் பிறந்த நாள் பாட்டுப் பாடினாற்போல காற்றில் படபடத்துக் கொண்டிருந்தன. அவன் கண்கள் பனித்தன. அத்தனை அன்பை அவனால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அந்த தீபங்களுக்கிடையே அவன் மங்கலாய்த் தென்பட்டான். அவள் குரல் மட்டும் மேகங்களுக்கு அப்பாலிருந்து கேட்டாற் போலிருந்தது.

அருவியும் தென்றலும் கலந்தாற்போல—வைகறைப் பொழுது விடிந்தாற்போல—அவள் குரல் “நீங்க வரவரைக் கும் ஒரு தீபம்கூட அணைந்து விடாமல் இருக்கணும்னு என்ன பாடு பட்டேன் தெரியுமா? இந்தப் பக்கம் ஏற்றி வைத்தால் அந்தப் பக்கம் அணைந்து போய்விடும். அந்தப் பக்கம்போனால் இங்கே படபடக்கும். மொத்தத்தில் எப்படியோ அத்தனையையும் ஏற்றி வைத்துவிட்டேன்.” அவனைப் பாரித்து அப்பாலியாய், சிறு குழந்தை தந்தை யிடம் ஃபர்ஸ்ட் மாரீக் வந்த விஸ்ட்டைக் காட்டிவிட்டு அவர் பாராட்டுவதற்காகக் காத்திருந்தாற் போல—

“ரேகா” என்றான் அவன் தெளிவில்லாமல்.
“ஐ லவ் யூ...”

அவன் அவனைப் பாரித்தான். தென்றல் காற்றிற்கு தீபம் அன்போடு நடுங்கிற்று. ரேகா தீபங்களுக்கிடையே யிருந்து வந்து நீட்டிய அவன் கரங்களுக்கிடையே புதைந்து கொண்டான்.

“ஐ நி...” என்றாள் குழைவாய்.

அவன் அவன் தொளைச் சுற்றி கைகளைப் போட்டு, கிட்டே இழுத்துக் கொண்டான். அவள் நிமிர்ந்தாள். அவன் குனிந்து அவள் உதடுகளில் ஆழ்ந்து முத்தமிடுவதற்காகத் தலையைத் தாழ்த்தினான். அவள் பின்னுக்கு நகரப் போனாள். பலமான ஒரு அலை தன்னை முன்னுக்குத் தள்ளிவிட்டாற்போல ஒரு மயக்கம் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டது. அவன் அவள் அதரங்களை ஒற்றினான்.

You gate-crashed into my world
And I lost my hold
I wanted to say 'No'
Love is not Porno
Air pushed me towards you
unfair desires are in a queue
Things to tell are plenty
But suddenly I became a girl of twenty-

காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து வந்த பனி ராத்திரி யிலிருந்து எழுச்சி பெற்று லேசான ஆலாபனையைத் தொடங்கிற்று. மேகத்தினரையை விலக்கிய நட்சத்திரங்கள் பியரானோ மெட்டுக்கள் ஆயின. குளிர்காலத்துக் காற்று அவரிகள் உடல்களையே காற்று துளைகளாக்கிக் கொண்டாற்போல வந்து வீசிற்று. அது ஹம்சத்வனி இல்லை. மோகனமாக இருந்தது. அவ்விருவரும் அப்படியே வெகுநேரம் இருந்தாரி கள். நான்கு உதடுகள் கூடி ஐந்து நிமிஷ முத்தமாய் மாறி ஆறு ருதுக்களிலிருந்தும் சக்தியைப் பெற்று ஏழு வரிணங்களுடைய சங்கமமாகி, எட்டு திசைகளுக்கும் காதல் கீதமாய் பரவிற்று. அவள் அவனிடமிருந்து விலகி இந்தப் பக்கமாய்த் திரும்பினாள்.

அவனும் ஏஜெண்ட் நேத்ராவாகி விட்டான். அவள் தன்களைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் ஆச்சரிய

மடைத்தவனாய்— “அழுகிறாயா. இப்ப என்ன ஆயிடுத்தது?” என்றான்.

அவன் உதட்டைப் புடவைத் தலைப்பால் ஒற்றிக் கொண்டே, “கல்யாண மாகாமலேயே தன் சகலத்தையும் அர்ப்பணித்து விட்ட எந்தப் பெண்ணுமே இது போல்தான் அழுவாள்... இல்லைவா?” என்றான்.

அவன் வியப்போடு—“சகலத்தையும் அர்ப்பணிப்பதா?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம். கல்யாணமாகாமல் கற்பை இழப்பது தப்பில்லைவா?”

“இல்லை ரேகா... நான் மனப்பூர்வமாய்க் காதலித்துத் தான் உன்னை முத்தமிட்டேன். இது தப்பாயிருந்தால் இந்தத் தப்பில் எனக்கும் பாதி பங்குண்டு. ‘கற்பு’, ‘அர்ப்பணிப்பு’ என்ற பெரிய வாரித்தைகள் எல்லாம் எதுக்கு?”

அவன் திரும்பினான். அவன் அவனைத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டே— “இந்தப் புடவையில் நீ அசல் அன்னத்தைப் போலவே இருக்கிறாய்” என்றான்.

அவன் சிரித்துவிட்டு— “நான் எப்போழுது இந்த புடவை கட்டிக் கொண்டாலும் அக்காகட அப்படித்தான் சொல்லி என்னை அழவைப்பாள். பேருக்குத் தகுந்தாற் போல அசல் அன்னத்தைப் போல இருக்கிறாயேனு! நீங்களும் அதேபோல சொல்றீங்க” என்றான்.

“பேருக்கும் புடவைக்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“அம்சரேகா என்றால் அன்னம்னு அரித்த மில்லைவா?”

“அம்சரேகாவா?”

“என் பெயர்”

“உன் பெயரா?”

“பேரே தெரியாதா? ஓஹோ! என் முழுப் பெயரும் உங்களுக்குத் தெரியாது இல்லையா? அம்சரேகா” என்றாள்.

“சுவர்ணரேகா இல்லையா?” திகைப்படைந்தான்.

“எங்க ஐக்கா பெயர் சுவர்ணரேகா. என் பெயர் அம்சரேகா!”

வானமே இடிந்து தலைமேல் விழுந்தாற்போலிருந்தது அவனுக்கு.

20

“எப்படி நடந்தது, எப்படி நடந்தது இது?” அவன் ஆவேசத்தால் அந்த அறை அதிரிந்தது.

டிபார்ட்மென்ட் ரிகார்டு ரூமில் நேத்ரா கத்திக்கொண்டிருந்தான். பிரதிமாகூட அதே ரீதியில் பதிலளித்தான்.

இருவருக்குமிடையே ரிகார்டு கிளார்க் அஹோயிஸா திருதிருவென்று விழித்தபடி பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“என் தப்பு எதுவுமே இல்லை. இதெல்லாம் உன் தப்பு. நான் ஃபைனில் இதைபெல்லாம் விவரமாய் எழுதியிருந்தேன். தங்கை அப்பாவிப் பெண் என்றும், அக்கா பெயர் சுவர்ணரேகா என்றும்.”

பிரதிமா சொல்லிக்கொண்டிருந்தபோதே—“ஸ்டாப் நான்சென்ஸ்” என்று கத்தினான். “ஃபைனைப் படிக்கிற தெல்லாம் எனக்கு வழக்கமில்லை, போட்டோவைத் தான்னு நான் கேட்டபோது தந்தாயே?”

“நான் சரியான போட்டோவைத்தான் தந்தேன். உறையில் வைத்து உறையின் மேல் ‘ரேகா’ என்று பெயர் எழுதியிருந்தேன்.”

“சரியாய்த் தந்தாயா? அஹோய்லா, அந்த ஃபைஸை எடு.”

அதற்குள் பயந்துபோய் விட்டிருந்த அஹோயிலா பதற்றத்துடன் ரேக்லில் இருந்த அந்த ஃபைஸை எடுத்துத் தந்தான்.

அவன் முதல் பக்கத்தைத் திறந்து அதிலிருந்த ‘ரேகா’ என்ற கவரை எடுத்து உள்ளேயிருந்த போட்டோவை வெளியே எடுத்துப் பாரித்துவிட்டு—“இப்ப சொல்லு” என்று துடுக்காய் அவன்மீது வீசியெறித்துவிட்டு—“இதென்னது?” என்று கேட்டான்.

அவன் அதைப் பாரித்து அதிர்ந்துவிட்டான். அதில் அம்சரேகாவின் போட்டோ இருந்தது.

“ஆமாம்மா...அந்தப் பதற்றத்தில் எனக்கு என்ன பண்ணணும்னோ தோணலை. இன்னொரு கவரில் ரெண்டு போட்டோக்கள் இருந்ததைப் பாரித்துட்டு, அதிலிருந்து ஒன்றை எடுத்து இதில் வெச்சேன். உங்கதாத்தா மாவட்ட தாசில்தாராய் இருந்த காலத்தில்கூட ஒரு முறை இதே போல நடந்தபோது...”

“பாட்டி—பாட்டி—பாட்டி! பேசாதே. நீ பண்ணிய வேலைக்கு இன்று எங்க டிபார்ட்மென்ட்” என்று ஏதோ சொல்ல வந்தான் பிரதிமா.

பக்கத்திலிருந்து நேத்ரா குறுக்கிட்டு—“அவங்களை எதுக்குச் சொக்கிறாய்?...சீக்கரேட் ஃபைஸை சிலக் புடவைக் களுக்கு நடுவில் வைத்த உன் புத்தியைச் சொல்லணும்” என்றான்.

“இப்ப என்ன நடந்துடுத்து?”

“என்ன நடந்துடுத்தா?”

1 வீணாய் ஒரு அப்பாவிப் பெண்ணைக் காதலில் இழுத்து முத்தம் கொடுக்க நேர்ந்தது! இத்தனை நாள் டயமெல்லாம் பாழாயிடுத்து. டிபார்ட்மென்ட்டின் கண்ணோட்டத்தில் நாமிருவரும் முட்டாளாயிட்டோம்."

"ஒன்றும் குடி முழுகிடலை. பாரி நேத்ரா—யுத்தத்தில் நிறையப் பேரி அப்பாவிங்க சாகிறார்கள். அத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இது ரொம்பச் சின்ன விஷயம்."

"எது? முத்தமிடுவதா?"

"ஆம்..."

"உன்னைப் போன்றவங்களுக்கு இது ரொம்பச் சின்ன விஷயமாய் இருக்கலாம்."

"என்ன சொன்னாய்?"

2 "சொல்லுவேன். எவ்வளவு தடவை வேணும்னாலும் சொல்லுவேன். வாழ்க்கையில் நேர்மை உடைய எந்தப் பெண்ணுக்குமே இது சின்ன விஷயமில்லை."

"இதையெல்லாம் பார்த்தால் நீயே இதில் ஆர்வம் காட்டுகிறாப்போல தோணுகிறது. இதையெல்லாம் என்னிடம் விட்டுவிடு. நான் போய் சொல்கிறேன்."

நேத்ரா எரிச்சலுடன் பார்த்தான்.

"என்ன சொல்லுவாய்...?"

"இதையெல்லாம் பண்ணியது நான்தாம்மா. என்னை மன்னிச்சுடு. முத்தந்தானே? துடைத்துக்கொண்டு விடு. போய்விடும் என்பேன். என் உத்தேசப்படி அந்தப் பெண் இதற்குள் எல்லாவற்றையும் மறந்துபோயிருப்பாக்" என்று முடித்தான் பிரதிமா.

அம்சரேகா கல்லம்பித் துறையில் பயந்தவாறு உட்காரித்திருந்தான். ஐந்து நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு அவளுக்கு அழைப்பு வந்தது. சாதாரணக் கேள்விகளைக் கேட்ட பிறகு டாக்டர் கேட்டார்.

“வாரும்மா அவன்...?”

“தேத்ரா என்ற என் சிநேகிதர். மீதி விவரமெல்லாம் நான் கேட்கவில்லை. எதிர் க்பினாட்டில் இருக்கிறார். காலையிலேயே போய் பார்த்தேன். அவர் இல்லை. பூட்டி யிருந்தது. ஆனாலும் இதில் அவர் தப்பு எதுவும் இல்லைங்க. நன்னிரவில் தான்தான் அவரை எங்க வீட்டுக்கு அழைத் தேன். இதில் தப்பு ஏதாவது இருந்தால் அது என் தப்பு தாங்க.”

“அபாரிஷன் ரெகமென்டெட் இல்லைம்மா. அதுசரி எத்தனாம் மாதம்?”

“மாதமா?”

“ஆமாம்மா?”

“இது செப்டம்பர் இல்லீங்களா? ஒன்பதாவது மாதம்.”

“அந்த மாதம் இல்லைம்மா நான் கேட்டது. இப்ப உனக்கு எத்தனாம் மாதம்னு...”

“நீங்க என்ன சொல்றீங்கன்னு புரியலை டாக்டர் எனக்கு.”

டாக்டருக்குக் கோபம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. அந்தப் பெண்ணின் தந்தையை நினைத்துக் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டார்.

நயமாய்—“அதாம்மா ஐயின்—இது நடந்து எவ்வளவு நாளாயிற்று?” என்று கேட்டார்.

"எது முத்தமிட்டதா?"

"அதான் — முத்தமும் அந்தச் சரசைல்லாபமும்" கடைசி வார்த்தையை அழுத்திச் சொன்னார். அவன் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

"நேற்றிரவு டாக்டர்" என்றான்.

ஸ்டெதாஸ்கோப் நழுவி விழுந்தது. "நேற்றிரவு நடந்ததற்கு இன்னதற்குக் கார்ப்பம்னு சந்தேகம் வந்துடுததா?" அதிர்ந்துபோய் கேட்டார்.

"நம்ம ஜாக்கிரதைதான் இருக்கிறது தவ்வதில்லை பா டாக்டர்?" சன்னமான குரலில் கேட்டான்.

"பாரும்மா. நீ என் மகனைப் போன்றவன். இந்த விஷயத்தை யாரிடமும் சொல்லாதே. அவன் உன்னைத் திருமணம் பண்ணிக்கொண்டால் சரி. இல்லாவிட்டால் இந்த விஷயம் உன்னோடேயே ரகசியமாய் மறைத்து போயிடணும். அவன் தென்படாமல் போனது காலையிலிருந்து தான்னு சொல்கிறாய். அதனால் இன்னும் கொஞ்ச நாள் பொறு. அதற்குள் அவன் தென்பட்டால் சொல்லு. உங்கப் பாவோடு நான் பேசுகிறேன். இல்லாவிட்டால் ரெண்டு மூணு மாசமானபிறகு பாரிப்போம்."

அம்சரேகா எழுந்திருந்தான். ஆஸ்பத்திரி அறைச் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த குடும்பக் கட்டுப்பாட்டு வினம்பரத்தில் ஆணும் பெண்ணும் முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் அந்தப் படத்தையே பாரித்தான்.

பச்சைக் குழந்தையின் அழகை வயிற்றகிருக்கின்றது கேட்டது.

"யாரி திகை!" கேட்டான் பிரசிடென்ட்.

வினையுபரித்த ஓட்டனின் தாழ்வாரம் அது. அவனை அழைத்துச் சென்றுகொண்டிருந்த அவர்கள் பதில் பேசவில்லை. ஒரு அதைக்குள் நுழைந்தார்கள்.

வக்சரி குட் அது. அதிலிருந்த ஒரு ஃபர்னிச்சரே ஐந்தாறு லட்சம் இருக்கும்.

உள்ளே உட்கார்ந்திருந்தார் மாரித்தாண்டம்.

"எதுக்குக் கூட்டிட்டு வந்தீங்க இங்கே என்னை?"

"அப்படி உட்காரு."

"யாரய்யா நீ?"

"உன்னிடம் வேலை பண்ணிய வேதிகிரிதான் நேத்ரா என்று உனக்குச் செய்தி சொல்லியனுப்பியவன் நான்தான்."

பிரசிடென்ட் சந்தேகம் விடுபட்டு முகம் மலர்ந்தான்.

"ஓ, நீங்கதானா அந்தச் செய்தியைச் சொல்லியனுப்பியது? பவே ஆபீசரய்யா! கத்தி போன்ற இளைஞன். என்னன்னட என்னமாய் நாடகமாடினான்! நான்தான் ஏமாந்துட்டேன் ' என்றான் மெச்சிக்கொண்டு.

"அந்தக் கத்தியை இனிமேல் பிரயோஜனப் படாமல் பண்ணிடனும்."

"என்ன சொன்னாய்?"

"ஏஜென்ட் நேத்ராவை இன்று மாலையில் நீ கொல்வனும்." சரிவ சாதாரணமாய்ச் சொன்னான்.

"கொல்வனுமா? நாக்கை அறுத்துடுவேன். நான் யாருன்னு தெரியுமா? தஞ்சாவூர் தொரை! சோழனை எதிர்த்த வம்சத்தில் பிறத்தவன்."

போன் மணி அடித்தது. மாரித்தாண்டம் நிதானமாய் கிழிவரைக் கையிலெடுத்ததுக்கொண்டு தான் கேட்க வேண்டிய

உன்னை விடமாட்டேன்

அவசியம் இல்லை என்றாற்போல பிரசிடென்ஸ்டம் தரித விட்டு— "கேள்" என்றான்.

ஒரு சிறுவனின் குரல், "அப்பா" என்று மறுமுனையிலிருந்து கேட்டது. பிரசிடென்டுக்கு முதலில் புரியவில்லை. புரிந்ததுமே, "நரசிம்மா" என்று கத்தினான்.

"நான்தாம்பா." மறுமுனையிலிருந்து எட்டு வயது சிறுவனின் வார்த்தைகள் இன்னும் முடிவதற்குள்ளாகவே அச்சிறுவனுக்குப் பின்னாலிருந்த க்யூ, ஊசியால் அவன் முதுகில் குத்தினான். "அ...ப்...போ" —என்ற கத்தல் கேட்டது.

"என்னடா...என்னவாச்ச? எங்கேருந்துடா பேசறே?" குரலில் துக்கம் பொங்க கிச்சென்று கத்தினான் பிரசிடென்ட்.

"அ...ப்...பா..." சிறிய முனகல் அமுகை. க்யூ கையில் ஒட்டிக் கொண்ட ரத்தத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான் மறுமுனையில்.

பிரசிடென்ட் மாரீத்தாண்டத்திடம் "தொரை, இதென்னது? என் மவன் அழுவுறானே?" என்று தீனமாய் கேட்டான்.

"எங்களிடந்தான் இருக்கான். நீ எங்க வேலைவைப் பண்ணாவிட்டால் சாகத் தயாராய் இருக்கான்."

"டேய் கொலைகாரா!" என்று பிரசிடென்ட் அவன் மேல் பாயப் போனான். பின்னாலிருந்து கழுத்தில் வந்து விழுந்தது உதை. முகத்திற்கருகிலேயே போனும் விழுந்தது. நினைவிருந்து "அப்பா...அப்பா..." என்று இதயத்தைப் பிழியும்படியாய்க் கத்திக் கொண்டிருந்தான் மகன்.

மாரீத்தாண்டம் எழுந்து போனை சரியாய் வைத்தார். பிரசிடென்ஸ்டம் போய் அவனை சிநேகபூர்வமாய் எழுப்பி நிறுத்தினார். "புரிந்ததா? உன் மகன் உனக்கு உயிரோட

என்ட மூரி வீரேந்திரநாத்-கலீலா கணகதுர்கா

டைக்கணும்னா இதோ இந்த மருந்தை நேத்ராவின்
காபியில் கலக்கணும்."

"எதுக்கு? இதென்னது?"

"விஷம், கொல்லதற்கு." இரண்டு கேள்விகளுக்குமாய்
இரண்டு பதில்களைச் சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தார் மாரித்
தாண்டம். "உன் மூலமாய் ஆனால், வேலை வெகு சுலப
மாய் முடிஞ்சுடும், இல்லையா?"

"டேய், உன்னை" என்றான் பிரசிடென்ட்.

"நில். சாயந்திரத்திற்குள் இந்தக் காரியம் முடிஞ்சுடுத்
துன்னு சொல்லாது போனால் அங்கே உன் மகனின் உடம்பு
துளைக்கப்பட்டுவிடும். புதைக்கக்கூட முடியாத அளவிற்குத்
துண்டு துண்டாய்ப் போய்விடும். அதிகமாய் பேசுவது
எனக்குப் பிடிக்காது யோசித்துப் பார்த்துவிட்டு எது
தன்றாய் இருக்கோ அதைப் பண்ணு. எனக்கு ஆட்சேபணை
இல்லை, உன் இஷ்டம்."

பிரதிமா இந்த வீட்டிற்குள் நுழைந்தபோது உள்ளே
யிருந்து கணபதி வெளியே வந்து கொண்டிருந்தார். அந்தப்
பெண்ணைப் பார்த்துவிட்டு உள்ளேயிருந்த மனைவியிடம்,
"பாரிவதி! சஞ்ஜம் நன்றாயிருக்கு. சீக்கிரமாய் வா" என்று
கத்தினார். பிரதிமா சிரித்துக் கொண்டே, "இதென்னது?
நீங்ககூட சஞ்ஜத்தை நம்பறீங்களா?" என்று கேட்டாள்.

"இல்லைம்மா. இன்று மாலை சர்க்கஸுக்குக் கிளம்பு
வதற்குக் காலையிலிருந்தே தயாராயிண்டிருக்கிறாள்.
இப்படிச் சொன்னாலாவது வருவாளோன்னுதான்" என்று
சிரித்தார்.

அதற்குள் பாரிவதி அங்கே வந்தாள். "என்னம்மா,
நீயும் சர்க்கஸுக்கு வரயா?" என்று கேட்டாள்.

“எங்க சிகரெட் ஏஜெண்ட்டுகளுக்
சரிக்கஸ்தான். இனி ஸ்பெஷலாய் பார்க்கிற
னங்க இருக்கு? நேத்ரா இல்லையா?”

“உள்ளே இருக்கான்” என்று சொல்லிவிட்டு
பதிகளிருவரும் போய்விட்டார்கள்.

பிரதிமா உள்ளே போனாள். நேத்ரா தனியாய்
உட்கார்ந்திருந்தான். கல்யாணி துணிகளை மடித்து வைத்துக்
கொண்டிருந்தான்.

“எங்கேயிருந்து வராய்? ஃபிளாட்டிலிருந்தா?”

“ஆமாம். அந்த போஸூக்குப் பக்கத்தில் இருக்க
வேண்டிய டிபூட்டி என்னுடையதாச்சே!”

“ஏதாவது முக்கியமான போன் பண்ணினானா
மாரித்தாண்டம்.”

“ஒன்றுமில்லை. சாயந்திரம் ஆறு மணிக்கு
சரிக்கஸுக்குப் போகிறான். ‘நம்ம ஆளுங்களை ரெடியாய்
இருக்கச் சொல்லு. நான் வந்துட்டிருக்கேன்’னு யாருடனோ
சொல்லிட்டிருந்தான்.”

நேத்ரா சிரித்துவிட்டு, “அவ்வளவு பெரிய விலாபாரப்
புள்ளிக்கு சரிக்கஸ் பார்க்க நேரம் எப்படித்தான்
கிடைத்ததோ?” என்றான்.

அதற்குள் கதவிற்கருகில் சந்தடி கேட்டது. இருவரும்
திரும்பிப் பார்த்தார்கள். பிரசிடென்ட் உள்ளே வந்து
கொண்டிருந்தான்.

“என்ன சொல்கியமா?” நேத்ரா கேட்டான்.

அவன் பதில் பேசவில்லை. அவன் முகத்தில் பிரேதக்
களை தென்பட்டது. கண்கள் ஒளியிழந்திருந்தன.

சுற்றிக் களைத்துப் போயிட்டாப்போல
குடிக்கிறாயா?" என்று கேட்டான் நேத்ரா.
பயாணியிடம் போய் உதவி பண்ணத் தொடங்கி

பிரசிடென்ட் பதில் பேசாததைப் பார்த்துவிட்டு, "ஏன்
ஒரு மாதிரி இருக்காய்?" என்று கேட்டான் நேத்ரா திரும்பி.

"ஒண்ணுமில்லைடா. சும்மாத்தான்."

"எப்ப போறாய் ஊருக்கு?"

"வேலை ஆனதும் போக வேண்டியதுதானே?"

நேத்ரா மேஜை மேலிருந்த பாக்கெட்டை அவனிடம்
தந்து, "உன் பையனுக்கு இது. டாக்கிங் டால்.
வேலைக்காரன் வேதகிரி கொடுத்ததுன்னு சொல்லு, என்ன
சொல்லுவாய் தொரை?" என்று கேட்டான் பழைய நாட்
களை நினைவுபடுத்திக்கொண்டு.

பிரசிடென்ட் விழித்தான்.

"சொல்ல வராதுன்னு சொல்லுவே, இல்லையா?"
என்று சிரித்தான் நேத்ரா.

அவன் அதைப் பெற்றுக் கொண்டு, "தொரை!
இவ்வளவு நாளாய் எனக்கு சேவை பண்ணினாய். இப்ப
நான் உனக்குப் பன்றேன்" என்று எழுந்திருந்தான்.
"நானே உனக்கு காபி கொண்டாறேன்."

நேத்ரா தடுத்து நிறுத்தி, "ச்சீ! நீ பன்றதா?
வேண்டாம்" என்றான். அதற்குள் அவன் உள்ளே போய்
விட்டான்.

நேரம் ஐந்தரை ஆயிற்று.

ஸ்டவ்லின் மேல் பால் காய்த்து கொண்டிருந்தது.
மேஜை ஷெல்டில் காபிப்பொடி பாட்டில் இருந்தது. அதை

எடுத்துக்கொண்டு, சர்க்கரைக்காகப் பக்கத்திலிருந்த டப்பா வைக் கையிலெடுத்தான்.

பிரசிடென்ட் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அவன் கைகள் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. சமையலறையில் யாருமில்லை. பால் காய்ந்து கொண்டிருந்த சப்தத்தைத் தவிர வேறெந்த ஓசையுமில்லை.

கொதித்துக் கொண்டிருந்த பானில் காபிப் பொடியைப் போட்டான். ஜேபியிலிருந்து பொட்டலத்தை வெளியே எடுத்துப் பிரித்தான். உள்ளே கருப்புப் பொடி இருந்தது. காபியை இரண்டு கோப்பைகளில் ஊற்றினான். ஸ்பூனைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டான்.

பொட்டலத்திலிருந்த பொடியை ஒரு கப்பில் போடப் போனபொழுது, "அது சர்க்கரை இல்லை" என்று கேட்டது பின்னாலிருந்து. திடுக்கிட்டான். அவன் இதயம் ஒரு வினாடி நின்றுவிட்டாற் போலிருந்தது. கையிலிருந்த பொட்டலம் நடுங்கிற்று.

பின்னாடி கல்யாணி சிரித்தபடியே நின்று கொண்டிருந்தாள். பிரசிடென்டின் முகம் கறுத்துவிட்டது. "இது... இது..." என்றான் கையிலிருந்த பொட்டலத்தை மறைக்க முயன்று.

"எங்க பாட்டி எப்போதுமே இதுபோலத்தான். சர்க்கரை என்று எழுதியிருக்கும் டப்பாவில் மிளகாய்ப் பொடியைப் போட்டு வெச்சிடுவாங்க. நீங்க என்ன கைக்கு நீங்க காபியில்?"

"நானா...நானா..." தடுமாற்றமடைந்தான்.

அவள் நெருங்கிவந்து அலமாரியிலிருந்து தேடி இன்னொரு பாட்டிலைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டாள்.

“இதுக்கு மேலே ‘புனி’ என்று எழுதியிருந்தால் இது சரிக்கரை, படியுங்கள்.”

“எனக்குப் படிக்க வராது.”

“பலே! உங்களுக்குப் படிப்பு வராததால் படிக்க முடியாது. எனக்குக் கண் தெரியாததால் படிக்க முடியாது. எப்படியிருக்கு?”

பிரசிடென்ட் அப்பொழுதுதான் பார்த்தான் அவளுக்குக் கண் இல்லாததை. அவன் முகத்தில் நிம்மதி பரவியது.

“ஒரு குருடனுக்கு மற்றொரு குருடன் வழிகாட்டியது போல என்று இங்கிலீஷில் பழமொழி நம்மைப் பார்த்து விட்டுதான் எழுதியிருப்பார்கள்” என்று சிரித்துவிட்டு முடிபைத் திறந்தான்.

“சரிக்கரையை கப்பில் போடுங்கள். ஆறு மாதம் ஒருத்தரோடு சகவாசம் பண்ணினால் அவங்களும் இவங்க னாயிடுவாங்களாம். ஆறு மாதம் உங்களுக்கு சேவை பண்ணிய அண்ணன் இப்போ உங்களுக்குத் தொரை ஆயிட்டான்னு சொல்லுங்க. இந்த விதமாய் நன்றியைத் தீர்த்துக் கொள்கிறீர்களா?”

விஷத்தை ஒரு கப்பிலும் சரிக்கரையை இன்னொரு கப்பிலும் போட்டு விட்டு, “ஆமாம் தொரைசானி” என்றான்.

அவன் ஸ்பூனால் இரண்டு கோப்பைகளையும் கலக்கி னான்.

அவன் ட்ரேயை எடுத்துச் செல்ல முயன்றபோது அவன் “நான் கொண்டு போறேன்” என்றான்.

“அண்ணா சொன்னபோது என்னவோ என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். பலே சென்டிமென்ட் ஆனதான் நீங்க.”

அவன் ட்ரேஸைக் கீழே வைத்து விட்டு, "சென்டி மென்ட்டா?" என்றான்.

"அடுத்தவங்க நமக்கு எவ்வளவு பன்றாங்களோ அதுக்கு ரெண்டு மடங்கு நாம் அவங்களுக்குப் பன்றதை சென்டி மென்ட் என்பாங்க."

பிரசிடென்ட் ட்ரேயுடன் முன் அறைக்கு வந்தான்.

"நீ எதுக்கு இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாய்?"

"பரவாயில்லை தொரை" என்று ட்ரேஸை இருவருக்கும் மிடையில் வைத்து விட்டு நின்றான்.

நேத்ரா கோப்பையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, "ஆமாம், நீ சர்க்கரை கொஞ்சமாய் சாப்பிடணும்னு டாக்டர் சொல்லியிருக்கிறார் இல்லையா? அதே போலவே போட்டாயா?" என்று கேட்டான். பிரசிடென்டின் கண்கள் சரமாயின.

"உனக்கு இன்னும் அதெல்லாம் ஞாபகம் இருக்கா தொரை?" என்றான்.

"பலே ஆள்தான். மறப்பேனா? ஒருமுறை சர்க்கரை நிறைய போடலைன்னு அடித்தாயே" என்று சிரித்துவிட்டு கோப்பையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டான். இந்தக் கடைசி வார்த்தையைக் கேட்டுவிட்டு அவன் ஒரு தீர்மானத் திற்கு வந்தான். இருவரும் கோப்பைகளைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு குடிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

"தொரை" என்றான் பிரசிடென்ட். நேத்ரா வியப் போடு பார்த்தான். அவன் அவ்வாறு பேசியது அதுதான் முதல் தடவை "உன்னைக் கொல்லாது போனால் அவங்க என் மகனைக் கொன்னுடுவாங்களாம். அவனை அவங்க கொன்னுடுவாங்களாம் தொரை! இப்பவே பாதி கொன்னுட்டாங்க. திரும்ப பிரயோகமே தொனைக்கப் போறாங்க."

கனாம். நீ குடிக்கிற காபியிலே விஷம் வைக்கச் சொன்னாய்க்.

தேத்ரா சிலையாய் உட்காரித்து விட்டான். மின்னல் கனூக்கிடையே மேகம் தென்பட்டாற்போல பிரசிடென்டின் முகத்தில் விதம் விதமான உணர்ச்சிகள்-பயம், கருணை, இரக்கம், திகில்—பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தன.

பிரதிமாவும் கல்யாணியும் சலனம் ஒடுங்கிப்போய் உட்காரித்து விட்டார்கள். பிரசிடென்ட் நாத்காவியின் கைப் பிடியை அழுத்தமாய்ப் பிடித்துக் கொண்டான். ஒவ்வொரு வாரித்தையாய் பலவந்தமாய் வெளியே வந்தது.

“எனக்கு என்ன பன்றதுன்னே புரியலை. என் மகன் சாகப் போறது நிச்சயம். என் ஒரே மகன் செத்துட்டால் என்னால பொழைக்க முடியாது. அதுக்காக ஒன்னைக் கொல்ல மாட்டேன். அதனால...அதனால...”

தேத்ராவுக்கு ஏதோ சந்தேகம் வந்தது. சட்டென்று நாத்காவியை விட்டு எழுந்து அவனிடம் வந்து “அதனால?” என்றான்.

“அந்த வெஷத்தை நான் குடிக்கட்டேன் தொரை” என்று தன்னாடி விழுந்தான்.

தேத்ரா அவனைப் பிடித்துக் கொண்டான். பிரசிடென்டின் வாயிலிருந்து நுரை வெளிவந்தது.

“நான் செத்தா என்னாயிடும் தொரை? நான் காய்ந்த சருகு. நீ வாழணும். நீ நாட்டுக்கு அவசியம் தேவை. எனக்கு சந்தோஷமாய் இருக்கு தொரை. உன்னைக் காப்பாத்திட்டேன். என் மகனைக் காப்பாத்திட்டேன். நா செத்தா என் மகனை விட்டுடுவான்க.” அவன் வாரித்தை கன் முடிபக்கடனில்லை.

“நோ...நீ சாகக்கூடாது. உன்னை எப்படியாவது காப்பாற்றிடுவேன்” என்று தேத்ரா அவனைப் பிடித்துக்

கொண்டான். "பிரதிமா, கவிக ஆம்புலென்ஸுக்கு போன் பண்ணு."

மாலை ஆறு மணி ஆணை கடிவாரம் மணிவடித்து உணர்ந்திற்று.

சரீக் +ஸ் மும்முரமாய் நடந்து கொண்டிருந்தது.

வாமனமூர்த்தி, கணபதி, பாரிவதி எல்லோரும் முன் வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். சிறுவர்கள் ஆரவார மாய் கைதட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். பழங்களைப் பாரித் துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு காலத்தில் ரஷ்ய தூதராயிருந்த வாமனமூர்த்தியும், தற்சமயம் ரஷ்ய தூதராய் இருந்து வரும் ஸ்டான்ஸலவஸ்க்கி இருவரும் அருகருகில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். இரு பக்கங்களிலும் செக்யூரிட்டிகள் இருந்தனர்.

அவன் உடலுக்குள் செலைச் செலுத்தப்பட்டது. நேத்ரா அவனையே பாரித்துக் கொண்டிருந்தான். பிரதிமா அருகில் இருந்தாள்.

நேத்ரா பிரசிடென்டையே பாரித்துக்கொண்டிருந்தான். இன்னும் மரணத்தின் கடைவாயிலில் நின்று போராடிக் கொண்டிருந்தாற் போலிருந்தது அவன் முகம்.

"என் மகனைப் பிரங்கியாலே துளைத்தெடுக்கப் போறாங்க"—என்ற குரல் இன்னும் எதிரொலித்துக் கொண்டேயிருந்தது. ஆகபத்திரி ஜன்னலுக்கப்பாவிருந்து பேண்டு வாத்திய சப்தம் கேட்டது. வெளியே பாரித்தான் 'ரஷ்யன் சரீக்கஸ்' வினம்பர ஊர்வலம் போய்க் கொண்டிருந்தது.

மாலை ஆறு மணிக்கு மார்த்தாண்டம் சரீக்கஸ்குப் போகிறார். "நம்ம ஆட்களைத் தயாராயிருக்கச் சொக்து.

நான் வந்துட்டிருக்கேன்'' என்று மார்த்தாண்டம் சொன்னதாய் பிரதிமா தெரியப்படுத்திய வார்த்தைகளே நினைவிற்கு வந்தன. அப்பொழுது மார்த்தாண்டத்தைப் போன்றவர்கள் சர்க்கஸுக்குப் போவதா என்று சிரித்துக் கொண்டான்.

மணி ஆறரை அடித்தது.

சர்க்கஸ்...பீரங்கி...சர்க்கஸ்...

நேதிராவின் மூளையில் எதோ பளிச்சிட்டாற் போலிருந்தது.

''பிரதிமா...இன்னிக்கு வாமனமூர்த்தி சர்க்கஸுக்குப் போகிறானோ?'' என்று கேட்டான்.

''ஆமாம்''

''ஸ்டான்ஸ்ஸலவஸ்கி கட போறார் இல்லவா?''

''ஆமாம், ஏன்?''

''மைகாட்...'' என்று ஒரே பாய்ச்சலில் அங்கிருந்து வெளியே ஓடினான். அடுத்த வினாடி அவன் கார் ஆகப்பத்திரிகாம்பலுண்டிருந்து வேகமாய் வெளியேறிற்று. அவன் யோசனைகள் அதையும்விட வேகமாய் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

இந்தியாவிலுள்ள ரஷ்யன் தூதர் ஸ்டான்ஸ்ஸலவஸ்கியையும், வாமனமூர்த்தியையும் கொன்றுவிட்டால் அதிப்பகிகம் எதிரி நாட்டிற்கும், இந்தப் பகிகம் மார்த்தாண்டத்துக்கும் லாபம். இந்தியாவில் ரஷ்ய சம்பந்தங்கள் கொஞ்சமாவது கெடும். பல நாட்களாகவே ரஷ்யத் தூதரைக் கொல்லை முயற்சிகள் நடந்து வருகின்றன, இந்த மரணத்தால் தகுந்த பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளைப் பண்ணாமல் போய்விட்டது என்று அரசாங்கத்தில் மீது விமரிசனங்கள் வரும்.

பாதுகாப்பு வளையத்தைக் கலைத்துக்கொண்டு, பீரங்கி குண்டு வெடித்து, சர்க்கஸ் புரியும் சிறுவனும் அவர் களோடு சேர்ந்து மாஸ்வான் போனும்.

'ஹேட்ஸ் ஆஃப் து யுவர் ப்ளேன் க்யூ!' என்றெண்ணிக் கொண்டான் நேத்ரா தனக்குள். நேரம் ஏழு மணியா யிற்று. சர்க்கஸில் 'பீரங்கி அயிட்டம்' எப்பொழுது என்று நேத்ராவுக்குத் தெரியாது. காரி அம்பாய் பறந்து கொண்டிருந்தது.

ரிங் மாஸ்டர் புனிகளையும், சிங்கங்களையும், நாத்காலிகளில் உட்கார வைத்துக் கொண்டிருந்தார். இன்னொரு மூலையில் பழன் சிங்கத்தின் வாளைப் பிடித்து இழுத்து விட்டு, அது உறுமவே, பூனைபைப்போல கத்திக்கொண்டே ஓடினான். சிறுவர்கள் வயிறு குலுங்கச் சிரித்தார்கள். ஆனந்தமும் உற்சாகமும் கொப்பளித்துக் கொண்டிருந்தன அவ்விடத்தில். அரசாங்கத்தில் மிக உயர்ந்த பதவி வகித்து வந்தவர்களுக்காகவே சிறப்பாகப் போடப்பட்ட ஸ்பெஷல் ஷோ அது. வெளிநாட்டு இலாக்காளின் தலைமை அதிகாரி, டிஃபென்ஸ் செக்ரெட்டரி, எல்லோரும் தத்தம் குடும்பங் களுடன் வரிசையாய் உட்காரிந்திருந்தார்கள். நடுவில் வாமனமூர்த்தி உட்காரிந்திருந்தார்.

அதற்குள் நான்கு பேர் உள்ளேயிருந்து பீரங்கியைக் கொண்டு வந்தார்கள். பழன் அதில் ஏறி உள்ளே இருந்து வெளியே குதித்தான். திரும்பவும் சிரிப்பு அலை!

அதேசமயத்தில் மாரித்தாண்டம் எழுந்து பின்பக்க மாய்ப் போனார்.

வாமனமூர்த்தி குனிந்து கணபதியிடம் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். எட்டு வயது சிறுவனை அங்கே அழைத்து வந்தார்கள். பட்டாம் பூச்சியைப் போல மேகிகப் போடப் பட்டிருந்தான் அச்சிறுவன். தகர உடம்புடனும், தகைந்

தாலாண இறக்கைகளுடனும் உடையலங்காரம் பண்ணப் பட்டிருந்தது அவனுக்கு. முகத்தில் பறவையின் முகமூடி இருந்தது. அதே சமயத்தில் நேத்ராவின் காரி கம்பவுண்டிற்குள் நுழைந்தது.

மாரித்தாண்டம் பீரங்கிக்குப் பின்னாலிருந்த குண்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பின்னாலிருந்த கையாள் அதை மாற்றிவிட்டு வேறொன்றை அவ்விடத்தில் வைத்தான்.

மேதுவாய் பீரங்கியின் திசை ஆகாயத்திலிருந்து வாமன மூர்த்தி பக்கமாய்த் திருப்பப்பட்டது. அதை யாருமே பொருட்படுத்தவில்லை. ஆக்ஷஸின் அது ஒரு பாகம் என் றெண்ணிக் கொண்டார்கள்.

அதேசமயத்தில் நேத்ரா காரை வீட்டிறங்கி ஓட்டமும் தடையுமாய் உள்ளே வரப்போனான். கேட்டிற்கருகில் போலீசார் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினார்கள்.

"இது ஸ்பெஷல் ஷோ. இன்னவட்டிஸ்களுக்கு மட்டுந் தான்" என்று போலீஸ் ஆபீசர் அவனைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டார். நேத்ரா வாதாடவில்லை. வாதாடிக் கொண்டிருக்க இது நேரமில்லை.

உள்ளேயிருந்து மைக்கில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது—

"திஸ் ஈஸ் தி டைம் ஃபர் கேஸன் பாய் ப்ளோ அப்! (பீரங்கி மூலமாய் சிறுவன் வெடிப்பு) தி கிரேடஸ்ட் ஷோ ஆன் எரித்."

நேத்ரா சர்க்கஸ் கூடாரத்தின் பின்பக்கமாய் ஓடினான். சிறுவனை பீரங்கிக்குள் ஏற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் முதுகோடு மினியேச்சர் எக்ஸ்ப்ளோஸிவ் பொருத் தப்பட்டிருந்தது. முகத்திற்கு மாஸ்க் போடப்பட்டிருந்த தால் அவன் முகத்தில் தோன்றிய உணர்ச்சிகளைத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. வாமனமூர்த்தி கணபதி யுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

உன்னை விடமாட்டேன்

நேத்ரா கண்டுசொங்கிட்டுக் கொண்டு வந்தாள். சிங்கங்களும், புலிகளும் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. சில உறுமின. கயிறுகளும், துளிகளும், கீழ்க்கும் தாறுமாறாய் விழுந்து கிடந்தன. அவற்றைத் தாண்டித் கொண்டு அவன் உள்ளே நுழைந்தான்.

மாரித்தாண்டம் நடக்கும் நிழ்ச்சிகளைப் பாரித்துக் கொண்டிருந்தார். எஞ்சிய ஜனங்களுக்கு அவர் தென்படாதவாறு திரை மறைவில் நின்று கொண்டிருந்தார். அந்தக் காட்சியில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளாத எஞ்சிய சரீக்கஸ் கனவஞர்கள் எல்லோரும் விங்கிவிருந்து பாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். விதம் விதமான அவம்பாரங்களில் இருந்தார்கள் அவர்கள். உண்மையில் அந்த பிரங்கியில் பங்கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய சிறுவன் பட்டாம்பூச்சியின் உடை அவங்காரத்துடன் இருட்டில் துணை கொண்டு கட்டிப் போடப்பட்டிருந்தான்.

கருப்பு முகத்திரையுடன், 'தலைவாரி' வேஷத்திலிருந்த கையாள் பிரங்கிக்கு நெருப்பைப் பற்ற வைத்தான்.

அதே சமயத்தில் உள்ளே வந்த நேத்ராவின் பாரிவை ட்ரேஸிங் கயிறுகளின் மீது பட்டது அவற்றின் உதவியோடு அவன் காற்றில் எம்பினான். பத்து, இருபது, நாற்பது, ஐம்பது அடி உயரம் காற்றில் பறந்தான்.

பிரங்கி வெடித்ததுமே அதிலிருந்து சிறுவன் அம்பாய் வெளியே வந்தான். வாமனமூர்த்தியை நோக்கி அவன் உடல் பந்தைப் போல் கருண்டு வேகமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தது. வானத்தில் பறந்து கொண்டிருந்த பறவைகளைப் பக்கத்திலிருந்து வந்த சூழ் பிடித்துக் கொண்டாற் போல, நேத்ரா காற்றிலேயே ஆச்சிறுவனைப் பிடித்துக்கொண்டான். அதே வேகத்தில் அவன் முதுகிலிருந்து வெடி குண்டையும் எடுத்து காற்றில் உயரே வீசிபெறிந்தான்.

சரீக்கஸ் கடாரத்தின் மேற்புறம் வரையிலும் போய் அது பெருந்த ஓசையுடன் வெடித்தது. அந்த எதிர்பாராத

சம்பலம் திடீரென்று அவ்விடத்தில் சலசலப்பைத் தோற்று வித்தது. ஜனங்கள் பெரிதாய்க் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு அங்கிருந்து வெளியேற பரபரப்புடன் முயன்றதால் அல்லோலாகல்லோலமாகிவிட்டது.

அதற்குள் நேத்ரா பிரசிடென்டிஸ் மகனைப் பிடித்துக் கொண்டு அதே வேகத்தில் பின்னுக்குப் போனான். பிரங்கிக்கருகில் கருப்பு முகத்திரை போட்டுக் கொண்டிருந்த தலைவாரியைப் போன்ற ஆன் கூடாரத்திற்குப் பின்பக்க மாய் போய்க் கொண்டிருந்தது தென்பட்டது.

நேத்ரா அவனுக்குப் பின்னால் ஓடினான். ஆனால் பக்கத்தில் சிறுவன இருந்ததால் அவனால் வேகமாய் ஓட முடியவில்லை.

தொலைவில் தீயணைக்கும் இஞ்சின் வந்து கொண் டிருந்த ஓசை கேட்டது.

ஜனங்கள் கத்தியும் கூச்சலிட்டுக் கொண்டும் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். தீயைப் பார்த்துவிட்டுக் கூண்டுக் குளிரூந்த மிருகங்கள் பூமியே கிடுகிடுக்கும்படி கத்திக் கொண்டிருந்தன.

நேத்ரா துப்பாக்கியை எடுத்தான்.

முகத்திலிருந்த திரையை விலக்கி விட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்த ஆள் திரும்பினான்.

அவன்—ஏஜென்ட் கியூ!

நேத்ரா துப்பாக்கியைக் குறி பார்த்துச் சுட்டான். ஆனால் கியூ அதையும்விட வேகமாய் கூண்டின் கதவைத் திறந்து விட்டான். தீயின் நிறத்திற்கு பயந்த புலி வேகமாய் வெளியே பாய்ந்தது. அந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கியூ கூடாரத்திற்குப் பின்பக்கமாய் ஓடினான். அதற்குள் தீயின் குட்டிற்கு யானைகளை சுட்டுத்தறிவைத்

தாண்டி வெளியே வந்தன. பிரசிடென்டின் மகன் அவற்றிற்
இடையே சிக்கிக் கீழே விழுந்து விட்டான்.

நேத்ரா விட்டுவிடவில்லை. எப்படியாவது க்யூவைப்
பிடித்துவிட வேண்டும் என்ற உறுதியோடு, பாய்ந்து வந்து
கொண்டிருந்த மிருகங்களை விலக்கிக்கொண்டு முன்னுக்கு
ஓடினான். கூடாரத்திற்கு அந்தப் பக்கமாய் வரிசையாய்
இரும்புக் கம்பத்தில் குதிரைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. க்யூ
அதன் இணைப்பை அவிழ்த்துவிட்டு விடவே குதிரைகள்
வேகமாய் ஜனங்களை நோக்கி ஓடிவரத் தொடங்கின.
அவை ஜனங்களிடம் பாய்ச் சேர்ந்துவிட்டால் துவம்சம்
ஏற்பட்டுவிடும்.

22

நேத்ரா தயங்காமல் காற்றில் துப்பாக்கியைச் சுட்டான்.
தன் துப்பாக்கியில் இருந்தவை ஆறே குண்டுகள்தான் என்றும்
க்யூவை வேட்டையாடுவதற்கு அவை இன்றியமையாதவை
என்றும் அவனுக்குத் தெரியும்.

ஆனால்.....ஒரு வெளிநாட்டு உளவாளியைவிட தம்
நாட்டு மக்களின் சேமம் முக்கியம்.

அவன் மேலும் இரண்டு முறை சுட்டான்.

அந்த சப்தத்திற்குக் குதிரைகள் அதே வேகத்தில் திரும்
பின. ஒரே நேர்க்கோட்டில் முனை திரும்பி வேறு பக்கமாய்
போய்விட்டன. பிரசிடென்டின் மகனின் கால் கூடாரத்
தோடு கட்டியிருந்த கயிற்றிற்கிடையே சிக்கிக்கொண்டு
விட்டது. கூட்டை விட்டு வெளியே வந்த புனி அவனைச்
சுற்றி சுற்றி வந்தது. மனிதர்களுக்கிடையே இருந்த
பொதிலும் அந்தத் தீயும், அச் சூழ்நிலையும் அதைப் பைத்
தியம் பிடிப்பது போலச் செய்து கொண்டிருந்தன, காதுகள்

பிணந்து போகும்படியாய் கத்திக் கொண்டிருந்தது. சிறுவன் பயந்துபோய் ஒலமிட்டுக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் ஜனங்களின் கூக்குரலில் அது கேட்கவில்லை.

நேத்ரா இதைக் கவனித்தான். ஆனால் அவன் கொஞ்சம் இந்தப் பக்கமாய் வந்துவிட்டாலும் போதும் அந்தப் பக்கமாய் ஓடிவந்து கொண்டிருந்த யானைகள் ஜனங்கள் இருந்த பக்கமாய் வந்துவிடும்.

நீ சிறுவனை நோக்கி வந்துக் கொண்டிருந்தது.

அதே சமயத்தில் நேத்ராவின் பார்வை வாட்டரி டேங்கின் மேல் பட்டது. பதினைந்தடி உயரமுள்ள தூணின் மேல் டிரம்மைக் கட்டி தற்காலிகமாய் பார்வையாளருக்காக தண்ணீர் வசதி பண்ணியிருந்தார்கள். நேத்ரா தயங்காமல் அதைச் சுட்டான்.

பம்ப்பிலிருந்து வெளிவந்தாற் போல தண்ணீர் பீறிட்டது. எதிர்பாராத இச் சூழ்நிலைக்குப் புனி பின்வாங்கியது. நீயின் நீவிரம் குளிரிந்தது.

சரியாய் அதே சமயத்தில் க்யூ கூடாரத்திற்குப் பின் புறமாய் வந்து காளை நோக்கி ஓடினான். நேத்ரா குறி பாரித்துச் சுட்டான் ஆனால் அதற்குள் துப்பாக்கியில் குண்டுகள் தீர்ந்து விட்டன. க்யூ காரில் ஏறி வேகமாய்ப் போய்விட்டான். பின்னாலிருந்து சிரிப்புச் சப்தம் கேட்டது. சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தான் நேத்ரா.

மார்த்தாண்டம் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“இப்பப் புரிஞ்சுடுத்து...நீ வேதகிரி இல்லை என்றும் இந்திய சேக்ரெட் ஏஜென்ட் நேத்ரா என்றும்.”

தொலைவில் நெருப்பனைக்கும் இஞ்ஜின் தீயை அணைத்துக் கொண்டிருந்தது. மிருகங்களை சரிக்கஸ் கூட்கள் திரும்பவும் பழைய இடத்தில் கொண்டுபோய் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“கங்கிராட்ஸ்... பிரசிடென்டின் மகனைக் காப்பாற்றி
யதற்கு. ஆனால் ஆபத்து அத்துடன் நீங்கி விட்டதென்று
நினைத்து சந்தோஷப்படாதே. ஒவ்வொரு நிமிஷமும் அது
உன்னைத் துரத்திக்கொண்டே வரும்.”

“உனக்கு இண்டர்போல் ஏஜென்ட் சங்கதி அவ்வளவு
வாய்த் தெரியாது போலிக்கு மாரீத்தாண்டம்! ஆபத்து
இல்லாவிட்டால்தான் அவங்களுக்கு வருத்தம்.”

“அப்படியா? அப்படின்னால் வாமனமூர்த்தியை எப்
படியும் கொல்லப் போகிறோம். காப்பாற்றுகிற முயற்சியில்
திரும்பவும் இன்னொரு தடவை சிக்கிக்கொள்.”

“பாவம்... அவரை எதுக்குக் கொல்லணும்? உங்களுக்கு
அவ்வளவு உதவிபண்ணிய அவரை எதுக்குக் கொல்லணும்?”

“உதவியா?”

“வெளிநாட்டிலிருந்து அமிலங்களை வரவழைக்கிற
உன் ஃபைலில் அவர் இன்று காலையில் தான் கையெழுத்
திட்டார். அந்த விஷயம் தெரியாமல் நீ அவரைக் கொல்ல
முயன்றாய்.”

மாரீத்தாண்டம் வியப்போடு “நான் நம்பலை” என்
றார்.

“நீ நம்பமுடியாத விஷயங்கள் வெகு சீக்கிரத்திலேயே
நிறைய நடக்கப் போகின்றன மாரீத்தாண்டம். அவற்றை
நீ கண்ணாரக் காணப்போகிறாய்.”

“ரொம்ப மனக்கோட்டை கட்டுகிறவன் போலிக்கு
நீ. எதை நிரூபிக்க முடியும் உன்னால். உன்னைக் கொல்லுவ
தற்கு நான் பிரசிடென்டைப் பயன்படுத்தினேன். நிஜத்தான்
உங்க ஆளுங்களால் நிரூபிக்க முடியுமா? இந்த நாட்டை
எதிரி நாட்டின் ஆதினத்திற்குள் கொண்டு போகப் போ
கிறேன். நிஜத்தான். நிரூபிக்க முடியுமா உன்னால்?

நேத்ரா துப்பாக்கியோடு அவரை நெருங்கினான். அவன் முகத்தோற்றத்தைப் பாரித்துவிட்டு மாரித்தாண்டம் பின்னுக்குப் போனார் பின்னால் மிருகங்களின் கண்டுகள் இருந்தன. நேத்ரா சட்டென்று கதவைத் தூக்கி அவரை உன்னே தள்ளினான்.

“நான் உன்னைக் கொல்லதற்காக உன்னை தள்ளினேன். நிஜந்தான். நிரூபிக்க முடியுமா உன்னால்? உன்னை என் துப்பாக்கிக்குண்டால் துளைக்க விரும்பினேன். நிஜந்தான். நிரூபிக்க முடியுமா உன்னால்? இப்பொழுது உன் உடம்பிலுள்ள தசைகளைபெல்லாம் அந்தப் புலி நின்று விட்டால் அதற்குக் காரணம் நான்தான். நிரூபிக்க முடியுமா? விஷயம் லாங் வைல்ப் இன் ஹெவன் மாரித்தாண்டம்...குட்பை...” என்று அங்கிருந்து போய் விட்டான்.

மாரித்தாண்டம் திரும்பிப் பாரித்தார்.

கண்டிற்றுகள் ஒரு மூலையில் உட்காரித்து கொண்டிருந்த புலி உன்னே வந்த வேற்றுப் பிராணியைப் பாரித்து விட்டு எழுந்து வந்தது.

கத்திகூடத் துணிச்சலில்லாமல் சிணையாய்ப் பாரித்துக் கொண்டிருந்தார் அவர்.

முகத்திலிருந்த வியர்வை ஆறாய்க் கொட்டிற்று.

பிரிசிடென்டின் மகனை அழைத்துக்கொண்டு நேத்ரா காரை நோக்கி வந்தான். அவனைக் காரில் ஏற்றி விட்டுத் தானும் ஏறிக்கொண்டான். காரைக் கிளப்பிக்கொண்டு நகரத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

புலி ஓரடி முன்னோக்கி வைத்தது.

இந்திய அரசாங்கத்தையும், அமெரிக்கக் கோரிட்டுகளை பூம்கூட எதிர்த்து நிற்கவல்ல அந்தத் தொழில் மேதை—ராஷியாவர்களைப் போலில்லாமல், கையாட்களின் உதவி,

யின்றி, தானே கயமாய் எதிரிகளின் உயிரை எடுக்கும் அந்த பசுத்தோல் போர்த்திய புனி—எதிரே இருந்த நிஜப்புவியைப் பார்த்துக் கத்துவதற்குக் கடைசி முயற்சி பண்ணினார்.

தொலைவில் தீயணைக்கும் எஞ்சினின் ஓசை கேட்டது.

நீரின் சப்தத்திற்கு முன்னால் மனிதனின் சப்தம் காதில் விழுவது கஷ்டம்.

*

*

*

“போயிட்டு வரேன் தொரை” என்றான் பிரசிடென்ட் மகனோடு வந்து வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு.

நேத்ரா தலையாட்டினான். அவன் நேத்ராவிடம் வந்தான். கண்கள் கசிந்திருந்தன.

“நான் உன்னைக் கொல்ல எண்ணினேன் தொரை. நீ என்னையும் என மகனையும் காப்பாற்றிட்டாய்” என்ற அவன் தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது.

“இதில் நான் பண்ணியது என்ன இருக்கு” என்று சொல்ல வந்தான் நேத்ரா. அதற்குள் பாரிவதியம்மாவின் அழுகரல் கேட்டது. எல்லோரும் பதறிப்போய் உள்களை ஒடினார்கள்.

உள்ளே கணபதி மனைவியிடம், “அவக்க கயமாய் புறப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது இதென்ன அழுகை?” என்று கண்டித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பிரசிடென்ட் அவரைப் பதற்றத்தோடு பாரித்த— “என்ன ஆச்சங்க?” என்று கேட்டான்.

“என் மனைவிக்கு இதெல்லாம் பழக்கப்பட்டதுதான். எனக்கு இதில் நாற்பதாண்டு அனுபவம் இருக்கு, பதறத் தேவையில்லை” என்று மனைவியை நோக்கித் திரும்பி “என்ன ஆச்ச?” என்று கேட்டார்.

“அந்த பிரங்கி மட்டும் நிஜமாகவே வெடித்திருந்தால் என்னவாகிப் போயிருப்பீங்க” என்று விக்கத் தொடங்கினான்.

“ரெண்டு பேருமாய்ச் செத்திருப்போம்” என்றார் அனுப்படைந்து.

“நீங்கள் கொஞ்சம் இடது பக்கமாய் தொலைவில் உட்கார்ந்திருந்தீங்க. அந்தப் பக்கமாய் வெடித்திருந்தால்...?”

“விதவைபாகிப் போயிருப்பாய்” வெறுப்போடு சொன்னார் இம்முறை.

“இன்றைக்கு ஆடி வெள்ளிக்கிழமை. அது நினைவுக்கு வரவே அழகை வந்துடுத்துங்க” என்று அவறினான்.

“எப்பொழுதோ நான்கு நாட்களுக்கு முன்னால் நடக்கதை நினைத்து இப்பொழுது அழகை எதற்கு?” என்று ஆவரி விடப்படைந்தார். கல்யாணி சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டான். நேத்ரா சொன்னான்—

“பாட்டி, உன்னைப்போன்றவங்களைத்தான் இங்கிலீஷில் டி. டி. (D.T.) என்பாங்க. ‘டெளட்டிங் டாம்’ என்று... ஒவ்வொன்றையும் அந்த மாதிரி யோசித்துப் பாரித்துட்டு, எப்பப் பாரித்தாலும் கவலைப்பட்டுண்டே இருக்காதீங்க. அது ஆரோக்கியத்துக்கு அவ்வளவு நல்ல நிலை.”

அவன் சொன்னது உண்மைதான் என்று பட்டது கல்யாணிகு.

பிறவிக் குருடான அவளால் உலகத்தைப் பாரிக்க முடியவில்லை. ஆனால் மனத்தத்துவத்தைப் பார்க்க முடிந்தது. சிலரி எப்பொழுதும் ஏதாவது நடக்கப் போகிற தென்றோ, ஆபத்து ஏற்படப்போகிறது என்றோ பயந்து கொண்டிருப்பார்கள். ஸ்டேஷனுக்குப் போய்ச் சேரும்

வரையிலும் ரயில் போய் விட்டிருக்குமோ என்னவோ என்ற பயம். இறங்கியதும் ரிக்ஷா கிடைக்காதோ என்னவோ என்ற பயம்... இது போன்றவை. தாமும் சுகப்படமாட்டார்கள். பிறரையும் சுகப்படுத்த மாட்டார்கள்.

நேத்ராகூட அதைப்பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். உண்மையில் இந்தப் பாட்டியோடு தாத்தா நாற்பதாண்டுக் காலம் குடும்பம் நடத்தியிருக்கிறார் என்றால் ஹெட்ஸ் ஆப் டு ஹிம்! மிகச் சிறிய பிரச்சனையைப்போலத் தோன்றும் இது. ஆனால் தினம் தினம் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டி வரும்போதுதான் பிரச்சனையின் ஆழம் தெரியவரும்.

ஒரு குளிரி காலத்து இரவில், நல்ல ரொமாண்டிக் மூடிக் இருக்கும் போது... "உடம்போடு உடம்பை அணைத்துக் கொண்டாலும் குறைய மாட்டேய்கறது இல்லையா எலும்பை வாட்டுகிற இந்தக் குளிரி?" என்கிற போது அந்த இல்லாவி—"ஐயோ, இந்தக் குளிருக்குப் பால் தோயுமோ தோயாதோ தெரியலையே, நாளைக்கு மோருக்கு என்ன பண்ணதுங்க?" என்று திருப்பிக் கேட்டால்—அது போதாதா வாழ்க்கை மீது விரகிதி பெருகுவதற்கு...

நேத்ரா யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது பிரசிடென்ட் அவனிடம் வந்து—"போய்ட்டு வரேன்" என்றான்.

"சரி"

"எங்க ஊருக்கு எப்ப வரீனிக?"

"எனக்கு ஓரிரு மாதங்கள் வேலையிருக்கு. அது முடிந்ததும் வரேன்."

"கண்டிப்பாய் வரணும்."

"கண்டிப்பாய்."

உ.—14

அவரிகள் போய்விட்டார்கள். நேத்ரா அவரிகள் போன நிசையையே பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான். எந்தெந்த சம்பவங்களுக்குத் தொடர்பு இருக்கும் என்று வாராணசுமே சொல்ல முடியாது.

அவன் வேதிகி உருவத்தோடு அவரிகள் வீட்டில் வேலை பண்ணியது அந்தத் தந்தை, மகன் இருவரையுமே மரணத்தின் கடைவாயிலுக்குக் கொண்டு சென்றுவிட்டது.

ஒருக்கால் இதைத்தான் 'வேனை' என்கிறார் கனோ?...

கணபதி கேட்டார்—“யாருடைய கேச? இன்னும் இரண்டு மாதம் வேலை இருக்குன்னாயே?”

“மார்த்தாண்டத்தின் வேலையாய்ச் சமுத்திர பிரயாணம் பண்ணவேண்டியிருக்கும் தாத்தா.”

திரும்பவும் பெருத்த குரலில் அழுகை சப்தம் கேட்டது. “என்ன ஆச்சு பாட்டி?” என்று கேட்டான் கல்யாணி பதறிப்போய்.

நேத்ரா பதில் சொன்னான். “இந்த சமுத்திரப் பிரயாணமும் நிமிங்கல வேட்டையும் எதுக்கு? ஏதாவது ஆயிட்டால்? என்று அழுது கொண்டிருக்காங்க போலிருக்கு. இல்லைவா?”

அவன் தலையாட்டினான்

என்ன பண்ணுவதென்று அங்கிருந்த யாருக்குமே தெரியவில்லை. அவன் கணவர கோபமாய் —“நிஜமாய் நீ நினைக்கிறதே நடந்து நான் இந்த உலகத்திலிருந்து போய்ச் சேர்ந்த பிறகு கூட உன்னை விட்டு இந்த அழுகை போகாதே!” என்றார்.

“ஐயோ...ததாஸ்து தேவதைநக இருக்கப்போறாங்க. ஆடி வெள்ளிக் கிழமையும் அதுவுமாய் எந்த ததாஸ்து

தேவதை - லங்க வாயால் இதைச் சொல்லித்தோ தெரியுமையே... ஐயோ!"

அவர் தலையில் கையை வைத்துக்கொண்டுவிட்டார். "ஒரு பக்கத்தில் பயம் பயம்னு அழுகிறாய். இன்னொரு பக்கத்தில் அந்தப் பயம் நிஜமாயிடக்கூடாதேன்னு அழுகிறாய். உன்னாநு மாரடிக்க முடியலை என்னால்" என்றார்.

சரியாய் அதே சமயத்தில் பிரதிமா அங்கே வந்தான். "மாரித்தாண்டத்தை இன்றைக்கு ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து டிஸ்சார்ஜ் பண்ணாங்க" என்றான்.

தேத்ரா தலையாட்டிவிட்டு— "நான் கேட்ட ட்ரான்ஸ் மிட்டரைத் தயாராய் வைத்திருக்கீங்களா?" என்று கேட்டான்.

அவள் அவை அவனிடம் கொடுத்தாள். சிறிய நாலணா சைசில் இருந்தது அது. மிக சக்தி வாய்ந்த ட்ரான்ஸ் மிட்டர்.

*

*

*

நகரத்திலேயே மிகப் பெரிய ஆஸ்பத்திரியின் கட்டிடத்தில் படுத்துக்கொண்டிருந்தார் அவர். சுற்றிலும் பத்திரிகை நிருபர்கள்...

"மிஸ்டர் மாரித்தாண்டம்... நீங்கள் பன்னிய சாகசத் திறகுப் பாராட்டுகிகள்."

"உங்களுக்கு ஏற்பட்ட காயங்கள் மிக ஆபத்தானவை என்றும், நீங்கள் செய்த நல்ல காரியத்தான் உங்களைக் காப்பாற்றியிருக்கிறது என்றும் நாங்கள் நினைக்கிறோம். இதைப்பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?"

"இந்த நிகழ்ச்சி உங்களுக்கு எந்த மாதிரி உணர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தது?"

பத்திரிகை நிருபர்கள் ஆஸ்பத்திரி படுக்கையைச் சூழ்ந்துகொண்டு கேள்விமாரி பொழிந்தார்கள். மார்த் தாண்டத்தின் வலது கால் மேலே தூக்கி நிறுத்தப்பட்டிருந் தது. கையில் பேண்டேஜ் இருந்தது.

நிருபர்களின் கேமிராக்கள் பளிச்சிட்டன. எல்லோரும் கேள்வி அம்புகளைத் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இரவு எட்டு மணிக்கு சர்க்கஸ் கூடாரம் எரிந்த விஷய மும், குண்டு வெடித்த விஷயமும் பத்திரிகை நிருபர்களுக்குத் தெரிந்தது. உயிர் இழப்பு எதுவும் ஏற்படாததால் அது பெரிய விஷயமாய்த் தென்படவில்லை. சிறிய எழுத்தில் பிரபல செய்தியாய் வெளிவந்திருந்தது. அவ்வளவுதான்!

ஆனாலும் சுமாரி ஒன்பதரை மணிவாக்கில் மார்த் தாண்டத்தின் சেকரட்டரி என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒரு ஆள் இந்தச் செய்தியைப் பரப்பினான். இந்த சেকரட்டரி என்பவன் யாரி என்று மார்த்தாண்டத்துக்குத் தலையைப் பிய்த்துக் கொண்டாலும் தெரியவில்லை. ஆனாலும் செய்தி நல்லதாயிருந்ததால் அவர் அதைப்பற்றி அவ்வள வாய்ப் பொருட்படுத்தவில்லை.

‘ஒரு சிறுவன் தவறுதலாய் கூடாரத்திற்குப் பின்பக்க மாய் வந்து அந்த அல்லோலகல்லோலத்தில் புனிகளுக்கு டைடபே சிக்கிக்கொண்டு விட்டான். சமயத்தில் அந்தப் பக்கமாய் ஓடிய மார்த்தாண்டம் உயிரையும் பொருட் படுத்தாமல் அச்சிறுவனைக் காப்பாற்றினார். அந்த முயற்சியில் அவருக்குக் காயங்கள் ஏற்பட்டன.’

அச்செய்தி வெளிவந்ததுமே பத்திரிகைகள் சுறுசுறுப் பாவிவிட்டன. மார்த்தாண்டத்தைப் போன்ற பிரபலமான ஒருவர் சம்பந்தப்பட்ட எந்தச் செய்தியுமே பத்திரிகைகளுக்குப் பிரபலமான செய்திதான். அதுவும் புனியை எதிர்ப்பது!

நிருபர்கள் ஆஸ்பத்திரிக்குப் பைடபெடுத்து விட்டார் கள். அப்பொழுது அவர் இன்னும் அதிர்ச்சியிலிருந்து

முற்றிலுமாய் நீங்களில்லை. ஆனால், டாக்டர்கள் அனுமதி தரவில்லை. இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு வரச் சொன்னார்கள். செய்தி அதுவரையிலும் நிற்காது.

அதற்கு மறுநாள் பத்திரிகையில் இச்செய்தி பெரிய தலைப்புகளில் வெளிவந்துவிட்டது. அதன் பலத்தால் இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு இந்த 'இன்டர்வ்யூ'. ஆனால் அவர் இந்த இன்டர்வ்யூவைத் தர விரும்பவில்லை. கருக்க மாய் பதில் சொன்னார்.

டாக்டர்கள் நிரூபணை அனுப்பி வைத்துவிட்டார்கள். நெருங்கிய உரவிசரிசனையும் மனங்களையும் மட்டுமே இருக்கும்படி சொன்னார்கள். அவர்கள்கூட பாராட்டுக் களைத் தெரிவித்துவிட்டுப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

23

மார்த்தாண்டம் கண்கலன முடிக்கொண்டிருந்தார். இந்த காயங்கள் ஆறுவதற்கு எப்படியும் ஒரு மாத காலம் ஆகலாம். அவர் மனம் ஆத்திரத்தால் கொதித்தெழுந்தது. கைக்குப் போடப்பட்டிருந்த பேண்டேஜைப் பாரித்துக் கொண்டார். டாக்டர் அதிக அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு கட்டியிருந்தார் அதை.

நகரத்திலேயே மிகப் பெரிய ஆஸ்பத்திரி அது. தன் பணம் டாக்டரை அதிக 'அக்கறை' எடுத்துக்கொண்ட வைத்திருந்தது என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால், அவற்றிற்கு மறுபக்கத்தில் நேத்ரா இருந்து வந்தான் என்றும், பணத்தைவிட அதிகாரமும் (முகியமாய் சி. பி. ஐக்கு இருந்த அதிகாரம்) அதிகாரத்தைவிடக்கெட்டிக்காரத் தனமும் உயர்ந்தவை என்றும் அவர் ஊதித்திருக்கவில்லை.

அன்று அவருக்கு டாக்டர் சிகிச்சை அளித்துக் கொண்டிருந்தபொழுது நேத்ரா பக்கத்திலேயேதான் இருந்தான்.

அவருக்கு இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் நினைவு திரும்ப விடுதிதபோது தனக்கு வேண்டிய காரியத்தை நேத்ரா டாக்டர் உதவியோடு முடித்துக்கொண்டான்.

மாரித்தாண்டத்தின் கைக்கட்டில் அவருக்குத் தெரியாமலேயே பேண்டேஜுடன் கூட ஒரு புதிய பொருள் அவர் உடம்புடன் பொருத்தப்பட்டது.

அவருக்கு அந்த விஷயம் தெரிய வழியில்லை.

அவர் அவ்வாறு கண்களை முடிக்கொண்டிருந்த பொழுது கைமேல் ஒரு கை படித்தது. கண்களைத் திறந்து பாரித்தார். எதிரே நேத்ரா நின்றுகொண்டிருந்தான். "நீயா?" —கேட்பமாய்க் கேட்டார்.

"சர்க்கனில் சிறுவனைக் காப்பாற்றியது நீதான் என்ற செய்தியைப் பத்திரிகைக் காரிகளுக்குச் சொன்னது நான்தான்" என்றான் நேத்ரா.

"என் செக்ரட்டரி? அவ்வளவு சொன்னார்?"

"ஆமாம், உன் செக்ரட்டரியாய் நான்தான் சொன்னேன்."

"எதுக்கு?"

"பாராட்டு என்பது எத்தனை சக்தி வாய்ந்தது என்று தெரிந்ததாவது நீ மாறுவாய்னு நான் நினைக்கிறேன். நீ பண்ணாத போதிலும், குறைத்தது நீ பண்ணினாய் என்ற செய்தியாவது எவ்வளவு பேரிடமிருந்தது உனக்குப் பாராட்டுக் கணைக்கொண்டுவந்து குவிக்கிறதுன்னு பாரி! உயததை விடப் பாராட்டுக்கன் உயர்ந்தது மாரித்தாண்டம்."

"துப்பாக்கியைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு கௌதம புத்தரைப்போல நடந்துக்கத் தொடங்கிட்டாய்னு சொல்லு" —ஒன்னமாய்ச் சொன்னார் மாரித்தாண்டம்.

"துப்பாக்கி மூலமாய் முயற்சி பண்ண வேண்டி வந்தாக் உயதத்தோடு கூட உன்னையும் இளப்ப வேண்டியிருக்கும்

மாரித்தாண்டம். விஷயம் அவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்தால் அதிலிருந்து எப்படியும் தப்பிக்க முடியாது. ஆனால் சட்டத்தின் எல்லைக்குள் உன்னை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் என் எண்ணம். உன் மூலமாய் ஏஜென்ட் கியூனின் விவராரங்களைக் கண்டுபிடிக்கணும். உன் மேலிருக்கிற சேக்களையல்லாம் வாயஸ் வாங்கிக்கொண்டு விடுகிறோம். ஏஜென்ட் கியூ இந்தியாவுக்கு எந்த உத்தேசத்துடன் வந்திருக்கிறான்னு சொல்லிடு."'

மாரித்தாண்டம் சிரித்துவிட்டு, "என் கால்களுக்கு பேரம் பேச வந்திருக்கிறாயா?" என்றார்.

"இல்லை. கடைசி யுத்தத்திற்கு இறந்த தூது வந்திருக்கிறேன். முற்றிலுமாய் நாசாடைவதற்குள்ளாகவே ஒரு நல்ல முடிவை எடுத்துக்கொள்ளி நீ பெரிய விவாபார நிரவாகி. சரியான சமயத்தில் எடுத்துக்கொண்ட முடிவைக் காட்டிலும் சரியானது வெறில்லை. உன்னை நீ காப்பாற்றிக் கொள்வதன் மூலமாய் ஜனங்களைக் காப்பாற்றுவது என்ற விஷயத்திற்குக் கடைசி சான்ற தருகிறேன், பி எ குட் மேன் மாரித்தாண்டம்!"'

மாரித்தாண்டம் சிரித்தார். "மனிதனால் உயதவத்திற்கு எவ்வளவு அழுத்தமாய் கொட்டித் கொடுக்க முடியுமோ அவ்வளவு நன்றாய்த் தன்பக்கமாய் நியாயத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும் முடியும் நேதரா! அரசாங்கத்திற்கு உதவுவதற்காக நீ வைசென்ஸ்ட் கொலைகளைப் பண்ணுகிறாய். என் அந்தஸ்துக்காகவும் பணத்திற்காகவும் நான் கொலைகள் பண்ணுகிறேன். மிஸ்டர் நேதரா.. இந்த ஜனங்களைப் போன்ற அப்பாவிங்களை யாரும் இல்லை. கடைசி வெற்றி தரிமத்திற்குத்தான் என்று இவங்க நம்பிட்டிருக்காங்க. வரப்போகும் அந்த வெற்றியை ஆர்வத்தோடு எதிர்பாரித்துக் காத்துட்டிருப்பாங்க. அது எப்போதுமே கைக்கெட்டாத தூரத்தில் ஆசையாய்த் தென்பட்டுக் கொண்டேயிருக்குமே தவிர, நிரந்தரமான வெற்றி மட்டும் எப்போதும் நீயவைக்குத்தான்! இந்தத் நீயவை என்பது பொதுவான

சொகி. அரசியலிலிருந்து வியாபாரம் உரைக்கும் எல்லாத் துறைகளிலும் அது கவந்தே இருக்கும். எப்பொழுதோ இறுதியில் வரும் கடைசி வெற்றி எனக்கு வேண்டாம், அதர்மமாயிருந்தாலும் சரி, நிரந்தரமான வெற்றிதான் வேண்டும்."

நேத்ரா அவனைக் கூர்ந்து பார்த்தான். "ரொம்ப சரியாய்ச் சொன்னாய்."

"என் தத்துவத்தைப் புரிந்துகிட்டதற்கு நன்றி."

நேத்ரா நிதானமாய்—"நீ சரியாய்ச் சொன்னாய் என்றது உன் தத்துவத்தைப் பற்றி இல்லை. முதலில் சொன்ன மனச்சாட்சி வஞ்சிப்பது பற்றி" என்றான்.

மாரித்தாண்டத்தின் முகம் தொய்ந்து விட்டது.

நேத்ரா எழுந்தான்—"பாராட்டுக்களால் உன் மனம் மாறிவிடும்னு நினைத்தது என் தப்பு. சம்மட்டியால் அடித்தாலேயொழிய அது மாறாது. சீக்கிரத்திலேயே உனக்கு அதைப் போன்ற அதிர்ச்சி வைத்தியம் தரப் போகிறேன். பார்த்துக்கொண்டிரு."

"அதைவிட பெரிய அதிர்ச்சி உனக்கும் உன் நாட்டு மக்களுக்கும் ஏற்படப் போகிறது. பார்த்துட்டிரு. அந்த முயற்சிக்கு முதல் படியாய் வெளிநாட்டிலிருந்து வரப் போகிற அமிலமே உதாரணம். நீங்கள் எல்லோருமாய் சேர்ந்தும் கூட அந்த அமில இறக்குமதியைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லையே!" சிரித்தார்.

நேத்ராவும் சிரித்துவிட்டு, "உனக்கு நேரப்போகிற அதிர்ச்சி அந்த அமிலத்திலேயே கூட இருக்கலாம் அல்லவா?" என்று ஓரடி முன்னுக்கு வந்து—"உனக்கு எப்ப வேண்டுமானாலும் என்னால் அதிர்ச்சி கொடுக்க முடியும் மாரித்தாண்டம்! உன்னோடு இவ்வளவு தூரமாவது பேசுகிறேன் என்றால் அதற்குக் காரணம் எனக்கும் 'க்யூ'வுக்கும் இடையே நீ ஒரு விங்கி ஆனதால்தான்!"

“அனாவசியப் பேச்சால் நேரத்தை சிணுக்கப் பிடிக்க வில்லை எனக்கு. பார்த்துடுவோம், யாரை யார் முதலில் என்ன பன்றாங்கன்னு! இன்றைக்கு என் தினசரி நிகழ்ச்சியைச் சொல்றேன், கேளு. நான் இன்னும் அரை மணிக்கெல்லாம் என் ஃபேக்டரிக்குப் போகப் போகிறேன், கால் கூட்டை எடுத்ததுமே. அதற்கப்புறம் தொழில் மேதைகளின் மீட்டிங் இருக்கு. சாயந்திரம் ஹோம் செக்ரட்டரியோடு மீட்டிங். ராத்திரி கவர்னரின் கூட்டத்தில் மேடையில் முக்கியமான விருந்தாளி. இத்தனைக்கும் நடுவில் நான் எந்த நிகழ்ச்சியில் இருக்கும்போது அதிரச்சி தரணும்னு யோசித்துக்கொள்.”

“சரி...நானும் என் இன்றைய நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்றேன் கேளு. இப்போது மீட்டிங்குப் போனதுமே சாப்பிடுவேன். மூன்று மணிக்கு உன் சின்ன மகளோடு சினிமாவுக்குப் போவேன். ஆறு மணிக்கு உன் பெரிய மகனைச் சந்தித்து மரிஜுவானா பார்ட்டி தரப் போகிறேன். தர்ட்டிகிரியைப் பயன்படுத்தாமலேயே ரகசியங்களைக் கக்க வைக்கிறேன். எட்டுமணிக்கு அரெஸ்ட் வாரண்ட்டுடன் உன்னிடம் வரப்போகிறேன். என் நிகழ்ச்சி எப்படி இருக்கு? ”

நேத்ரா அங்கிருந்து வெளியே வந்துவிட்டாள்.

மாரித்தாண்டத்தின் முகம் ரத்தம் கண்டிவிட்டாற் போல வெளுத்துவிட்டது.

கவர்ணரேகாவை நேத்ரா பிடித்துக் கொள்வதற்குள் வாகவே இந்த விஷயத்தை ஏஜெண்ட் க்யூவுக்கு எப்படித் தெரியப்படுத்துவது என்று யோசித்தார். குழம்பத் தொடங்கினார்.

நேத்ராவுக்கு வேண்டியதும் அதுதான்.

செய்யப் போகிறேன் என்ற காரியத்தைச் செய்யாவிட்டாலும், செய்வதுபோலவே நாடகத்தை உருவாக்கச் சொல்லி, எதிரியை மனத்தளவில் தளர்த்து போகும்படி

பண்ணுவது ஒரு கலை...புத்தத்தில் எல்லாவற்றையும்விட மிக நன்றாய் பயன்படக் கூடிய ஆயுதம்—எதிரியின் பயம்!

இண்டரிபோல் ஏஜெண்டுகளுக்கு அதைத்தான் முதல் பாடமாய்க் கற்றுத் தருவார்கள்.

‘உடனுக்குடன் எதிரியைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்காக எதிர்பாராத புதிய முறைகளைப் பற்றி யோசி’ - என்பது இரண்டாவது பாடம்! அந்தப் பாடத்தின் ஒரு பாகமாகத்தான் மார்த்தாண்டத்தின் கையில் பேண்டேஜ் கட்டும்பொழுது அதில் டாக்டரைக்கொண்டு சீக்ரெட் ட்ராண்ஸ்பிட்டர் ஒன்றை வைக்கச் சொல்லியிருந்தான் நேத்ரா. மார்த்தாண்டம் இருக்குமிடத்தையும், எங்கெங்கு யோசிறான் எவ்வளவு தூலியமாகச் சொல்லும் அது.

*

*

*

மிகச் சிறிய சந்து அது. இருட்டாய் இருந்தது. ஆண் களே கூட அந்தச் சந்தில் தனியாய்ப் போவதற்கு பயப்படுவார்கள். அப்படியிருக்கையில் அந்தப் பெண் விடுவிடென்று போய்க் கொண்டிருந்தாள். அவள் நடைபைக் கொண்டு அந்த வீதி அவளுக்குப் புதிதில்லை என்று புரிந்தது. அவன் தெருவில் ாரை நிறுத்தி வைத்துவிட்டு உள்ளே நடந்த போதிலும் ஒருவருமே அவளைப் பொருட்படுத்தவில்லை. நிக்கரிகள் அணிந்து கொண்டிருந்த சிறுவர்கள்கூட சர்வ சாதாரணமாய் ஒதுங்கிக் கொண்டார்கள்.

அந்தச் சந்தில் கழிவு நீர் ஒரு பக்கமாய் பள்ளத்தில் கூழிக் கொண்டிருந்தது.

சிறிய கடைக்கு முன்னால் நின்றாள் அவள்.

முன்பக்கத்தில் சிறிய பந்தல் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. இரண்டு பம்புகள் போடப்பட்டிருந்தன. அந்தக்கடை யில் தினந்தோறும் லட்சம் ரூபாய்களுக்கு விற்பனை நடந்து கொண்டிருந்தது என்றால் வாராறும் நம்ப முடியாது.

“ஹலோ” என்றான் அவன்.

உள்ளே கடை முதலாளி தகர்ந்த சப்தம்.

“3—டோஸ்” என்றான் அவன்.

உள்ளேயிருந்து வேசான வெளிச்சம் வந்து தெறித்தது. மிக நம்பிக்கையான வாடிக்கையாளர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் அங்கே விற்பனை நடைபெறாது. அவன் தன் முகம் கடைக்காரன் பண்ணில் படும் டியாய் அந்த வெளிச் சத்திற்கு முன்னால் வந்து நின்றுான். அப்பொழுதுதான் மெதுவாய் “கவரினரேகா” என்று கேட்டது.

குண்டு விழுந்தாற்போல அதிர்ந்து விட்டான் அவன்.

உள்ளேயிருந்து நேத்ரா வெளியே வந்தான்.

அவனைப் பார்த்துவிட்டு திடுக்கிட்ட அவன், “நீங்களா?” என்றான்.

“ஆமாம். நான்தான். ரொம்ப நாளைக்கப்புறம் சந்திக்கிறோம் இல்லையா? அன்றைக்குப் பாரீட்டியீர்... அதற்கப்புறமாய் இன்றைக்குத்தான்.”

“யாரி நீங்கள்?”

“நேத்ரா... சீக்ரெட் சரிவீர்”

அவள் பயந்துபோய் திரும்பிப் போகத்தொடங்கினாள். அவன் அவளைத் தொடரிந்தபடி,

“இந்தக் கடைக்காரனை இன்றைக்குத்தான் அரெஸ்ட் பண்ணினோம். போதைப்பொருட்களை விற்பது எவ்வளவு குற்றமோ, அவற்றைப் பயன்படுத்துவதுகூட அதே அளவுக்குக் குற்றந்தான் தெரியுமா?”

“வேணுமானால் என்னை அரெஸ்ட் பண்ணிக்குங்க”

“மனம் வைத்தால் அது பெரிய விஷயமில்லை. ஆனால் உன் மீதுள்ள கௌரவத்தால் அந்தக் காரியத்தை என்னால் பண்ண முடியலை.”

வேகமாய் போய்க் கொண்டிருந்த அவன் நின்று அவனைத் திரும்பிப் பார்த்து, “கௌரவமா?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம். உன் அறிவுக்கு யாராயிருந்தாலும் சரி, கொடுக்க வேண்டிய கௌரவம்.”

“தேவையில்லை. எனக்கு உங்களையும், உங்க ஜனங்களுக்கும் கண்டால் அருவகுப்பு” வெறுப்பை உமிழ்ந்தான்.

“ஏன்?”

அவன் பதில் பேசாமல் விடுவிடென்று காரை நோக்கிப் போனான். கோலியாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்களுக்குள் ஏதோ சச்சரவு வந்து விட்டது போலிருந்தது. ஒருவரை பொருவர் துரத்திக்கொண்டு ஓடினார்கள்.

“கவர்ணரேகா! ஒரே ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்லு. அங்கே தோட்டத்திலும், அப்பொழுது வள்ளியூரிலும் அவ்வளவு ரகசியமாய் பண்ணுகிற பரிசோதனைகள் எல்லாம் எதற்காக?”

அவன் ஏதோ சொல்லப் போனான். அதற்குள் அவன் நிறுத்தி வைத்திருந்த கார் நகர்ந்து அவளை நோக்கி வந்தது. அவற்றிற்குக் கருப்புக் கண்ணாடிகள் இருந்ததால் உள்ளே டிரைவர் சீட்டில் யார் இருந்தார்கள் என்று தெரிய வில்லை. கார் கிட்டே வந்ததுமே அவன் சட்டென்று அதில் ஏறி உட்காரித்து கொண்டான்.

அந்த திறந்த கதவு சத்தினிருந்து வினாடி நேரம், உள்ளே டிரைவர் சீட்டில் அமர்ந்திருந்த ஆன் தேத்ராவைப் பாரித்துச் சிரித்தான்.

அவன்—ஏஜென்ட் கபூ?

டயரைர் கடுவதற்காக நேத்ரா மின்னல் வேகத்தில் ஜெபியினிஞ்ந்து துப்பாக்கியை எடுத்தான். ட்ரீக்கரை அழுத்தப்பிபாண விரல்கள் கடைசி நிமிஷத்தில் நின்று விட்டன.

கோனியாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் தெருவிற்குக் குறுக்காய் ஒடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கார் முனை திரும்பி கண் மறைவாயிற்று.

அன்று மாலை யில் ஏஜென்ட் க்யூவிடமிருந்து மார்த்தாண்டத்துக்கு கோட் மொழியில் செய்தி வந்தது.

"நீ அனுப்பிய செய்தி கிடைத்தது. இன்டர்போல் கவரினரேகாவிடமிருந்து எந்தந்தத்திலாவது ரகசியக் களாச் சேகரித்துக்கொள்ளும் என்று எனக்குத் தெரியும். முகியமாய் நேத்ரா கனத்தில் இறங்கிவிட்டானானால் நாம் ஜாக்கிரதையாய் இருக்க வேண்டும். கவரினரேகா எந்தக் கடையில் மருந்து வாங்குகிறாள் என்பதைக்கூட அவன் தெரிந்துகொண்டு விட்டான். நம் திட்டம் கடைசிக் கட்டத்திற்கு வந்துவிட்டது. இன்றைக்குத்தான் அதைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கப் போகிறோம். அது நினைத்த பலனைத் தந்துவிட்டால் ப்ரூட்டோனீயம் வரவழைத்து உன் ஃபேக்டரியில் பெருத்த அளவில் உற்பத்தி பண்ண வேண்டும். ஒருக்கால் நாளையினிஞ்ந்து கவரினரேகாவின் தேவை நமக்குத் தீர்ந்து விடலாம். இன்டர்போலுக்கு சாட்சிகள் கிடைக்காமலிருக்க அவளை அப்புறப்படுத்தி விடுவது மிக இன்றியமையாதது. அந்தப் பொறுப்பை உன் விடம் ஒப்படைக்கிறேன். அவளை வீட்டில் கொல்ல வேண்டாம். நேத்ரா கண்களில் விளக்கெண்ணெய் விட்டுக் கொண்டு கவனித்துக் கொண்டேயிருப்பான். அதனாக் யாருடைய உதவியும் இல்லாமல் இக்காரியத்தை நீயே உய் மாய் பண்ணிவிடு-க்யூ."

—செய்தியைப் படித்துவிட்டு, காகிதத்தைக் கிழித்
தெறித்து விட்டார் மார்த்தாண்டம்.

24

மார்த்தாண்டத்தின் வீட்டிலிருந்து வெளியே போகும் போன்கால்களையும், அவனுக்கு வரும் போன் கால்களையும் 'ஆப்சர்வேஷனில்' (கண்காணிப்பில்) வைத்தான் நேத்ரா. தான் குடியிருந்த எதிர்த்த ஃபிளாட்டிற்கு கனெக்ஷன் பண்ணிக் கொண்டான்.

மார்த்தாண்டம் வீட்டில் போன் லைவரைக் கையில் எடுத்ததுமே இங்கே நேத்ராவின் ஃபிளாட்டில் டேப் லிக்கார்டர் தானாகவே சுற்றத் தொடங்கிற்று.

நேத்ரா பிரதிமாவை இந்தக் காரியத்திற்காகப் பயன் படுத்திக் கொண்டான். நிறைய ஆலோசனைகளைத் தந்தான். முகியமாய் மார்த்தாண்டத்துக்கு ஏஜென்ட் 'கபூ' விடமிருந்து வரும் போன்காலை எந்த விதமாய் ட்ராப் பண்ணவேண்டுமென்ற யோசனை!

"ஏஜென்ட் கபூ அத்தனை முட்டாள்தனமாய் மார்த் தாண்டத்தின் வீட்டிற்குப் போன் பண்ணிப் பேசுவானா எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை" என்றாள் பிரதிமா.

"நானும் நினைக்கலை. ஆனால் இருவருக்குமிடையே ஏதோ கோட் இருக்கும். ஒவ்வொரு முறையும் காகிதத்தில் எழுதி அனுப்புவது என்றால் முடியாத காரியமல்லவா? என்றாவது போனில் பிடிபடுவான். அதற்காகவே பொறுமை வாய்க் காத்திருக்கணும்."

"என்னவோ எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை."

நேத்ரா மிதித்தான்.

“ஏஜென்ட் க்யூலின் மீது அவனுடைய அரசாங்க அதிகாரிகளைவிட நமக்குத்தான் அதிகமாய் நம்பிக்கை இருக்கும் போலிருக்கே.”

“சமீபத்தில் ‘ஸ்பான்’ பத்திரிகையில் ஒரு கட்டுரை வெளிவந்ததே தெரியுமா? ‘மேன் வித் தி கோல்டன் கன்’ என்று! ஒரு இன்டர்போல் ஏஜென்ஸைப் பற்றி ரொம்ப பெரிதாய் எழுதியிருந்தாங்க. இன்டெலிஜென்ஸ் அவனுடைய துப்பாக்கியாம்! செக்ஸ் அவனுடைய குண்டுகளாம். பெயரைச் சொல்லவில்லையே தவிர அது நிச்சயமாய் ஏஜென்ட் க்யூவைப் பற்றித்தான். ஒருக்கால் சுவர்ண ரேகாவை அதுபோலத்தான் வலையில் வீழ்த்தியிருப்பான்.”

“செக்ளைப் பூதக் கண்ணாடியில் வைத்துக் காட்டுவது தமிழ்ப் பத்திரிகைகளுக்குத்தான் ஆதாரம்னு நினைச்சிட்டிருந்தேன். இங்கினிஷ் பத்திரிகைகளுக்குக்கூட அந்தப் பைத்தியம் உண்டு போலிருக்கே” என்றான் நேத்ரா.

“உனக்கு எல்லாமே வினையாட்டாய்த்தான் இருக்கு.”

“பின்னே இதென்னது பிரதிமா? இந்த உலகத்தில் இவ்வளவு பேருங்க தம்பதிங்க சுகமாய் சந்தோஷமாய் வாழ்ந்துட்டிருக்காங்களே, அவங்களுக்கெல்லாம் துப்பாக்கிகளும் குண்டுகளுந்தான் இருக்கா? சாதாரண புத்திசாலி யத்தைவிட அதிக அளவு புத்தி சாலியம் இருப்பது எப்பொழுதுமே லாபந்தான். ஆனால் அது கேவலம் செக்ஸில்தான் இருக்கணுமா?”

“சமையல் பண்ணுவதற்குக்கூட புத்திசாலித்தனம் வேண்டும். சிலருக்குக் காலையில் சமையல் பண்ணுவதற்கு ஒன்றரை மணி நேரம் பிடித்தால் வேறு சிலர் அரைமணி நேரத்தில் பண்ணி முடித்துவிடுவார்கள். எப்படி? டிபாஸ் ஸ்டவ்வுக்கு இரண்டு பரினர்கள் இருந்தால் எதன்மீது எந்த ஆர்டரில் எதைச் சமைக்க வேண்டும்? காய்கறிகளை

எப்பொழுது நறுக்கவேண்டும்? ஆரிசியை எப்பொழுது கழுவ வேண்டும்? என்ற சிறு விஷயங்களை பிளாஸ் போட்டுக் கொள்வதன் மூலம்!

இதெல்லாம் சிரிப்பை வரவழைக்கக்கூடிய விஷயமாய் தோன்றலாம். ஆனால் அரிசியைக் கொதிக்க வைத்து கஞ்சியை வடித்துச் சமைப்பதைவிட நீராவியில் வேகவைப்பதால் 65 சதவீதம் எரிபொருளை மிச்சப்படுத்துகிறது என்று சொன்னால் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற தரீர்வில் ஏற்படுகிறது. இல்லையா?

‘வித்திய மலைத் தொடர்களில் திடீரென்று மாயமாகி விட்ட இரண்டு சிகரங்கள் இங்கே வந்து சேர்ந்து விட்டனவோ?’ என்று ரொமாண்டிக் முடிவு ஆண் சொல்வது அவனுடைய ஸ்பான்ட்டேனியிட்டியைக் காட்டலாம். வெங்காயத்தை வதக்கும் பொழுதே உத்திரிக்காயை நறுக்குவது மூலமாய் நேரத்தை மிச்சப்படுத்துவதுகூட இல்லாளின் ஸ்பான்ட்டேனியிட்டியை அதே அளவிற்குக் காட்டுகிறது.

இதெல்லாம் இயற்கையானது. இதற்கு அனாவசியமான முக்கியத்துவம் தருவது தேவையில்லாதது. ரொமாண்டிக்கிற்கும் சமையல் பண்ணுவதற்கும் முடிச்சுப் போடுகிறேனே என்று பாரிக்காதே! எதுவுமே பிரித்துப் பிரித்துப் பாரிப்பதற்குத் தகுதியில்லை என்கிறேன். மிக உயர்ந்ததான காதலுக்கு முன்னால் செக்ஸ் மிக அற்பமான விஷயம் என்கிறேன், அவ்வளவுதான்” என்று சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டான்.

அவன் அப்படியே சிலையாய் நின்று கொண்டிருந்தான். உலகத்தின் தலைசிறந்த ஏஜெண்டுகள் இருவரும் இரு வெவ்வேறு கொள்கைகளை நம்புகிறார்கள். (சுவிஸ் ரேகலை) யார் ஜெயிக்கப் போகிறார்கள்?

• • •

“சுவிஸ் ஃப்ரெண்ட்ஸ்...!”

இன்றைக்கு மிக நல்ல நாள். விஞ்ஞான சரித்திரத்தில் புது அத்தியாயம் தொடங்கப்போகிறது. அல்லும் பகலும் மாய் அரும்பாடுபட்டு கவர்ணரேகா கண்டுபிடித்த பி.ஜி. கியாஸ் ஃபார்முலா தயாராகிவிட்டது.

அதை இப்பொழுது நாம் பயிற்சி பண்ணிப் பாரிக் ப்போகிறோம். இந்த விஷ வாயு மட்டும் நினைத்த பயனைத் தந்துவிட்டால், இந்த நாடு நம் உள்ளங்கைகளுள் அடங்கப் போகும் நாள் அதிக தூரத்தில் இல்லை. மனிதனை வினாடி நேரத்திற்குள் கொல்லும் இந்த விஷவாயு இதுவரை உலகத்திலுள்ள ரசாயன வாயுக்களிலேயே மிக நவீனமானதாகிவிடும். இரான், ஈராக் யுத்தங்களில் பயன்படுத்திய ரசாயன வாயுக்களைவிட பலமடங்கு சக்திவாய்ந்த இந்த பி.ஜி. கியாஸில் உள்ள விசேஷம் என்ன வென்றால், ஒரு சிறிய காப்ஸ்யூலின் மேல்உறை உருகிப் போய்விட்டால் போதும், எஞ்சியவை காற்றோடு கலந்து விடும். ஆனால் வெகுநாள் வரைக்கும்—வெகுதூரம் வரைக்கும் தன் சக்தியை இழந்து விடாமல் சில நூற்றாண்டுகளாக சதுரமைல்கள் பரப்பளவுள்ள இடங்களை விஷமயமாக்கிவிடும் இரானின்மீது பயன்படுத்தியதைவிட இது எவ்வளவு சக்திவாய்ந்தது என்பதை ஊகித்துக் கொள்ளலாம்.

ஃரெண்ட்ஸ்... இந்தப் பரிசோதனைக்கு நீங்கள் எல்லோரும் ஒத்துழைத்தீர்கள். இவதக் கண்டாகப் பாரிப் பதற்கு ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறேன். இந்த வாயுவின் தயாரிப்புக்கு ப்ளூடோனியம் தேவை என்று நீங்களும் அறிவீர்கள்.

இறக்குமதி பண்ணாவிருக்கிற நூறு டன்கள் அமிலங்களைக் கூட மிக நுண்ணியதிலும் நுண்ணியதான உருவில் ப்ளூடோனியம் கூட எங்கள் நாட்டிலிருந்து திருட்டுத்தனமாய் ஏற்றுமதி செய்யப்படும். இந்தப் பரிசோதனை பவித்துவிட்ட அடுத்த வினாடியே பெருத்த அளவில் அந்த

காப்பியூல் தயாரிக்கும் தொழில் நடக்கும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கவர்ணரேகாவுக்குப் பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.”

ஏஜெண்ட் க்யூவின் ஆங்கிலப் பிரசங்கம் முடிந்ததுமே அந்த ஹானில் கைதட்டல் ஒசை வானை எட்டிற்று. க்யூ எழுந்திருந்து கவர்ணரேகாவைத் தன்னோடு வரச்சொல்லி சைகை காட்டினான்.

இருவரும் வெளியே வந்து கொண்டிருக்கையில் கவர்ணரேகா கேட்டாள்—“எந்த ஜந்துயின்மீது பரிசோதித்துப் பார்க்கலாம்?”

க்யூ சிரித்தான்—“உன் பரிசோதனைகளை இன்னமும் ஜந்துக்களின்மீதே பரிசோதனை பண்ணிப் பார்க்கிற வெவ்வுக் கடந்துடுத்து ரேகா.”

“அப்படின்னால்?”

அவன் பதில் பேசவில்லை.

சினிமா ஹாலுக்குப் பின்னாலிருக்கும் ப்ரொஜகிஷன் அறையைப்போல ஆருந்த சிறிய அறைக்குள் நுழைந்தான். அதற்கு முன்னால் ஹாலுக்கு நடுவில் கண்ணாடி இருந்தது. கண்ணாடிக்கப்பால் ஹால் தென்பட்டது. அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் நடக்கப் போகும் பரிசோதனையை எதிர்பாரித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

கவர்ணரேகாவை ‘உட்காரி’ என்று சொல்லிவிட்டு கவிட்சைப் போட்டான்.

அங்கத்தினர்கள் பாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கவர்ணரேகாவுக்குப் புரியவில்லை.

அங்கிருந்த அங்கத்தினர்களை பத்துப் பேர்களுள் கவரோரமாக உட்கார்ந்திருந்த ஆன் முதலில் எழுந்தான். கழுத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு குனிந்தான். மறு வினாடி

அவ்விடத்துக் காட்சி பீதியைத் தோற்றுவிக்கும்படியாய் மாறிற்று. அங்கத்தினர்கள் பத்துப் பேரும் தத்தம் மரணங்களை விலக்கிக் கொள்ள பிரம்மப் பிரபத்தனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் அலறல்கள் கண்ணாடி ஹாலுக்குள்ளேயே சமாதியாகிக் கொண்டிருந்தன.

மரணம் அவர்களின் உடங்களை குரூரமாய்த் தாக்கி, கோரதாண்டவம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தது. கவர்ண ரேகா எவ்வளவு அதிர்ச்சி அடைந்தாள் என்றால், அவளுக்கு அதைத் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்திகூட இல்லாமல் போய் விட்டது. இதுவரையிலும் தன்னோடு சேர்ந்து பங்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள்—தன் வெற்றியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் - தன் நண்பர்கள் - தன் சகாக்கள் - தன்னோடு கஷ்டத்தைப் பங்கேற்றுக் கொண்டவர்கள் — இப்பொழுது கிரையாய்த் துவண்டு கொண்டிருந்தார்கள்.

அவளுக்குத் தன் தந்தை நினைவுக்கு வந்தார். நோயின் பரிகக்காக எதிர்பார்த்துக் கொண்டேயிருந்து உயிரை விட்ட தந்தை! உலகத்தைப் பசுமையாக்க எண்ணியிருந்த தந்தை! அந்த ஃபார்முலாவை அவள் கொஞ்சம் மாற்றி னாள். அதன் விளைவு இத்தனைக் கொடுமையாகவா இருக்கும்?

அடுத்த வினாடியே அவ்வறை மயானமாய் மாறி விட்டது. சலனமில்லாமல் விழுந்து கிடந்தார்கள் அவ்வறையிலிருந்தவர்கள். எந்த போஸ்ட் மார்ட்டத்தாலும் அவர்கள் எப்படிச் செத்தார்கள் என்று கண்டுபிடித்துவிட முடியாது. அதுதான் அந்த ஃபார்முலாவின் சிறப்பே! எந்த நாளும் பிற நாட்டைக் குற்றமுள்ள நாடாய் எடுத்துச் சொல்ல முடியாது.

“சக்ஸஸ்...கிரான்ட் சக்ஸஸ்...” கத்தினான் க்யூ. வன் என்றுமே அவ்வளவு ஆனந்தமாய் இருந்ததில்லை. “ரிஷரேகாவைப் பலமாய்க் கிட்டே இழுத்துக் கட்டிக்

கொண்டு, "வென்றுவிட்டோம். நாம்ப வெற்றி பெற்று விட்டோம். நாம்ப வெற்றி பெற்று விட்டோம்" என்றான்.

அவளுக்கு அது காதில் விழவில்லை. அந்தச் சுவங்களைப் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். இந்த மனித குலத்தின் மீதும் இந்த நாட்டின்மீதும், முக்கிய மாய் ஆண்களின்மீதும் அவள் மனதினிருந்த வெறுப்பிற்கு எடுத்துக்காட்டு அந்த சுவங்கள்! ஆனால் அவள் தந்தை... மனித வாழ்க்கையை மகோன்னதமாக்குவதற்காகத் தன் வாழ்க்கையையே தாரைவாரித்த அவள் தந்தை மட்டும் இப்பொழுது உயிரோடிருந்தால், இந்த மகளின் வெற்றி யைப் பார்த்து என்ன செய்திருப்பாரோ? இது வெற்றியா, தோல்வியா என்று அவளுக்கே புரியவில்லை.

பெரிய பட்டாணி உருவத்தில் இருந்த காப்ஸ்யூல் அது. கண்ணாடிகள் இருந்ததால் வாயுக்கள் வெளியே பரவ வில்லை. இல்லாவிட்டால் ஐந்து நிமிஷத்தில் அந்த நகரத்தி லுள்ள ஜீவன்கள் எல்லாம் பூண்டோடு அழிந்திருக்கும். இதே பரிசோதனையைப் பெருமளவில்—ஒரு பெரிய தீவின் மீதோ, அல்லது லட்சக்கணக்கான ஜனங்களின் மீதோ பார்க்கும்வரைக்கும் க்யூவுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படாமல் போகலாம். ஆனால், ஒரு விஞ்ஞானியான அவளுக்குத் தன் பரிசோதனை வெற்றியடைந்து விட்டதென்று புரிந்து விட்டது. இனி மிகக் கொடுமையான மரணங்கள் காத்திருக்கின்றன. தன் பழி தணிந்துவிட்ட நாள்...இன்னுக்ஷன் மயக்கம் தேவையில்லாத நாள்...இதெல்லாம் சந்தோஷமா? என்னவோ?

புரேனியத்தை நியூட்ரானால் பிளந்தால் பிரிவு ஏற்படும் என்றும், ஆட்டம்பாம் தயாராகுமென்றும், அது மனிதக் குலத்தை நாசமாக்கிவிடும் என்றும் கண்டுபிடித்த பொழுது ஒட்டோ ஹசனின் மனநிலை எப்படி இருந்திருக் கும்? சந்தோஷமடைந்திருப்பாரா? சஞ்சலமடைந்திரு பாரா?

அவளுக்கு லூயி மெகனீஸ் எழுதிய "Prayer of the unborn baby"—நினைவிற்கு வந்தது.

"நான் இன்னும் பிறக்கவில்லை. நான் வரும் வழியில் ஒளியைத் தரும் விளக்குகளை உங்கள் மனம் என்ற இடத்தில் ஏற்றிவைப்பீர்கள். பயமில்லாத வாழ்க்கையை எனக்குக் கொடுங்கள். என் நாக்கு பேசப் போகும் பொய்களை, என் கைகள் பண்ணப்போகும் கொலைப்பட்டியல்களை, நான் பிறப்பதற்கு முன்பே தயாரித்து வைக்காதீர்கள். மழையாய் ரத்தத்தைப் பெய்யும் யுத்தத்தில் என் குடல்களை நனைக்காதீர்கள்"—

கையில் கரீரென்று படவே, அவள் இந்த உலகத்திற்குத் திரும்பினாள்.

"இந்தச் சுபமான சமயத்தில் சந்தோஷப்படு"— இஞ்ஜக்ஷனைக் கையில் கொடுத்துக்கொண்டே சொன்னான் க்யூ. "நமக்குத் தேவையான ப்ளாடோனியம் வந்து சேர்ந்ததுமே, இந்த காப்ச்யூல்ஸ் தயாரிப்பு ஆயிரக்கணக்கில் பெருகிவிடும். இந்த நாட்டிற்கு மகாராணியாகப் போகிறவளுக்கு எங்கள் நாட்டின் சார்பில் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்." நாடகபாணியில் சொன்னான் க்யூ.

அவள் மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். அறிவின் கதவுகள் முடிக்கொள்ளத் தொடங்கின. பெரிதாய்ச் சிரித்தாள்.

"எல்லோரும் செத்துப்போயிருவாங்களா?"

"எல்லோரும் செத்துருவாங்க."

"ஆண்கள் எல்லோரும் சாவாங்களா?"

"எல்லோரும் சாவாங்க."

"நீ கூடச் சாவாயா?" சிரித்துக்கொண்டிருந்த அவள் படம்பை இரு கைகளாலும் பிடித்துப் படுக்க வைத்தாள்.

பதில் சொல்லவில்லை. அவன் இந்த உலகத்தில் இல்லை.

அவன் அவளையே கண் கொட்டாமல் பார்த்தான். இப்பொழுதே அவளை மேலுலகத்திற்கு அனுப்பி வைத்து விட எண்ணினான். வேண்டாம், வேண்டாம். இன்னும் சிலநாள் பொறுக்க வேண்டும். அந்தப் பரிசோதனையில் பெருமளவிற்குப் பலன் கிட்டிய பிறகு கூட, வெற்றியடைந்த பின்னர்தான் இவளுடைய சாவு. அவன் மௌனமாய் அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

25

ஓய். எம். சி. ஏ. பிலியர்ஸ் ரூயில் வாமனமூர்த்தி, சீஃப் பகிரதன், நேத்ரா மூவரும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

சீஃப் சிவப்புப் பந்தை குறி பார்த்துக் கொண்டிருக்க, பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த நேத்ரா சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் — "ஒருக்கால் உங்களுக்கு நினைவு இருந்திருக்கும் சாரி... ஒரு வருஷத்திற்கு முன்னால் ஒரு சம்பவம் நடந்தது. அமெரிக்காவினிருந்து பாசிஸ்தானுக்குத் திருட்டுத்தனமாய் ப்ரூடோனியம் ஏற்றுமதி நடந்தது. இந்த விஷயமாய் அமெரிக்கன் சென்ட்டில் பெரிய ரகளை கூட நடந்தது. பாசிஸ்தானுக்கு அனுப்பப் பரிசோதனை உதவியை முற்றிலுமாய் நிறுத்திவிடவேண்டும் என்று எதிர்வாதம் கூட நிகழ்ந்தது."

"ஆமாம்"

"அந்தத் திருட்டு ஏற்றுமதி கப்பல் வழியாய் நடந்தது. பல ஆயிரக் கணக்கான விட்டர்கள் திரவத்தில் கொஞ்சம் ப்ரூடோனியம் அனுப்பப்பட்டது. அவ்வளவு சிறிய உருவத்தைக் கண்டுபிடித்துப் பிடித்துக் கொள்வது கடினம்,

ஆனால் அந்தக் கொஞ்ச உருவமே சில கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் விவையாகும். மிக அபாரமான திட்டம் அது''

''இதெல்லாம் இப்போது எதற்காகச் சொல்கிறாய் நீ?''—ஸ்டீக்ஸைக் கொடுத்துவிட்டுச் சொன்னார் வாமன மூர்த்தி.

''மார்த்தாண்டத்தின் அமில இறக்குமதியில் கூட இப்படிப்பட்ட ரகசியந்தான் உள்ளதென்று சந்தேகப் படுகிறேன் நான்.'' நேத்ரா அடித்த பந்து வேகமாய்ப் போய்க் குழியில் விழுந்தது.

''மைகாட்...'' இருவரும் ஒருவர் முகத்தை மற்றவர் பாரித்துக் கொண்டார்கள். ''இவ்வளவு நாளாய் அந்த அமிலங்கள் எல்லாம் ஏதோ பயன்பாரம் பொருட்டுத்தான்னு எண்ணியிருந்தேன்'' என்றார் வாமனமூர்த்தி.

''ஆனால், நீதானே நேத்ரா அந்த இறக்குமதியை அவனுக்கு அனுமதிக்கும்படி சொன்னாய்?'' சீப் கேட்டார்.

''ஆமாம் சார், நான்தான் சொன்னேன். ஒவ்வொன்றையும் சட்டப்பிரகாரம் சாதிக்க முடியாது நம்மால். மார்த்தாண்டத்துக்காக வந்து கொண்டிருக்கும் அமிலத்தை அங்கேயே சமுத்திரத்தில் கலந்து விட்டு, அவனை ஒரேயடியாய் அழுத்திவிட எண்ணியிருந்தேன்.''

''அதனால் அவனுக்கொன்றும் நஷ்டமில்லை. அந்தக் கெல்லாம் இன்ஷ்யூரன்ஸ் வந்து விடும்.''

''போனது அமிலமாய் மட்டுமே இருந்தால் வரும். ஆனால் அதோடு ப்ரூடோனியம் இருந்தால்?'' நேத்ரா சிரித்தான்.

எஞ்சிய இருவரும் நிறந்த வாயை முடாமல் பாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

''எனக்கென்னவோ சந்தேகம் வந்திருக்கு சார், அவன் தொழிற்சாலைகளுக்கு அவ்வளவு அமிலங்கள் தேவை

யில்லையென்னு நினைத்தேன். அதே சமயத்தில் இந்த பாகிஸ்தான் விவகாரத்தைப் படித்தபொழுது எனக்கே சந்தேகம் வந்தது. பத்துப்பதினைந்து நாட்கள் வரையிலும் சமுத்திரத்தில் காவல் காத்துட்டிருந்து அந்தக் கப்பலைப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும்."

"ஆனால், ஒரு மாத காலம் வரைக்கும், சிறிய படகில், ஆகாரபதார்த்தங்களைச் சேமித்து வைத்துக் கொண்டு இரவும் பகலுமாய் வெயிலிலும், மழையிலும்..."

"வேற வழியில்லை சார். நவீன ஆயுதங்களுடன் நம்பக் கப்பல் அந்த எல்லையில் தென்பட்டதென்றால், அந்த அழிவுக்கு நம் நாடுதான் காரணம் என்று இன்டர் நேஷனல் கோர்ட்டில் நம் எதிரி தேசம் கேஸ் போடக்கூடிய ஆபத்து இருக்கு. ருகவாகாவிட்டாலும் கூட, நம் கௌரவம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் அது."

"ஆனால்... அவ்வளவு ரிஸ்க்..."

"உங்களுக்கு நினைவிருக்கா? பாகிஸ்தானுடன் யுத்த சமயத்தில் ஒரு எதிரி நாட்டு நீர்மூழ்கிக்கப்பல் விசாகப் பட்டினம் சமுத்திரத்தில் மாதக்கணக்கில் காவல் காத்துட்டிருந்தது. நம் எதிரியே நீருக்குள் அவ்வளவு நான் இருந்த போது நீருக்கு மேல் நான் இருப்பதில் ரிஸ்க் என்ன இருக்கு? போயிட்டுவரேன். வேலையை முடித்துக் கொண்டு திரும்பி வந்த பிறகு சந்திக்கிறோம்."

"சந்திக்கிறோம் என்கிறாய். உன்னோடு கூட யார் வராங்க?"

"ஏஜெண்ட் பிரதிமா."

•

•

•

சற்றிலும் நீர். அலைகள் கூட இல்லை. எங்கும் நிசப்தமாயிருந்தது. சமுத்திரத்தில் அந்த நிசப்தம் பயங்கரமாயிருந்தது.

அதோடுகூட தனிமை!

அவ்விருவர் மட்டுமே அப்படிக் இரண்டு வாரங்கள் இருந்து வந்தார்கள். சிறிய மோட்டாரிப்படகு போல இருந்தது அது. மேற்கூரை வெயிலையும், மழையையும் தாங்க உதவிற்று. சீட்டிற்குக் கீழே சுமார் ஒரு மாத காலம் வரைக்கும் போதுமான டிஸ்கரீஸ் தண்ணீர் பாட்டில்கள், ஸ்டவ், தேநீர் பவுடர், பிஸ்கட்டுகள் மற்றும் உணவுப் பொருட்கள் போன்ற எல்லா வசதிகளும் செய்யப்பட்டன. பொழுது போக்கிற்கு டிரான்ஸ்ஸ்டர் இருந்தது.

ஆனாலும் அந்த நகரத்தின் பயங்கரமாய் இருந்தது.

பிரதிமாவும் நேத்ராவும் அந்தப் படகில் இருந்தார்கள். ஏழு நாட்கள் வெளியுலகத்தோடு தொடர்பு இல்லாமல் இருப்பது எத்தனை கஷ்டம் என்று பிரதிமாவிற்குப் புரிந்தது. அவளுக்கு இந்த அனுபவம் புதிது. சீக்ரெட் ஏஜெண்டாய் அவளுக்கு இது போன்ற அனுபவம் இதுவரையிலும் ஏற்பட்டதில்லை. நேரத்தைக் கூறு போட்டுக் கொண்டு ஒருவர் மாற்றி இன்னொருவர் விழித்துக் கொண்டிருப்பது, பைனாகுலர் மூலமாய் சுற்றிலும் பார்ப்பது—இதே வேலை. சூரியன் உதிக்கும். மேற்கே மறைந்து போகும்.

தண்ணீர்...தண்ணீர்... என்கு பார்த்தாலும் நீர்... குளிப்பதற்கு நீர் இருக்காது. ரேஷன். குடிக்கும் நீருக்குப் பிரச்னை இல்லை. அவர்கள் அந்த எல்லைக்கு வந்துசேர்ந்த நான்கு நாட்களில் மழை பெய்தது. கிடைக்க முடியாத பொருள் கிடைத்து விட்டால் அது எவ்வளவு அருமைமையான இருக்கும் என்பது அப்பொழுதுதான் புரிந்தது அவளுக்கு. பக்கத்தில் அவன் இருப்பதைக் கூட மறந்துவிட்டான். கைகளைக் காற்றில் தூக்கி அந்த மழையில் நனைந்தான். உப்புக் காற்றால் தளர்ந்து போயிருந்த உடலுக்கு அந்த மழை மிக இதமாயிருந்தது. சிறுபெண்ணைப் போல குதித்துக் கும்மாளமிட்டான்.

நேத்ரா படகிற்கு அந்தப் பக்கமாய் போய்விட்டான்.

பிறகு கேட்டாள்—“ஏன் அவ்வாறு பண்ணினாய்?” என்று.

“உன் உற்சாகத்தைப் பாழடிக்க விரும்பாததால்தான். நான் பூகுந்தால் அந்த ஈர ஆடையோடு உன்னால் அவ்வளவு சுதந்திரமாய் இருக்க முடியாது” என்றாள்.

அவள் கொஞ்சம் வெட்கமடைந்து... “ஆனால்—அன்றைக்கு வள்ளியூரில்—” என்று இடையிலேயே நிறுத்திக் கொண்டாள்.

“அது வேறு...அன்றைக்கு என்னை நான் உருவாக்கிக்க வேண்டியிருந்தது. இங்கே அப்படி இல்லை. என்னை நம்பி வந்திருக்கிறாய். உன் நம்பிக்கையைப் பாழாக்குவது இந்த டிபாட்மென்டிற்கு அநியாயம் பண்ணுவது போலாகும். அதோடு கூட உன்னை அந்தத் தோற்றத்தில் அப்படிப் பார்க்க நேர்ந்தால் என் மனம் சலனப்படலாம்.”

அவள் அவனை மதிப்போடும் பக்தியோடும் பார்த்தாள். சாதாரண சமயத்திலுள் அவ்வளவு குறும்புத்தனத்தோடு அழைக்கிறார்களோ அவர்களே, தேவையான பொழுது இதுபோல நேர்மையாய் இருப்பார்கள் போலும் என்றெண்ணிக் கொண்டாள்.

சாதாரணமாய் மரியாதையும், விநயமும் காட்டும் வேறு ஆண் இந்நிலையில் இருந்திருந்தால் மாண்பங்கம் பண்ணுமளவிற்குப் போகாவிட்டாலும், குறைந்தது, வாய் வார்த்தையால் பரிச்சயத்தை மேலும் வளர்த்துக்கொள்ள வாயது முயலுவார்கள். நிலா வெளிச்சத்தில் இரவு நேரத்தையும் தனிமையையும் விட்டுவிட மாட்டார்கள்.

மேலுக்கு மிகவும் கௌரவமாய் நடந்து கொள்ளும் ஆண்கள் சமயம் வரும்போது எப்படி நடந்துகொள்ளுவார்கள் என்பதை அவள் அறிவாள். “ஐ லவ் யூ...ஐ லவ் யூ நேத்ரா”—என்றெண்ணிக் கொண்டாள். பெண்களுக்கே

உரிய கோழைத்தனத்தால் அதை வெளியே சொல்லிக் கொள்ளவில்லை.

அவளுக்கு மிகவும் ஆனந்தமாயிருந்தது. சுற்றிலுமிருந்த எவ்வளவு தெரியாத நீர், மேலே வானம், நட்சத்திரங்கள், சமுத்திரத்தினிருந்து வந்து வீசிய குளிர்ந்த காற்று, அலைகளின் மேல் மிளகிய சந்திரகிரணம், வர்ணத்தோடு சப்தம் சேர்ந்து வரும் அபூர்வநாதம் 'காதல்'...

அவளுக்கு ஏனோ அந்த அனுபவம் மிக உற்சாகமாய் இருந்தது. இவ்வளவு தூரத்தில், நீருக்கு நடுவில் ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருந்த படகில் தாம் இருவர் மட்டுமே! அவள் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தபோதே தொலைவிருந்து சப்தம் கேட்டது.

சப்பல் சப்தம்.

நேத்ரா பைனாகுலரால் பார்த்தான். இருட்டில் தொலைவில் விளக்குகளின் வெளிச்சம் தென்பட்டது.

அவன் தயாராகத் தொடங்கினான். அவள் அவனையே பார்த்தாள். அவ்வளவு குளிரிலும், அவள் உடம்பு வியர்வை யால் நனைந்தது.

அவன் மனைப்போல் நீருக்குள் நழுவினான். சுமார் ஒரு கிலோமீட்டர் தொலைவில் கப்பல் வந்துகொண்டிருந்தது. இது மிகவும் துணிச்சலான காரியம் என்று தெரியும் அவளுக்கு. கொஞ்சம் அப்படியோ இப்படியோ ஆகிவிட்டாலும் சரி, அவன் திரும்பி வரமுடியாமல் போகலாம்.

முப்பதடி உயரமிருக்கலாம் அந்த கப்பலின் தளம்.

நீலிருந்து தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான் நேத்ரா. ஆரஞ்சு வண்ணத்துப் பலகையின்மீது நீர்த்துளி பச்சையாய்த் தென்பட்டது. அவன் கையிலிருந்த உபகரணத்தை அத்துடன் பொருத்தினான். பூர்வகாலத்தில் சேனை வீரர்கள் கோட்டைச் சுவரைத்தாண்டுவதற்குப் பயன்

படுத்தும் உடும்பைப் போல இருந்த அந்த நவீன கருவியின் உதவியால் அந்த மேல்தளத்தில் ஏற முயற்சி பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். மிகக் கடினமான முயற்சி அது.

கப்பல் நிதானமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தது. கமார், அரைமணி பிடித்தது அவனுக்கு மேலே போய்ச்சேருவதற்கு. காரிலோ கப்பல் அது!

அந்தக் காலத்துடன் ஒப்பிட்டால் கடல் கொள்ளைக் காரர்களின் தாக்குதல் ஏறக்குறைய இல்லை என்றே சொல்லலாம். அதனால் காவல் அதிகமாய் இல்லை.

அவன் தாழ்வாரத்தில் இறங்கினான். ஆளரவமில்லாமல் இருந்தது. அவன் கேபினை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தபோது இருவர் எதிரே வந்துகொண்டிருந்தார்கள். சட்டென்று ஒளிந்து கொள்வதற்கு ஒன்றுமே தென்படவில்லை. வலது பக்கத்திலிருந்து ஆறங்குல பரப்பளவுள்ள குழாய் ஒன்று போயிற்று. நேத்ரா சட்டென்று அதை இருகைகளாலும் பிடித்துக்கொண்டு, காற்றில் எம்பி, மேலே ஏறி, குப்புறப் படுத்துக்கொண்டான். அதிரஷ்டவசமாய் அது வளைந்து போகவில்லை.

பூமிக்கு ஏழடி உயரத்தில் இருந்தது அது. எதிரே வந்து கொண்டிருந்த இரு ஆட்களும் அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்ததும் நின்று, சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு, வலது பக்கமாய் நடந்தார்கள். சரிவாய் அவன் இருந்த இரும்புத் தூணிற்குக் கீழே வந்து நின்றார்கள். நேத்ரா முச்சை நிழுததுப் பிடித்துக் கொண்டான்.

அவர்கள் கையை உயர்த்தினால் போதும் அவன் மீது படலாம். அந்த இரு கார்டுகளில் ஒருவன் தலைக்குத் தடவிக் கொண்டிருந்த கைதத்தின் வாசனை அவன் முக்கில் வந்து வீசிற்று. அத்தனை நெருக்கத்தில் இருந்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் ஒருவன் ஜெபியிலிருந்து பாட்டியை வெளியே எடுத்து அடுத்தவனிடம் தந்தான்.

அந்த பாட்டிலை அப்படியே உயரே தூக்கிக் குடிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் அந்த இரண்டாவது ஆளுக்கு ஏற்பட்டுவிடக்கூடாதே என்றும், நிலா வேளிச்சத்தை அண்ணாந்து பார்க்கும் ஆசை முதலாமானுக்கு ஏற்பட்டு விடக் கூடாதே என்றும் நேத்ரா மனதிற்குள்ளாகவே பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொண்டாள். அந்த இரண்டில் எது நடந்தாலும், அவர்களுடைய ஓரடி உயரத்திலிருந்த தாள் தென்பட்டுவிட வாய்ப்பு உண்டு.

அவர்களைக் கொல்லுவதோ நினைவு தப்பச் செய்வதோ பெரிய ஷ்டமில்லை. ஆனால் இவ்வளவு பாடுபட்டதும் பலனில்லாமல் போய்விடும்.

கார்டு பாட்டிலை உயரே தூக்கினான். நேத்ரா சட்டென்று அவன்மீது பாயத் தயாரானாள். ஆனால் கடைசி நிமிஷத்தில் அந்த கார்டு ஓரடி முன்னோக்கி நடந்தாள். அதனால் நேத்ரா அவன் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை. இருவரும் குடித்துவிட்டு அங்கிருந்து நகர்ந்தார்கள். நேத்ரா நிம்மதியாய் முச்சு விட்டாள் அதற்குமேல் தாமதிக்கவில்லை. மேலேயிருந்து குதித்து, தாழ்வாரத்தில் ஓடி, உள்ளே நுழைந்தாள். கீழே படிகள் இருந்தன. அண்டர் கிரவுண்டின் பூட்டைத் திறப்பதற்கு அவனுக்கு அதிகநேரம் பிடிக்கவில்லை.

கீழே விசாலமான இடத்தில் இருந்தன பீப்பாய்கள்—கமார் பன்னிரண்டு பீப்பாய்கள். அவன் ஜேபியிலிருந்து கத்தியை எடுத்தான். ஒரு பீப்பாயிலிருந்து இன்னொரு பீப்பாய்க்கு பைப் கொசுஷன் இருந்தது. ஒரு பீப்பாயில் ஓட்டை பண்ணிவிட்டால் போதும். ஆனாலும் அது பிற்பாடு முன்கூட்டியே தீர்மானித்துச் செய்யப்பட்ட திட்டமாய்த் தெரிந்து விடக்கூடாது. எதேச்சையாய் ஏற்பட்ட விபத்தாய்த் தோன்ற வேண்டும்.

அவனுக்கு வேலை முடிவடைய கமார் அரை மணி நேரம் பிடித்தது. பீப்பாயிலிருந்து திணும் ஒழுதி ஒரு

மூலையில் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. அவன் அங்கிருந்து வெளியே வந்து நீரில் குதித்தான்.

படகில் பிரதிமா காத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவன் கிட்டே வந்ததுமே கைகொடுத்தாள். அவன் மேலே ஏறிக் கொண்டு முகத்திரையை எடுத்துவிட்டான். "ஐந்தே நிமிஷத்தில் எல்லாம் காவியாகிவிடும்" என்றான் படகைக் கிளப்பியபடி.

"அட! அங்கே பார்..." என்றான் பிரதிமா.

தொலைவில் தீ தென்பட்டது. முதலில் சிறிய தீ. பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே அது சமுத்திரத்தில் பரிவாங்கு தூரம் பரவிற்று.

கப்பலில் க்யூ முதனியவர்கள் பதறிக் கொண்டிருந்தார்கள். கப்பல் தீயை விட்டு தூரமாய் போய்க் கொண்டிருந்தது. கப்பலுக்கு ஆபத்து இல்லை. அந்தக் காட்சி மட்டும் அருமைமையாக இருந்தது. சுமார் 10 லட்சங்கள் மதிப்புடைய அமிலங்கள் மட்டும் நீரில் கலந்து விட்டன. பச்சை, மஞ்சள் நிறங்களில் வாயு ரூபமாய் மாறியது...

"எனக்கு சயின்ஸைப் பற்றி அதிகமாய்த் தெரியாது. ஆனால் இம்மாதிரி எரிந்துபோவது ஒருவிதத்தில் அதிர்ஷ்டம் தான். மீன்கள் சாகாது" என்றான் நேத்ரா. படகு ஒரு பக்கமாயும், கப்பல் ஒரு பக்கமாயும் தீயை விட்டு தொலை தூரத்தில் போய்க்கொண்டிருந்தன.

படகு கரையை அடைவதற்கு இன்னும் ஏழு நாட்கள் ஆகலாம். ஓயர்லெஸ் மூலமாய் படகிலிருந்து செய்தி பத்திரிகைகளுக்குப் போய்சேருவதற்கு ஏழு நிமிஷங்கள் போதும்—

"அமிலங்கள் சமுத்திரத்தில் கலந்து இருபது லட்சங்கள் தடிபடும்..."

பெரிய ஏழுத்துக்களில் செய்தி வெளியாயிற்று! கராச்சியிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த கப்பலிலிருந்து

அமிலங்கள் நேற்றிரவு லீக் ஆகி சமுத்திரத்தில் கலந்து விட்டது பிரபல தொழில் மேதை மார்த்தாண்டத்தின் தொழிற்சாலைகளுக்காக இறக்குமதியாகிக் கொண்டிருந்த. இந்த அமிலங்களின் மதிப்பு சுமார் இருபது லட்சங்கள். கன்ட்டைனரில் ஏற்பட்ட கசிவினால் இந்த ஆபத்து ஏற்பட்டிருப்பதாய் நினைக்கிறார்கள். கப்பலுக்கு ஆபத்து ஏற்படவில்லை.

—மார்த்தாண்டத்தின் கையிலிருந்த பேப்பர் நடுங் கிற்று. ஆவேசத்தால் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தார்.

நஷ்டம் சாதாரணமான நஷ்டமில்லை. கோடிக்கணக்கில் இருக்கும். அவர் சாதாரண ஆள் இல்லை. பெரிய தொழிலதிபதி. வியாபார விஷயங்களில் அனுபவம் கண்டவர். ஒருமுறை ஸ்பார்முலா எதிரி நாட்டிற்குப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டால் அதற்குப் பிறகு தன் மதிப்பு துரும்பளவுகூட இருக்காது என்றும் அவருக்குத் தெரியும். அதனால்தான் காப்ச்யூல்லைத் தானே தயாரிப்பதாய்ச் சொன்னார். செய்து விற்பதாய் சொன்னார். எதிரி நாடு பண்ண வேண்டியதெல்லாம் தனக்குத் திருட்டுத்தனமாய் ப்ரூடோனியம் அனுப்புவது ஒன்றுதான் என்று சொன்னார். முதலீட்டையெல்லாம் தானே போட்டார். இப்பொழுது மூழ்கிப்போய்விட்டார்.

26

அன்று மாலையே அவர் ஏஜெண்ட் க்யூவைச் சந்தித்தார்.

தெருவோரத்தில் காரி பஞ்சராசி நின்றுபோய்விட்டது. டிரைவர் டயரை மாற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

“லைட்டுங்களுக்குக் கருப்பு நிறத்தைப் போடறேன் சார். போலீசுங்க இப்பல்லாம் ரொம்பப் பிடிக்கறாங்க”

என்று ஒரு ஆன் தாரீடப்பாவுடன் வந்தான். "போடு" என்றாரீ மாரீத்தாண்டம்.

அவன் தாரீ போட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அவ்விருவருக்குமிடையே சம்பாஷணை நடந்தது.

"ரொம்பப் பெரிய உதைதான் கிடைத்துடுத்து. பேப்பரீ படித்தாயா? துரதீர்ஷ்டம் துரத்தீட்டிருக்கு போலிருக்கே?"

"துரத்துவது துரதீர்ஷ்டமில்லை. ஏஜெண்ட் நேத்ரா. கப்பலில் ஆன கிசிறுக் காரணம் நேத்ரா!"

மாரீத்தாண்டம் அதிர்ந்து விட்டார். அதிர்ச்சியைப் பற்றி நேத்ரா பேசிய வார்த்தைகள் நினைவிற்கு வந்தன. அவரீ முகம் ஆவேசத்தால் சிவந்தது. "என்னால் நம்ப முடியலை" என்றாரீ.

"நேத்ரா இரண்டு மாதமாய் ஊரில் இல்லை. இப்பத் தான் புரீகிறது. சமுத்திரத்தில் காவல் போட்டிருந்தான் போலும்! ஒன்றோடு ஒன்று கூட்டிப் பாரீத்தால் அப்படித் தான் இருக்கணும்னு தோணுது."

"தான் ரொம்ப நஷ்டமாயிட்டேன்."

"நிராசை அடையாதே. இப்ப என்ன ஆயிடுத்து? இந்த நாட்டில் நடக்க வேண்டிய உற்பத்தி எங்கள் நாட்டில் நடக்கிறது. அவ்வளவுதானே? ஃபாரீமுலா எப்படியும் தயாரா யிடுத்து. சிறிய அளவில் பரிசோதனை பண்ணிப் பாரீத் தோம். அதைப் பெருத்த அளவில் ஒருமுறை பயன்படுத்திப் பாரீத்தால் போதும். கவரிணரேகாவைக் கொன்றுவிட்டு நாம் நம் நாட்டிற்குப் போய்விடலாம்."

மாரீத்தாண்டம் சந்தோஷமடைந்தார். பொருளா தார ரீதியில் நஷ்டமடைந்தாலும் அவரீ இந்தத் திட்டத் தீவிரத்து வெளியேறிவிடவில்லை.

“ஆமாம். சுவர்ணரேகாவின் வாயை மூடுவது மிக அவசியமானது.”

“நீ அந்த வேலையைக் கவனி.”

“அந்த ரசாயனக் கலவைக்கு சில ஆயிரக்கணக்கான பேர்களைக் கொல்லக்கூடிய சக்தி உண்டா இல்லையா என்று இன்று பிற்பகல் பரிசோதனை பண்ணிப் பார்க்கிறேன். அதற்கப்புறம் குறிப்புக்களைத் தந்து அனுப்புகிறேன். அது கிடைத்ததுமே சுவர்ணரேகாவைக் கொன்றுவிடு. அதற்கப்புறம் ஏதாவது சாக்கில் வெளிநாட்டுப் பயணத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு இரண்டு மூன்று நாட்களில் க்ளம்பிவிடு. உன் விமானம் எங்கள் நாட்டை வந்து சேர்ந்ததுமே உனக்கு மார்வனி வந்துவிடும். எங்கள் நாட்டில் உனக்கு பைபாஸ் ஆபரேஷன் நடக்கும். அந்தச் சாக்கில் மூன்று நான்கு மாதங்கள் அங்கேயே தங்கிவிடுவாய். அதற்கிடை யில் இந்த நாட்டில் நாம் நினைத்ததைச் சாதித்துவிடலாம். புரிந்ததா?”

“புரிந்தது...” என்றவர் நிதானமாய், “என்னோடு கூட என் மகளும் வருவான்.”

க்யூ நிமிர்ந்தான். இருவர் பார்வையும் கலந்தன.

“ஆமாம். இண்டர்போலுக்குக் கொஞ்சம் சந்தேகம் வந்துவிட்டாலும் போதும். அம்சரேகாவை அரெஸ்ட் பண்ணி இம்சித்து விடுவார்கள். அவளும் என்னோடு கூட வருவது மிக அவசியம்.”

அதில் வேண்டுகோள் இல்லை. “நான் இதெல்லாம் பண்ணுவதால் நீயும் பண்ண வேண்டும்” என்ற கண்டிஷன் இருந்தது. க்யூ கொஞ்சம் யோசித்து, தலைபாட்டிவிட்டு— “நீ சொன்னதும் நிறுந்தான். ஆனால் அந்தப் பெண்ணுக்கு இதெல்லாம் தெரியக்கூடாது. எங்கேயாவது கவிட்சர்

லாத்தில் நாலுதான் பிகனிக் என்று சொல்லிப் புறப்படச் செய். எங்கள் நாட்டிற்கு வந்தபிறகு மீதியைப் பார்த்துப் போம்."

"நாக்கியூ..."

அவன் வைட்டுகளுக்குத் தாரி பூசியிட்டு அங்கிருந்து போய்விட்டான். மாரித்தாண்டம் போசனையில் ஆழ்ந்து போய் நின்றுவிட்டார். தன் மகளை இவை எல்லா வற்றையும் விட்டு வெகு தொலைவில் வைக்க வேண்டுமானால் அவன் சொன்னது போல வெளி நாட்டில் தற்காலிகமாய் தஞ்சம் புக வேண்டியது மிக இன்றி யமைவாதது. ஆனால் அவளுக்கு முன்பே தெரிந்தால் தகராறு பண்ணலாம். பிறந்து வளர்ந்த நாடு இது. அதனால் வேறு ஏதாவது சாகசில் இங்கிருந்து அழைத்துச் சென்றுவிட வேண்டும்.

தற்காலிகம் என்றால் சுமார் ஓர் ஆண்டு!

அம்சரேகா டைரியைத் திறந்தாள். கடந்த இரண்டு நாளாய் அவளுக்கு என்ன பண்ணுவதென்றே புரியவில்லை.

அவன் உடம்புகூட சரியாயில்லை.

காரணம்கூட அவளுக்குத் தெரிந்துதான் இருந்தது. எதைச் சாப்பிட்டாலும் குமட்டுவதும், வயிற்றைப் பிசைந் தெடுப்பதும்...தன் பதற்றம் தந்தையின் கண்களில் பட்டு விடக் கூடாதே என்று அவன் அரும்பாடுபட்டுக்கொண்டிருந் தான்.

ஆனால் எவ்வளவு நாகுதான் அவளால் மறைத்து வைக்க முடியும்?

நேத்ரா...என்னவாகி விட்டாய் நேத்ரா!

4

"I have no art
to reveal my heart
It's full of fears
stood as tears
on the edge of my right eye
when you said it good bye"

—டைரியை மூடி வைத்தாள்.

நேத்ரா எங்கே இருக்கிறாள் என்று தெரியவில்லை. ஒரு மாதமாய் அவளைக் காணவில்லை. இன்னொரு பக்கத்தில் தந்தையோ வெளிநாட்டுப் பயணம் என்கிறார். எத்தனை நாளில் திரும்பி வரப்போகிறோம் என்று கேட்டாலும் பதில் சொல்லவில்லை.

இதெல்லாம் தந்தைக்குத் தெரிந்துவிட்டால் அவளைக் கொன்றுவிடுவார். அவளுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. அவள் இவ்வாறு தடுமாறிக் கொண்டிருந்தபோது பிரதிமா அவளைச் சந்தித்தாள்.

நேத்ரா அவளை எதற்காகக் காதலிப்பதுபோல நடிக்க வேண்டியிருந்தது என்பதை விவரமாய் எடுத்துச் சொல்லி விட வேண்டியது தன் கடமை என்றெண்ணினாள் பிரதிமா.

அம்சரேகா சிலையாய் நின்றபடி அத்தனையையும் கேட்டாள். வெகு நேரம் வரை அது கனவா நினைவா என்று புரியவில்லை அவளுக்கு. ஆனால் பிரதிமா எவ்வளவு தூரம் சொல்ல வேண்டுமோ அவ்வளவு மட்டுமே சொல்லி யிருந்தாள். தன்னால்தான் போட்டோ மாறாட்டம் ஏற்பட்டது என்பதைச் சொல்லவில்லை. அவள் தந்தையின் குற்றங்களைப் பற்றியும், அவள் அக்காவின் பரிசோதனையைப் பற்றி அரசாங்கம் சந்தேகப்படுவதைப் பற்றியும் சொல்லவில்லை.

சில தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலைகளால்—தன் தூண்டுதலால்—நேத்ரா அவளைக் காதலிப்பதுபோல நடிக்க வேண்டியிருந்தது என்று மட்டுமே சொன்னாள்.

அம்சரேகாவின் உள்ளங்கைகளும் நெற்றியும் வியர்த்தெடுத்தன. சிறு வயதிலேயே தாய் இறந்துவிட்டதாலும், தந்தை தன் வியாபார விஷயத்தில் ஆழ்ந்துபோய்விட்டதாலும் அவள் தனிமையில் உழன்று வந்தாள். தனிமையால் ஏற்பட்ட மனப்பாதிப்பால் இதயத்தில் அன்பு உணர்ச்சிமலையாய்ப் பெருகிற்று.

சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனில் வழியனுப்பி வைத்துவிட்டு, அத்தத் திசிலைத் தாங்க முடியாமல் காரில் அடுத்த ஊர் ஸ்டேஷனுக்குப் போய்த் திரும்பவும் விசாரித்துவிட்டு வரக் கூடிய அளவிற்கு உத்வேகத்தைக் கொண்டது அவள் காதல்.

அப்படியிருக்கும்போது, இன்று நேத்ரா அவளை பிரதிமாவின் வாரித்தைகளின்படி நாட்டிற்காகக் காதலிப்பது போல் நடித்தான் என்றால்...

“நோ...நோ...”

“நான் நம்பலை. என்னால் நம்பமுடியாது.” குழப்பத்துடன் சொன்னாள் அம்சரேகா. “நேத்ரா அப்படிப்பட்ட ஆள் இல்லை. இந்தக் காதல், அன்பு எல்லாம் நடிப்பு என்றால் என்னால் நம்ப முடியாது.”

“நம்பாவிட்டால் உன் தலையெழுத்து...சரி. உன் விஷ்டம்...சொல்ல வேண்டிய கடமை என்னைச் சேர்த்திருந்ததால் சொன்னேன்” என்றாள் பிரதிமா.

“நேத்ராவின் மேல் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு” என்றான் அம்சரேகா திடமாய்.

“எங்களுக்கிடையே அதையும்விட அதிக பந்தமே இருக்கு. கவர்ணரேகாவைக் காதலிக்கும்படி நான் சொன்னதைக் கேட்டுநான் நேத்ரா இந்த நாடகமாடினான். என்

பேச்சின் மேல் அவனுக்கு அத்தனை நம்பிக்கை." அதையும் விட திடமாய்ச் சொன்னான் பிரதிமா.

"பொய்."

"இல்லை, நிஜம்! நாங்களிருவரும் ஒரே தொழிலில் இருந்து காதலித்துக் கொண்டவர்கள். அவன் உன்னைக் காதலித்தது தொழில் ரீதியாய் மட்டுமே." மெலோடி ராமடிக் சினிமாவில் கதாநாயகியைப் போலச் சொன்னான் பிரதிமா.

"என்னதான் தொழில் ரீதியாயிருந்தாலும் ஒரு பெண்ணின் சகலத்தையும் களவாடும் உரிமை உங்களுக்கில்லை" என்றாள் ரேகா.

பிரதிமா வெறுப்புடன் பார்த்தாள்— "பிளாட்டிங் பேப்பரில் ஒற்றி எடுத்துட்டால் போய்விடுகிற முத்தத்திற்குப் போய் 'சகலத்தையும்' என்ற பெரிய வார்த்தைகளை யெல்லாம் பயன்படுத்துகிற உன் சாமர்த்தியத்திற்குப் பாராட்டு! உன் நன்மைக்காகவே சொல்கிறேன், அவனை மறந்துவிடு! "அவன் உன்னவன்" என்று சொன்னால்— "இல்லை இல்லை உன்னவன்தான்" என்று பாடும் ஸ்டேஜில் நான் இல்லை. அவன் என்னுடையவன்தான்— ஓ தி பவர் ஆஃப் என் என்னுடையவன்தான். ஆன்ட்ரஸ்டான்ட்?" என்று அங்கிருந்து போய்விட்டாள்.

அம்சரேகா சிலையாய் அப்படியே நின்றாள். பிறகு நேத்ராவின் பிளாட்டை நோக்கிக் கிளம்பினாள்.

அவள் வெகு நேரமாய்க் கதவைத் தட்டியபோதும் யாருமே வந்து திறக்கவில்லை. நேத்ராவின் பிளாட்டிற்கு முன்னால் நின்று சுமார் ஐந்து நிமிஷம் முயற்சி செய்தாள். பிறகுதான் அவன் வீடு பூட்டப்பட்டிருந்ததை கவனித்துத் திரும்பி விட்டாள். அதே சமயத்தில் அஹோபிலா லிஃப்டிக் மேலே வந்தாள். அம்சரேகாவைப் பார்த்துவிட்டு, "யாரி வேண்டும் உங்களுக்கு?" என்று கேட்டாள்.

“நேத்ரா..”

“நீங்க யாரு?”

அவன் அதற்குப் பதில் சொல்லாமல், “நேத்ரா எங்கே இருக்கார்?” என்று கேட்டான்.

அதேறாபிலா போசித்தான். நேத்ரா சமுத்திரத்தில் காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்று சொல்லப் பிடிக்கவில்லை அவளுக்கு. அவன் திரும்பி வந்துவிட்ட சங்கதி அவளுக்குத் தெரியாது.

“நேத்ரா இந்த நாட்டை விட்டுப் போய்விட்டார். இப்போதைக்குத் திரும்பி வரமாட்டார்” என்றான்.

அம்சரேகாவின் இதயம் துடிப்பது ஒரு வினாடி நின்று விட்டு திரும்பவும் வேகமாய்த் துடிக்கத் தொடங்கிற்று.

“இப்போதைக்குத் திரும்பிவர மாட்டாரா? ஐயோ... இப்ப என்ன பன்றது...?”

“உங்க ப்ராப்ளம் என்ன?”

“ஒன்றுமில்லை... ஒன்றுமில்லை...” அவள் தடுமாற்றத் தைப் பாரித்து அதேறாபிலாவுக்குச் சந்தேகம் வந்தது.

“நீங்க யாருன்னே இன்னும் சொல்லையே!” என்றான்.

“நீங்க யாரு?” எதிர்க்கேள்வி கேட்டான் அம்சரேகா.

“என் பெயர் அதேறாபிலா. அவருடைய கேரின் ஸ்பிரண்ட்!”

அம்சரேகாவுக்குத் தலை சுழன்றது.

“எவ்வளவு பெர் அவருக்கு கேரின் ஸ்பிரண்டுக்க!”

“அவரீ காதல் மன்னன்.” கண்களை முடி கிறங்கினாற் போலச் சொன்னாள்.

“அவரீ உங்களைக் கூட கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேன் னாரா?”

“பைத்தியமே” என்பது போலப் பார்த்தாள் அதேறாபிலா. “எங்கள் காதல், கல்யாணத்தைவிட மேம் பட்டது. பவித்திரமான காதல் எங்களுடையது.” கண்களை முடிக்க கொண்டு சொல்லத் தொடங்கினாள். “ஆனால்... என் உடலும் மனமும் அவருக்குத்தான் சொந்தம். காதல் மன்னன் நேத்ரா...அந்தப் பெயரீ என பிராஸிலும், உதட்டிலும் எப்பொழுதும் இருந்து நீரே வெண்டியது. ஐ லவ் டிரிம், என் ரிகார்டு ருமிலுள்ள ஒவ்வொரு ஸ்பைலிலும் அவரீ எனக்குத் தென்பட்டுக் கொண்டேதான் இருப்பார்.” சொல்லிவிட்டு அவரீ கண்களைத் திறந்துபோது அம்சரேகா அங்கே இல்லை.

27

“அக்கா...நான் மோசம் போயிட்டேன்...”

ஏதோ யோசனையில் ஈழந்திருந்த கவர்ணரேகா, அம்சரேகாவின் வாரித்தைகளைக் கேட்டு கண்களைத் திறந்தாள். முதலில் அவளுக்குப் புரியவில்லை.

“ஆமாம் அக்கா...நான் சருக்கி விழுந்துட்டேன்.”

கவர்ணரேகா வியப்போடு அவளை நெருக்கி: “இதென்னது? நீ சொல்றது நிஜந்தானா?” என்று கேட்டாள்.

“விவரங்களைக் கேட்காதே அக்கா...ஆனால் என் சந்தேகம் நிஜந்தான். என்னிடத்தில் தோன்றிக் கொண்டே

பிடுகிற மாறுதல்களை நான் அறிவேன். பெண் இல்லைவா?" கண்ணீருடன் சொன்னாள்.

"யாரவன்?..."

அவள் பதில் பேசவில்லை.

"தேத்ராதானே?"

"உனக்கெப்படித் தெரியும்?"

"நீங்களிருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்ததை ஒரு மூறை பார்த்தேன்."

"ஆமாம். தேத்ராதான்."

"எங்கே இருக்கான் அவன்?"

"தெரியாது. அவனைப்பற்றி விசாரித்தேன். இந்த நாட்டிலேயே இல்லைன்னு நினைக்கிறேன்."

கவர்ணரேகா யோசனையில் ஆழ்ந்தாள்.

அம்சரேகா அவளிடம் வந்தாள். "எனக்கென்னவோ பயமாகிருக்கு அக்கா...யாளிடம் சொல்லுவதென்றே தெரிய வில்லை. இன்னொரு மாதம் போனால் எல்லோருக்கும் தெரிஞ்சு போய்விடும்."

"அப்பாவிடம் சொன்னாயா?"

"இல்லை...கொன்று விடுவாரி."

"டாக்டரிடம்...?"

அவள் வார்த்தைகள் முடியக் கூடவில்லை. "போய் விட்டேன்" என்றாள் அம்சரேகா.

"என்ன சொன்னாரி?"

"கூடனே ஒன்றும் தெரிந்து விடாது. இரண்டு மாதம் பொறுத்து வரச் சொன்னாரி. ரெண்டு மாதம் ஆயிடுத்து

அவர் சொல்லி. "அம்சரேகாவின் கண்களில் நீர் சுழன்றது. எப்பொழுதும் ஜீன்ஸ் பேன்ட், டைட் பனியனுடன், வாயில் எவ்விஸ்ப்ரீஸ்லியின் பாட்டை முணுமுணுத்துக் கொண்டிருக்கும் அவள் இப்பொழுது நிரையாய்த் துவண்டு போயிருந்தாள்.

"நேத்ரா என்ன சொல்கிறான்?"

"காதலித்ததாய்ச் சொன்னார். ஆனால் அதென்ன வாரித்தை? இதே வாரித்தையை அவர் நிறையப் பேரிடம் சொல்லியிருப்பதாய்த் தெரிந்தது. இதுவரைக்கும் இரண்டு பேர் சொல்லிட்டாங்க எனக்கு..."

"ப்ளேபாய்னு சொல்லு."

"இல்லை அக்கா, ரொம்ப நல்லவர்."

கவர்ணரேகாவின் முகம் கோபத்தாலும் அருவருப்பாலும் சிவந்தது.

"இந்த உலகத்தில் எந்த ஆணுமே நல்லவனில்லை, யு நோ... எந்த ஆணுமே...உன்னைப் போன்ற பெண்கள் அவங்களைத்தான் நம்புவாங்க. எல்லாம் முடிந்துவிடும். எவ்வளவு ஏமாற்றங்கள் நடந்தாலும் உங்களுக்குப் புத்தி இல்லை."

"நீ என்னவேணுமானாலும் சொல்லு, நேத்ரா மட்டும் அப்படிப்பட்டவனில்லை."

"அவன் உன்னைக் காதலிப்பது போல நடித்தான். கல்யாணமாகாமலேயே குழந்தை பிறக்கும்படி பண்ணிட்டான். ஆனாலும் உனக்கு அவன் நல்லவனாய்த் தோணுது. இதைச் சொல்ல உனக்கு வெட்கமாயில்லை?"

"இதெல்லாம் தப்பாயிருந்தால் இதில் எனக்கும் பாதிப்பங்கு உண்டு."

"இதைத்தான் 'பப்பி லவ்' என்பாங்க,"

“என்னுடையது பப்பீலவ் இல்லை, ப்ளெடானிக் லவ்.”

“உன் வயதில் எல்லாப் பெண்களுமே அப்படித்தான் எண்ணிவிட்டிருப்பாங்க. ‘எங்களுடையது ப்ளெடானிக் லவ்’ என்று எண்ணிக் கொள்வதே பப்பீ லவ்! புறப்படு, எனக்குத் தெரிந்த டாக்டர் ஒருத்தி இருக்கிறாள்.”

“எதுக்கு?”

“அப்பாவுக்குத் தெரியக்கூடாது. இதெல்லாம் ரகசிய மாய் நடக்கணும், வா” என்று அவளை மேற்கொண்டு பேசவிடாமல் இழுத்தக்கொண்டு போனாள். இருவரும் வேடி டாக்டரிடம் போனார்கள்.

கவரினரேகா டாக்டரோடு கொஞ்சம் தனியாய் பேசி னாள். பிறகு டாக்டர் அம்சரேகாவை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

அவளைக் கட்டிலின் மீது படுக்க வைத்துவிட்டு, திரையை ஒதுக்கிக் கொண்டே கேட்டாள், “எத்தனாம் மாசம்?”

“நவம்பர் இல்லைங்களா? பதினோராம் மாதம்.”

“கேலண்டர் மாதம் இல்லை. இது நடந்து எவ்வளவு நாள் ஆச்சென்று கேட்கிறேன்.”

“இரண்டு மாதம்தான் நினைக்கிறேன்.”

டாக்டர் ஐந்து நிமிஷங்கள் பரிசோதித்தாள். அம்ச ரேகாவின் இதயம் வேகமாய் துடிக்கத் தொடங்கிற்று. அவளுக்கு கீட்ஸ் எழுதிய “ஓட் ஆன் மெலான்கலி” நினைவுக்கு வந்தது.

இருவரும் முன் அறைக்கு வந்தார்கள். டாக்டர் திரும்பவும் உள்ளே போனாள். கவரிக்கடியாரத்தின் சப்தத்தைத் தவிர எங்கும் நிசப்தமாயிருந்தது.

டென்ஷன் பனிதனைச் சாதாரணமாய் இருக்கவிடாது. சிலர் நடை பயிலுவார்கள். வேறு சிலர் நகத்தைக் கடிப்பார்கள். சிலர் அளவுக்கு மீறி சிகரெட் புனுகுப்பார்கள். குடிப்பார்கள். அதேபோல அவள் அத்த டென்ஷனைக் குறைப்பதற்காகத் தன்னையறியாமல் மேதை மேலிருந்த பேனாவைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டாள். டாக்டரின் ப்ரிஸ்கிரிப்டன் மீது கவிதை எழுதத் தொடங்கினாள்.

கவலைகளிலிருந்து வெளியேறுவதற்கு அவளுக்குத் தெரிந்த ஒரே வழி கவிதை! அவள் வருத்தமெல்லாம் ஒரு அழகான கவிதையாய் உருவெடுத்தது. அவள் எழுதிய அந்த ஆங்கிலக் கவிதையைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தால் இவ்விதமாய் இருக்கும்—

“மலைச்சிகரங்களின் மேலுள்ள வெண்ணிற பனிப் படலங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே இருப்பேன். மனமெல்லாம் சூனியமாகவும் திகிலாகவும் இருக்கும். துக்கம் தொண்டையிலிருந்து வெளிவர முடியாமல் இதயத்திற்குள் பந்தாய்ச் சுருண்டு கொண்டேயிருக்கும்...நான் இல்லையே என்ற திகில் ஒன்றும் இல்லாமல் நீ எங்கேயோ உன் உலகத்தில் சாதாரணமாய்ச் சிரித்து மகிழ்ந்து கொண்டிருப்பாய் என்ற யோசனை என்னைப் பிளக்கிறது.

நான் இங்கே நெருப்பில் வெந்து கொண்டிருக்கிறேன். பேனா நகராது. யோசனை தொடராது. தூங்குமுஞ்சி இலைகளைப்போல என் மனம் உம்பிப்போய் இருக்கிறது. இந்த சலனமில்லாத அவஸ்தை இன்னும் எவ்வளவு நாளோ, கடவுளே!

உனக்கு வருத்தம் இருக்காது என்று சொல்லவில்லை. இரண்டு மைனஸ்கள் சேர்ந்து ஒரு ப்ளஸ் ஆனாற்போல, இரண்டு வருத்தங்கள் சேர்ந்தால் ஒரு ஆனந்தம் வரும் என்று தெரியுமல்லவா? வந்துவிடு...புறா சிறகுகளைப் படபடத்துக் கொண்டாற்போல என்னுள் உன் யோசனைகள்

—சமுத்திரத்தில் மழை பெய்தாற்போல சதா நடுக்கத்துடன் என்னை வாட்டிக் கொண்டேயிருக்கின்றன.

நான் எப்பொழுதும் நினைத்துக் கொண்டேயிருக்கிறேன்—நீ என்னுடன் இருந்த அந்தக் கொஞ்ச நேரத்தில் ஒவ்வொரு வினாடியும் என்ன நடந்தது என்று நினைவுக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று! உனக்கு என்னைச் சூழ்ந்து கொண்ட அந்த மயக்கம் நீ போன பிறகுதான் விடுபடும்.

அதென்ன தலையெழுத்தோ? காலம் பாம்பாய் ஊர்ந்து சென்று கடித்துவிட்டது! தனிமை 'சாடிஸ்டிக்' சிரிப்போடு வந்து விசாரிக்கிறது. அப்பொழுதுதான் நினைவுக்கு வருகிறது—வருத்தத்தைவிட ஆனந்தம் வேறொன்றில்லை என்று அனுபவ ரீதியாய்த் தெரிகிறது''—

I am an Ancient Mariner
In the ocean of love
To express my plight
only Wordsworth-is worth.
I am a nightingale,
Buried in the love of Grecian Urn
Write on my heart beats.

டாக்டர் வந்த சந்தடி கேட்டதால் அவள் தன் கவிதை உலகத்திலிருந்து மீண்டு வெளிவந்தாள். டாக்டரின் கையில் அம்சரேகாவின் ரிபோர்ட் இருந்தது.

“எல்லாவற்றையும் விவரமாய்ப் பார்த்தேன். நான் நினைத்தது சரிதான். அவளுக்கு முன்றாம் மாதம்’’— டாக்டர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

மனையே இடிந்து தலைமேல் விழுந்துவிட்டாற்போல மனமெல்லாம் உத்வேகத்தால் சண்டமாருதமாயிற்று. அவள் கையில் இருந்து பேனா நழுவி விழுந்தது. மனதில் ஒரு

மூலையில், ஒருக்கால் இல்லாமல் இருக்குமோ என்று கொஞ்ச நஞ்சம் ஓட்டிக் கொண்டிருந்த சந்தேகமும் போய் விட்டது. அவள் காய்ந்த சருகாய் நடுநடுங்கினாள். எங்கே இருக்கிறான் என்றே தெரியாத நேத்ராவுக்காக அவள் நேத்திரங்கள் கங்கையைப் பொழிந்தன. 'அவளுக்கு முன்றாவது மாதம்...' என்ற டாக்டரின் வாரிததைகள் அவ்வறைச் சுவரெல்லாம் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தன.

* * *

அவ்வறை நிசப்தமாயிருந்தது. அறையில் டி. வி. ஸ்கிரீனும், பக்கத்திலேயே கண்ட்ரோல்ஸும் இருந்தன. டி. வி. திரையில் அந்த நகரத்தின் வரைபடம் இருந்தது. வரைபடத்தின் நடுவில் சிறிய விளக்கு எரிந்தும் அணைந்து கொண்டும் இருந்தது.

மார்த்தாண்டத்தின் கை பேண்டேஜிலிருந்த ட்ரான்ஸ்மிட்டரின் விளக்கு அது. மார்த்தாண்டம் நகரத்தில் எங்கே இருக்கிறார் என்பதை டி.வி.ஸ்கிரீன் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. வரைபடத்தின் நடுவில் இருந்தது அவர் வீடு. அந்த அறையிலேயே ஒரு ஆன் வேறு ஏதோ வேலை பண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

திரையில் விளக்கு மெதுவாய் நகர்ந்தது. வரைபடத்தில் அது நகரத்தின் எல்லையைத் தாண்டியதுமே 'பிப்...பிப்' என்ற சப்தம் வந்தது. தன் வேலையில் ஆழ்ந்திருந்த ஆன் இந்த சப்தத்தைக் கேட்டுவிட்டுச் சட்டென்று விழித்துக் கொண்டு அடுத்த விநாடியே அந்தச் செய்தியை டிபார்ட்மென்ட்டிற்குத் தெரியப்படுத்தினான்.

ஐந்தே நிமிஷத்தில் நேத்ரா அங்கே வந்தான். இப்பொழுது இந்நியா முழுவதுமே டி. வி. யில் தென்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. மார்த்தாண்டம் எங்கே இருந்தார் என்பதை எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்த விளக்கு

இந்தியாவைத் தாண்டி மாலத்தீவுகளை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

மாரித்தாண்டம் தன் ப்ரைவேட் விமானத்தில் தென் திசையாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தாரி என்பது புரிந்தது. இந்தியாவிற்குத் தென் திசையில் இருந்த தீவிற்கருகில் அவரி நின்றாரி.

மிதச் சிறிய தீவு. காட்டுவாசிகளும், நாகரிகமில்லாத ஜனங்களும் வசிக்கும் தீவு அது.

மாரித்தாண்டம் அங்கே போக வேண்டிய காரணம் என்ன?

10

•

•

நேத்ராவின் ஹெலிகாப்டர் அந்தத் தீவை அடையும் பொழுது மணி இரண்டாகிவிட்டது. சமுத்திரத்திற் கிடையே பச்சை நிறத்தைப் பூசினார் போலிருந்தது அத்தீவு. உயரமான மரங்கள், அடர்ந்த புதர்கள், கொடிகள்...நாகரிகம் இன்னும் அப்பிரதேசத்தைக் கெடுத்துவிட வில்லை. இந்தியாவின் எல்லைக்குள்ளேயே அடங்கி யிருந்தது அது.

சிறிய மலை, அருவி, நதிக்கருகிலேயே இருபது முப்பது குடிசைகள் இருந்தன. நேத்ரா இறங்கி அவ்விடத்தை நோக்கிப் போனான். மாரித்தாண்டம் என்ன காரணத்திற் காக அங்கே வந்தான் என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டு மென்பது அவன் உத்தேசம். ஆக்கிரமச் செயலுக்கு அத் தீவை அவர்கள் பயன்படுத்திக்கொண்டாலும் அதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு எதுவுமில்லை.

அவன் துப்பாக்கியில் விரலைக் குறியாய் வைத்துக் கொண்டு முன் நோக்கி நடந்தான். தொலைவில் அருவியின் சப்தம் கேட்டது. காட்டுப் பறவை ஒன்று விட்டு விட்டுக்

கத்திக் கொண்டிருந்தது. மரக்கொம்புகளுக்கிடையே யிருந்து வெளிவந்த காற்று அலாதிபான சப்தத்தை எழுப்பி, பயத்தைத் தோற்றுவிக்கும்படியாய் இருந்தது.

நேத்ரா பத்தடி எடுத்து வைத்தான். குடிசைகள் நன்றாய்க் கண்ணுக்குத் தென்பட்டன. அவற்றின் கூரைகளில் கட்டியிருந்த பாம்புத் தோல்கள் காற்றில் மெதுவாய் ஆடி கொண்டிருந்தன. பாம்புத் தோல் தீய சக்திகளின் பிடியிலிருந்து வீட்டைக் காப்பாற்றுகிறது என்று காட்டுவாசிகள் நம்பினார்கள்.

குடிசையை நோக்கிச் செல்வதற்கு மரங்களை யொட்டி ஒற்றையடிப் பாதை சென்றது. குடிசையைப் பார்த்தபடியே போய்க்கொண்டிருந்த நேத்ராவின் காலில் ஏதோ இடர்ப்படவே, தடுக்கி விழ இருந்தவன் சமாளித்துக் கொண்டு குனிந்து பார்த்தான்.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னால் இறந்துபோன ஒரு தச்சனின் சவம் காலடியில் கிடந்தது.

அவன் நிமிர்ந்தான்.

தொலைவில் ஒரு ஆடு செத்துக் கிடந்தது.

திடீரென்று அவ்விடத்தில் காற்றுகூட ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்று விட்டாற் போலிருந்தது. திடீரென்று வந்து குழ்ந்துகொண்ட நிசப்தம் உடம்பைச் சினிர்க்கச் செய்தது.

அவன் இன்னும் நாலடிகள் நடந்தான். அங்கு கண்ட காட்சியைப் பார்த்துவிட்டு சீக்ரெட் ஏஜெண்டான அவனே தன்னையறியாமலேயே அதிரிந்துபோய் ஓரடி பின்லாக்கினான். அவன் உரோமங்கள் சினிர்த்தன. முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

தொலைவில் குடிசைகளுக்கருகில் சவங்கள் விட்டெறிந் திருந்தாற்போல விழுந்துகிடந்தன. அதிக நாட்கள் ஆகாத

தால் இன்னும் நாற்றமடிக்கத் தொடங்கவில்லை. ஜந்துக் களும் இறந்து கிடந்தன. ஒரு நள்ளிரவு நேரத்தில் யாரோ கொலையாளி நிசப்தமாய் வந்து எல்லோர் கழுத்தையும் நெசீத்துக் கொன்று போட்டுவிட்டுப் போயிருந்தாற் போலிருந்தது. அவர்கள் உடம்பில் எந்தக் காயமும் இல்லை. அது ஒன்றுதான் வித்தியாசம்.

குறைந்தது ஒரு உயிராவது பிழைத்திருக்குமா என்று அவன் அந்தத் தீவு முழுவதும் தேடினான். பாம்புகள், தேன்களோடு சேர்ந்து சகல ஜீவராசிகளும் சலனில்லாமல் கிடந்தன.

தொலைவில் ஒரு குடிசை தென்பட்டது. காட்டுவாசி களான் திருமணமான புதுமணத் தம்பதிகளை அவ்வாறு தொலைவில் தனி குடிசையில் வைப்பார்கள். அவன் அங்கு போய் கதவைத் தள்ளினான். திறக்க முடியவில்லை.

காலால் பலமாய் உதைத்தான். நாழ் நீங்கி, கதவு திறந்து கொண்டது. உயிர் போவதற்கு முன்னால் எழுந்திருப்பதற்குக்கூட நேரமில்லாமல் அவர்கள் விழுந்து கிடந்தார்கள். அவன் மேல் அவன் விழுந்துகிடந்தான்.

நேத்ரா கதவைத் தாழிட்டுவிட்டு வெளியே வந்து விட்டான்.

28

"சவப் பரிசோதனை மூலம் எதுவும் தெரியவில்லை?"

"ஒரு தீவில் அத்தனை பேர் செத்துக் கிடந்திருக்கிறார்கள். எந்தத் தடயமும் கிடைக்கவில்லை. குறைந்தது சவப் பரிசோதனையில்கூட எதுவுமே கிடைக்கவில்லை" என்றான் நேத்ரா.

சிக்ப் பேசவில்லை.

உன்னை விடமாட்டேன்

“அதற்கு முன்னாடியே மார்த்தாண்டம் அந்த
குப் போயிருக்கிறான். அதை நாம் மறந்துடக் கூட

“மார்த்தாண்டத்துக்கும் அந்த மரணங்களுக்குட
சம்பந்தம் இருக்கும் என்கிறாயா?”

“அப்படித்தான் நான் நிச்சயமாய் நம்புகிறேன். அது
மட்டுமில்லை. கவர்ணரேகாவின் பரிசோதனைக்கும் இந்த
மரணங்களுக்கும் கூட சம்பந்தம் இருக்குமென்று நம்பு
கிறேன்.”

“இயற்கையாய் இவ்வாமல், அந்தத் தீவில் அவ்வளவு
பேர் செத்தது ஏதோ அக்கிரமச் செயலாகவே இருந்தால்
அது ரிபோர்ட்டில் தெரிந்திருக்கும்.”

நேத்ரா முதன் முதலாக சீப்பை எரிச்சலுடன் பார்த்
தான். “கவர்ணரேகாவின் பரிசோதனையின்மீது மார்த்
தாண்டம் கோடிக்கணக்கான முதலீட்டை முடக்கியிருக்
கிறான். நாம் களத்தில் இறங்கி விடவே, எல்லாப்
பரிசோதனைச் சாலைகளையுமே ஏரிக்குக்கீழே மாற்றிக்
கொண்டு, விழிப்படைந்து விட்டான். ஏஜென்ட் கியூ
இவ்வளவு நாளாய் இங்கே முகாம் போட்டிருந்தான்.
மார்த்தாண்டத்தின் வார்த்தைகளில் இந்த நாடே தன்னு
டையதாகப் போகிறது என்ற திமிர் இருந்தது. ஒரு சிறிய
பரிசோதனைக்காக இவ்வளவு நிகழ்ச்சிகள் மறைமுகமாய்
நடக்காது. என் ஊகம் சரியாயிருந்தால் இந்த நாட்டையே,
இல்லை—உலகம் முழுவதையுமே கபளீகரம் பண்ணிவிட
முயற்சி நடந்துட்டிருக்கிறது.”

“ஒரு சாதாரணத் தொழிலதிபரின் மீது சி. பி. ஐ. பண்
னிய சிறிய கேஸ் என்டென்ஸியிருந்த இது எதில் தொடங்கி
எதில் முடியுமோ?” சீப் பயந்துபோய் திகிலோடு சொன்
னார்.

பிராபதில் பேசவில்லை. இந்தப் பரிசோதனை விட்டதால் அவனுக்கு துப்புத் துலக்குவதில் எல்லைகளும் முடிக்கொண்டு விட்டாற் போலிருந்தது.

ஏதாவது சிறிய 'கிணு' எஞ்சியிருந்த கென்றால் அது கவர்ணரேசாதான்! அவன் அவளைப்பற்றித் துப்புத் துலக்கும்படி சீப்பிற்ருச் சொன்னான். மாரீத்தாண்டத்தின் பெண்களை அவன் முதன் முதலாய்ச் சந்தித்த பொழுது கவர்ணரேசா, "நீங்க தவறாய் புரிஞ்சுகிட்டங்க. நான் என் தந்தைக்கு வளர்ப்பு மகள்"—என்று முறுவலுடன் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

அவன் அந்த யோசனையில் ஆழந்திருந்தபோது பிரதிமா பைனுடம் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தான். ஏறக்குறைய முறைசி. பி. ஐ. ஏஜெண்டுகள் அரும்பாடுபட்டு சேகரித்திருந்த விவரங்கள் அதில் இருத்தன. இதற்கு முன்னால் பிரதிமா சேகரித்திருந்த கவர்ணரேசா சம்பந்தப்பட்ட விவரங்கள் இல்லாமலி கடந்தகால சரித்திரமெல்லாம் அதில் இருந்தது.

பிரதிமா பக்கத்திலிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்து ஸ்பைலைப் பிரித்தபடி—"ஒரு அபூர்வ விஷயம் தெரிந்தது" என்றான்.

'என்ன?'

"கவர்ணரேசா சா. ஜகதீஷ் சந்திர சட்டர்ஜியின் மகள்" என்றான்.

கேட்டுக் கொண்டிருந்த இருவரும் திடுக்கிட்டார்கள். "மைகாட்" என்று முணுமுணுத்தார் சீப்ப்.

"சர் ஜகதீஷ் சந்திர சட்டர்ஜி இந்தியாவின் தலை சிறந்த விஞ்ஞானிகளுள் ஒருவர். மைக்ரோ பயாலாஜியிலும், கெமிஸ்ட்ரிபிலும் அவர் பன்னிய பரிசோதனைகள் உகைப் பிரசித்திப் பெற்றவை. திரவம் மூலமாய் இன்றி

இயாஸ் மூலமாய் பூச்சிக் கொல்லி மருந்தைத் தயாரிக்கும் பரிசோதனையில் அவர் பெரும்பாலும் வெற்றியடைந்து விட்டார் என்றே சொல்லலாம். அந்த நாட்களில் தான் அவர் தன் சோதனைக் கூடத்திலிருந்து சினிஸ்டர் வெடித்து மரணமடைந்தார். அவர் மகளுக்கு அரசாங்கம் நஷ்டஈடுகூட கொடுத்தது. ஆனால் கவர்ணரேகா அதை மறுத்து விட்டாள். அதற்குப் பிறகு அவளை யாரும் பொருட்படுத்தவில்லை. கவர்ணரேகா சிறு வயதிலிருந்தே புத்திசாலி மாணவி. காலைப் படித்துக்கொண்டிருந்த பொழுதே தந்தையாடு பரிசோதனைகளில் உதவி செய்வான். தந்தை இறந்த பிறகு ஆறு மாதகாலம் ஹெச்.ஆர். தொழிற்சாலையில் வேலை செய்து வந்தான். போதைப் பொருட்களுக்கு அடிமையானதால் அங்கிருந்து அவனை சஸ்பென்ட் பண்ணி விட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு அவன் ஏறக்குறைய அண்டர்கிரௌண்டிற்கே போய் விட்டான்..."

"ஒரு விஷயம்" என்று நேத்ரா ஆடைமறித்ததால் பிரதிமா நிறுத்தினாள்.

"கவர்ணரேகாவை சஸ்பென்ட் பண்ணியது நாடகம்."

"ஏன் அவ்வாறு சொல்கிறாய்?"

"ஹெச்.ஆர் தொழிற்சாலை மாரித்தாண்டத்திலுடையது ஆதலால்! தன் சொந்த மகள் பெயரில் வைத்திருந்த ஃபேக்டரி அது. கேவலம் ஜனங்கன் கவர்ணரேகா விஷயத்தை மறந்துபோய்விட வேண்டும் என்றதான் ஆறு மாத காலத்திற்குத் தன்னிடம் வேலை தந்தான். பிறகு சொந்த லாப் ஏற்பாடு பண்ணிக் கொண்டு அதில் அவனை மாற்றி விட்டிருப்பான்—சஸ்பென்ஷன் என்கிற சாக்கில்."

இத்தனை சிறிய விஷயம் தனக்குத் தோன்றாமல் போனதற்கு பிரதிமா வெட்கமடைந்தாள்.

நேத்ரா எழுந்து நின்று—"நமக்கு அதிக நேரமில்லை. ஏதோ ஒரு வழியில் மாரித்தாண்டத்தை அரெஸ்ட் பண்ண வேண்டும்" என்றாள்.

“லாபமில்லை. அவன் லாபர்கள் அடுத்த நிமிஷமே அவனை வெனியே கொண்டுவந்து விடுவார்கள்.”

“அடுத்த நிமிஷத்திற்குள் நாம் இன்னொரு குற்றத்தை அவன்மேல் சுமத்த வேண்டும். அவன் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் சரி வெனி உலகத்தில் இருக்க வழியில்லை.”

அப்படிச் சொல்லினிட்டானே தவிர, அது நடக்கமுடியாத காரியம் என்று தேத்ராவுக்குத் தெரியும். கோர்ட்டி விருந்து ஜெயில் வரைக்கும் மார்த்தாண்டத்துக்கு உதவி பண்ணுபவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவன் செல்வாக்கிற்காகவும், அவன் இறைக்கும் பணத்திற்காகவும் அதிகாரிகள் அவனுக்காக நாயாய் உழைப்பார்கள். இங்கே நியாயத்திற்கும் அநியாயத்திற்கும் இடமில்லை. நாடு எப்படிப் போனாலும் பரவாயில்லை. சுயநலம் முக்கியம்.

பிரதிமா ஏதோ சொல்ல வந்தவன் அவன் கம்பீரமாய் இருந்ததைப் பார்த்துவிட்டுப் பேசாமலிருந்து கொண்டான். தேத்ரா அங்கிருந்து மௌனமாய் நகர்ந்தான். எஞ்சிய இருவரும் அவனைப் பேசும்படி வற்புறுத்தவில்லை. அவன் ஏதோ போசனையில் முழ்கியிருந்தது அவர்களுக்குப் புரிந்தது. அவர்களுக்குப் பிரச்சனையின் தீவிரம் புரிந்தது. ஒரு ஊரைச் சேர்ந்த உயிரினங்கள் அவ்வளவும் அழிந்து போய் விட்ட போட்டோக்கன் அவர்கள் மேஜைமேல் இருந்தன.

தேத்ரா போன கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் போன் மணியடித்தது. சீஃப் கூட இல்லாததால் பிரதிமா அதை எடுத்து “ஹலோ” என்றான்.

“தேத்ரா இருக்காரா?”

“நீங்க யாரு?”

“ஆம்சரேகா என்று சொல்லுங்கள்.”

பிரதிமா வெறுப்போடு தன் கையினிருந்த ரிசைவரைப் பார்த்தாள்.

இந்தப் பெண் ஒருத்தி நாயுருவியைப்போல் ஒட்டிக் கொண்டு துன்பம் தருகிறாள்.

“என்ன பேசணும் நேத்ராவோடு?”

“ரொம்ப அர்ஜெண்ட் ப்ளீஸ்...”

“உங்களுக்குப் போன் நம்பர் யாரி தந்தாங்க?”

“அது அவ்வளவு முக்கியமா?”

“பாருங்க மிஸ்.” சம்பீரமாய்ச் சொன்னாள் பிரதிமா. “இது நாட்டுப் பாதுகாப்பு சம்பந்தப்பட்ட சீக்ரெட் ஆபீஸ். மிக ரகசியமான போன் நம்பர் இது. இது உங்களுக்கு எப்படி கிடைத்ததுன்னு விவரமாய் எங்களுக்குச் சொல்லாமல் போனால் உங்களை மிசா, ஃபெரா, ஆன்ட்டி—டெரரிஸ்ட் சட்டங்களின் கீழ் கட்டுத் திட்டத்தில் எடுக்கும் படி நேரிடும். நீங்கள் மட்டுமேயில்லை, இந்த ரகசிய நம்பரை உங்களுக்குக் கிடைக்கும்படி செய்த ஆளுடைய விவரங்களையும் எங்களுக்குச் சொல்லிவிட வேண்டியது. அந்த ஆள்மீது கூட நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வோம்—” சம்பீரமாய்ச் சொன்னாள்.

“ஐயோ—நான் பண்ணியது தப்பானால் என்னை மன்னிக்கடுங்க. எனக்கு எந்த தண்டனை விதித்தாலும் பரவாயில்லை. ஆனால் எனக்கு உங்கள் போன் நம்பரைத் தந்த அவங்களை மட்டும் ஒன்றும் பண்ணிடாதீங்க. பாவம் ரொம்ப வயதான பெண்மணி.”

“வயதான பெண்மணியா? யாரி அவங்க?”

“பிரதிமா என்று உங்க ஆபீசில் வேலை பண்ணிட்டிருக்கிறாள் பாருங்க ஒருத்தி—அவள் பாட்டி.”

பிரதிமா முன்னுக்குத் துள்ளி விழப்போனவன் சமாளித் துக்கொண்டு. "அவங்களை எங்கே சந்திச்சீங்க நீங்க?" என்று கேட்டான் தளர்த்துபோய்...

"காய்கறிக் கடையில்... அவங்களுக்குக் கத்திரிக்காய் பேரம் சரியாய் முடியாமல் போனதால் கொஞ்சம் உதவி பண்ணினேன். பாவம், அவங்க தப்பு எதுவுமில்லைங்க. அந்த நன்றியோடு புடலங்காய்..."

"வேண்டாம். காய்கறி பேரம் வேண்டாம். அவங்களை உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? அந்த விஷயத்தைச் சொல்லு" துக்கத்தை மென்று விழுங்கிக்கொண்டே கேட்டான் பிரதிமா.

"பிரதிமாவையும், அவங்க பாட்டியையும் முந்தானா கொளிலில் பார்த்தேன். அதற்கப்புறமாய் அவங்களைத் தனியாய் காய்கறிக் கடையில் பார்த்தேன். தெய்வந்தான் எங்களை இப்படிச் சந்திக்க வைத்திருக்கிறது என்மென்னி, 'பிரதிமா வேலை பன்ற ஆபிசிலேயே வேலை பார்த்துட்டிருக்கிற தேத்ராவை உங்களுக்குத் தெரியுமா?' என்று கேட்டேன். 'ஐயோ, தெரியாமல் என்னம்மா?' என்று அவங்க இந்த போன் நம்பரைக் கொடுத்தாங்க. அது சரி, நீங்க என்னவோ இது இந்தியா சம்பந்தப்பட்ட மிக ரகசியமான போன் நம்பரினு சொல்றீங்க. பின்னே அந்த கத்திரிக்காய்க் கடைக்காரன் கூட இந்தப் போன் நம்பரைக் கேட்டானே! நாட்டுக்கு இதனால் எந்த ஆபத்தும் வராதே?"

"பரவாயில்லை. இந்தியாவின் ரகசியங்கள் எல்லாம் வெளிநாடுகளில் காய்கறிக் கடைக்காரங்களுக்குக் கூட தெரிந்திருக்கிறது. நீ பகற்றமடையத் தேவையில்லை. சரி, விஷயத்தைச் சொல்லு."

"அது எனக்கும், தேத்ராவுக்கும் சம்பந்தப்பட்ட பெரிசனல் விஷயம்."

"ஆனாலும் பரவாயில்லை,"

“மன்னிச்சுக்குங்க. என்னை ஜெயிலில் போட்டாலும் சரி, அதைச் சொல்லமாட்டேன்.” மறுமுனையிலிருந்து டிடமாய்க் கேட்டது. “நான் எங்கப்பாவோடு வெளிநாட்டிற்குப் போகிறேன். அதனால்தான் இந்த விஷயம் அர்ஜென்ட்.”

பிரதிமா யோசனையில் ஆழ்ந்தாள். “இந்தப் பெண் சாதாரணமாய்ப் பேசுவது போலில்லை. ஏன் இவ்வளவு தகராறு பண்ணுகிறாள்? காதல் வரைக்கும் சரியாய்த்தான் இருக்கிறது. நடந்தது என்னவோ நடந்துவிட்டது என்ற அடங்கிப்போய் விட்டுத் தொலைக்க வேண்டியதுதானே? தானும் சொல்லியாகி விட்டது. அஜேறாபிலாவும் சொல்லி விட்டாள். ஆனாலும் இந்த ரகசிய உளவாளி வேலை— போன் நம்பர்களைக் கண்டுபிடிப்பது, துரத்திக்கொண்டே வருவது இதைல்லாம் எதற்காக? ஏதோ ரகசியம் இருக்கிறது. அதென்னது?”

அவளுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றிற்று. “ஒரு நிமிஷம் இருங்க. நேத்ராவைக் கூப்பிடுகிறேன்”—என்று போனை வைத்துவிட்டு பக்கத்து அறைக்குப் போனாள். டெக்னிகல் உபகரணங்கள் இருந்தன அவ்வறையில். அதிலிருந்து சிறிய மெளத்பீஸ் போன்ற ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு போனிடம் வந்தாள்.

அவள் மார்பு வேகமாய் படபடத்தது. தன் தொழில் திறமைக்கு இது ஒரு சவால்! அவள் அந்த உபகரணத்தைப் போனுடன் பொருத்தினாள். அதன் மூலமாய் பெண்குரல் கூட கொஞ்சம் கட்டையாய்க் கேட்கும். சி. ஐ. டி.யில் இன்னொருவரின் குரலைப்போல குரலை மாற்றிக்கொண்டு பேசுவதற்குப் பயிற்சி தருவார்கள். இதுவரையிலும் அதற்குத் தேவை ஏற்படவில்லை. இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் ஆண்குரலைப், போலப் பேச வேண்டியிருப்பது!”

அவள் குரலை மாற்றிக்கொண்டு... 'நேத்ரா ஹியர்'— என்றாள்.

“நேத்ரா நீங்கதானா?...நீங்களேதானா?” மறுமுனை யிலிருந்து உணர்ச்சி வசத்துடன் கேட்டது.

ஸோ...அவள் வென்றுவிட்டாள்.

அவள் ஆனந்தமாய்—“ஆமாம், நான்தான். என்ன விஷயம்?” என்றாள். இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் மிகச் சுருக்கமாய்ப் பேசவேண்டும் என்று தெரியும் அவளுக்கு. நேத்ராவின் உச்சரிப்பு அவளுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்த போதிலும்—அந்த உபகரணம் எவ்வளவு நுட்பமாய் பயன்பட்ட போதிலும்—உற்சாகத்தால் அதிக மாய்ப் பேசிவிட்டால் அப்பெண் இவளைக் கண்டுபிடித்து விடக்கூடிய ஆபத்து உண்டு.

“நான் உங்களோடு அர்ஜென்ட்டாய்ப் பேசணும் நேத்ரா.”

“என்ன?”

“போனில் சொல்ற விஷயமில்லை. அது சரி, என்ன வாலிட்டிங்க நீங்க? நான் எவ்வளவு பயந்துட்டேன் தெரியுமா? உங்களைப்பற்றி அந்த பிரதிமாவும், அஹோபிலாவும் சொன்னதைக் கேட்டு பயப்படாமல் என்ன பண்ணுவேன்.”

“கவிதைகூட எழுதியிருப்பாயே!”

“நிஜத்தான் நேத்ரா. சரியாய் ஊதித்துவிட்டிருக்க. என்ன எழுதினேன் தெரியுமா?”

பிரதிமா தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்காரிந்து விட்டாள். இப்பொழுது சொந்தக் கவிதை மூலமாய் தன்னைப் பைத்தியமாயடிக்கப் போகிறாளோ இந்தப் பெண் என்றெண்ணி விழுந்துக்கொண்டே கேட்கத்

தொடங்கினாள். மறுமுனையிலிருந்து அம்சரேகா இரண்டு வாரித்தைகள் பேசியதுமே பிரதிமாவின் அலுப்பு மெல்ல மெல்லக் குறைந்து, ஆச்சரியம் தோன்றத் தொடங்கிற்று. ஒரு அபூர்வ உணர்ச்சியால் மனம் கரைந்தது.

அதுவரை அவளுக்கு அம்சரேகாவின்பால் ஒரு விதமான ஏளன மனப்பான்மை இருந்து வந்தது. ஒரு தேசத்துரோகியின் மகள், தந்தை சம்பாதித்த கோடிக்கணக்கான சொத்து இருந்தது ஜீன்ஸ் பேண்ட் போட்டுக்கொண்டு விலகித்துக் கொண்டு காரில் சுற்றும் பெண் என்றெண்ணி வந்தாள். ஆனால் அவள் எழுதியிருந்த கவிதைகளைக் கேட்டபொழுது — அவள் மனதில் ஒரு அபூர்வ உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

“இன்னொரு தடவை சொல்லு” என்று கேட்டாள் தன்னையறியாமல்.

அம்சரேகா தான் ஆங்கிலத்தில் எழுதி வைத்திருந்த கவிதையைப் படித்தாள்.

(கவிதைச் சுருக்கம்—நான் கண்ணாடியில் பாரித்துக் கொண்ட பொழுது தென்பட்ட உருவம் நீ. அதில் ஆச்சரியம் என்ன இருக்கிறது? என் பிரதிபிம்பம்தான் நீ... மேகக் களுக்குப் பின்னாலிருந்து நட்சத்திரங்கள் எட்டிப் பார்க்கின்றன. நாம் பிரிந்து போவதைப் பாரித்து அவை துக்கப் படுகின்றன... காதல் என்றால் என்னவென்று உன்னைப் பாரித்த பிறகுதான் தெரிந்தது. ஆனால் உனக்காக நிற்கும் பெண்களின் க்யூவைப் பாரித்து அதைச் சொல்ல பயமாயிருக்கிறது.)

கடைசி வாக்கியம் பிரதிமாவை அவ்வளவாய் சந்தோஷப்படுத்தவில்லை. தன்னையும், அஹோபிலாவையும் க்யூவில் நிற்கும் பெண்களோடு ஒப்பிட்டுச் சொன்னது அவளைச் சுருக்கென்று தாக்கிற்று. அதனால் திரும்பவும் பழைய பிரதிமாவாகி விட்டவள்...

“அவ்வளவு வருத்தப்படும்படியாய் என்ன ஆயிடுத்து?”

“வேடி டாக்டர் மூணாம் மாசம்னு சொன்னான்.”

பிரதிமா அதிர்ந்துபோய் “வாட்?” என்று கத்தினாள்.

“ஆமாம். நானும் அக்காவும் போனோம். எனக்கு மூலினிருந்தே சந்தேகமாய்த்தான் இருந்தது. இப்பொழுது டாக்டர் உறுதியாய்ச் சொல்லிவிட்டான்.”

“அதற்கு... அதற்கு நேத்ராதான் காரணம் என் றொயா?” தானே நேத்ராவாய் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை மறந்துவிட்டான் பிரதிமா.

“இதென்ன நேத்ரா இப்படிச் சொல்றீங்க? என்மேல் உங்களுக்கு ஏதாவது சந்தேகமாய் இருக்கா? மைகாட்! எத்தனை துரதிரிஷ்டமான நிலைமை வந்து சேர்ந்துடுத்து எனக்கு!...அன்றைக்கு நடந்தது ரூபகமில்லையா?”

அவள் சொல்லிக்கொண்டே போக, அதற்குமேல் கேட்க மாட்டாதவனாய் பிரதிமா அவள் வாரித்தைகளை இடைமறித்து, “எந்த டாக்டர் உனக்குச் சொன்னான்?” என்று கேட்டாள்.

“ஸ்வப்னா நர்சிங் ஹோம்.”

அதற்குமேல் ஒன்றும் பேசாமல் அவள் போனை வைத்து விட்டு ஸ்வப்னா நர்சிங் ஹோமிற்குப் போன் பண்ணினாள். “நாக்க டி.பி.ஐ.யினிருந்து பேசுகிறோம். அம்சரேகா என்ற பெண் உங்களிடம் வந்தாள். எந்த டாக்டர் அவளை பரிசோதித்தார் என்று ரிகார்டைப் பாரித்துச் சொல்லுங்கள்.”

“நான் தான்” மறுமுனையிலிருந்து கேட்டது. “என்ன விஷயம்?”

“டாக்டர்! தற்சமயம் அவள் எந்த நிலையில் இருக்கிறாள்?”

“நீங்க பரிசோதிக்கும் எந்த கேஸ் விஷயத்தில் அவன் நிலைமையைப் பற்றி உங்களுக்கு தகவல் வேண்டும்?”

பிரதிமா தடுமாற்றமடைந்து— “அதைபெய்லாம் சொல்லனுமா டாக்டர்?”

“தேவையில்லை, உங்களுக்கு என்ன வேணும்னு கேளுங்க.”

“அம்சரேகாவுக்குத் தற்சமயம்...”

“...முன்றாம் மாதம்.” கருக்கமாய் முடித்தாள் மறுமுனையிலிருந்து.

பிரதிமா உதிரிச்சியிலிருந்து மீளவில்லை. மறுமுனையிலிருந்து “ஹலோ...ஹலோ” என்று கேட்டுக் கொண்டே யிருந்தது.

அவள் கையிலிருந்த போன் தன்னையறியாமல் நழுவி விழுந்தது.

* * *

“நான்சென்ஸ்; என்ன பேசுகிறாய் நீ?”—நேத்ரா கோபமாய்க் கத்தினாள்.

“நான் இல்லை. அந்தப் பெண் அவ்வாறு சொல் கிறாள்”—அதைவிட பெரிதாய்க் கத்தினாள் பிரதிமா. “இன்னொருத்தர் சொன்னால் நம்பியிருக்கமாட்டேன். அம்சரேகா கயமாய் என்னிடம் சொன்னாள். போகட்டும், என்னை அழ வைப்பதற்காகச் சொல்லியிருப்பானோ என்றெண்ணிக் கொள்ளவும் இடமில்லை. நானே நேத்ராவைப் போலப் பேசினேன். ‘நம்பிருவருக்குமிடையே என்ன நடந்ததுன்னு உங்களுக்குத் தெரியாதா?’—என்று அப்பெண் கயமாய்க் கேட்டாள். என் காதால் கேட்டேன். இன்னும் இதைபெய்லாம் பொய் என்கிறாயா?”

"நிஜமாய் இதெல்லாம் பொய்தான் பிரதிமா. உனக்கு பயந்து பொய் சொல்ல வேண்டிய தேவை எனக்கு இல்லை. ஆனால் மனசாட்சி அறிய சொல்கிறேன். இதெல்லாம் எப்படி நடந்ததுன்னு எனக்குத் தெரியாது."

"அப்படியானால்... உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளுமன்னு ஆசைப்பட்டு அம்சரேகா இது போல் பொய் சொல்கிறாள் என்கிறாயா?"

"ஆம்சரேகா அப்படிப்பட்டவள் இல்லை."

"அம்சரேகாவும் நல்லவள். அவள் வயிற்றில் சுமை ஏறியிருப்பதும் நிஜந்தான் எதை நம்பச் சொல்கிறாய் என்னை? என்ன பண்ணச் சொல்கிறாய்?"

"எதைபு? நம்பத் தேவையில்லை. எதுவும் பண்ணவும் வேண்டாம். வரப்போகிற ஆபத்தைப்பற்றி யோசி. அது போதும். அந்தப் பெண்ணின் தந்தை அவளை வெளிநாட்டிற்கு அழைத்துச் செல்கிறார் என்றால், சட்டத்திற்கு விரோத மாய் இந்த நாட்டை விட்டுப் போய்விடப் பிளான் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களா அரித்தம். ஆபத்து நெருங்கிவிட்டது. அதனால்தான் இன்டர் போல் விசாரணைகளில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் தப்பித்துப் போய்க் கொண்டிருக்கிறான். என் னாகப்படி அவன் மகளோடு ஏதோ வெளிநாட்டில் தஞ்சம் புகுந்து கொள்ளவிருக்கிறான். இந்தப் பிரயாணத்தில் கவரினரேகாவை அழைத்துச் செல்லவில்லையென்றால்... அவனை இம்...கே...யே..." என்று யோசனையில் மூழ்கிய படி அகிலிருந்து போய் விட்டான்.

▶ அவன் உண்மையான சி. பி. ஐ. ஏஜென்ட். அவனைப் பற்றி இவ்வளவு ரகசை ஏற்பட்டிருக்கிறது! பிரதிமா உறுக்கி எடுக்கிறாள்! ஆனாலும் அதற்கு அவன் அவ்வளவு முக்கியத்துவம் தரவில்லை. அம்சரேகா தந்தையுடன் வெளி நாட்டிற்குப் போகப்போவதாய்ச் சொன்ன ஒரு வாரித்தையை ஆதாரமாய் வைத்துக் கொண்டு, இவ்வளவு

ஊகித்து, உளவுத் தொழிலுக்குத் தான் எவ்வளவு தகுந்தவன் என்பதை நிரூபித்துவிட்டான்.

தன் தொழிலில் ஆழ்ந்து போய் விட்டவனுக்கு—அவன் எழுத்தாளனாகவே இருக்கட்டும், விளையாட்டு வீரனாயிருக்கட்டும், இனடர்போல் ஏஜெண்டாகவே இருக்கட்டும்...மனதில் வருத்தங்களும், வீட்டுத் தொல்லைகளும், வெளியுலகத்துத் தொந்தரவுகளும் கொஞ்சமும் தடையாய் இராது. அவ்வளவிற்கு டிடாச்மென்ட்டை சாதிக்கக் கூடியவனே தன் துறையில் முன்னுக்கு வரமுடியும்.

ஆனால் பிரதிமா இன்னும் அத்தொழிலுக்குப் புதிது. மார்த்தாண்டத்தின் விவரங்களைச் சேகரிக்கச் சொல்லி மட்டுமே டிபார்ட்மென்ட் அவளை வேண்டிக் கொண்டது. அது முடிந்ததும் அவள் வேலை நேத்ராவுக்கு உதவி பண்ணுவது ஒன்றுதான். இப்பொழுது நடந்த விஷயத்தை அவளால் அவ்வளவு எளிதில் ஜீரணித்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

எந்த தைரியத்தில் அம்சரேகா இவ்வளவு பொய் சொல்லுகிறாள்?

அவள் இரண்டே மணி நேரத்தில் அம்சரேகாவைப் பற்றிய விவரங்களைச் சேகரித்தாள். தன் சி. பி. ஐ. அனுபவத்தால் அவள் கண்டு பிடித்த விவரங்கள் அவள் குழப்பத்தை மேலும் அதிகமாக்கின.

அம்சரேகாவுக்கு வேறு எந்த ஆண் நண்பரிகளும் கிடையாது. மேலுக்கு மிகத் துடுக்கானவனைப் போலத் தென்பட்டாளே பொழிய அவள் மிகவும் ஒதுக்கிய சுபாவத்தைக் கொண்ட பெண். ஆங்கிலத்தில் மிக அபாரமான கவிதைகளை எழுதினாற் போலவே, சுபாவத்திலும் கவிதை உணர்ச்சி மிக்கவள்.

பின்னே இது எப்படி நடந்திருக்கும்?

யோசித்தவாரே அவள் வீடு நிரும்பினாள்.

“பாட்டி, நான் ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன். பதில் சொல்லுவாயா?”

“என்ன?”

“இரண்டு பேருடைய வாழ்க்கை உன் பதில் மீதுதான் ஆதாரப்பட்டிருக்கு. பாட்டி. வெட்கப்படாமல் சொல்லணும்.”

“ஐயோ... அவ்வளவு தூரம் வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்ட விஷயத்துக்கு நான் என்ன சொல்வதற்கு இருக்கு? ஆனாலும் கேளு... எதுக்கு வெட்கப்படணும்?”

“குழந்தைங்க எப்படிப் பிறப்பாங்க பாட்டி?”

அவள் திடீரென்று புலம்பத் தொடங்கி— “ஐயோ! குடி முழுதிடுத்தே! எங்கே வழுக்கி விழுந்தாய் பொண்ணு?” என்று ராகம் இழுக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

பிரதிமா பதற்றமடைந்து... “ஒன்றும் வழுக்கி விழலை பாட்டி. ஒரு ஏஜென்டை வலையில் வீழ்த்துவதற்கு வெளி நாட்டுச் சக்திகள் போட்டிருக்கிற நாடகத்தில் உண்மை எவ்வளவு தூரம் இருந்ததுன்னு தெரிஞ்சுக்க வேண்டி கேட்கிறேன்.”

“ஆனாலும் இவ்வளவு வயதாயிடுத்து, உனக்குத் தெரியாமலா?”

“தெரியும் பாட்டி, எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நமக்குத் தெரிந்ததுதான் வேதம்னு எண்ணிடக் கூடாதாம். இப்பொழுது நிஜமாகும் அறிஞரிகள் தென்படுகின்றன. எனக்குத் தெரியவைன்னு உன்னைக் கேட்கலை. நீ ஏதாவது சொல்லுவாயேன்னு...”

“இந்த வயதில் நான் எப்படிச் சொல்லவேன்?”

“முத்தம் மட்டுமே தந்தேன்னு சொல்றான் நேத்ரா. அந்தப் பொண்ணோ நீ தான் காரணம் என்கிறான். எதில் உன்மை இருக்கு?”

“அவன் சொன்னதும் நீ கேட்கறதும் சரிபாய்த் தானிருக்கு. அது சரி. முத்தமிட்டானா?”

“ஆமாம் பாட்டி.”

“ஒரே ஒரு முத்தந்தான் கொடுத்தானா?”

“ஆமாம், ஒன்றுதான், காரண மில்லாமல், ஜீவனில்லாமல், அபாயமில்லாமல் ஒரே ஒரு முத்தம்.”

எல்லாவற்றையும் கேட்டு முடித்துவிட்டுப் பாட்டி பெருமூச்செறிந்தாள். பிறகு போசனையில் சூழ்ந்தபடியே—
“இப்ப எல்லாமே மெஷின்கள் தானே பண்ணுகின்றன! குஞ்சு இல்லாமலேயே கூட முட்டைகளாம்! ஒருவேளை புது முறை ஏதாவது வந்திருக்குமோ என்னவோ, எனக்குத் தெரியாது. எங்க காலத்திலேயானால்...” என்றாள்.

“உம்... உங்க காலத்திலேயானால்...?”

“அம்மோவ்! அதுக்கு ரொம்ப சடங்குகள் எல்லாம் இருந்ததும்மா. ரொம்ப கஷ்டப்படுவோம்—”

29

மார்த்தாண்டத்தின் வீட்டைச் சுற்றிலும் சி.பி.ஐ. வலை பின்னிற்று. நேத்ரா தன் ஸ்ப்ளாட்டில் உட்காரித்து கொண்டே பைனாகுலர் மூலம் மார்த்தாண்டத்தின் வீட்டையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வரப்போகும் பன்னிரண்டு மணி நேரமும் மிக முக்கியமானது என்று தெரியும் அவனுக்கு. பன்னிரண்டு மணிக்குள் மார்த்தாண்டம் நாட்டை விட்டுப் போய்விடுவார். அதற்குள் அவர் தன்

வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு விடுவார். இந்தச் சந்தர்ப் பத்திலாவது அவரைப் பிடித்து ஏதோ ஒரு கேசில் சிக்க வைக்காமல் போனால் அவர் கைதமூலிப் போய் விடப் போவது உறுதி.

ஒன்று... இரண்டு... மூன்று மணிகள். ஒன்றுமே நிகழ வில்லை. சுமார் மூன்றரை மணி நேரம் கழித்து போன் ஒலித்தது. மாரித்தாண்டம் வீட்டிற்கு வந்த கால் அது. அறிவிருந்து இந்த போனுக்கு எவன் 'ட்ராப்' பண்ணப் பட்டது. நேத்ரா சட்டென்று போய் போனை எடுத்துக் கொண்டான்.

இந்தப் பக்கத்திலிருந்து மாரித்தாண்டம் "ஹலோ" என்றார். மறுமுனையிலிருந்தவன் "செளக்கியமா?" என்று சொல்லிவிட்டு போனை வைத்துவிட்டான்.

இந்தப் பக்கத்தில் மாரித்தாண்டமும் போனை வைத்து விட்டார்.

அது கோட் வார்த்தை!

1) நேத்ராவுக்குப் புரிந்தது.

அவன் நினைத்தாற்போலவே மாரித்தாண்டத்தின் காரி ஐந்து நிமிஷத்திற்கெல்லாம் புறப்பட்டது. நேத்ரா பின் தொடர்ந்து போனான். மாரித்தாண்டத்தின் காரி ஐந்து நிமிஷங்களில் ஒரு பப்ளிக் போனிற்கு முன்னால் வந்து நின்றது. நேத்ராவுக்கு எல்லா விஷயமும் புரிந்துவிட்டது. மாரித்தாண்டம் தன் போன் வழியாய் பேசுவதில்லை. போன் வந்ததுமே இதுபோல வெளியே வந்து பேசுவார் போலும்!

நேத்ரா ஓயர்லெஸ் மூலமாய் தன் டிபார்ட்மென்டிற்கு அறிவிப்புகளைத் தந்தான். அடுத்த வினாடியே டெலிபோன் எக்ஸ்சேஞ்ச் சுறுசுறுப்பாகி விட்டது. மாரித்தாண்டம் எந்த பப்ளிக் பூத்திலிருந்து பேசிக் கொண்டிருந்தாரோ அந்த போன் சம்பாஷணை டேப் பண்ணப்பட்டது.

“மிஸ்டர் கியூ?”

“ஸ்பீக்கிங்”

“மாரித்தாண்டம் ஹியரி”

“இன்னும் அரைமணிக்குள் கவர்ணரேகாவைக் கொண்டுவிடணும். நாம் ப போய்விடலாம்.

“எப்பொழுது போகிறோம்?”

“உடனேயே! கவர்ணரேகா இறந்த பிறகு ஒரு வினாடி உட ஆங்கே இருக்கக்கூடாது. இஷ்டரிபோலுக்கு அந்த மரணம் தெரிந்துவிட்டால் இனி உங்களை விடாது.”

“அந்த வேலையை உடனே முடித்து விடுகிறேன்.”

பொன் சுட்டாகி விட்டது.

நேத்ரா விழிப்படைந்தான். உடனே போய் மாரித்தாண்டத்தை அரெஸ்ட் பண்ணிவிட வேண்டும் என துடிப்பை அரும்பாடுபட்டு அடக்கி கொண்டான். அனால எந்த லாபமும் இல்லை. கவர்ணரேகாவைப் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும். அவன் எங்கே இருக்கிறானோ தெரியவில்லை. அவன் வேலையை ஃபிளாட்டிற்கு வந்தான்.

ஃபிளாட்டிலிருந்து டெவஸ்கோப் மூலமாய் கவர்ணரேகாவின் அறையைப் பாரித்தான். அவன் எங்கேயோ புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் பாரிவை கார்ட்டைப் பின்மீது பட்டது. மாரித்தாண்டம் ஷெட்டிலிருந்து வெளியே வந்துகொண்டிருந்தார்.

நேத்ராவின் புருவம் ஏறிற்று.

கவர்ணரேகா காரி ஷெட்டை நோக்கிப் போய்க் கொண்டே தந்தையோடு ஏதோ சிறித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தான். நேத்ரா ஓட்டமாய் லிஃப்டை நோக்கி வந்தான்.

அவன் கீழே இறங்கி ஃபிளாட்டிற்கு வெளியே வருவதற்குள் கவரிணரேகாவின் காரி வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு மெயின் ரோடிற்குச் சென்று விட்டது.

நேத்ரா ஃபிளாட்டிற்கு முன்னால் நிறுத்தி வைத்திருந்த தன் காரை நோக்கி ஓடினான்.

மாரித்தாண்டத்தின் வீட்டிற்கும் நேத்ராவின் ஃபிளாட்டிற்கும் இடையிலுள்ள வழி எப்பொழுதும் சந்தடி மிகுந்ததாய் இருக்கும். வாகனங்கள் வேகமாய்ப் பறந்து கொண்டிருந்தன. நேத்ரா கவரிணரேகாவின் காரைப் பின்தொடர முயன்றான். அதற்குள் அது வெகு தொலைவிற்குப் போய்விட்டிருந்தது. நேத்ரா வேகத்தை அதிகரித்தான்.

முன்னால் போய்க்கொண்டிருந்த கவரிணரேகா மிக தாமதக் காரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள். கீழு அவசராய் வரச்சொன்னான் என்று தந்தை அவளிடம் சொல்லி இருந்தார். ஏன் என்று புரியவில்லை. காரி நகர எல்லை வந்த தாண்டிற்று. எதிரே வந்துகொண்டிருந்த லாரியிடமிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள அவன் காரின் வேகத்தைக் குறைத்தான். குறைபவில்லை.

அவனுக்கு ஒரு விநாடி புரியவில்லை. அதிரீஷ்டவசமாய் லாரி தாண்டிப் போய்விட்டது. காரி கோணலும் மாணலுமாய் போகத் தொடங்கிற்று. திறந்திருந்த ஜன்னல் வழியாய் காற்று விரைன்று வந்து வீசிற்று. அவள் ஸ்டீரிங்கை கண்ட்ரோல்—பண்ணுவதற்கு முயன்றாள். ஆனாலும் பலனில்லாமல் போய்விட்டது.

அப்பொழுதுதான் அவனுக்குப் புரிந்தது—பிரேக்குகள் ஃபெயிலாகிவிட்டன என்று! முகமெல்லாம் வியரித்துக் கொட்டிற்று. காரி பள்ளத்தில் இறங்கி ஏறி மேலும் வேகத்தை மேற்கொண்டு இடது பக்கமாய்ப் போய்க்

கொண்டிருந்த வண்டியொன்றை உராய்ந்துகொண்டு போய்க்கொண்டேயிருந்தது!

அவள் தன் உயிர் மேலிருந்த ஆசையை விட்டுடாழித்தாள். அதற்குள் அவள் மக்கத்திலிருந்து இன்னொரு காரி தாண்டிக்கொண்டு வேகமாய்ப் போயிற்று. கொஞ்ச தூரம் போனதும் அதன் வேகம் தணிந்தது. முன்னாலிருந்த காருக்கும் தன் காருக்கும் இடையிலிருந்த தூரம் மெல்ல மெல்ல குறைந்து கொண்டே வந்ததை அவள் கவனித்தாள்.

பதற்றமடைந்தவளாய் ஹாரனை அடித்தாள். தன் காருக்கு பிரேக்குகள் இல்லை என்பதை முன் காரிலிருந்த ஆளுக்கு எப்படித் தெரிவிப்பது என்று புரியவில்லை அவளுக்கு.

முன்னாலிருந்த காரின் வேகம் மேலும் தணிந்தது. பின் காரின் வேகத்தைவிட முன்னாலிருந்த காரின் வேகம் கொஞ்சமாய் தணிந்ததால் ரயில் கம்பார்ட்மெண்ட்டுகளின் ஷண்டிங்குகளைப் போல் இரண்டும் நெருக்கமாகிக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு விமானம் தரையில் இறங்கும் பொழுது பைலட் எவ்வளவு ஜாக்கிரதையை மேற்கொள்ளுவானோ அவ்வளவு கைதேர்ந்த அனுபவத்தோடு பின் காரின் பானட் அவள் காரின் மட்கார்டுடன் சாய்ந்து நிற்குமாறு பண்ணி விட்டுப் பிறகு மெல்ல மெல்ல தன் வாகனத்தின் வேகத்தைக் குறைத்து நிறுத்திவிட்டு, கதவைத் திறந்து கொண்டு கீழே இறங்கினான் நேதரா.

கவர்ஸரேகா இன்னும் அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளவில்லை. தலையிலிருந்து வியர்வை ஆறாய்க் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. மரணத்தின் வாயிலிருந்து மயிரிழையில் தப்பியிருக்கிறாள்.

“உன் காரி இப்போதைக்கு ஓடாது...என்னோடு வா. இறக்கி விட்டுடறேன்!”

அவன் பதில் பேசாமல் காளை விட்டிதறங்கி நேத்ராவின் காருக்குள் ஏறிக்கொண்டான். அவன் தன் வாகனத்தைத் திருப்பி நகரத்தை நோக்கிச் செலுத்தினான்.

“ஆபத்து மயிவிழையில் தப்பிற்று” என்றான்.

அவன் அதற்கு பதிலளிக்காமல் “என் காரி பிரேக் கெட்டுப் போயிழுத்துள்ளது உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?” என்று கேட்டான்.

அவன் ஏதோ பதில் சொல்ல வ்ருவதற்குள் “கங்கிராஜு-வேஷன்ஸ்” என்றான் அவன்.

நிரும்பவும் “எதுக்கு?” விபப்போடு கேட்டான்.

“என் காருடைய பிரேக் ஆயிவை எடுத்துவிட்டு, என்னை ஆபத்தினிருந்து காப்பாற்றினாற்போல் நடித்து, அத்தவதமாய் என்னை உங்கள் பக்கமாய் திருப்பிக் கொள்வதற்கு அபாரமான திட்டம் தீட்டியதற்கு! இந்தியன் சிகரெட் ஏஜென்ட்டுகளின் சாமரித்தயம் எல்லாம் எதிரி நாட்டு உளவாளிகளை எதிரித்து நிற்பதற்கு மாத்திரமே இல்லை. பெண்களை வலை வீசிப் பிடிப்பதற்குக் கூட பயன்படுகிறது என்று இப்பத்தான் தெரிந்து கொண்டேன்” என்றான்.

அவனுக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்து விட்டது. அரும்பாடு பட்டு அதை அடக்கிக் கொண்டு, “நீ பெரிய சயின்டிஸ்டாய் இருக்கலாம். ஆனால் உனக்கு உலக அனுபவமே கிடையாது என்று புரிந்துடுத்து. உன் தேவை தீர்ந்து போனதுமே, உன் தந்தையே உன்னைக் கொன்று விட எண்ணி கார்பிரேக்கை ஃபெயிலாக்கி வைத்துவிட்டார். இவ்வளவு சின்ன விஷயத்தைக் கூடத் தெரிந்துகொள்ளாமல் போனது உன் துரநிரிஷ்டம்தான்” என்றான்.

“யாருடைய துரநிரிஷ்டத்தையும் யாராலும் நிரிணயிக்க முடியாது மிஸ்டர் நேத்ரா. கேவலம் என் தந்தைக்கு

மகளாய் பிறந்த குற்றத்தால் என் தங்கை இப்பொழுது உய்யானம் ஆகாமலேயே தாயாகப் போகிறாள். அதற்கு யாரி பதில் சொல்ல முடியும்?"

"மனசாட்சி அறிய சொல்வேன். அதற்கு நான் பொறுப்பாளி இல்லை."

"அந்த விஷயம் எனக்குத் தெரியும்."

அவள் மெதுவாய் நிறுத்திச் சொன்ன பதிலைக் கேட்டு, நேத்ரா வியப்படைந்து, "உனக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்டாள். "குறைந்தது நீயாவது இந்த விஷயத்தை தம்புகிறாயே" என்றாள் வியப்பு தொனிக்க.

"ஆமாம், எனக்குத் தெரியும்."

"அதான் எப்படி என்று கேட்கிறேன்."

"அம்சரேகாவின் கரிப்பத்திற்குக் காரணம் ஏஜென்ட் கியூ ஆனதால்."

நேத்ராவின் கைகள் ஸ்டிரிங்கைச் சுற்றியும் முறுகி கேறிக் கொண்டன. தன் சரீவியில் என்னுமே அத்தனை ஷாகி அடைந்ததில்லை அவன்.

"ஏஜென்ட் கியூவா?" என்றாள் தம்பமாட்டாத வனாய்.

"இரண்டு மாதத்திற்கு முன்னால் உங்களை பிறந்த நான் என்று நாடகமாடி எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து அம்சரேகாவை முத்தமிட்டார்கள். நினைவிருக்கா?"

"ஆமாம்"

"அன்றிரவு அவன் மிகவும் அலைக்கழிக்கப்பட்ட வளாய்த் தோன்றினான். எனக்குக் காரணம் என்ன வென்று தெரியாது. அவன் உறங்குவதற்காக நான் தினந்தோறும் பயன்படுத்தும் பெதிட்டின் இஞ்சுக்கினை அவளுக்குக் கொடுத்தேன். அந்த மயக்கத்தில்..."

“உம்...அந்த மயக்கத்தில்?”

“அவளை ஏஜென்ட் க்யூ அனுபவித்தாள்”

நேத்ராவின் முதுகுத்தண்டு சிலிர்த்தது...அது ஒரு சமிக்ஷமான உணர்ச்சி! இப்படி ஏன் நடந்துவிட்டது என்ற ஏமாற்றம். உள்ளங்கைகள் முறுக்கிக்கொண்டன வெறுப்போடு. இதுவரை அவனுக்கு ‘க்யூவின் பால் ஒரு கொள்கைக்காக மட்டுமே வீரோதம் இருந்து வந்தது. இப்பொழுது அது தனிப்பட்ட விஷயமாகவும் மாறிவிட்டது.

கவரிணரேகா சொல்விக் கொண்டே போனாள். “எனக்காக வந்த க்யூ ஒருக்கால் மயக்கத்திலிருந்த அம்சரேகாவைப் பார்த்திருப்பான். அன்றிரவு உசிதமாய் கிடைத்த விருந்தை விட விரும்பவில்லை அவன். அவன் அறையை விட்டுப் போனதை நான் பார்த்தேன். முதலில் நீங்கல்தானோ என்றெண்ணினேன். ஆனால், பார்த்தால் க்யூ! நான் அப்படியே அசந்துபோய் நின்றுவிட்டேன். என்னுடையவன் என்றெண்ணிக் கொண்டிருந்த ‘க்யூ’வை இன்னொரு பெண்ணுடன் பார்த்ததற்காக இல்லை. அந்த ஸ்டேஜையும், பெருமைகளையும் நான் என்றோ கடந்து விட்டேன். வீணாக அம்சரேகாவைப் போன்ற பெண் கெட்டுப்போய்விட்டாளே என்று வருந்தினேன். ஆனால் இந்த விஷயத்தை அம்சரேகாவுக்குச் சொல்லவில்லை. ஆனால், விதி ஒத்துழைக்காமல் அம்சரேகாவைக் கர்ப்பவதி வாக்கி விட்டது.”

நேத்ராவின் செவிகளில் அவை விழவில்லை. அவன் மூனையில் சமுத்திரத்தின் பேரிரைச்சல். ‘அம்சரேகா... அம்சரேகா’ என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டான் அன்போடு.

அவள் சொன்னாள்—“டாகிடரிடம் போலோம் என்று அம்சரேகா சொன்னபொழுது நான் பதறிப்போய் விட்டேன். காரணம் யார் என்று கேட்டபோது ‘நேத்ரா’

என்று சொன்னாள். உங்களிருவருக்குமிடையே முன்பே சம்பந்தம் இருந்து வந்திருக்குமோ என்னவோ என்றெண்ணினேன். க்யூ விஷயத்தை முற்றிலுமாய் மறைத்து எவத்து விட்டால் அதற்கு நீங்கள் பொறுப்பாளி ஆகலாம் இல்லையா என்றெண்ணினேன் கூட. ஆனால்..."

"ம்...ஆனால்...?"

"இதற்குக் காரணம் நீங்கள்தான்—நீங்கள்தான்" என்று அம்சரேகா திடமாய் உங்களைப் பற்றிச் சொன்னதால் எனக்குச் சந்தேகம் வந்தது. நிரோதை மாத்திரை என்றெண்ணிக் கொண்டிருந்தது நினைவிற்கு வரவே விஷயத்தை வரவழைத்தேன். அதைக் கேட்டால் நீங்கள் நம்பமாட்டீங்கள். ப். எஸ். படித்த பெண்ணிற்கு, இது கூடவா தெரியாது என்று சிரிப்பீங்கள் கூட."

"அதென்ன விஷயம்?"

"அம்சரேகாவுக்கு இதுவரைக்கும் உடல் உறவு என்றால் என்னவென்றே தெரியாது. முத்தமிட்டால் குழந்தை பிறந்துவிடும் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்."

கிறீச்சென்ற ஓசையுடன் கார் நின்றது. "என்ன?" என்று கத்திவிட்டான் அவன்.

"ஆமாம் பிறந்த நாளன்றைக்கு நீங்கள் முத்தமிட்டீங்கள் அதனால்தான் தனக்கு வயிற்றில் சுமை ஏறிவிட்டது என்ற எண்ணத்தில் இருக்கிறான் அம்சரேகா. சொல்லுங்கள். அவனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறீர்களா?"

போக்குவரத்து அதிகமாய் இருந்ததால் தேத்ரா காரை மெதுவாய் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான். பக்கத்தில் கவர்ன ரேகா இருந்தாள் என்றும் அவளிடமிருந்து ஒரு முக்கிய ரகசியத்தை வரவழைக்க வேண்டுமென்றும் அறிவான்.

ஆனால் அவனும் சாதாரண மனித உணர்ச்சிகளுக்கு உட்பட்டவன்தான். அவன் ஒன்றும் உணர்ச்சிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட 'ஜேம்ஸ்பான்ட்' இல்லை. அவன் தொழில் வேறு. அவன் இயல்பு வேறு. தன் டிபார்ட்மென்ட் பண்ணிய வலைலில் சிக்கிக்கொண்ட அப்பாவிப்பறவை ஒன்றின் அழைப்பில் இருந்த, இனிமையில் தற்காலிகமாய் தன் தொழிலையே மறந்துபோய் திசை திரும்பிவிட்ட சம்பவம் அவனை உலுக்கி எடுத்துக் கொண்டிருந்தது. இன்னொரு பக்கத்தில், சுவர்ண ரேகாவுடன் இரவைக் கழிக்க ரகசியமாய் வந்துவிட்டு, பக்கத்து அறையில் படுத்துக்கொண்டிருந்த அம்சரேகாவைப் பார்த்துவிட்டு அங்கே போய் மயக்கத்திலிருந்த அவனை அனுபவித்த கியூ... அது அவனுக்கு எரிச்சலை வரவழைத்தது.

அவன் யோசனைகளைச் சிதறடித்தவாறு சுவர்ண ரேகா சொன்னாள்.

"அந்தப் பெண்ணிடமிருந்து நிறு விஷயத்தை அதிக நாக் மறைத்து வைத்திருக்க முடியாது. கரிப்பத்திற்குக் காரணம் முத்தயில்லை என்றும் வேறொன்று என்றும் அவளுக்குச் சிக்கிரத்திலேயே எப்படியாவது தெரிந்துவிடும். அந்தக் காரியத்தைப் பண்ணியது கூட நீங்கள்தான்னு நீங்க சொல்வீனும். அதனால் அந்தப் பெண்ணிற்கு உங்கன் மேலுள்ள நல்ல அபிப்பிராயம் போகலாம். அவ்வளவு தூரம் காதலித்தவன் மயக்கத்தில் இருந்த சமயத்தில் அவ்வாறு அனுபவிக்க வேண்டிய தேவை என்ன என்று வாழ்நாளெல்லாம் உங்களை உலுக்கி எடுக்கலாம். ஆனால் பிரச்சனை அது இல்லை."

"பிரச்சனை அதில்லைன்னு எனக்குத் தெரியும். இவ்வளவு நாளாய் அம்சரேகா தன் கரிப்பத்திற்குக் காரணம் நான்தான் என்று எல்லோரிடமும் சொன்னதைப் பார்த்து விட்டு இது ஒரு வலைவீச்சு என்றெண்ணிட்டேனே தவிர இது அவள் அறிவாமை என்று எண்ணியிருக்கவில்லை. இரு பத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் பெண்களுக்கு

இவ்வளவு அறியாமை இருந்ததாய்ச் சொல்லியிருந்தால் நம்பியிருக்கலாம். அம்சரேகாவைப் போன்ற நவீன பெண்ணுக்கு, அதுவும் பி. எஸ்.எஸ். படித்தபெண்ணுக்கு இத்தனைச் சிறிய விஷயம் தெரியாதுன்னால்..."

"அம்சரேகாவின் அறியாமை மனோதத்துவம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் நேத்ரா. அவள் ஆர்வத்தை அவள் சிநேகிதி விளையாட்டுத்தனமாய் தவறான வழியில் முடிவிட்டாள். அதனால் அவள் அதைப்பற்றி ஆழமாகவோ தர்க்கரீதியாகவோ யோசிக்காமல் தன் அறிவை முடிக்கொண்டு விட்டாள். நீங்கள் சொன்னது போல இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னால் 'முதலிரவில் என்ன நடக்கும்' என்று தெரியாதவங்க பத்து சதவீதம் பேர்தான். 'ஏதோ நடக்கும், அது என்னவென்று தெரியாது' என்றெண்ணிக் கொள்பவர்கள் ஐம்பது சதவீதம் பேர் இருந்தாங்களன்னால், இப்பொழுது அப்படிப்பட்டவங்க குறைந்தது ஒரு சதவீதம் பேராவது இருந்தே திருவாங்க. இந்த அறியாமை இதெல்லாம் செக்ஸில்தான் உண்டு. செக்ஸ் என்பது ஒரு நத்தவனம் போன்றது. சிலர் முன்வரிசையிலிருக்கும் பூத்தோட்டத்தை மட்டும் பார்த்துவிட்டு 'எல்லாவற்றையும் பார்த்துட்டோம். ரொம்ப அபாரமாய் இருந்தது' என்றெண்ணிப்பாங்க. வேறு சிலரோ இன்னும் கொஞ்சம் உள்ளே போய் மான்களையும், அருவிகளையும் பார்க்கலாம். வேறு சிலரோ மேலும் உள்ளே போய் மலைத் தொடர்களையும் யோக சித்தர்களையும் தேடிப் பார்க்கலாம். இதெல்லாம் தெரிவதற்கு பி. எஸ்.எஸ். படிக்கணும்னு அவசியமில்லை. ஆனால் இப்போது பிரச்சனை அம்சரேகாவுக்கு செக்ஸ் சயின்ஸ் எவ்வளவு தூரம் தெரியும் என்பதைப் பற்றி இல்லை. அம்சரேகாவின் பிரச்சனைக்கு எப்படிப் பரிகாரம் பண்ணுவது என்பதுதான். உங்க சீக்ரெட் ஏஜென்சி, டெரரிஸம் இதையெல்லாம் விட்டுத் தள்ளுங்கள். ஒரு மனிதனாய் யோசித்துப் பாருங்கள்."

அவனுக்கு அவன் வாரித்தைகள் காதில் விழவில்லை. யோசித்துக் கொண்டிருந்தான் ஒரு நல்ல புனைப்படக்காரரின் கேமிரா போட்டோ பிடித்த அபூர்வக் காட்சிகளைப் போல அவன் கண் முன்னால் அம்சரேகாவின் நினைவுகள் ஸ்லோமோஷனில் நிழலாடிக் கொண்டிருந்தன.

நடுத்தெரு வழியாய் நான்கு பரிலாங் தூரம் ஓடிவந்து விபரீவை விழுவிற்கு, நனைந்த கேசங்களை காதோரமாய் ஒதுக்கிக்கொண்டே, ஓடத் தொடங்கிய ரயில் ஜன்னலுக்கப்பால் நின்றுகொண்டு, “ஜனங்கள் பாரிக்கப் போறாங்களே, சிரிக்கப் பேரறாங்களேன்னு நினைத்தால் அது காதல் எவ்வாறு ஆகும்?” என்று கேள்வி கேட்ட ரம்யமான ராகரேகா—

1990 செழுஞ்சுவர்த்திகளை ஏற்றி எவத்து சிநேகிதனின் கண்களில் புகழ்ச்சி தென்படுகிறதா என்று பார்த்த உயிரோட்டமுள்ள பிரேம ரேகா—

வயிற்றில் வளரும் குழந்தைக்குக் காரணம் எது என்று கூடத் தெரிந்து கொள்ளாத வெள்ளைத்தாள் போன்ற முனையில் அப்பாவித்தனம் என்ற எழுத்துக்களைக் கோவைவாகக் கொண்ட அட்சரரேகா—

ம்ச ரேகா...

தொலைவில் ட்ராஃபிக் லைட்டுகள் தென்பட்டன. அதைத் தாண்டியதுமே மாரித்தாண்டத்தின் பங்களாவுக்கு எதிராய் தன் பிளாட்...காரை ஒட்டிக்கொண்டே சொன்னான் அவன்.

“இதெல்லாம் ஒரு விபத்து. அவ்வளவுதான், அபாயமில்லாத விபத்து. அவன் பேரில் தப்பு எதுவுமில்லாத பொழுது அவன் தண்டனையை ஏன் அனுபவிக்கணும்?

காதலுக்கு முன்னால் செக்ஸ் எவ்வளவு அற்பமான விஷயம்! இதெல்லாம் காதல் துவ்வை என்றால் அது மன சாட்சியை வஞ்சிப்பது போலத்தான். நடந்ததெல்லாம் அவனுக்குத் தெரிய வேண்டிய அவசியமில்லை. அன்றிரவு அவசரப்பட்டு நடந்துவிட்டது, என் தப்புத்தான். அதற்காக மன்னிப்புக் கேட்கிறேன்'' என்றவன் நிறுத்தி—தன் இறுதி வாரித்தையை முடித்தான்— ''...ஏஜென்ட் கியூவின் குழந்தைக்கு நான் தந்தையாகிறேன்.''

அவள் சரேலென்று நிமிர்ந்தாள்.

30

எப்படி நம்புகேன்—அன்பும் சருணையும் இன்னும்கூட உலகத்தில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன என்று! மனிதனுக்கும் மிருகத்திற்குமுள்ள வேறுபாடு சருணைதான் என்று, பரந்த உலகத்தை ஆயிரம் கரங்களினால் தழுவிக்கொண்டு! மனிதக் குலத்தைத் தன் நன்னடத்தைப்பால் அணைத்துக் கொள்கிற இரண்டு கைகள்...அபிஷேகம் பண்ணுவதற்கு இரு கைகள் நிரம்ப நீரி!

சிவப்பு விளக்கு எரிந்ததால் அவன் காரை நிறுத்தினான். அவள் சட்டென்று காரை விட்டிறங்கி, எதிர்பாராத வேகத்துடன் தன் வீட்டை நோக்கி ஓடினாள். அவன் சிலையாகி விட்டான். பின்னாலிருந்த காரிகளின் ஹாரன் சப்தங்கள் கேட்டதால் அவன் காரைத் தன் பிளாட்டை நோக்கி ஓட்டத் தொடங்கினான்.

தன்னிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு போவதற்காக அவன் அவ்வாறு ஓடவில்லை என்று மட்டும் புரிந்தது. காரணம் தெரியவில்லை.

அவன் தன் பிளாட்டிற்குள் நுழைந்து டெஸ்கோப் மூலமாய் அந்த வீட்டைப் பாரித்தான். படுக்கை அறையில்

படுத்துகி கொண்டிருந்தான். மனிதக் குலத்தின் மீது ஏற்பட்டிருந்த அநுவருப்பையும், கரடு தட்டிப் போயிருந்ததுவடித்தையும், இதயத்திலிருந்த எரிமலையைப் பாலுடைப ஒரே வாரித்தை 'ஏஜென்ட் கியூவின் குழந்தைக்கு நான் தந்தையாகிறேன்' என்ற ஒரே ஒரு வாரித்தை வெடிக்க வைத்து விட்டது.

அந்த உண்மையைக் காணவும் முடியாமல் — கண்ட உண்மையைத் தாங்கிக் கொள்ளவும் முடியாமல் — ஹிஸ்மரிக்காய் அவன் அழுது கொண்டிருந்தான். 'கியூ' அவளுக்கு [சுவர்க்கத்தைக் காட்டித் தன்னுடையவளாய் ஆக்கிக் கொண்டான். தேதரா அவளுக்கு சுவர்க்கத்தைக் காட்டிலும் அற்புதமானதைக் காட்டிவிட்டான். அதுதான் "மனிதத்தன்மை."

"ரொம்ப இருட்டிவிட்டது. வீட்டுக்குப் போம்மா" என்ற வாரித்தையைக் கேட்டு சுவர்ணரேகா நிமிர்ந்தான். அந்தக் கிழவரின் பெயர் போஸ். அபாரமான அறிவு ஆயிரச் சீக்கிரத்தில் கிழவராக்கி விட்டது.

அவன் சிரித்துவிட்டு "போகிறேன். இன்னும் கொஞ்சம் வேலை பாக்கி இருக்கு டாடி" என்றான்.

வெளியே இடி மின்னலுடன் மழை பயங்கரமாய்ப் பெய்து கொண்டிருந்தது. அவன் ரெயின் கோட்டைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறப் போனபோது — "அம்மா சுவர்ணா" என்று கூப்பிட்டார் அவர். அவன் நின்றான்.

"ஒரு நாள்...நீ ஒரு பெரிய ஆளாய் வரப்போகிறாய்! ரசாயனத்தில் உன்னை மிஞ்சியவர்கள் யாருமே இடையா தும்மா. பார்த்துட்டே இரு" என்றார்.

அவள் சிரித்தாள். “உங்களுடைய வேலையில் உதவி பண்ணினாலே போதும் அப்பா. அல்ஃபா ப்ளஸ், அல்ஃபா மைனஸ் இவைகளின் சேர்க்கைகளை நீங்கள் கண்டு பிடிக்கலாம். நாடே பெருமைப்படும்படியான உங்களுக்கு நோபல் பரிசு வரலாம். உங்கள் அவிஸ்டென்ட்டாய் எனக்கு அது போதும். உங்கள் மகளாய் எனக்கு அதுதான் பெருமை.”

“நான் ஒருக்கால இந்தப் பரிசோதனையை முடிக்க முடியாமல் போனால், நீயாவது முடிப்பாய் என்று எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது சுவர்ணா.”

அவள் தந்தை விவராலஜியில் உழைத்தார். வியாஸ் மூலமாய் பயிர்ப் பூச்சிகளை அழிக்கும் முறையைக் கண்டு பிடித்துக் கொண்டிருந்தார். விசாலமான ஹால் அது. சுற்றிலும் அசோக மரங்கள். தொலைவில் பாக்கடிகள். மார்ததாண்டத்தன் தொழிற்சாலையில் ஆராய்ச்சிப் பிளவில் இருந்த பரிசோதனைக் கூடம் அது. அவள் தந்தை அதற்குப் பொறுப்பாளி.

“குட் நைட் அப்பா.”

“குட் நைட் பேபி.

அவள் வெளியே வந்தாள்.

ஊதற்காற்று வேகமாய் வந்து முகத்தில் மோதிற்று. அவள் தலையில் ரெயின் கோட்டைப் போரித்திக் கொண்டு தெருவில் நடந்து பஸ் ஸ்டாண்டில் வந்து நின்றாள்.

“அப்பா மட்டும் இந்த நாட்டில் பிறந்திராமல் வேறு ஏதாவது நாட்டில் பிறந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும். இப்படி பஸ்ஸிற்காக எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டிய தேவை இருந்திருக்குமா?”

கெமிஸ்ட்ரியில் நல்ல பயிற்சி இருந்தது. அவள் தந்தையோ மிகத் திறமைசாலி. அந்தத் திறமையை உணர்ந்து கொண்டது அந்த ஃபாக்கடரி முதலாளி ஒருத்தர்

தான்! அவர் மட்டும் அவன் தந்தையை அதற்குத் தலைவராய்ப் போடாமலிருந்தால் இந்நாட்டில் உள்ள நிறைய புத்திசாலிகளைப் போலவே அவர் புழக்கூட சாரவில்லாமல், உபயோகமில்லாமல் போயிருக்க வேண்டியதுதான்.

ஒரு விசாலமான ஞானிக்கு வேறென்ன வேண்டும்? அவர் என்றுமே பணத்திற்காகவோ சம்பளத்திற்காகவோ யோசித்துக்கொண்டிருக்கவில்லை. தன் மகனையும் யோசிக்கவிடவில்லை. 'கொள்கை' ஒன்றைத் தவிர அவர் வாழ்க்கையில் வேறெந்த நோக்கமும் இல்லை.

மழை வலுத்தது. இனி பஸ் வராது என்றெண்ணிக் கொண்டு அவன் வீட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

“லிப்ட் மேடம்” எங்கேயென்று ஒரு காரி பக்கத்தில் வந்து நின்றது. அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். ஒரு இளைஞனும் இளம் பெண்ணும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவன் தயக்கியதைப் பார்த்துவிட்டு “வாங்க. மழை வலுத்து விட்டது” என்றான். அவன் பின்சீட்டில் ஏறிக்கொண்டான்.

காரி புறப்பட்டது. பின்சீட்டில் ஊர்வலத்தில் கையில் பிடித்துக்கொண்டு போகும் கட்சிக் கொடிகள் இருந்தன.

“என் பெயர் ராம். முன்னாள் மினிஸ்டர் தர்மராமின் மகன். இவன் என் ஃபிரண்ட், செளமித்திரி.”

பரிச்சயம் பண்ணிக்கொண்டு காரை நிறுத்தினான். அவன் சிதேவி இறங்கிக்கொண்டு—“வரேன், இதுதான் எங்கள் வீடு” என்றான்.

“நானும் இறங்கிக் கொள்கிறேன்”

“பரவாயில்லை. நான் இறங்கி விட்டுடேறேன்.”

கார் விளம்பிற்று. ஒரு நிமிஷ நிசப்த பிரயாணத்திற்குப் பிறகு டிரைவ் பண்ணிக் கொண்டிருந்த அவளைப் பின் சீட்டிலிருந்து பார்த்த அவள் திடுக்கிட்டாள். அவள் பாட்டிலைத் தூக்கிக் குடித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“பயப்படாதீங்க. நேற்றுவரை தேர்தல் வேலையில் சுற்றிச் சுற்றி அசதியோடு இருந்தேன். இப்பத்தான் எண்ணிக்கை நடந்து முடிந்தது. அப்பா பெருத்த மெஜாரிட்டியில் ஜெயித்தி நக்கிறார். இதுவரை அந்த ஆசைத்ததைக் கொண்டாடிக் கொண்டேயிருந்தோம். இன்றிரவு ஆசைத் ததை இதோடு முடித்து விடணும்னு இல்லை போலிருக்கு. உன்னைச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டார். அசதி மேலிட்ட போது குடிப்பதும், குடித்தபிறகு அனுபவிப்பதும் என் வழக்கம். ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் சொல்கிறேன். போஸ்ட் கிராஜுவேட்டிலிருந்து வேலைக்காரி வரைக்கும் யாராயிருந்தாலும் பரவாயில்லை. சௌமித்திரி இன்னும் மூன்று நாளைக்கு லாபமில்லைனு சொல்லிவிட்டாள். அதான் சொல்லிட்டேனே, கடவுள் கருணையுடையவருன்னு” என்று அவளைப் பார்த்து ஒரு மாநிதி சிரித்தான்.

“காரை நிறுத்து!”

அவன் காரை நிறுத்திவிட்டு, கண்ணைக் கொட்டிவிட்டு “நெக்ஸ்ட்?” என்றான். அவன் கதவைத் திறத்துகொண்டு இறங்கப் போனான். திறக்க முடியவில்லை. தன்னிவிட்டு வெளியே வரப் போனான்... எப்பொழுது வந்தானோ தெரியாது, அவன் வந்து எதிரே நின்று கொண்டிருந்தான்.

எதிர்க்காற்றிற்கு அவன் கேசங்கள் விகாரமாய்ப் பறந்துகொண்டிருந்தன மசமசுவென்ற இருனில் ஒரு நிழல் நின்றிருந்தாற் போலிருந்தது அவன் தோற்றம். “பின்சீட்டில்தான் நன்றாயிருக்கும்” என்று உன்னே வரப்போனான் அவன். அந்தப் பக்கத்துக் கதவைத் திறத்துகொண்டு வெளியேற முயன்றான்.

இரண்டு பகைங்களிலும் ஏற்பட்ட இடைவெளியால் காற்றின் வேகத்தில் உள்ளேயிருந்த கொடிகள் வேகமாய் வெளியே வந்துவிட்டன. அவன் அவளைப் பிடித்து வெளியே இழுத்தான். கொடிகளோடு கூட அவளும் வெளியே வந்தாள். அவன் தந்தைக்கு வெற்றிலைத் தேடித் தந்த, அவன் தந்தையை ஹோம் மினிஸ்ட்ராக்க இருந்த கடிகைகொடி அது. அதுதான் அவனைக் காப்பாற்றிற்று.

மேலே பாய்ந்து குனிந்து அவன் உதடுகளை அழுத்த மாய் முத்தமிட்டான். ஒரு கைபால் இடுப்பைச் சுற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு அவளைக் கிட்டே இழுத்து, இன்னொரு கைபால் அவன் புடவைபை முழங்காலுக்கு மேலே தள்ளி, அவன் கால்களுக்கிடையே தன காலை வைத்து சீட்டிற்கு நடுவில் தன்னைப் போனான். அப்பொழுதுதான் அவன் அவனைக் குத்தினான்.

கொடியிலிருந்த சன்னமான கம்பியை அவன் கண்ணுக்குள் நேராய் பலங்கொண்ட மட்டிலும் குத்தினான். சுமார் ஓரங்குலம் உள்ளுக்கு இறங்கிவிட்டது அது. அவன் விகார மாய் அவறிய அவறல் அந்த மழைத் தூறலின் சப்தத்தோடு கலந்து தேய்ந்து விட்டது.

அவன் ஓட்டம் பிடிக்கத் தொடங்கினான். பின்னால் அவன் துரத்திக்கொண்டு வந்தானா இல்லையா என்றுகூடப் பாரிக்கவில்லை. சுமார் ஐந்து நிமிஷம் ஓடியிருப்பான். தொழிற்சாலையின் எல்லைப்புறத்தில் இருந்ததால் ஆளரவ மின்னாமலிருந்தது.

பின்னாடி அவன் இன்னும் துரத்திக்கொண்டு வந்தாற் போலவேதான் தோன்றிற்று. அவன் மேல்முச்சு வாங்கிய படி நின்று நிமிர்ந்து பார்த்தபொழுது போலீஸ் ஸ்டேஷன் தென்பட்டது.

இரவு பதினொன்றரை மணிக்கு உள்ளே நுழைந்த அப்பெண்ணைப் பாரித்து விட்டு, மேஜை மேல் கவிழ்ந்து குட்டித் தூக்கம் போட்டுக்கொண்டிருந்த ஹெட் காஸ்ஸ்டபின் தடுக்கிட்டான். அவள் நேராய் உள்ளே நுழைந்து சப்-இன்ஸ்பெக்டரிடம் போனாள்.

அவள் சுதாரித்துக் கொள்வதற்கு ஐந்து நிமிடங்கள் பிடித்தன. பிறகு நடந்ததையெல்லாம் விவரமாய்ச் சொன்னாள். சப்-இன்ஸ்பெக்டர் இரக்கம் ததும்பிக் கேட்டார். அவள் சொல்லி முடித்ததுமே— “நல்ல காரியம் பண்ணினீங்க” என்றார். “ரேப் முயற்சியைக் கோர்ட்டில் நிகுபிப்பது அத்தனை சுலபம் இல்லை. அந்தத் தண்டனை எதுவோ அதை நீங்களே தந்துட்டிங்க. கங்கிராட்ஸ்” சிரித்தார்.

“அவன் இன்னும் என்னைத் துரத்தி வந்திட்டிருக்கிறாப் போலவே சந்தேகமாய் இருக்கு சார்.”

“அந்த ஆபத்து ஏற்படாது. உங்களை ஜாக்கிரதை யாய்க் கொண்டு போய் இறக்கி விட்டுட்டு வர ஏற்பாடு பண்ணேன்.”

அவள் நிம்மதியாய் மூச்சு விட்டு “தாங்கியு சார்” என்றாள்.

“அந்த இரும்புக் கம்பி மட்டும் கிடைத்திருக்கா விட்டால் என்னவாகியிருப்பீங்களோ? அந்த மாதிரி பாதி ராத்திரியில் விப்ட் வேணுமான்னு கேட்டதுமே ஏறிக் கொள்ளக் கூடாது.”

“பக்கத்தில் இன்னொரு பெண் உட்கார்த்திருந்ததால் தைரியமாய் ஏறினேன். பின்னீட்டில் கொடிகள் இருந்தன. இடமே இல்லை சார்.”

“கொடிகளா?”

“தேரீதல் கொடிகள்...தரீமராமாம். அவரைத் தெரியுமா?”

“தெரியும். முன்னாள் ஹோம் மினிஸ்டர்.”

“அந்த இளைஞர் அவர் மகன்தான்.”

எஸ். ஐ. முகம் நிறம் மாறிற்று. “நீங்க குத்தியது தரீமராமின் மகனையா?”

அவன் பேசவில்லை.

“...நரம்ப இந்த விஷயத்தை அவரிடம் சொல்ல வேண்டியிருக்கும்.”

அவன் பயந்து “எதுக்கு?” என்றான்.

“அவர் இருப்பது இந்த ஸ்டேஷன் எல்லையில்தான்! இந்த கேசு எங்கள் ஸ்டேஷனுக்குத்தான் வரும். வெளியில் இருந்த ஹெட்கான்ஸ்டபின் உங்களைப் பார்த்துவிட்டான். இதைபெய்லாம் நான் ஒளித்து வைச்சிட்டேன்னு அவருக்குத் தெரிந்தால் என் உத்தியோகம் போய்விடும். அவர் தேரீதலில் ஜெயித்ததற்குக் காரணம் அவர் மகன்தான். அவ்வளவு செல்வாக்கு இருக்கு அவனுக்கு! நீங்கள் கண்ணில் குத்தியது ஏதோ சாதாரண ரோட்சைட் ரோமியோவைன்னு நினைச்சுட்டிருந்தேன் இவ்வளவு நேரமாய்.”

“சாதாரண ரோமியோவாய் இருந்தால் ஒரு ட்ரீட் மெண்ட்டும், மந்திரி மகன் ரோமியோவாய் இருந்தால் இன்னொரு ட்ரீட்மெண்ட்டும் இருக்குமா இன்ஸ்பெக்டர் சார்? என்னை என்ன பண்ணச் சொல்றீங்க?”

“கேஸ் போட வேண்டாமனு அவங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கூங்க.”

அவன் குரல் கம்ம பெரிதாய், “என்னை அவன் மான பங்கம் பண்ணப் போனான் சார்! கேஸ் போடுகிற உரிமை

எனக்குண்டு. நீங்க என்னவோ என்னைக் கொஞ்சச் சொல்றீங்க?" என்று கத்தினாள்.

"என் அனுபவத்தைக் கொண்டு சொல்றேன். உங்களிஷ்டம்." சுருக்கமாய்ச் சொன்னார். குற்றவாளியார் என்று தெரிந்ததுமே அவரிடம் மாறுதல் தென்படத் தொடங்கினிட்டது.

அவள் ஏழுந்து, "உங்களிஷ்டப்படி பண்ணிக்குங்க. நான் போகிறேன்" என்றாள்.

"தர்மராமுக்குத் தெரியாமல் நீங்க போய்விட்டால் என் உத்யோகம் போய்விடும்."

"உத்யோகம் .. உத்யோகம்... உத்யோகம்... இந்த உலகத்தில் பெண்ணின் கற்பு, ஆதரவில்லாத தன்மை, துக்கம் இதெல்லாம் ஒன்றுமே இல்லையா? உங்க உத்யோகந்தான் முக்கியமா?"

அவரிடம் பேசாமல் டெலிபோனைச் சுழற்றத் தொடங்கினார்.

• • •

சரியாய்க் கால்மணி நேரத்தில் தர்மராம் வந்தார். ஆஜானுபாகுவான தேகம். நடையில் மிடுக்கு தென்பட்டது. ஆனால் முகம் திகிலோடு இருந்தது.

உள்ளே வந்துகொண்டே— "உங்களைத் தவிர வேறு யார் கூப்பிட்டிருந்தாலும் வந்திருக்க மாட்டேன். வீடு முழுவதும் தேர்தலில் ஜெயித்த ஆளத்தத்தில் முழியிருக்கு... ஒரே ஜனங்கள்! பைபன் விஷயம்னு சொன்னதால் ஒட்டமாய் ஓடி வந்தேன். என்ன விஷயம்?"

எஸ். ஜி. எல்லாவற்றையும் விவரமாய்ச் சொன்னார்.

தர்மராமின் முகம் வெளுத்துவிட்டது. அது கோபமா வேதனையா என்று தெரியவில்லை. கடைசியில் அவர்

மகன் ஒரு கண்ணில் இரும்புகிம்பி குத்துப்பட்டு அந்த மழையில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான் என்று தெரிந்ததுமே அவனை நோக்கித் திரும்பினார். இழுத்துக் கண்ணத்தில் பலமாய் ஒரு அறை கொடுத்தார். அவன் நாற்காலியிலிருந்து துள்ளி விழுந்தான்.

இந்த எதிர்பாராத சம்பவத்தால் தூக்கிவாரிப்போட, அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து அவன் மீளுவதற்கு முன்பே தர்ம ராம் அவன் தலைமுடியைத் தூக்கப் படித்துக்கொண்டே, "அடிப்பாவி! என்ன பண்ணிட்டாய்டி என் மகனை?" என்று கத்தினார். அவருக்கு மகன்தான் சகலமும்.

சாதாரண சமயங்களில் கைகளைக் கூப்பி, 'ஜனங்களே என் உயிர்' என்று சொல்லும் அரசியல்வாதி—ஜனங்களின் அமைதியையும் நலனையும் காக்கும் ஹோம் மினிஸ்டர்—தற்சமயம் அரக்கனாய்த் தென்பட்டார்.

அவன் ஒரே பாய்ச்சலாய் அவரிடமிருந்து விடுபட்டு, தொலைவில் போய் நின்றுகொண்டு எஸ். ஐ. பக்கமாய்த் திரும்பி—"ஆர் யூ நாட் எஷேம்ட் ஆஃப் ஆல் திஸ்?" என்று கத்தினான்.

எஸ். ஐ. அவனை இரக்கம் ததும்பப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

"இதை என் காரில் இழுத்துட்டுப் போய்த் தள்ளுங்க, என் மகனுக்கு அங்கே ஏதாவது ஆயிட்டால் இதை உயிரோடு விட்டுடமாட்டேன்" என்று வெளியே நடந்தார்.

"இது அநியாயம் இன்ஸ்பெக்டர்! ரேப்பிலிருந்து காப்பாற்றும்படி தன்னிரவில் வந்து வேண்டிக்கொண்ட ஒரு பெண்ணை இந்த மாநில அபாயத்தில் தள்ளுவது—" என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த அவன் ஆக்ரோஷத்தைக் காநில போட்டுக்கொள்ளாமல் இரு போலீசார் அவளை இழுத்துச் சென்று அவர் காரில் ஏற்றினார்கள். காரில் டிரைவரும் இன்னொரு ஆளும் மட்டுமே இருந்தார்கள்.

தர்மராமின் பங்களா ஒளி வெள்ளத்தில் மிதந்துகொண்டிருந்தது. அபிமாணி+னும், தேர்தனில் வெற்றி பெற்ற எஞ்சியவர்களும், அதிகாரிகளும் குடித்துக் கும்மாளமடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

காருக்குள் வந்து வீசிய குளிர்ந்த காற்றால் தர்மராமின் ஆவேசம் தணிந்துவிட்டது. இவளை இந்தச் சூழ்நிலையில் அங்கே அழைத்துச் செல்வது வலிய ஆபத்தை வரவழைத்துக் கொண்டாற்போல்தான் என்று தோன்றிற்று.

அவளை அவுட்ஹவுரலேயே காவலில் வைக்கும்படிச் சொல்லி விட்டு உள்ளே போய் தன் நண்பர்களுடன் கலந்து கொண்டார். அதற்குள் அவர்கள் நிறைய குடித்துவிட்டிருந்தார்கள்.

தர்மராமுக்கு நெருக்கமானவர்கள் மூவர். அவருடைய அரசியல் வாழ்க்கை அம்மூவரின் ஆலோசனைப்படிதான் நடந்து வந்தது. ஒருவர் எஸ். எஸ். வி. ஹைகோர்ட் சீப் ஜஸ்டிஸ், அனுபவசாவி, சட்ட விஷயங்களில் கைதேர்ந்தவர். இரண்டாமவர் மஸ்தான் ராஜா. இரவோடி ரவாய் ஒரு கும்பலுக்கு எதிராய் இன்னொரு கும்பலைத் தூண்டிவிடுவதில் வல்லவன். மூன்றாவது ஆள் கிபைனான் சிபர். தேர்தனில் கோடிக்கணக்கான முதலீடு போட்டு வெற்றி பெற்ற பிறகு அதற்கு ஐந்து மடங்கு லைசென்சு உருவில் சம்பாதித்து விடக்கூடியவன்.

“ரொம்பத் தப்பான காரியத்தைப் பண்ணிட்டாய்” என்றார் எஸ். எஸ். வி. “அந்தப் பொண்ணை அங்கேயே எதையோ நயமாய்ச் சொல்லி அனுப்பி வைத்திருக்க வேண்டியது. அனாவசியமாய்த் தூண்டிவிட்டு விட்டாய். ஏற்கெனவே அவள் படித்த பெண் என்கிறாய் வேறு.”

“என் மகன் உயிருக்கே ஆபத்தான நிலையில் இருக்கான்னு தெரிஞ்சதுமே...”

“ஒரு கண் போயிருக்கப் போகுது. அவ்வளவுதானே! இப்ப உன் பதவிக்கே ஆபத்து வந்துடுத்து.”

“எப்படி?”

“எவ்வளவு பேருங்க மந்திரிங்க தம் மகங்கள் மூலமாய் தொல்லைபில் சிக்கிகிறாங்கன்னு விதரியாதா? அந்தப் பொண்ணு ஒரே ஒரு பத்திரிஸை நிரூபரைச் சந்தித்து விட்டால் போதும். நீ குளோஸ் ஆயிருவாய்.” நீதிபதி சொன்னார். தர்மராம் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

“நான் அவ்வளவு தூரம் போசித்துப் பார்க்கலை.”

“இந்த விஷயம் அந்த போலீஸ் ஸ்டேஷன் எஸ்.ஐ.க்குக் கூடத் தெரிந்திருக்குப்னு நினைக்கிறேன். அப்படித் தானே?”

“அவன் முஞ்சி நேர்மையான ஆளே தவிர வெறும் கோழை! அவன் விஷயத்தை நாம்ப மறந்துடலாம். நாம்ப போசிக்க வேண்டியது எதிர்க்கட்சி விஷயத்தைத்தான்”

“அப்பின்னால் அதைத் தீர்த்துக் கட்டிவிடுவதுதான் சரியானது. இவ்வளவு சின்ன விஷயத்துக்குப் போய் அவ்வளவு தூரம் போசிக்கணுமா என்ன?” என்று மஸ்தான் ராஜா எழுந்தான்.

மஸ்தானை ‘நில்’ என்று சொல்லிவிட்டு, “உங்க ஜட்ஜ் மென்ட் என்ன?” தர்மராம் கேட்டார் எஸ். எஸ். வி.பை.

“அதுதான் சகின்னு நினைக்கிறேன். இவ்வளவு நடந்தபிறகு அந்தப் பொண்ணு வாயைத் திறக்காமலிருக்க

காது. அதோடு போலீஸ் ஸ்டேஷனிலேயே நிமிராய்ப் பேசினான் என்கிறாய் வேறு இன்னும் பத்து நாளில் எப்படியும் மந்திரி பதவிங்களை வெளியிடுவாங்க. திரும்பவும் நீயேதான் ஹோம் மினிஸ்டர் ஆவாய். போலீசுங்க உன் கைகளுள் தான் இருப்பாங்க. இந்தச் சமயத்தில் இந்த விஷயம் வெளியில் பரவிடக்கூடாது. நிருபருங்க கழுதுகளைப் போன்றவங்க. சின்ன விஷயத்தைக்கூட மோப்பம் பிடிச்சுநுவாங்க. அதோடு அந்தப் பொண்ணை ஆவேசத்தோடு வீட்டுக்கு வேறு கூட்டிட்டு வந்துட்டாய்.”

தர்மராம் யோசனையுடன் மஸ்தான்ராஜாவைப் பார்த்தார். ராஜா வெளியே நடந்தான். அதற்குள் அவன் பாடிகார்டுகள் அந்தப் பெண்ணை அவுட்ஹவுசிற்சுக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள்.

உள்ளே வந்த மஸ்தான்ராஜாவைப் பார்த்து பயந்த நடுங்கினாள் அவள்.

இரண்டு நிமிடங்களுக்குப் பிறகு அங்கே அவறல் கேட்டது.

அரைமணிக்குப் பிறகு திரும்பிவந்த மஸ்தான் ராஜாவைப் பார்த்து “முடிந்துடுத்தா?” என்று கேட்டார் தர்மராம். அவன் சிரித்தான்.

“பிளானில் சின்ன மாறுதல்.”

“என்ன?”

“பொண்ணு ரொம்ப அழகா இருக்கா. ஃபிரெஷ்! அப்படிப்பட்டதைச் சாதாரணமாய்க் கொண்டு சவமாகி விடப் பிடிக்கலை எனக்கு. அதனால்தான் அரைமணி நேரம் தாமதமாயிடுத்து. தர்மராம் வென்ற சந்தர்ப்பத்தில் ‘சியாரிஸ்’ சொன்னோமே தவிர, சேலையை அவிழ்க்கலையென்னு இவ்வளவு நேரமாய் வருந்திட்டிருந்தேன். அந்த ஆசைகூட நிறைவேறிடுத்து. ஜட்ஜ் சார், நீங்க

போங்க. அதான் சொன்னேனே, சரக்கு ரொம்ப நன்னா இருக்கு.”

“அப்படின்னால்...”

“இன்னும் புரியலையா? எப்படியும் சாகப்போகிறது தானே! மொதல்ல கொஞ்சம் ருசி பாருங்க.” சிரித்தான் ஜட்ஜைப் பார்த்து.

“மைகாட், நானா?”

மஸ்தான் ராஜா அவரிடம் வந்தான்... “என்ன கவாமி! நீங்க ஆண்பிள்ளை இல்லையா? இப்பத்தான் கருப்புக் கோட்டு இல்லையே? ஐந்து நிமிஷ வேலை. என் ஜாய் பன்னுங்க. ரெண்டாம் பேருக்குத் தெரியாது.”

எஸ். எஸ். வி. கண்களில், பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னால் மனைவி இறந்ததுமே மடிந்து போய்விட்டிருந்த ஆசை மெதுவாய் தலைபெடுத்து கண்களில் வழிந்தது. அதைக் கவனித்துவிட்ட தர்மராம் தலையாட்டிவிட்டு, “போங்க, இதில் தப்பென்ன இருக்கு?” என்றார்.

கொஞ்சம் தயங்கிவிட்டு எஸ். எஸ். வி. அவ்வறையை விட்டுக் கிளம்பினார்.

அவன் ஆதரவில்லாமல் மேற் கூரையைப் பார்த்தபடி படுத்திருந்தான். அவன்மீது லயப்படி அசைந்து கொண்டு இருந்த உடல் அவனுக்கு அருவருப்பைத் தரவில்லை. அவன் சத்தியெல்லாம் மஸ்தான் ராஜாவை எதிர்த்துப் போராடிய நிலையே கழிந்துவிட்டன. இந்த இரண்டாவது உடல் அவனைத் துன்புறுத்தவில்லை.

எஸ். எஸ். வி. போனபிறகு தர்மராம் வந்தார். மகன் மூவன்று தோற்றுப் போய்விட்டதைத் தந்தை சாதித்து விட்டார். மூவர் பாவமும் அவன் மனதில் விஷத்தைப் பூசிற்று. தர்மராம் வயதில் பெரியவர். மஸ்தான் ராஜா வைப் போல ரெனடி அல்ல. எஸ். எஸ். வி.வைப் போல

ஜாக்கிரதையை மேற்கொள்ளத் தெரியவும் இல்லை. கிரும்பவும் உடையணிந்து கொண்டு நின்ற பொழுது கொஞ்சம் அலட்சியமாக இருந்து விட்டார்.

அவள் சகதியெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு உடலைக் கட்டுப்பாட்டிற்குக் கொண்டு வந்தாள். அவரைப் பலமாய் பிடித்துத் தள்ளி விட்டு இருட்டில் ஓடிவிட்டாள்.

தர்மராம் திகைத்துப் போய்விட்டார். ஆனால் எந்நீ பாராத இந்த சம்பவத்திற்குப் பயந்து விடவில்லை. அரசியல் சதுரங்கத்தில் இனையும் விட விநோதமான சம்பவங்களைச் சந்தித்தவர் தர்மராம்.

“அந்தப் பொண்ணு ஓடிப் போயிடுத்து. இதைப்பற்றி யெல்லாம் போலீஸ் ஸ்டேனில் சொல்லிவிடும். வெனி உலகத்திற்குப் போவதற்குள்ளாகவே வழிகளை அடைத்து விடவேண்டும்” என்றார் நீதிபதி.

“அந்த விஷயத்தை என்னுடைய விட்டுகூட. இதை ஒரு சவாலாய் எடுத்துக்கொள்” என்றார் ரெனடித் தலைவன் மஸ்தான் ராஜா.

“இந்தக் காரியம் வெற்றிசரமாய் முடிந்தால் உங்களுக்கு வாழ்நாளெல்லாம் கடமைப் பட்டிருப்பேன்” என்றார் ஹோம் மினிஸ்டராய் வரலிருந்தவர்

நாலாவது ஆள் எதுவும் பேசவில்லை அவளுக்கான வேட்டை தொடங்கி விட்டது.

அவள் முச்சிரைக்க அந்த எல்லைக்குள் நுழைந்தாள். அந்த எல்லை அவளுக்குப் பரிச்சயமான இடந்தான். அங்கே தான் அவள் தந்தையோடு சேர்ந்து இரவும் பகலுமாய் ஆராய்ச்சி பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள்.

இரவு இரண்டு மணிக்கு... அவிழ்ந்து தொங்கிய கேசிக் களுடன், மழையில் நனைந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்த

மகளைப் பார்த்த கிழவர் விபப்படைந்தார். உண்மையில் அவர் இந்த உலகத்திலேயே இல்லை. விஞ்ஞான சாம் ராஜ்யத்தின் கடைசிப் படியில் ஏறிவிட்ட ராஜா திராஜனாக, ஓட்டப்பந்தயத்தில் வெற்றியடைந்த சின்னப் பையனைப் போல, அபரிமிதமான ஆனந்தத்துடன் மகளை அப்படியே கட்டிக் கொண்டார்.

“சாதித்துவிட்டேம்மா! மனிதக் குலத்தைக்கிருமிகளின் தாக்கிலிருந்து காப்பாற்றக் கூடிய கியாஸ் ஸ்பார்முலா வைக் கண்டு பிடித்து விட்டேன். இந்த வெற்றி உன்னுடையது! என்னுடையது! நம்முடையது! கிரீஸ் ரெவல்யூஷனைச் சாதித்து விட்டோம்!”

அவர் சந்தோஷத்தோடு அவளை உலுக்கி எடுத்த போது அவளால் பேச முடியவில்லை. அன்றிரவு ஏற்பட்ட கசப்பான அனுபவங்களை அவளால் சொல்ல முடிய வில்லை. ‘இதே வெற்றி நேற்றிரவு கிடைத்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்?’ என்றெண்ணிக் கொண்டான். கண்ணீர் நிரம்பிய கண்களோடு ஏதோ இனம் புரியாத வெறுப்பும், ஆதரவில்லாத தன்மையும், எரிச்சலும் அவளை உலுக்கி எடுத்துக் கொண்டிருந்தன.

அதே சமயத்தில் கதவிற்கருகில் சந்தடி கேட்டது. இரு வரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். அக்காட்சியை அவளால் வாழ்நாளெல்லாம் மறக்கவே முடியாது. கதவிற்கு அப்பாவிருந்து வந்த மங்கலான வெளிச்சத்தில் ‘அவன் நிழல் நீளமாய் வந்து விழுந்தது. ஒரு கண்ணிலிருந்து வழிந்த ரத்தம் கண்ணத்தில் கொட்டு போட்டு உறைந்திருந்தது. தலை யிலிருந்து இன்னும் மழைத் தண்ணீர் வழிந்தோடிக் கொண்டேயிருந்தது. தன் கண்ணில் குத்திவிட்டு ஒடிப் போய் விட்ட பெண்ணை அவன் எவ்வளவு நேரமாய் தேடிக் கொண்டிருந்தானோ தெரியாது. அவனைப் பார்த்ததுமே பயங்கரமாய்ச் சிரித்தான். அப்பனைப் பார்த்தால் ஸ்பர்ம கென்ஸ்டைன் தான் நினைவுக்கு வந்தது அவனுக்கு.

“என் கண்...என் கண்போயிடுத்து, எரியவில்லை. உன்மையில்... இதோ... அந்த நெருப்பு இங்கே எரியுது...” என்று மார்பைத் தொட்டுக் காட்டினான். “உன்னை இனி உயிரோடு விடமாட்டேன்.”

அவள் சிலையாய் நின்றபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“யார் நீ?”—கிழவர் கிட்டே போய்க் கேட்டார்.

ஒரே ஒரு அறை. அக்கிழவரின் உடல் காற்றில் எம்பிப் போய் சுவரோடு மோதி சலனம் ஒடுங்கிற்று. “அப்பா” என்று அவள் அவ்விடத்திற்கு ஓடினாள். அவன் குறுக்கே வந்தான்.

கிழவரிடத்தில் சலனம் இல்லை.

அவன் ஓரடி முன்பேநாக்கி வைத்தான்.

தனக்கு ஏற்பட்ட அநியாயத்தைக் காட்டிலும் தன் தந்தைக்கு நிகழ்ந்த அக்கிரமம்தான் அவனுக்கு ஆத்திரத்தைக் கிளப்பிற்று.

அவன் கிட்டே வந்தான். கைகளை நீட்டினான்.

அவள் திரும்பி பக்கத்தில் பார்த்தாள். அவளுடைய பவ நாள் தோழர்கள்... கார்போஜனிக் ஆசிட்களும், நைட்ரோ காம்பவுண்டுகளும், ஜீர்கோனியம், ஒஸ்மியமும், ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் படை வீரர்களைப் போல வரிசையாய் நின்று கொண்டிருந்தன. அவன் ஒரு குடுவைவரைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான். அவன் மனதினிருந்த ஆத்திரத்தையெல்லாம் கையில் சக்தியாய் மாற்றிக் கொண்டு பலமாய் அவன் மேல் வீசிபெறிந்தான்.

அப்பொழுது அவன் அலறிய அலறல் அந்த ஹாலையே கிடுகிடுக்க வைத்தது. சருமம் செதில் செதிலாக விடுபட்டுக் கொண்டிருந்தது. எதிர்த்து நின்ற சேனை வீரர்களைப்

போல நீ கொழுந்துவிட்டு எரிபத் தொடங்கிற்று. விநாடி நேரத்தில் அவன் தேகம் எரிந்து சாம்பலாகி எழும்புகள் வெளிப்பட்டன. துவண்டு சரிந்தான். அவன் அவனைப் பாரிக்க வில்லை.

தந்தையிடம் ஒட்டமாய் ஒடிப் போய் அவர் உடலைத் தன் மடியில் ஏற்றிக்கொண்டு அழத் தொடங்கினான்.

மெகல் மெகல் அவன் ஆவேசம் தணிந்து விட்டது. இதிரே சாம்பலாய்ப் போன சுவம்—தொலைவில் மழையும் இடியும்—உயிரற்ற தந்தை...

பரிகாசம் பண்ணித் கொண்டிருந்த குற்றம்...பட மெடுத்த பாய்பாய்—ஒடித் துரத்திக் கொண்டேயிருக்கிறது.

அவன் நடுக்கி விட்டான். ஒரு சிறிய சம்பவம்—சின்ன விசிப்ட்— மூவராக் கற்பழிக்கப் படுவதற்கு வழிகோலி, கடைசியாய்க் கொணையானியாக்கி விட்டது அவளை.

என்ன பண்ணுவதென்று புரியாதவளாய் அவள் எழுந்திருந்தான் கதவித்கருகில் சந்தடி கேட்டது. அவன் மேலும் பீதியடைந்தவளாய் அந்தப் பக்கமாய்ப் பாரிவையைச் செலுத்தினான்.

அங்கே மாரித்தாண்டம் நின்று கொண்டிருந்தார்.

அந்தப் பரிசோதனைச் சாலையின் சொத்தக்காரராய் அவரை அவன் அறிந்திருந்தான். அவன் திடீரென்று ஒவெனக் கதறிவிட்டான். என்ன வாயிருந்தாலும் அபலைப் பெண்! அதுவரை இதயத்தில் வடிசட்டிக் கொண்டிருந்த வேதனை துக்க உருவில் துளையிட்டுக் கொண்டு வெளி வந்தது. அவன் துக்கம் தீரும் வரைவிலும் அவனை அப்படியே அழைத்தார் அவர். "நான்...நான்..." என்றான் சிணைக்க.

"எனக்கு என்னாம் தெரியும்மா" என்றார் அவர் கருக்க மாய். "இக்கிருந்து நீ உடனே வெளியேறி விடணும். அதிக

நேரமில்லை. அவங்க வேட்டை நாடாங்க உன்னைத் தூத்திக் கொண்டே வராங்க.”

“யாரு, போலீசா?”

“இல்லை. தர்மராம், எஸ். எஸ். வி., மஸ்தான் ராஜா ... இன்னும் விவரமாய்ச் சொல்லணும்னால் உன்னைக் கற்பழித்தவங்க, மீதி விஷயங்களை அப்புறமாய் சொல்றேன் கிளம்பு.”

“எங்கப்பா?” தினமாய்க் கேட்டான்.

“சவத்துக்காக்கி கட்டுத்துக்கிட்டிருந்தால் நீயே சவமாய் மாறிடுவாய்!” எச்சரிப்பது போலச் சொன்னார். “அவங்க போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு உன்னைப் பற்றிப் புகாரி கொடுக்கப் போயிருக்காங்க. தேவலம் பதவி போயிடப் போகுதெங்கிற பயத்தால் உன்னைக் கொன்னு போட்டு விடணும்னு நினைக்கிறாங்க. இப்போது மகன்கூட உன்னைக்காகச் செத்துட்டான்னு தெரிந்தால் கம்மாயிருக்கவே மாட்டாங்க, புறப்படு.”

...ஐந்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு அவன் அவருடைய கேஸ்ட் ஹவுசில் இருந்தான். அவர் நடைபயின்று கொண்டிருந்தார் போசனைபுடன்.

“சாரி” என்றான் அவன். “என் வருத்தத்தில் ஆழ்ந்து போய் உங்களுக்கு ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைச் சொல்ல மறந்துட்டேன். அப்பா பி. ஜி. கியான் ஸ்பார்டுலாவைக் கண்டுபிடித்துவிட்டார்.”

மாரித்தாண்டம் சொன்னார். “உண்மையாகவா? எவ்வளவு நல்ல சேதி! இதைப் பண்ணியதற்காகவாவது நான் உங்களை குடும்பத்திற்குத் தகுந்த வெகுமதி கொடுக்கணும்.” அவர் ஜேபியிலிருந்து இஞ்ஜக்ஷனை வெளியே எடுத்தார்.

“இதென்னது?” கேட்டான்.

“பெதிட்ரின்...நீ கவலையும் குழப்பமும் இருக்கிறாய். பயந்து நடுங்கிக்கொண்டிருக்கிறாய். ஒரு சயின்-டிஸ்ட் இதுபோல சாதாரண விஷயத்துக்கு மனம் கலங்குவது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. உன்னைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பை நான் ஏத்துக்கிறேன். இன்றையிலிருந்து நீ என் வளர்ப்பு மகள். என் மகள் பெயர் அம்ச ரேகாவானால் உன் பெயர் இனி கவர்ணா இல்லை, கவர்ணரேகா. இதன் மூலம் என் சமத்துவ மனம் புரிந்ததா? இனி எந்தச் சக்தியும் உன்னை ஒன்றும் பண்ணிட முடியாது. எவ்வளவு கழுதங்க துரத்திக்கிட்டு வந்தாலும் இந்தப் புறா காப்பாற்றப்பட்டு விடும்.”

அந்த விதமாய்—அதுமுதல் கவர்ணா கவர்ணரேகாவாகி விட்டாள்.

அவள் உடல் மெதுவாய்க் காற்றில் மிதக்கத் தொடங்கிற்று.

“தாங்...தாங்...தாங்க்ஸ்...”

“எப்படி இருக்குது?” கேட்டார்.

“வெறுப்பாய் ஆத்திரமாய் இருக்கு. இந்த ஆண்கள் மீதே வெறுப்பாய் இருக்கு!”

“இருக்கும்! ஒரு இன்ஸ்பெக்டர் கோழையாய் முக்காடு போட்டுக்கிட்டார். ஒரு நீதிபதி உன்னைக் கொல்லணும்னு தீர்ப்பு தந்தார். ஒரு ஹோம் மினிஸ்டர் உன்னை ரேப் பண்ணினார். உன் மனது ஆத்திரத்தால் குமுறுவதில் தப்பென்ன இருக்கு?”

“இதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“தர்மராமுக்குப் பக்கத்திலிருந்த நாலாவது ஆள் நான் ஆதலால்” மாரித்தாண்டம் சிரித்தார். “இந்த பரிசோதனைச் சாலை என்னுடையது. இந்த ஊரில் பாதி ஃபாக்டரிகள் என்னுடையவை. முதலீடு போடுவது என் பொழுது

போக்கு! புத்திசாதுரியம் எங்கே இருந்தாலும் வினை கொடுத்து வாங்கிவிடுவது என் வழக்கம். அவங்களைவிட வேகமாய் என்னாள் யோசிக்க முடியும். உன் தந்தை மனித குலத்திற்குப் பயன்படக் கூடிய பூச்சிக்கொல்லி மருந்தைக் கண்டுபிடித்தார். அதன் மீப்பார்முலாவை நீ கொஞ்சம் மாற்றப் போகிறாய். வேறு விதமாய்க் கண்டுபிடிக்கப் போகிறாய். அது மனிதகுலத்தைக் கொல்லக்கூடிய மருந்தாக மாறும். ஜட்ஜுகளையும், போலீசுங்களையும், மத்திரிகளையும் கொல்லக் கூடிய மருந்தாக மாறவேண்டும். இந்த நாட்டைப் போன்ற உதவாக்கரை நாடு வேறொன்றில்லை. இதை நிரீழவும் பண்ணவேண்டும். அப்பொழுது தான் உசக்குப் பண்ணிய அறியாயம் போகும். உங்கப்பா வின் ஆத்மா சாந்தியடையும்."

"ஆ...மா...ம்..." மயக்கத்தோடு பதிலளித்தாள்.

"உன் உதனியால் நான் பேரரசனாகிவிடுவேன். உன்னைக் காப்பாற்றியதற்கு நீ தரக்கூடிய பிரதிபலன் அது தான்" என்று கைதட்டினார்.

ஒரு இளைஞன் உள்ளே வந்தான்.

இந்த நிமிஷத்தினிருந்து இவன் உன் பொறுப்புக்களை ஏற்றுக் கொள்வான். இவன் கறுகறுப்பானவன். சிறுத்தைப் புலியைக் காட்டிலும் வேகமானவன். நரியைக் காட்டிலும் சாமர்த்தியசாலி. இவன் உன் பக்கத்தில் இருக்கிற வரைக்கும் உன்னை யாராலும் ஒன்றும் பண்ணி விட முடியாது. நீ எங்கள் பாதுகாப்பில் இருக்கிறாய்."

"களா...களாட்டு மீட்டர். என் பேர் கவரினரேகா!"

"என் பெயர் 'கியூ'. ஏஜெண்ட் கியூ!"

"கியூ...ரொம்ப நன்றாய் இருக்கே பேர்!"

"கியூ என்றால் கவஸ்சன் மாரிக்."

“கவஸ்சன் மார்க்...” அவன் பெரிதாய்ச் சிரித்தான். பெதிட்ரின் மயக்கத்தில் அவன் சிரித்த சிரிப்பு அலை அலை வாய் அவ்வறையில் எதிரொலித்தது. மிகக் கொடுமை வானவர் என்று பெயரெடுத்த மார்த்தாண்டமே கூட வியப்போடு பார்த்தார். காளிதேவியின் அவதாரத்தைப் போல இருந்தான் அவன்.

“இந்த உலகத்தில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒரு கவஸ்சன் மார்க்! தடி, கழி, காத்திதொப்பி—எல்லாம் வெளிவெஷங்க கிதாம். இறந்து விட்ட என் தந்தையின் மேல் சத்திய மிட்டுச் சொல்கிறேன். இந்த நாட்டைப் பழி வாங்கி விடுகிறேன். எனக்கு மனுஷங்க மேல நம்பிக்கை போயிடுத்து. இந்த ஆண்டின் அத்தனைப் பேருமே கிருவிங்கதான். அவைகளை அழிக்கும் மருத்தை நான் கண்டுபிடிக்கிறேன். டாமி! ஓ. புது டாமி! கிவ் மீ டோஸ்... ப்ளீஸ் அவை மீ அழிப்பதை என்ச் சாவை, பெதிட்ரின் மருந்து, அதைவகளைத் தவிர வேறெதுவுமே தேவையில்லை என்கீ.”

324

கடந்த கால நினைவுகள் கண்ணின் இருவழி. காவ்வாய் கட்டி வர கவர்ணரேகா அவ்வாறு எவ்வளவு நேரம் இருந்தாளோ தெரியாது. கார் ஓசை கேட்கவே ஜன்னல் வழி வாய்ப் பார்த்தான். மார்த்தாண்டத்தின் கார் போர்ட்டி கோவில் நின்றது. அவன் எழுந்திருக்க முயற்சிக்கவில்லை, எதிரி பிளாட்டினிசுந்து நேத்ரா கட மார்த்தாண்டம் வந்ததை டெலஸ்கோப் மூலமாய்ப் பார்த்தான்.

கவர்ணரேகா தன் கார் பிரேக் ஃபெயிலானதற்குத் தந்தைதான் காரணம் என்று நம்பினாளா இல்லையா என்று தெரியாது. அவளை எப்படி நம்ப வைப்பது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான் நேத்ரா. அதற்குள் ஃபிளா

ஷைப் போன்ற யோசனை ஒன்று வந்தது. போனை எடுத்து டயல் பண்ணினான்.

“ஹலோ! மார்த்தாண்டம் ஹியர்.”

“நான் ட்ராஃபிக் கான்ஸ்டபிள் பேசுறேன் சார்! நேஷனல் ஹைவேயில் கார் ஆக்ஸிடென்ட் ஆயிடுத்து. MXY 1234 உன் டீளையிருந்து பேப்பர்களைக் கொண்டு உங்கள் கார்தான் என்று தெரிந்தது.”

“எங்க கார்தான்” என்றார். மார்த்தாண்டம்.
“காரில்...?”

“டிரைவர் சீட்டில் ஒரு பெண்...?”

நேத்ராவின் வார்த்தைகள் முடியக்கூடவில்லை.
“எப்படி இருக்கிறான்?” என்று கேட்டார்.

“இறந்துவிட்டான் சார்.”

“மை காட்! இதோ வரேன்.”

போலீஸ் வைத்துவிட்டு மார்த்தாண்டம் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டார். ஓயர்லெஸ்ஸை எடுத்துப் பேசினார்.

“ஆபரேஷன் முடிவடைந்து விட்டது. “என் மகளை அழைத்துக்கொண்டு உங்கள் கோல்ட் ஐலாண்டிற்குப் புறப்படுவதற்கு நான் தயாராய் இருக்கேன். குட்பை மிஸ்டர் பிளாக் ஈகிள்.”

ஓயர்லெஸ்ஸை நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பியவர் சிலையாய் நின்றுவிட்டார். கதவிற்கருகில் கவரினரேகா துப்பாக்கி யுடன் நின்றுகொண்டிருந்தாள். நேத்ரா காற்றில் விட்ட அம்பு அந்த விதமாய் நேராய்ப் போய் தைத்துக் கொண்டது.

“ஒரு கிளாஸ் சாராயத்திற்காகத் தங்கைகளை விபச் சாரத்தில், தன்னும் அண்ணன்மார்கள் இருப்பதாய்க்

கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். பிரமோஷனுக்காக மனைவி களைத் தாரை வாரிக்கும் உத்தியோகஸ்தரிகள் இருப்பதைப் பற்றியும் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் மேல்மட்டத்து சமூகத்தில் கோடிக்கணக்கான பணம் வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு மகன் உயிரை எடுக்கும் தந்தைகள்கூட உண்டு என்று இப்பொழுதுதான் தெரிந்து கொண்டேன். வேறு எந்த யோசனைகளும் ஏற்படாத அளவுக்கு இன்ஜக்ஷன் மலக்கத்தில் மூழ்க வைத்தது இதற்காகத்தானா? மூன்று அரக்கர்களின் பிடிவிலிருந்து காப்பாற்றி, பெற்ற மகளாய் அரவணைத்துக் கொண்டது இதற்காகத்தானா அப்பா?" — வேதனைபாய்ச் சிரித்தான் கவர்ணரேகா.

"எப்படியும் கொல்லத்தான் போகிறோம். கொல்லதற்கு முன்னால் அனுபவித்து விடுவோம் என்றெண்ணினான் ஒரு ரௌடி. நீதிபதியாய் ஓய்வு பெற்றுவிட்டு, பெண் ஒருத்தியைப் பார்த்து நப்பாசை கொண்டான் ஒரு கிராதகன். மகளின் கண் பறிபோய் என்ன ஆனானோ என்று தெரியாத நிலைமையில் கூட கன்னிப் பெண்ணை ஆசைதீர அனுபவித்தான் இன்னொரு மனித உரு தாங்கிய அரக்கன். அவர்கள் எல்லோருக்கும் விதம் விதமான பட்டங்களைக் கொடுக்கலாம். ஆனால் இவ்வளவு சீராட்டி, இறுதியில் இத்தனை தலையின்றிக் கொல்ல எண்ணினாயே—அப்படிப்பட்ட உனக்கு என்ன பெயரை வைக்கணும்னு தெரியலை எனக்கு. கொல்லப் போவதற்கு முன்னால் ஆட்டை நன்றாய் மேய விடுவார்களாம். அதுபோல என்னைக் கொண்டு பரிசோதனைகளைப் பண்ண வைத்து பலனை அனுபவிக்கணும் என்று நினைத்தாயா அப்பா?"

மார்த்தாண்டம் பதில் பேசவில்லை.

"இதைபெல்லாம் நேதரா சொன்னபோது நம்ப வில்லை. என்னை உங்களிடமிருந்து பிரிப்பதற்காக உபாயம் பண்ணுகிறான் என்று நினைத்துவிட்டேன். ஆனால் இப்போது நீயே என்னை இந்த உலகத்திலிருந்து பிரித்துவிட

முயற்சித்தாய். 'நீதான் என் தெய்வம்' என்று இவ்வளவு நாளாய் என்னை அனுபவித்து வந்த ஏஜென்ட் க்யூவே என்னைக் கொல்லச் சொல்லி உன்னைத் தூண்டிவிட்டான். இதைவிடக் கொடுமை வேறு உண்டா? மனிதர்கள்மீது எனக்கு இருந்து வந்த அவநம்பிக்கையை நீங்கள் இன்னொரு தடவை நிரூபித்து விட்டீர்கள். உன்னை எதற்காக உயிரோடு விட்டு வைக்கணும்?"

"இந்தக் கேள்விகளையெல்லாம் என்னை ஏன் கேட்கிறாய். அதோ, பின்னாடியே நிற்கிறானே. 'க்யூ...'... அவனையே கேளு."

அவள் திரும்பினாள். அடுத்த விநாடி அவள் கையிலிருந்த துப்பாக்கி மார்த்தாண்டத்தின் கைக்கு வந்தது. அவன் சிரித்தான். அவன் உயிருக்கு அஞ்சி ஓடினான்.

அவன் கையிலிருந்த துப்பாக்கி வெடித்தது.

மார்த்தாண்டம் ஓயர்லெஸ்ஸில் பேசிக்கொண்டிருந்த போது சுவர்ணரேகா வந்தது, அவ்விருவரும் வாக்குவாதம் பண்ணிக்கொண்டது, சுவர்ணரேகா துப்பாக்கி மூலமாய் மிரட்டியது... எல்லாவற்றையும் டெலஸ்கோப் மூலமாய் நேத்ரா பாரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு டிராபிக் கான்ஸ்டபிளின் குரலில் தான் பண்ணிய போன்கால் மூலமாய் அவள் உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டது அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. ஆனால் அந்த மகிழ்ச்சி அதிக நேரம் நீடிக்க வில்லை. சுவர்ணரேகா தன்னையறியாமல் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்ததையும், மார்த்தாண்டம் அவள் மேல் பாய்ந்து துப்பாக்கியைப் பிடுங்கிக் கொண்டதையும் பார்த்தான்.

'மைகாட்!' என்றெண்ணிக் கொண்டு ஒரே பாய்ச்சலில் பிளாட்டிலிருந்து வெளியே வந்து லிஃப்டிற்காகக்கூடக் காத்திருக்காமல் படிக்களில் விடுவிடென்று இறங்கத் தொடங்கினான்.

எண்டமூரி வீரேந்திரநாத்-கலை கணகதூரிகா

கல்யாணி ரிக்ஷாவை நிறுத்தச் சொல்லிவிட்டு, தடவித் கொண்டே கீழே இறங்கினாள். கண் தெரியாதவர்களுக்கு எஞ்சிய விஷயங்களில் கிரகித்துக் கொள்ளும் சக்தி அதிகமாய் இருக்கும். அவன் கீழேய்விஷாப்பிற்றான் முழைத்தான். அவன் தனக்குத் தேவையான சாமான்களை அந்த ஷாப்பில்தான் சாதாரணமாய் வாங்குவான்.

வெளியே தெரு சந்தடியாய் இருந்தது. ஆனால் அதொன்றும் அவளுக்குத் தொல்லை இல்லை. திட்டம் ஏதாவும் போடாமல், ஏறக் குறைய எத்தனை அடிகள் எடுத்து வந்ததால் படி என் வரும் என்றும், நடைபாதை எவ்வளவு தூரம் என்பது போன்ற விஷயங்கள் மூளை யிலேயே பதிந்து போயிருக்கும்.

அவன் ஷாப்பிங்கை முடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான். காரிகளின் ஹாரன் சப்தங்கள், ஸ்கூட்டர்களின் சப்தங்கள், எஞ்சிய வாகனங்களின் பேரிரைச்சல்களால் தெரு அதிரிந்து கொண்டிருந்தது.

தெருவுக்கு இடது பக்கமாய் இருந்த ரிக்ஷாவை நோக்கி அவன் போகத் தொடங்கினான். அவன் கையிலிருந்த வெள்ளைக் கட்டையைப் பாரித்து விட்டு எதிரே வந்தவர்களை ஒதுங்கி வழிவிட்டார்கள்.

எல்லோரும் அப்படிப் பண்ணிவிட்டால் உலகம் எப்படியாகும்? ஒரு 'ஜீன்ஸ்' போட்ட இளைஞன் அவளைப் பார்க்காதது போல நடித்தபடியே வந்து அவள்மேல் மோதிக் கொண்டான். அந்த அரை விநாடி நேரத்தில் அவன் மார்பை அழுத்திவிட்டு அகன்றான். அவன் லேசாய் கத்தினான். கையிலிருந்த கட்டை நழுவி பக்கத்திலிருந்த கால்வாயில் விழுந்து விட்டது. அந்தக் கூட்டத்தில் அவள் கத்தலை யாரும் காதில் போட்டுக்கொள்ள வில்லை. இளைஞன் எத்தனை வேகமாய் அவள் மேல் வந்து மோதினானோ, அத்தனை வேகமாய் அங்கிருந்து மறைந்து விட்டான்.

கவ்யாணி குனிந்து கட்டையைத் தேடத் தொடங்கினான். யாரோ கிழவர், “கால்வாயில் விழுந்துடுத்தும்மா” என்றார். அவன் அதை எடுக்கும் முயற்சியைக் கைவிட்டு விட்டு ரிக்ஷாவை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான். அவன் கையில் ஷாப்பில் வாங்கிய சாமான்கள் இருந்தன.

அவன் பிளாட்பாரத்திலிருந்து இறங்கப்போன பொழுது — “அந்தப் பக்கம் இல்லை, இந்தப் பக்கம்... க்விட்” என்ற குரல் கேட்டது. எங்கே இருந்தாலும் அவளால் அந்தக் குரலை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியும். அவன் குரலில் கவலையும், பதற்றமும் இருந்தன. தெருவுக்கு அந்தப் பக்கத்திலிருந்து கத்திக் கொண்டிருந்தான்.

“இந்தப் பக்கமாய் வந்து—சீக்கிரமாய்.”

கையில் கட்டை இல்லாமல் அவன் ஓரடி முன்னோக்கி எடுத்து வைத்தான். தெருவில் லாரி வேகமாய் வந்து கொண்டிருந்தது.

கவர்ணரேகா பின்னால் திரும்பிப் பார்த்ததால் மார்த்தாண்டம் துப்பாக்கியைப் பிடுங்கிக் கொள்ளவே, அவன் வெளியே ஓடினான். வீட்டிலிருந்து மெயின் கேட் முன்னுறமுகள் தூரத்தில் இருந்தது அவன் அங்கு போய்ச் செருவதற்குள் பின்னாலிருந்து அவர் இரண்டு முறை துப்பாக்கியால் சுட்டார். அவன் மட்டும் வெளியே போய் விட்டால் தன் சரித்திரமே முடிந்துவிடும் என்றறிவாரி அவர். வெறி பிடித்தவராய் துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொண்டே அவரும் வீட்டின் முன்பாகத்திற்கு வந்தார்.

சரியாய் அதே சமயத்தில் ‘க்யூ’ மார்த்தாண்டத்தை அழைத்துச் செல்வதற்காக ஜீப்பில் வந்தான். ஃபார்முலா கிடைத்துவிட்டதால் இனி இந்த நாட்டில் வேலை முடிந்து விட்டாற்போல்தான். திடீரென்று வீட்டிற்குள்ளிருந்து ஓடிவந்துகொண்டிருந்த கவர்ணரேகாவைப் பார்த்துவிட்டு அவன் திடுக்கிட்டு நின்றுவிட்டான் அவன் உயிரோடிருந்தது அவனுக்கு வியப்பாய் இருந்தது. ஆனால் அவனைத்

தூரத்தில்கொண்டு மாரித்தாண்டம் பின்னாடியே துப்பாக்கி யோடு வந்ததைப் பாரித்துவிட்டு, மேற்கொண்டு எதுவும் யோசித்துக்கொண்டிராமல் தானும் சேர்ந்து கடத் தொடங்கினான். இன்னொரு பக்கத்திலிருந்தும் கூட துப்பாக்கி வெடிக்கத் தொடங்கியதைப் பாரித்துவிட்டு பயந்துபோன சுவர்ணரேகா தெருவிற்கு நடுவே வந்தாள்.

சரிபாய் அதே சமயத்தில்தான் நேத்ராவும் பிளாட்டி லிருந்து கீழே வந்தான்.

தெருவுக்கு இந்தப் பக்கத்தில் மாரித்தாண்டமும், அந்த மூலையில் ஏஜென்ட் க்யூவும், அந்தப் பக்கத்தில் நேத்ரா வும், நடுவில் சுவர்ணரேகாவும் இருந்தார்கள். சுவர்ண ரேகா குழப்பத்துடன் ஓடப்போனபொழுது "இந்தப் பக்க மாய் இல்லை...இந்தப் பக்கமாய்...கனிக்" என்று கத்தினான் நேத்ரா. அவன் நிமிர்ந்து பாரித்தான்.

"இந்த பக்கமாய் வந்துவிடு. சீக்கிரமாய்" என்று திரும்பவும் கத்தினான்.

கல்பாணியின் காதில் விழுந்த வாரித்தைகள் அவை தான்!

அண்ணன் தன்னைத்தான் கூப்பிடுகிறான் என்றெண் ணிக்கொண்டு அப்பெண்ணும்கூட தெருவுக்கு நடுவே வந்தான். சுவர்ணரேகாவைப் பாரித்துக்கொண்டிருந்த நேத்ரா தங்கையைக் கவனிக்கவில்லை. ஜேபியிலிருந்து துப்பாக்கியை வெளியே எடுத்து மாரித்தாண்டத்தைக் குறி பாரித்துச் கடப் போனான். தெருவில் லாகனங்களின் சந்தடி எவ்வளவு பேரிரைச்சலாய் இருந்தது என்றால், அவற்றின் சப்தத்தால் துப்பாக்கிச் சப்தம்கூடக் கேட்க வில்லை. நேத்ரா தன் முயற்சியைக் கைவிட்டுவிட்டு தெரு வுக்கு நடுவே வந்தான். அது தன் உயிருக்கே ஆபத்து என்ற தெரியும். ஆனால் சுவர்ணரேகாவின் மேல் நாட்டின் எதிரிகாணமே ஆதாரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

எதிரே வந்துகொண்டிருந்த காரை கிராஸ் பண்ணிக் கொண்டு அவன் கவரிணரேகாவிடம் வரப் போனான்.

அதே சமயத்தில் அவன் பார்வை வேகமாய் வந்து கொண்டிருந்த வாரியின் மேல்பட்டது.

அதற்கு முன்னால் கல்யாணி நின்றுகொண்டிருந்தாள். அண்ணன் கூப்பிடுகிறான் என்ற குருட்டு நம்பிக்கையுடன் முன்னோக்கி வந்து கொண்டிருந்த அவளைக் குருட்டுப் பெண் என்று தெரிந்து கொள்ளாமல் டிரைவர் வேகத்தைக் குறைக்காமல் வந்து கொண்டிருந்தான். விநாடி நேரம் குழம்பிப் போய் விட்டான் நேத்ரா. அந்தச் சமயத்தில் அவளை அங்கே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. "கல்யாணி" என்று கத்திக் கொண்டே, காற்றினூடும் வேகமாய் ஓடிப்போய் அவளைப் பிடித்துக்கொண்டு அதே வேகத்தில் பக்கத்தில் உருண்டான். மயிரிழையில் அவ்விருவரையும் தப்பிக்கச் செய்துவிட்டு வாரி வேகமாய்த் தாண்டிப் போய்விட்டது.

அதே சமயத்தில் 'க்யூ' சுட்ட குண்டுகள் நான்கு கவரிணரேகாவின் உடலைத் துளைத்துக்கொண்டு போயின. ஜீப் வந்து மார்த்தாண்டத்துக்கு முன்னால் நின்றதும், அவன் ஏறிக்கொண்டதுமே மின்னல் வேகத்தில் அங்கிருந்து மாயமானதும் கண்முடித் திறப்பதற்குள் நிகழ்ந்து முடிந்தவிட்டன.

அதற்குள் நேத்ரா எழுந்திருந்து துப்பாக்கியை ஜீப்பை நோக்கி குறிபாரித்துச் சுட்டான். "க்யூவிற்குப் பக்கத்தில் உட்காரிந்து கொண்டிருந்த ஆளின் முதுகை அது துளைத்துக்கொண்டு போயிற்று. ஜீப் நிற்கவில்லை. போக்குவரத்தில் கலந்து மறைந்துவிட்டது.

ஜனங்கள் பீதியடைந்தவர்களாய் ஓடத் தொடங்கினார்கள். சிலர் கவரிணரேகாவைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். ரத்த வெள்ளத்தில் இருந்தான் அவன்.

"அவன் எப்படியாவது பிழைக்கணும் டாக்டர். எப்படியாவது சரி."

டாக்டரின் முகத்தில் நம்பிக்கை ரேகை தென்படவில்லை. சீஃப், நேத்ரா, எஞ்சிய அதிகாரிகள் எல்லோரும் அவ்விடத்தில் இருந்தார்கள்.

கவரினரேகாவின் உயிரின் மதிப்பு அங்கிருந்த எல்லோருக்குமே தெரியும்.

“குறைந்த பட்சம் இரண்டு நிமிஷங்களாவது-இரண்டே நிமிஷங்களாவது அவள் பேச முடிந்தால் நல்லது” என்றார் சீஃப்.

அதற்குள் பிரதிமா பரபரப்புடன் அங்கு வந்தாள்.

“முக்கியமான நியூஸ்சாரி” என்றாள்.

“என்ன?”

அவன் உயிரிலிருந்த காலிதத்தை அவ்விடம் தந்துவிட்டு—“மாரித்தாண்டம் நாட்டை விட்டுப் போய்விட்டான். அவன் ஏறிய ஹெலிகாப்டர் வங்காள விரிகுடா பக்கமாய்ப் போயிற்று” என்றாள்.

“அவன் மகன் அம்சரேகா?”

நேத்ரா குறுக்கிட்டு—“அவள் இரண்டு நாளைக்கு முன்னால்தான் பிக்னிக் என்று ரோம், ஜூரிச் நகரங்களுக்குப் புறப்பட்டாள். பாகிஸ்தானில் அந்த விமானம் என்ஜின் கோளாறு காரணமாய் தின்றது. அங்கிருந்து திரும்பிப் புறப்பட்ட பாட்ச்சில் அவள் இல்லை. உடல் நலக் கோளாறினால் தின்றுவிட்டாள் என்றார்கள். அது உண்மையான காரணமாய் இல்லாமலிருக்கலாம்” என்று சொன்னாள்.

இந்த சம்பாஷணை நடந்து கொண்டிருந்த பொழுது சரிஜன் வந்தார் அங்கே.

“எப்படி இருக்கு டாக்டர்?”

“மூன்று குண்டுகளை எடுத்துவிட முடிந்தது. ஒரு குண்டு கவாசகி குழாயில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அதை

இந்த நிலையில் எடுப்பது ஆபத்தானது. அவளுக்கு நினைவு திரும்பி வந்து நீங்கள் குறைந்தது ஒரு நிமிஷமாவது பேசலும்தான் என்றிருந்தால் அப்படியே விட்டுவைப்பது நல்லது."

"அவளுக்கு நினைவு திரும்பி வருமா?"

"ரத்தம் ரொம்பவும் போயிருந்து. AB-RH நெகடிவ் அது கிடைப்பது கஷ்டம். நேரம்கூட அதிகமாய் இல்லை. நாடித் துடிப்பு வேலமாய் கீழே இறங்கிப் போயிண்டிருக்கிறது. அவளுக்குக் கொஞ்ச நேரமாவது நினைவு திரும்பி வருவதும் என்றால் முதலில் அந்த குருப் ரத்தம் வேண்டும்."

"எங்கள் எல்லோரையும் பரிசோதியுங்க டாக்டர். எவ்வளவு ரத்தம் வேண்டுமானாலும் தாசரவாரித்து அவனை எப்படியாவது பேச வைக்க வேண்டும். அவனிடமிருந்து சில ரகசியங்களைத் தெரிஞ்சுக்க வேண்டும்" என்று சீப் கையைப் பிடித்தார். அங்கிருந்த அதிகாரிகள் எல்லோரும் கைகளைக் கூப்பிட்டுத் தம் வேண்டுகோளை வெளிப்படுத்தினார்கள்.

அக்காட்சியைப் பார்த்து டாக்டர் மனம் தெகிழ்ந்து விட்டார். இந்தியன் சிக்ரெட் சர்வீசுக்கு என் மனமாரித்த வாழ்த்துக்கள்! என்மெண்ணிக் கொண்டார், தனக்குள். கப்யூட்டரைப் போல ஒருத்தனையடுத்து இன்னொருத்தரின் ரத்தம் பரிசோதிக்கப்பட்டன. இன்னொரு பக்கத்தில் கவர்ணரேகாவின் நிலைமை கவலைக்கிடமாய் மாறிக் கொண்டிருந்தது.

டாக்டர் கலக்கமடையத் தொடங்கினார். அவள் பிழைப்பது கஷ்டம் என்று தெரியும். போலீஸ் அதிகாரிகள் கேட்டுக் கொண்டாற்போல அவனைக் கொஞ்சநேரமாவது பேச வைக்கக் கூட சந்தர்ப்பம் துருக்காது போலிருந்தது.

ஐந்து நிமிஷத்தில் ஏறக்குறைய பத்து அதிகாரிகளின் ரத்தம் பரிசோதிக்கப் பட்டன. ஏ. பி. ஆர் ஹெச். நெகடிவ்

குருப் ரத்தம் கிடைப்பது மிகக் கஷ்டம். சீர்ப் முகம்கூட தீவிரமாய் இருந்தது. அவரிடம் வந்து நேத்ரா சொன்னான். “ஐயாம் சாரி சார். சீக்ரெட் ஏஜென்ட்டுகளுக்கு பந்தம் பாசம் எல்லாம் இருக்கக் கூடாதுங்கறாங்க. கல்யாணி ஆபத்தில் இருந்ததைப் பாரித்துட்டு விநாடி நேரம் என்கடமைஸை மறந்து போய்விட்டேன். அதுதான் இப்பொழுது சுவர்ண ரேகாவை ஆபத்தில் ஆழ்த்திவிட்டது.”

“இட்ஸ் ஆல்ரைட்! இதில் உன்னால் மட்டும் என்ன பண்ணிவிட முடியும்?” நேத்ராவின் தோளில் தட்டியபடி சொன்னார்.

நேத்ரா அங்கிருந்த நாற்காலியில் உட்காரிந்தான். கண்களை மூடிக்கொண்டாலும் அதே காட்சிதான் திரும்பத் திரும்ப நிழலாடிக் கொண்டிருந்தது.

அந்தக் கடைசி விநாடி தன் தங்கை பக்கமாய் ஓடிப் போகாமலிருந்தால் என்னவாகியிருக்கும்? சுவர்ணரேகா இதற்குள் எல்லாவற்றையும் சொல்லியிருப்பாள். டிபார்ட்மென்ட் எதிரிகளின் வேட்டையில் முழுகிப் போய்விட்டிருக்கும்.

ஆனால்...

கல்யாணி ரத்த வெள்ளத்தில் துடித்துக்கொண்டே உயிரை விட்டிருப்பாள். அவள் பிணம் மயானத்தை நோக்கிப் போயிருக்கும்.

நான் தப்புப் பண்ணிவிட்டேனா?

தவறுதான்!

இந்தத் தப்பை டிபார்ட்மென்ட் மன்னித்தாலும்—சென்டிமென்டல் மனிதர்கள் மன்னித்தாலும், அவனிடமுள்ள ப்ரொஃபஷனல் மனிதன் மன்னிக்க மாட்டான்.

அவன் போசனைகளைச் சிதறடித்தவாறு லாபிலிருந்து டாக்டர் பரபரப்பாய் வந்தார். அவர் உற்சாகத்தைப்

பார்த்துவிட்டு, "அந்த குரூப் ரத்தம் கிடைத்ததா டாக்டர்?" என்று கேட்டார் சீப்.

"எஸ் கிடைத்தது."

நேத்ரா சட்டென்று அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு விட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான். லாபிற்குன்னேயிருந்து கல்யாணி வந்துகொண்டிருந்தாள்.

33

சுவர்ணரேகாவின் பக்கத்து படுக்கையில் படுத்திருந்தாள் கல்யாணி. இன்ட்ரானிஸ் மூலமாய் ரத்தம் பாட்டிலுக்குள் போய், அங்கிருந்து சுவர்ணரேகாவின் உடம்பிற்குள் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டிருந்தது.

ரத்தத்தை அந்த மாகிரி ஏற்ற மாட்டார்கள். ஏற்றவும் கூடாது. மருத்துவ சரித்திரத்திலேயே அபூர்வமான அந்தப் பிரயோகத்தை டாக்டர் கடைப்பிடித்ததற்குக் காரணம் நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் மோசமாகிப் போய்க் கொண்டே யிருந்த சுவர்ணரேகாவின் நிலைமை!

கல்யாணிக்கு எல்லாம் தெரிந்து கொண்டேதான் இருந்தது. அவள் காதுபடவே சை டாக்டருக்கு இந்த முறையை விவரித்தார் டாக்டர்.

சுவர்ணரேகா பிழைப்பதன் முக்கியத்துவத்தை உணராத நரிஸ் ஏதோ பாட்டை முணுமுணுத்துக் கொண்டே மருந்துப் பெட்டிகளை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

இருவரையும் பரிசோதித்துவிட்டு டாக்டர் வெனியே வந்தார்.

"எப்படி இருக்கு டாக்டர்?" நேத்ரா கேட்டான்,

"ஸாபயில்லை, ரொம்ப ரத்தம் விளையிடுக்கு. இன்னும் வேணும். கல்யாணிகூட 'லீக்' காய்தான் இருக்கிறான். இந்த நிலைமையில் அவனிடமிருந்து மேலும் ரத்தத்தை எடுப்பது ஆபத்தானது."

ஜன்னல் பக்கத்திலேயே நின்று கொண்டு அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்த வார்த்தைகள் கல்யாணியின் செலிகளில் விழுந்தன.

ஏனோ தெரியவில்லை, அவளுக்குத் தன் சொந்த அண்ணன் பாஸ்னரைப் பற்றி ஞாபகம் வந்தது. நேத்ரா வின் வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்தன. "சீக்ரெட் ஏஜண்டிற்கு பந்தமும், பாசமும் இருக்கக் கூடாதுவ் திறமாக, அப்படிப்பட்ட தனிகைக்காக மறந்துபோய் விட்டேன். ஐயாம் சாரி..."

அவன் கண்கள் சுரமாயின.

அவன் என் மிஷினைத் தடவிற்று. ஃப்ளோ நாப் கைக்குத் தட்டுப்பட்டது. அதைத் திருப்பினான்.

ஏதோ நின்று விட்டாற் போலிருந்தது.

அவன் இம்முறை நாபை வலது பக்கமாய்த் திரும்பினான்.

லேசாய் குறுங்கிணாற் போன்ற உணர்ச்சி!

ஹெட்ராவிக் பவருக்குச் சமமாய் தன்னிடமிருந்த சக்தியைத் துடைத்தெடுத்துக் கொண்டிருந்தாற் போன்ற உணர்ச்சி!

ஆனால் அவன் வருத்தவில்லை.

திருப்பியோடு கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

கடியாரத்தைத் தவிர எல்லாம் திசுத்தமாயிருந்தது. இன்னொரு நோயாளியைப் பரிசோதித்து விட்டு அப்பொழுதுதான் உள்ளே வந்த டாக்டர் அங்கு நென்

பட்ட காட்சியைப் பார்த்துவிட்டுத் தன்னையறிவாமலேயே “ஹைடாட்” என்று கத்தினார். கல்யாணி வலியால் துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவர் ஓட்டமாய் ஓடிப்போய் மிஷினை டிஸ்கனெக்ட் பண்ணிவிட்டு, இன்ஸ்பீளோ நாயைப் திருப்பினார். அதற்குள் அவள் மரணத்தின் கடைசி வாயிலுக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டாள் இந்தப் பரபரப்பைப் பார்த்து விட்டு நேதராவும், சீஃபும் உள்ளே வந்தார்கள்.

“கல்யாணி... என்ன காரியம் பண்ணிட்டாய் கல்யாணி?”

அவளிடமிருந்து பதில் இல்லை. உயிரோடிருந்த வரையிலும் இருட்டை மட்டுமே பார்த்திருந்த சண்கள் ஓப்பொழுது குனியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. பார்க்க முடியாத சண்களுக்குப் பேசும் சக்தி உண்டு.

“ரத்தத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டு பிறவாமல் போனாலும் அண்ணனுக்கு அவ்வளவுகூட ரத்தம் கொடுக்க முடியாதா உன் தங்கையால்? கடமையைச் சரிவாய்ப் பண்ணவில்லை என்று வாழ்நாளெல்லாம் வருத்தப்படக் கூடிய தீங்கிலிருந்து உன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு என் இந்தச் சின்ன வாழ்க்கை பயன்பட்டால் அதைவிட வேறென்ன வேண்டும் எனக்கு?” என்றாற் போலிருந்தன அக்கண்கள்.

அவள் முச்சு நின்றுபோய் எவ்வளவு நேரமாயிற்றோ தெரியாது.

கவரினரே கானிடம் சலசம் தோன்றிற்று.

• • •

இண்டர்நேஷனல் ஏரிபோர்டில் விமானம் தொழில் நுட்பக் குறைபாடு காரணமாய் நின்று போனதும், பிரயாணிகள் அனைவரையும் ஓட்டலுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேரித்தாரிகள் அதிகாரிகள், ஆறுமணி நேரத்திற்குப் பிறகு அது திரும்பவும் புறப்பட்டது. ஆனால் அம் சரேகாவை மட்டும் பாஸ்போர்ட் சரிவாய் இல்லை என்று தடுத்து விட்டார்கள்.

அவன் பயந்து விட்டான்.

அவனுக்கு வெளிநாட்டுப் பயணம் புதிதல்ல. ஆனால் இந்தவிதமான சிக்கல் தோன்றுவது இதுதான் முதல் தடவை. பாஸ்போர்டில் என்ன தப்பு இருந்தது என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை. புறப்படுவதற்கு முன்னால் தந்தை அவனைப் பாரீசில் வந்து சந்திக்கிறேன் என்றார். அவனோ இந்த விதமாய்ச் சிக்கிக் கொண்டு விட்டான்.

ஓட்டலில் நான்கு மணிநேரங்களைக் கழித்தபிறகு அந்த டெனஷனையும், தனிமைமையையும் தாங்க முடியாதவளாய் அவன் இந்தியத் தூதரகக் காரியாலயத்திற்குப் போன் பண்ணினான். தன் தந்தைக்கு இந்த விஷயத்தை ஒரு தடவை சொல்லிவிட்டால் பிறகு அவரே எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொள்வார் என்பது அவன் உத்தேசம்.

என்ன காரணத்தால் தான் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டான் என்று தெரியாதது வேறு அவனை மேலும் குழப்பத்தில் ஆழ்த்திற்று. "நீங்க ரிசைவரை வைத்துடுங்க மேடம். தூதரகக் காரியாலயத்திற்கு கனெக்ஷன் எடுத்துக் கொடுக்கிறோம்" என்றான் ஆபரேட்டர்.

அம்சரேகா போனை வைத்து விட்டு உட்கார்ந்தாள். தூத்து நிமிஷங்கள்... பத்து நிமிஷங்கள்...கால்மணி... போன் வரவில்லை.

அவன் அலுப்போடு ஆபரேட்டருடன் திரும்பப் பேசினான். மறு முனையிலிருந்து, "தூதரகக் காரியாலயம் எங்கேஜ்ட் ஆக இருக்கு மேடம். அப்புறமாய் முயற்சி பண்ணேன்" என கருக்கமாய்ச் சொல்லி விட்டு போனை வைத்துவிட்டான் ஆபரேட்டர்.

தான் மாட்டிக்கொண்டோம் என்ற யோசனை முதல் முறையாக ஏற்பட்டது அவனுக்கு. தன் தந்தையின் வீரோதி பாரோ தன்னை இவ்விதமாய்ப் பண்ணியிருக்கிறாராகி

என்று எண்ணினாள். கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டு அறையின் கதவைச் சாத்திவிட்டு அவள் கீழே இறங்கினாள்.

“எங்கே மேடம்?”—கீழே ஒரு ஆள் கேட்டான்.

“உங்களுக்கு எதுக்கு?” கோபமாய்க் கேட்டான்.

“சாரி மேடம் எங்கள் அனுமதியின்றி நீங்கள் வெளியே போகக் கூடாது... டிபார்ட்மென்ட் ஆஃப் இன்டர்னல் செக்யூரிட்டி—” என்று தன் கார்டை எடுத்துக் காட்டினான். அந்த நாட்டின் முத்திரை இருந்தது அதில்.

அவள் பயந்து போய் நின்று விட்டாள்.

இதுவரை அவள் எண்ணியிருந்தது வேறு. ஆனால் இப்போது நடப்பதைப் பாரீக்கையில், வேறு காரணமே இருந்து தீரவேண்டும் எனச் சந்தேகித்தாள். “எதுக்கு எனக்கு இந்தச் சங்கடம், நான் என்ன தப்புப் பண்ணினேன்?” என்று கேட்டாள். அவள் கண்களில் நீர் கழுகிறது.

“எங்களுக்குத் தெரியாது மேடம். அரசாங்க உத்தரவு! உங்கள் தந்தை வரும் வரைக்கும்.”

அவளுக்குப் பெரும் பாரம் இறங்கினாற் போலிருந்தது.

“அப்பா இந்த நாட்டுக்கு வருவாரா?” என்று கேட்டாள்.

“அவரீ நேற்றே புறப்பட்டுவிட்டாரீ மேடம். நேற்றிரவே வந்திருக்க வேண்டியது. என்ன ஆனாரோ தெரியாது. இன்னும் சில மணி நேரத்தில் வந்துவிடலாம். நீங்கள் பதற்றப்படாமல் ஒய்வெடுத்துக்கொள்க... இத்தியத் தூதர் காரியாலயத்திற்குப் போன் பண்ணுவது போன்ற யோசனை யெல்லாம் வேண்டாம். எங்கள் அரசாங்கத்திற்கு நீங்கள் ஃபிரெண்ட்...”

அவள் திருப்பியடைந்தவளாய்த் திரும்பி தன் அறைக்கு வந்து விட்டாள்.

இந்தியாவிற்கு அந்த நாடு எதிரி நாடு என்றாகியில் தன் தந்தை அந் நாட்டிற்கு தன்பராய் வருகிறாரி என்றால் அதில் ஏதோ தில்லுமுல்லு இருக்க வேண்டும் என்று தரிக்க ரீதியாக போகித்துப் பார்க்கக் கடிய புத்திசாவித்தனமோ தந்தையின் மேல் சந்தேகமோ இல்லை அவனுக்கு.

அன்பைத் தவிர அவனுக்கு வேறொன்றுமே தெரியாது. தந்தை அவ்வளவு அவசரமாய் அனுப்பி வைத்ததால் வந்தானேயன்று, இல்லாவிட்டால் நேத்ராவைச் சந்திக்க வேண்டுமென்றதான் அவன் மனம் பரபரத்துக் கொண்டிருந்தது.

அறையில் உட்காரித்து, மேஜை விளக்கின் வெளிச்சத்தில் ஓட்டல் பேப்பரில் ஆங்கிலத்தில் கவிதை எழுதிக் கொண்டிருந்தவன், அப்படியே மேஜைமேல் தலை கவிழ்ந்த படி உறங்கிவிட்டான்.

எவ்வளவு நேரமாயிற்றோ தெரியாது. ஏதோ சந்தடி கேட்டு அவனுக்கு விழிப்பு வந்தது. கடியாரம் நேரம் ஒரு மணி என்று காட்டிற்று. நகரம் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்ததாய் நிசப்தம் உணர்ந்தது. அந்த நிசப்தத்தில் திரும்பவும் சந்தடி. அவன் பயந்துபோய்ப் பாத்ரூம் பக்கமாய்ப் பார்த்தான். அங்கிருந்துதான் சப்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. கொஞ்ச நேரத்தில் அந்தக் கதவின் பிடி நகரத் தொடங்கிற்று.

அவனுக்கு விபரீதமாகக் கொட்டிற்று. கத்தவும் சகதியில் னாதவனாய் அந்தப் பக்கமாகவே பார்க்கத் தொடங்கினான். 'கனிக்' என்ற சப்தத்தோடு கதவு திறந்துகொண்டது. அந்த ஆள் உன்னே நுழைந்தான். பேசவேண்டாம் என்றாற்போல சைகை பண்ணிவிட்டு, அவனைத் தன்னோடு வரச்சொல்லிக் கொட்டினான்.

“யாரி நீ?”

“உஷ்...” என்று ஜேபியிலிருந்து காதிதந்தை வெளியே எடுத்து அவனிடம் தந்தான்.

அந்த ஆள் சொன்னபடியே செய்யும்படி தந்தை அவளுக்கு எழுதிய கடிதம். சொந்தக் கையெழுத்தில் எழுதியிருந்த கடிதம். அவளுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வலை இறுகிக்கொண்டே வந்தாற்போலத் தோன்றிற்று. இந்த நாட்டு அரசாங்கம் தன்னைத் தீர்த்துத்தியதும், இந்த ஆளை அனுப்பியதும்—எல்லாம் சப்பமாய் இருந்தது.

அதற்குள் அவன் அவளை பாற்குயிற்ருள் அழைத்துச் சென்றான். பைப்லைன் வழியாய்க் கீழே இறங்கினாரிகள். கீழே ஒரு ஜீப் இருந்தது. அவர்கள் ஏறிக்கொண்டதுமே அது புறப்பட்டது. அவர்களை யாருமே தடுத்து நிறுத்தவில்லை. ஆனால் அவன் டென்ஷனில் இருந்தாற்போல் தென்பட்டான்.

அவள் ஏதோ பேசப் போனவள் நிறுத்திக் கொண்டாள். தொலைவினிருந்து சமுத்திரத்தின் பேரீரைச்சுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. ஜீப் நின்றதுமே அவன் அவளோடு சேர்ந்து படகை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

“எங்கே போகிறோம் நாம்? இதெல்லாம் என்ன?” அவன் அதற்கு மேல் தாங்கமாட்டாதவளாய்க் கத்திவிட்டான்.

“சொல்றேன் படகில் ஏறு.”

“சொன்னால் தான் ஏறுவேன். நீங்க யாரு? இதெல்லாம் என்ன, அதைச் சொல்லுங்கள் முதலில்? எங்கப்பா எங்கே? பிக்னிற்காக வந்த என்னை இந்த விதமாக எங்கே அழைத்துக் கொண்டு போறீங்க?”

அவன் அவள் கழுத்தைப் பிடித்துப் படகில் ஏற்றினான். அவன் கைகளில் ஒரு விதமான கமாண்ட் இருந்தது. அவளால் எதிர்க்க முடியவில்லை.

படகு புறப்பட்டது.

சமுத்திரத்திலிருந்து வந்து வீசிய காற்று அவ்விருட்டில் பயத்தைத் தோற்றுவிக்கும் படியாய் இருந்தது.

படகு ஐந்து நிமிஷங்கள் பயணம் பண்ணி, சமுத்திரத் திற்கு நடுவில் நின்றது. சுற்றிலும் எல்லை அல்லாத நீர்ப் பரப்பு. காரிருள்.

“சொல்லுங்கள் என்னை நீங்கள் எங்கே கூட்டிட்டுப் போதினீர்” குரல் கம்ம கேட்கப் போனவன் சட்டென்று நின்றுவிட்டான்.

தொலைவில் நீரில் சலசலப்பு. சமுத்திரத்திற்கு அடியிலிருந்து திமிங்கிலம் வெளியே வந்தாற்போல நீர் அப்படியும் இப்படியும் புரண்டு கொண்டிருந்தது. வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் பெயர முடியாமல் சலனம் ஒடுங்கிப் போய் அவன் அக்காட்சியையே பார்க்கத் தொடங்கினான்.

நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு ஒரு பெரிய உருவம் மேலே வந்தது. அது ஒரு நீர்மூழ்கிக் கப்பல்!

புத்தகங்களில் படித்திருக்கிறாளேயொழிய நீர்மூழ்கிக் கப்பலைப் பார்ப்பது அதுதான் முதல் தடவை அவளுக்கு. அதற்குள் தொலைவிருந்து சரிச்சலட்டுகளுடன் இரண்டு படகுகள் அவர்களை நோக்கி வருவதைப் பார்த்தான். அவன் அவளை அவசர அவசரமால் நீர்மூழ்கிக் கப்பல் பக்கமாய் அழைத்துச் சென்றான்.

“டெஹர்ஜான்! நஹீம் ருக் ஜான்!” மைக்கில் படகிலிருந்து கேட்டாது.

அவன் நிற்கவில்லை, நீர்மூழ்கிக் கப்பலுக்குள் நுழைந்த துமே அதன் கதவுமூடிக் கொண்டது. அதற்குள் ‘நெருப்பு’ என்ற கத்தலும், தொடர்ந்து துப்பாக்கிகளின் சத்தமும்

கேட்டான். நீருக்கு மெல் சந்திர அதிசயத்தாக் கொண்டே யிருந்ததால் நீர்மூழ்கிக் கப்பல் மெல்ல நீருக்குள் இறங்கிப் போய்விட்டது.

“இன்னும் பத்து நீரிஷத்தில் உங்கப்பாவிடம் போய் விடலாம். இப்பொழுது சேளு உன் சந்தேகங்களையெல்லாம்.” சிகாரி பற்றவைத்துக் கொண்டே சொன்னான் அவன், தெளிவான ஆங்கிலத்தில்.

அவளுக்கு அப்பொழுதுதான் அவன் பேச்சில் நம்பிக்கை பிறந்தது. தம்மை நோக்கிச் கடத் தொடங்கிய மோட்டார் படகிற்கு மேலேயிருந்த கொடியைப் பார்த்தான். தன்னை ஓட்டலில் சிறைப்படுத்தி வைத்திருந்த தேசத்துக் கொடி அது. அந்த நாட்டினிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு தன் தந்தையிடம், போய்ச் சேரப் போகிறோம் என்ற சந்தோஷம் ஏற்பட்டது அவளுக்கு.

“இந்த நீர் மூழ்கிக் கப்பல்?”

“என்னுடையதுதான்” என்றான் அவன். “ஒரு விதத்தில் சொல்லனுமானால் என் தந்தையுடையது.”

“அவர் யார்?”

அவன் சிரித்தான். “அவர் பேரை அவரை மறந்து விட்டார். அவரை எல்லோரும் பிளாக் ஈகின் என்பார்கள்.”

அவள் புரியாமல் “பிளாக் ஈகிளா?” என்று கேட்டாள்.

“ஆமாம். இப்ப நாம் அரபிக் கடலில் இருக்கிறோம். இந்து மகா சமுத்திரத்தின் வழியாய்ப் போய் இடது பக்க மாய்த் திரும்பினால் மலேஷியாவுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் “ஈகின் லேண்ட்” என்ற தீவு என் தந்தையுடையது. அதற்கு அவர், மகுடமில்லாத மகாராஜா. உன் தந்தையை அவருக்குப் பரிச்சயம் பண்ணி வைக்கப்போவது நான் தான்.”

“நீங்க?...”

“என்னை ‘க்யூ’ என்பாங்க. ஏஜெண்ட் க்யூ ...”

அவன் விலப்போடு, “ஏஜெண்ட் க்யூவா!” என்றான்.

அவன் சிரித்துவிட்டு— “ஒரு நிமிஷத்திற்கு முன்னாடி வரைக்கும் நான் சீக்ரெட் ஏஜெண்ட்தான். ஆனால் உங்கள் நாட்டு ஏஜெண்ட் இல்லை. இந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவன் நான். அதாவது இப்ப நம்மைத் துரத்தினாங்களே அந்த நாடு! இந்த விநாடியிலிருந்து கதந்திர புருஷன் நான்! இந்த அவகாசத்திற்காகப் பதினைந்து ஆண்டுகளாய்க் காத்துட்டிருந்தேன். இன்னும் சில நாட்களில் என் தந்தை இந்த உலகத்திற்கே அரசனாகப் போகிறார். ஹிரோ ஷிமா, நாகசாகிகளின் மீது குண்டு விழுந்ததுமே ஜப்பான் தரைமட்டம் ஆயிற்று. இப்ப என் தந்தையிடம் ஆட்டம். பாமைவிட பெரிய மரண ஆயுதம் இருக்கிறது. அதைப் பயன்படுத்திய சில நிமிஷங்களில் உலகமே அதற்கு அடிபணிய வேண்டியது தான். ஹியர் பிளாக் ஈகிள்! காற்றில் கையைத் தூக்கிக் கத்தினான்.

ஏஜெண்ட் ‘க்யூ’ அவ்வளவு குரூரமாய்ப் பேசியது அதுவே முதல் தடவை. ஆனந்தத்தால் வெறிபிடித்த வளைப்போலக் கத்திக் கொண்டிருந்த அவனை வாயடைத்துப் போய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அம்ச ரேகா.

அவன் தந்தை உலகத்திற்கே தலைவனாய் இருக்க லாம். அவன் இன்னும் ஆனந்தத்தோடு குதிக்கலாம். ஆனால் இதில் தனக்கு என்ன சம்பந்தம் இருந்தது என்று தான் அவளுக்குப் புரியவில்லை. புரிந்திருந்தால் அவள் இதயம் நின்றுபோய்விட்டிருக்கும்.

ஜெனரல் இயாசத்கான் தன் நாற்காலியில் பொறுமை யின்றி நெளிந்தான். சேனைத்தலைவன் சோயாப் அகமத்,

டிப் பென்ஸ் ஆலோசகர் ரெஹ்மான் இருவரும் குழப்பத் துடன் உட்காரிந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“இவ்வளவு நாளாய் இத்தனை நம்பிக்கையோடு வேலை பண்ணி வந்த ஏஜென்ட், நம் சர்வீஸை விட்டு விட்டு ‘க்ராஸ்’ பண்ணியிருக்கான் என்றால் நம்பவே முடியலை அதுவும் ஏஜென்ட் க்யூவா?”

“நேற்றிரவு நாம் சிறைப்படுத்தி வைத்திருந்த ரேகா என்ற பெண்ணை அபகரித்துக் கொண்டு போய்விட்டது கூட அவஸ்தான் சார். நீர் மூழ்கிக் கப்பலில் போய் விட்டான்.”

“நீர்மூழ்கிக்கப்பல் என்றால் பல கோடி ரூபாய்கள் இருக்கும். அவனுக்கு அதைப்படி முடிந்தது? நம்மை கிராஸ் பண்ணி சி. ஐ. ஏ. விலேயாவது, கே. ஜி. பி. யிலாவது சேர்ந்துவிட்டானா? அது சரி, அவனுடைய கடந்த காலச் சரித்திரத்தை யாராவது படித்தீர்களா? அவன் பிறந்தது வளர்ந்தது எல்லாம் எங்கே? அவன் எவ்வளவு நாளாய் கல்லுக்கடியில் நீராய் விவகாரம் பண்ணிட்டிருக்கிறான்? நம்பொறுப்பில் உள்ள பெண்ணை இப்பொழுது காணவில்லை என்றால் அதற்கு இந்திய அரசாங்கத்திற்கு என்ன பதில் சொல்லுவோம்?”

அவன் கேள்வி மழைக்கு பதில் அளிப்பதுபோல உளவு இலாகாவின் தலைவர் ஃபைலோடு உள்ளே நுழைந்தார். ஏஜென்ட் க்யூவைப் பற்றி அவர் சொன்ன விவரங்களை இவ்வாறு இருந்தன—

“ஏஜென்ட் க்யூவின் தந்தை ஒரு பட்டாணியன். ஆப்கான் நாட்டைச் சேர்ந்தவன். அந்த நாட்டு ‘கொரில்லா’ தலைவன். அவனுக்கு ஒரு அமெரிக்கப் பெண்ணுடன் சம்பந்தம்... ஏறக்குறைய கணவன் மனைவியர் போலவே இருந்து வந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பிறந்தவனே இந்த ஏஜென்ட் ‘க்யூ’! ஆப்கானிஸ்தானத்தில் சோவியத்

சக்தியைப் குறைப்பதற்காகப் போய் ஆபரேஷன் க்யூவை வெற்றிகரமாய் நடத்தி, ஏஜென்ட் க்யூ என்று பெயர் பெற்றான். அவன் தாய் கிமெரீக். சி ஐ ஏ. ஏஜென்ட். சோவியத் வெளிநாட்டு இலாகாவுடன் ரகசியத் தொடர்பு இருந்து வந்தது அவனுக்கு. அந்த விஷயத்தை அவன் கணவன் கண்டுபிடித்துவிட்டான். இந்தப் பக்தம் இவளை யும், அந்தப் பக்தம் ரஷ்யாவையும் கிராஸ் பண்ணி, இரு நாடுகளையும் தொல்லையில் ஆழ்த்தினான். தம் ரகசியங் கள் வெளியேறாமல் இருப்பதற்காக இரு நாடுகளும் அவனுக்கு நிறைய பணம் வஞ்சமாய் தந்தன. ஆனால் அதற்கப்புறமாய் அவன் கண்ணிறப்படவே இல்லை. எதிரி நாட்டே அவனைக் கொன்றிருக்க வேண்டும் என்று இருநாடு களும் எண்ணிக் கொண்டன.

அவன் மகனான 'க்யூ' சீக்ரெட் சர்வீசில் சேர்ந்து மிக நம்பிக்கையாய் வேலை செய்து வந்தான். தற்சமயம் இந்தியாவில் முகாமிட்டு மாரீததாண்டம் என்ற ஆளுடன் சிபேகத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டான். ஒரு முக்கியமான ஸ்பார்டுமூவா காகிதத்தைப் பெறுவதற்காக அவன் அங்கே போய், அது கிடைத்ததுமே தன் சொந்த நாட்டை கிராஸ் பண்ணினான்."

இவைதான் அந்த அதிகாரி சொன்ன விவரங்கள்.

ஜேனரல் சொன்னான்— "இவ்வளவு நாளாய் வேலை யிலிருந்து விட்டு இப்பொழுது நம்மை விட்டு விட்டான் என்றால்—நம்மோடு விரோதித்துக் கொள்ளத் துணிந்து விட்டான் என்றால்—பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னாலிருந்தே அவர்க இதற்குப் பிளாவ போட்டிருக்கணும். ஒருக்கால் அவை தந்தையிடமே போயிருப்பான்."

"அதில் சந்தேகமில்லை. அந்தத் தந்தை எங்கே யிருக்கிறார், என்ன பண்ணிட்டிருக்கிறார் என்றெல்லாம் நமக்குத் தெரியாது. எந்தத் துணிச்சலில் ஏஜென்ட் 'க்யூ'

இவ்வளவுக்குத் துணிந்திருக்கான்னு நமக்குச் சொல்லக் கூடியவங்க ஒரே ஒரு ஆள்தான்."

"யாரு?"

"இந்தியன் சயன்டிஸ்ட்—கவர்ணரேகா."

34

கவர்ணரேகா கண்களைத் திறந்தாள். டாக்டர் அவனாக்கருகிலேயே நின்று கொண்டிருந்தார். அவனைக் கவலையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவள் பலத்தைக் காட்டிக் கொள்ள முயன்றவாறிருந்தாள்.

உதடுகள் பலவீனமாய் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. நேத்ரா அவளிடம் குனிந்தாள். முச்சக் குழாய்களினிருந்து காற்று தொண்டைக் குழியில் சப்தமாய் வெளிவருவதற்கு தன் பலத்தையெல்லாம் ஒன்று கூட்டி முயன்று கொண்டிருந்தாள். இந்த ஆபரேஷன் முழுவதுமே அவள் சொல்லப் போகும் வார்த்தைகளில்தான் ஆதாரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது என்று எல்லோருக்குமே தெரியும்.

கார்டியோகிராமில் இதயத் துடிப்பின் புள்ளிகளைத் தவிர மீதி எல்லாம் ஸ்டீவ் போட்டோகிராபரின் சலனமில்லாத புனைப்படங்களைப் போல இருந்தன. அவன் கண்கள் திரும்பி மூடிக் கொண்டன.

நேத்ரா கண்ணாடி வழியாய் அடுத்த தாழ்வாரத்தைப் பார்த்தாள். கல்யாணியின் உடலை ஸ்ட்ரெச்சரில் வைத்துத் தள்ளியபடி போய்க் கொண்டிருந்தார்கள், அங்கிருந்து மயானத்திற்கு! வயதான தம்பதிகள் கண்ணீர் பெருக்கியபடி அதனைத் தோடர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

பாஸ்கர்...கல்யாணி...இருவருமே நாட்டிற்காக உயிரை விட்டார்கள்! போகிறவர்கள் போய்க் கொண்டேயிருந்தார்கள். நினைவுகள் மட்டும் எஞ்சி நின்றனிட்டன. "நீ போ. நான் இங்கே இருக்கேன். நினைவு திரும்பியதுமே செய்தி சொல்லியனுப்புகிறேன்" என்றார் சீப். ஏறக்குறைய முப்பத்தாறு மணி நேரமாய் அவர்கள் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

"இவ்வை சாரி. நினைவு திரும்பியதும் அவன் மன நிலை எப்படி இருக்குமோ தெரியாது. அந்தக் கொஞ்ச நேரத்தில் நாம் அவனை நம் பக்கமாய் திருப்பிக்கொண்டு பேசவைக்கணும் என்றால் நான் கிட்டேயே இருப்பது ரொம்ப முக்கியம்" என்றான் நேதா. அவ்வார்த்தைகளில் உண்மை இருந்ததால் சீப் மேற்கொண்டு பேசவில்லை.

கல்யாணியின் சலத்தை ஆம்புவன்சில் ஏற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். நேதரா சலனமில்லாமல் அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இமயத்தில் மோனத் தவம் புரியும் முனிவரைப் போலத் தென்பட்டான். அவன் தங்கை அவன் கண்களுக்குத் தியாகத்தில் கருகிக் காய்ந்து உருர்ந்த இளந்தனியைப் போல இருந்தாள். இதயத்தில் வேதனை...இமைகளின் நிரைகளுக்கிடையேயிருந்து மழையாய் பொழிந்ததுக்கம்...அந்த அழகிய மலர் இதழ்களைப் போன்ற உடல் அழியாமல்திற்கு பனியாகிப்போனது. வானளவு வேதனையை தன்னுள் அடக்கிக் கொண்ட கடல் போன்ற மனது!

மரணத்தில் கூட இவ்வளவு 'கிரேஸ்' உண்டு என்று அவனுக்குத் தெரியாது. மரணம் என்றால் என்ன? மேல் முச்சு பீழ் முச்சால் களைத்துப் போன உடலுக்கு ஓய்வு தருவது தானே? கலீல் கிப்ரான் சொன்னது போல்—மரணம் என்றால் நிசப்த நதியிலிருந்து ஒரு தம்ளர் நீரை எடுத்துக்குடிப்பது! பிறப்பும் இறப்பும் நண்பர்கள்

போன்றவை. ஒன்றோடு நீ கழித்துக் கொண்டிருக்கையில் இன்னொன்று உன் அருகில் காத்துக்கொண்டிருக்கும். இதில் துக்கம் எதற்கு?

அவன் யோசனைகளால் புனிதமடைந்தான். துணிச்சலை அதிகரித்துக் கொண்டான்.

கவர்ணரேகாவிடம் ஏற்பட்ட சலனத்தால் இவ்வுலகிற்கு மீண்டும் வந்தான். அவன் தொண்டையிலிருந்து வாரித்தைகள் தெரியவில்லாமல் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. அவன் கேட்டுப் புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தான்.

“பிளாக்...” அவள் நிறுத்தினாள். ஒரு வினாடிக்குப் பிறகு சொன்னாள் — “பிளாக்...சுவிஸ்”

“பிளாக் சுவிஸ்?” திருப்பிக் கேட்டான்.

ஆம் என்பது போல அவள் கண்கள் அசைந்தன. அவள் பி.பி. குறைந்து கொண்டே வந்தது. “கலீன் லா...நீத்...” என்றாள். மலேஷியாவிற்கு இருநூறு கிலோ மீட்டர்கள் தொலைவில் உள்ள தீவுகள்...

டாக்டர் அவளைப் பரிசோதித்து விட்டு இன்னொரு இஞ்ஜக்ஷன் தந்தார்.

“என் பெட்ரூமில் சீக்ரெட் டிராயரில்...”

“உம்...டிராயரில்?”

மூச்சுக் குழாயிலிருந்த குண்டு பேசமுடியாமல் தடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அவள் திரும்பி கோமாவில் ஆழ்ந்து விட்டாள்.

“திரும்பி நினைவு வருவதற்கு இன்னும் நாலு மணி நேரம் பிடிக்கலாம்.” டாக்டர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“பிழைக்க சான்ஸ் இருக்கா?” சீப் கேட்டார்.

“நினைவு திரும்பிய பிறகுதான் சொல்லமுடியும்.”

நேத்ரா மேற்கொண்டு அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க வில்லை. தாமதம் பண்ணாமல் புறப் பட்டான். மாரித்தாண்டத்தின் வீட்டை போலீசார் சீல் வைத்து விட்டார்கள். இரு போலீசாரைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை.

அவன் நேராய் கவரிணரேகாவின் அறைக்குள் நுழைந்தான். அந்த சீக்ரெட் ஏஜென்ட்டிற்கு அவன் அறையிலிருந்த ரகசிய டிராயரைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு ஐந்து நிமிஷங்களுக்கு மேல் பிடிக்கவில்லை. அதில் இருந்தன அவன் டைரிகள்

முதல் டைரியைப் படித்ததும் அவன் மனமெல்லாம் ஒரு மாதிரி ஆகிவிட்டது. தர்மராமின் மகனைத் தான் எப்படி கொன்றான்—தான் எப்படி மூவராலும் கற்பழிக்கப்பட்டான்—மாரித்தாண்டம் எப்படித் தனக்குத் தஞ்சமளித்து, அந்தச் சுவத்தை மாயமாக்கினான்—எல்லாம் விவரமாய் இருந்தன.

அவனுக்கு எரிச்சல்! செய்வதறியாத தன்மையால் கோபம்...இந்த டைரி எந்தக் கோர்ட்டினுமே செல்லாது. தற்சமயம் தர்மராம் அரசியலில் பிரபலமான பதவியில் இருக்கிறான். மாரித்தாண்டம் சட்ட கமிஷனுக்கு அதிகாரி. மஸ்தான் ‘ராஜா’ ‘தினபந்து’ பட்டம் பெற்று, அரசியலில் வேகமாய் நுழைந்து கொண்டிருந்தான்.

அவன் கண்கள் மூடிக்கொண்டன.

இவர்கள் ஆண்டுகொண்டிருக்கின்ற இந்த நாட்டை அவனைப் போன்றவர்கள் உயிரையும் பொருட்படுத்தாமல் துணிந்து காப்பாற்ற வேண்டும். இவர்கள் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்தச் சமூகம் எச்சில் இலைகளாய்க் கிழிந்து

போகாமல் தாம் காவல் காத்தக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

அவன் பக்கங்களைத் திருப்பினான்.

மார்த்தாண்டம் தனக்கு எப்படி வேலை கொடுத்தான்— அதற்குப் பிறகு எப்படி ஏதோ சாக்கில் அங்கிருந்து யாருக்குமே சந்தேகம் வராமல் அப்புறப்படுத்தி, எப்படி தன் தோட்டத்தில் பரிசோதனைச் சாலை உயர்த்தப்படுத்தினான் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் இருந்தது.

அதற்குப் பிறகு டைரியில், க்யூவுடனான தன் செக்ஸ் வாழ்க்கையைப் பற்றி இருந்தது. வெவ்வேறு முறைகளில் 'எக்ஸ்டீச்' எயர் சாதித்ததைப் பற்றி விவரமாய் எழுதி இருந்தான். ஒரு ஆராய்ச்சியே பண்ணி னாற் போல எழுதியிருந்தான் அவன். ஆரோக்கியமான செக்ஸ் மனித உயிர் சளுக்கு எவ்வளவு அவசியமானது என்று டைரியில் அந்தப் பகுதி நன்றாகப் பாடம் போதித்தது.

அவன் அதை வைத்துவிட்டு இன்னொரு டைரியைக் கையில் எடுத்தான். அதில் அவளுடைய பரிசோதனை முடிவுகள், விவரங்கள் இருந்தன.

அந்தந்த தினத்தில் தான் சாதித்தவைகளை எழுதியிருந்தான் அவன். அவளைப் பற்றி பெதிட்ரின் மயக்கக் கத்தில் ஆழ்ந்த பெண் என்றுதான் அறிந்திருந்தானே யொழிய இவ்வளவு பயிற்சி பெற்றிருப்பவன் என்று உணர்வில்லை. அந்த டைரி முழுவதும் ஃபாரிமுலாக்களும், ஈக்வேஷன்சளும் கொட்டேஷன்களும். அம்புக் குறிசனாமாய் நிரம்பியிருந்தன.

அவன் வரிசையாய் பக்கங்களைத் திருப்பினான். ஒரு 'நோயல்' பரிகர்க்குத் தகுதி பெற்ற விஞ்ஞானியின் டைரியைப் பார்ப்பது அதுதான் முதல் தடவை. சாதாரண மாய்ப் பார்த்தால் அது ஒரு பைத்தியக்காரன் வரைந்த கோடுகளைப் போல் இருந்தது. இடையிடையே—"இது

அசோத்தியம்...என்னால் முடியாது... கவர்...—தேரிய
மாயிரு!...' என்று தனக்குத்தானே எழுதிக் கொண்டு
ருந்தான். தனிப்பு, பயிற்சி, நம்பிக்கை, ஆதரவற்ற நிலை,
உறுதி—அத்தனையும் தென்பட்டன. கடைசி பக்கத்தில்
இவ்வாறு இருந்தது.

Monomer Process Polymer Trade Name

$\text{CH}_2=\text{CH}_2$ Add $1-\text{CH}_2-\text{CH}_2$ to Poly ethylene

$\text{CH}_2=\text{CH}$ Add $1-\text{CH}_2-\text{CH}-\text{Cl}$ Vinyl chloride

$\text{CH}=\text{CH}_2$ Add CH_2-CH_2 -Polyethylene Styrene

அவன் அந்த டைரியை வைத்து விட்டான். அதை
விஞ்ஞானியாகத்தான் புரிந்து கொள்ள முடியும்.
அவனுக்குத் தேவையான விஷயம் அதற்கடுத்த டைரியில்
செய்தது. ஏஜென்ட் 'க்யூ'வைப் பற்றி இருந்தது.
அதில்—

"இன்றைக்கு அவன் (க்யூ) வார்த்தைகள் விநோதமாய்
இருந்தன. அவனுக்குத் தன் நாட்டின் மேல் கூட மதிப்போ
நம்பிக்கையோ இல்லை என்று தெரிகிறது." —

"க்யூ தன் தந்தையைப் பற்றிச் சொன்னான். இரு
தரமான ஏய்த்து கொடிக்கணக்கான பணத்தைச்
சம்பாதித்த அவன் தந்தை யாரி என்று தெரிந்து கொள்ள
எவ்வளவு முயன்றபோதிலும் 'க்யூ' சொல்லவேயில்லை.
ஆனால் 'க்யூ'வுக்கும் அவன் தந்தைக்குமிடையே
நெருக்கிய தொடர்பு இருந்து வருவதாய்த்தெரிகிறது" —

"இன்றைக்கு க்யூ வாக்குத் தவறி விட்டான். ஃபார்
முலாவைக் கண்டு பிடித்ததுமே சீக்கிரமாய்த் தந்தையிடம்
போகவேண்டும் என்றான். அதுதான் புரியவில்லை.
நிரும்பத் நிரும்பக் கேட்டாலும் பதில் சொல்லவில்லை.

அந்த வார்த்தையை வைத்துக்கொண்டு லேசாய்த் துப்பு துலக்கத் தொடங்கினேன். க்யூ என்னைத் தன்னோடு அழைத்துச் செல்லப் போகிறான் என்று தந்தையிடம் சொன்னேன். 'எங்கே? கவின்லாந்துக்கா?' என்றார் மாரித்தாண்டம். என் சந்தேகம் உண்மையாகி விட்டது. தந்தையும் க்யூவும் சேர்ந்து அவன் சொந்த நாட்டிற்குப் போக வில்லை. 'க்யூ'வின் தந்தையிடம் போகிறார்கள். போகட்டும். எங்கே போனால் எனக்கென்ன? இந்தியாவின் அண்டை நாடான எதிரியின் தேசத்திற்குப் போனாலும் சரி, கவின்லாந்திற்குப் போனாலும் சரி, என் எண்ணம் பவித்துவிடப் போகிறது. சிவப்பு நாடாவால் அழுகிப் போய் விட்ட, அதிகாரவர்க்கத்தால் நாறிப் போய்விட்ட இந்தநாடு வேரோடு நாசமாகப் போகிறது. அவ்வளவு தானே வேண்டும்?" —

"பரிசோதனை முடிவடைவப் போகும் நாள் நெருங்கி விட்டது. சொன்ன பொழுது க்யூ முத்தமாரி பெய்யத் தொடங்கி விட்டான். ஏனோ எதிர்பார்த்த சந்தோஷம் ஏற்படவில்லை. செக்ளைக் காட்டிலும் வேறு ஏதோ வேண்டும் போலிருக்கிறது. ஏனோ மிகவும் குழப்பமாக இருக்கிறது. 'க்யூ' என்னைக் காதலிக்கிறானா? என் தங்கையைப் பற்றி ஏன் அவ்வளவு ஆர்வமாய் விசாரித்தான்?"

"இன்றைக்கு எல்லா விஷயமும் புரிந்து விட்டது. தந்தையும் 'க்யூ'வும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். விஷவாயு வின் ஆதாரத்துடன் உலகத்தையே தம் கீழ் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும் என்பது அவர்களின் ஆசை. அது எப்படி சாத்தியப்படும்? சில கோடிக்கணக்கான விலை மதிப்புடைய ஸ்ப்ரூடோனியம் வேண்டும் அதற்கு. இந்த விஷயத்தைத் தந்தையோடு பேச வேண்டும்" —

இன்னும் சில பக்கங்கள் இருந்தும் நேதரா டைரியை முடி வைத்துவிட்டான்.

அவனுக்கு எல்லா விஷயமும் புரிந்து விட்டது. ஏஜென்ட் 'க்யூ' தன் சொந்த நாட்டை கிராஸ் - பன்னி

விட்டான்! அந்த நாட்டின் எல்லா சீக்ரெட் எஜெண்ட்ஸ் களுக்கும் போக்குக் காட்டிவிட்டு—தன் தந்தையைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறான். தந்தையும் மகனும் பதினைந்து வருட காலமாய் மற்றவர்களுக்குச் சந்தேகம் வராதபடி தம் வேளாசனை எந்த தடையுமின்றி முடித்துக் கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள்.

கவரீனேரகாவின் கடைசி சந்தேகத்திற்கு பதில் இது தான்! அந்தப் பரிசோதனைகளுடன் கவரீனேரகாவின் பி. ஜி. வாயுப்பாரீமுலாவை ஒன்றுசேர்த்தால்...?

நேத்ராவுக்குத் தான் பார்த்த தீவும்— அதில் உயிரற்ற பிராணிகளும்—அவை சுவப்பரிசோதனை ரிப் போர்ட்டிற்குக் கூட அருகையற்ற திறமையுடன் மரண மடைத்திருந்த விதமும்—நினைவிற்கு வந்தன.

விபிபாவில் ரசாயன பெசன்ஸ் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை இருப்பதை அமெரிக்கா கண்டிக்கிறது.

இஸ்ரேலில் ரசாயனம் தயாரிக்கப் படுவதை ரஷ்யா புகாரிடுகிறது.

ஆனால்—கவரீனேரகா கண்டு பிடித்த இந்த பி. ஜி. கிபாஸ்—எந்த குற்றவாளியையும் அகில உலக நீதி மன்றத்தில் நிற்கவைக்க முடியாது. அதன் விஷத்தன்மையைப் பற்றி அவனுக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவனுக்குத் தெரிந்தது உண்மையானால்...

பிளாக் ஈதின் இந்த உலகத்திற்கே முடிஞ் டா மன்னனாகி விடப் போவது நிண்ணம். அவன் மகனான ஏஜெண்ட் க்பூலின் கைக்கு சகல அதிகாரமும் வராமல் போகாது, இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தில் இரண்டே குண்டு கனால் ஜப்பான் தலைவணங்கிற்று. அப்படியிருக் கும்போது இவ்வளவு ஆபத்தான ஆயுதத்தால் அவர்கள் பேரத்தைத் தொடங்கிவிட்டால்...நியூயார்க்கின் மேல் ஒரு

காப்ஸுலும், மாஸ்கோவின் மேல் ஒரு காப்ஸுலும்... போதும்.

உலகம் நடுங்கிப் போய்விடும். 'உன் அடிமை' என்று கூறி அதிபாரத்தை ஒப்படைத்து மண்டியிட்டுவிடும். அந்த யோசனையே தேத்ராஸின் தேசத்தைச் சிவிர்க்கச் செய்தது.

சுவர்ணரேகா அந்த ஃபார்முலாவைக் கண்டுபிடித்த அன்று சிவப்பு மையால்—

பிப்ரவரி 24

என்று எழுதி சுற்றிலும் கோடிட்டிருந்தாள்.—

அப்படியானால் அன்றைக்கு பிரளயம் வரப்போகிறது போலும்! பிப்ரவரி இருபத்தி நான்கு என்றால்—இன்னும் பத்து நாட்கள் இருந்தன.

பத்து நாளில் பிளாக் ஈகின் தன் சரிவாதிகாரத்தை வெளியிடப் போகிறான். இந்தியாவிற்குப் பக்கத்திலிருந்த தீவில் பரிசோதனை பண்ணிப் பார்த்தாற்போலவே—தன்னை எதிரீக்கும் நாடுகளின் மீது காப்ஸுல்களைப் பயன்படுத்தித் தன் கைவரிசையைக் காட்டப் போகிறான்.

அம்சரேகாவை அண்டை நாட்டில் அதிகாரிகள் தடுத்த பிறகு அவளைப் பற்றிய விவரம் எதுவும் தெரியவில்லை. அவர்களே தொல்லைக்கு உள்ளாகியிருக்கிறார்கள். ஒரு கால் 'க்யூ' அவளை அங்கிருந்து தப்பிக்கச் செய்து கவின்லாந்திற்கு அழைத்துச் சென்றிருப்பானோ? நூற்றுக் கணக்கான தீவுகளைக் கொண்ட கவின்லாந்தில் அவனுடைய இருப்பிடத்தைக் கண்டு பிடிப்பது எப்படி? அதுவும் பத்தே நாளில்...

அவன் யோசித்தவாறே எஞ்சிய பக்கங்களைப் புரட்டத் தொடங்கினான்.

ஒரு இடத்தில் அவன் பார்வை பட்டது. கண்கள் அகல விரிந்தன. எப்பொழுதும் சாந்தமாய், எந்த ஆபத்து வந்த போதிலும் அலட்டிக் கொள்ளாமல் சாதாரணமாய் இருக்கும் தேத்ராவேகூட அந்த வார்த்தைகளைப் படித்துவிட்டு “மை காட்” என்றெண்ணிக் கொண்டான்.

டைரியைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த அவன் கைகள் முறுக்கேறிக் கொண்டன.

மற்றோரு முறை—இன்னொரு முறை படித்தான்.

அவன் பார்வை டைரியின் வரிகளில் வேகமாய் ஓடிற்று. அம்சரேகாவைப் பற்றி தன் அபிப்பிராயங்களை, எண்ணங்களை எழுதியிருந்தான் கவர்ணரேகா. அங்கங்கே அம்சரேகா குப்பைத்தாள்களில் மடைதிறந்தாற்போல எழுதியிருந்த ஆங்கில வாக்கியங்களின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பைக்கூட எழுதி— “இதைபெல்லாம் தங்கை எழுதினாள் என்று சொன்னால் நம்பவே முடியவில்லை. ஜீனஸ் பேண்ட், கலிங் கினாஸ், லிப்ஸ்டிக் இவற்றோடு ‘அல்ட்ரா மாடர்னாய்’ இருக்கும் அம்சரேகாவிடம் இவ்வளவு கவித்துவ உணர்ச்சி இருப்பது ஆச்சரியம்! இரட்டை நடவடிக்கை என்றால் இதுதான் போலும்!— ‘ஆகாச வாசனுகூட நட்சத்திர தோரணங்களைக் கட்டி, உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் அந்தகாரத்தை சூரியன் தட்டி எழுப்பும் வரைவிலும் காத்துக் கொண்டிருப்பேன். அதுவரை சிகிரிமாய் போகும்படியும் நீ வந்த பிறகு கொஞ்சம் மெதுவாய்ப் போகும்படியும் வேண்டிக் கொள்ளவே, ‘காலம்’ என்னை விவப்புடன் பார்த்தது’ என்று எழுதியிருந்தாள். உண்மைபாகவே என் தங்கைதானா இதை எழுதினாள்? நினைத்தாலே ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது.”

அவன் பக்கங்களைப் புரட்டினான்.

“சந்தேகமில்லை. அம்சரேகா காதலில் விழுந்துவிட்டாள். கவித்துவ தோரணையில் மாறுதல் வந்திருக்கிறது.

மூக்கையும் வாயையும் மூடிக் கொண்டால் கண்கள் அவனுக்காக அலை பாய்கின்றன. கண்களையும் காதுகளையும் மூடிக்கொண்டால் உதடுகள் அவன் பெயரை உச்சரிக்கின்றன! எல்லாவற்றையுமே கைகளால் தடுத்து விடலாம். ஆனால் யோசனைகளை எந்தக் கையால் தடுக்க முடியும்? — என்று எழுதியிருக்கிறாள்! நிர்சயமாய் அது காதல்தான்! 'கீயூ' விடம் சொன்னபோது அவன் சிரித்தான். உன் தங்கையை ஒரு தடவை எனக்குக் காட்டு என்றான். அவனிடம் காம இச்சை தெளிவாய்த் தெரிந்தது. இந்த விஷயம் அப்பாவுக்குத் தெரிந்தால் எப்படி இருக்குமோ? வளர்ப்பு மகள் விஷயத்தில் பொருட்படுத்தாதது போல, பெற்ற மகள் விஷயத்தில் கூட பார்த்தும் பாராததுபோல விட்டுவிடுவாரா?"

"மிக சுவாரசியமான சம்பவம் இன்று நடந்தது. கிராம ஜனங்களுக்குக் குடும்பக் கட்டுப்பாடு விஷயமாய் எடுத்துச் சொல்லுவதற்காகத் தன்னை அனுப்புகிறார்கள் என்று சொல்லி, பிரசங்கத்தைத் தயார் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள் அம்சரேகா. நிரோத் பாகிகெட்டிற்குள் மாத்திரைகள் இருப்பதாய் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாள் இந்தப் பெண். சிரித்தால் ஆத்திரமடைவாள் என்றெண்ணி—''பிரித்துப் பாரி''—என்று சொல்லிவிட்டு வந்து விட்டேன்.

மிக அதிர்ச்சியான செய்தி தெரிந்தது. அம்சரேகாவுக்கு கர்ப்பம். என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் பயப்படுகிறாள். டாக்டரிடம் அழைத்துச் சென்றேன். அதற்குக் காரணம் சிக்ரெட் ஏஜென்ட் நேத்ரா என்று சொன்னாள். அன்றைக்கு பாரிட்டியில் சந்தித்தபோதே நினைத்தேன், 'இவனைப் பார்த்து எந்தப் பெண்ணாயிருந்தாலும் காதலில் விழாமல் இருக்கமாட்டான்' என்று! ஆனால் அம்சரேகாவைப் போன்ற பெண்ணைக் கூட கெடுத்து விட்டான் என்றால்... ஆண்களின் மேல் எனக்கு உள்ள அவறம்பிக்கை உறுதியா

கிறது. எல்லோரையும் பழிவாங்கிக்கொள்ளும் நான் வந்து விட்டது. நேத்ரா...ஐ நேமட் யூ'—

தன்னை நேத்ரா எவ்வளவு காதலித்தான் என்றும், தம் காதல் எவ்வளவு உயர்ந்தது என்றும் அம்சரேகா சொல்லிக் கொண்டேயிருக்கிறாள். அந்தப் பெண்ணின் குருட்டுக் காதலை எண்ணினால் இரக்கமும் துக்கமும் தான் ஏற்படுகின்றன. இவ்வளவு மோசம் பண்ணிவிட்ட நேத்ரா எங்கேயோ வேறு பெண்ணுடன் காமாய் இருப்பான். இவ்வாறு எண்ணியபடியே காரை விட்டிறங்கி, கிளிவிக்கிற குள் போகப் புறப்பட்ட போதுதான் விஷயமே தெரிந்தது. அவன் முத்தம் மட்டுமே தந்தானாம். இந்தப் பெண் என்னவோ கர்ப்பம் என்று கலவரப்படுகிறாள். நிரோத் என்றால் அம்சரேகாவுக்கு ஏன் புரியவில்லை என்பது இப்பொழுதுதான் விளங்குகிறது. எனக்கு அலை அலையாய் சிகிப்பு வருகிறது. "கலங்கித் தவித்த என்னிப் பெண்"— என்ற பெயர் இவளுக்கு நன்றாய்ப் பொருந்தும். இருவரும் படியேறிக் கொண்டிருந்தோம். நேத்ரா தன்னை ஏமாற்றி விட்டான் என்றும், அவன் அன்பு அசாதாரணமானது என்றும் இன்னும் என்னென்னவோ சொல்லிக்கொண்டே யிருந்தான் அம்சரேகா. எனக்குத் திடீரென்று ஒரு யோசனை வந்தது.

உண்மையாகவே அம்சரேகாவுக்கு கர்ப்பம் என்று தெரிந்தால் நேத்ராவின் நிலை எப்படி இருக்கும்? இவள் என்னவோ உயர்வாய் அவன் காதலைப் பற்றிச் சொல் கிறாளே! உண்மையிலேயே அவ்வளவு உயர்வா?... சிறிய சோதனை பண்ணிப் பார்த்தால்?

என் யோசனையை அமுலாக்குவதற்கும், டாக்டரை அப்படிச் சொல்ல வைப்பதற்கும் அதிகக் கஷ்டம் ஏற்பட வில்லை. பாவம், அம்சரேகாவைப் பார்த்தால் இரக்கமாய் இருக்கிறது. அதனால் என்ன? வாழ்க்கையில் ஒரு நல்ல பாடத்தைக் கற்றுக் கொள்வதற்கு ஒரு சசப்பான அனுபவம்

தேவை. இந்த ஆண்கள் அப்பெல்லாம் எவ்வளவு கபடமானவை என்று அப்பெண் உணர வேண்டும்.

என் அடுத்த ஸ்டெப் நேத்ராவைச் சந்திப்பது. 'கியூ' மூலமாய் அம்சரேகா கர்ப்பவதி ஆகிவிட்டதாய்ச் சொல்கிறேன். தெரியாமல் அது நினைந்து விட்டது என்று நாடகமாடுகிறேன். நேத்ரா என்ன பண்ணுவான்? பூத உடலைக் காட்டிலும் அருபமான அன்பு உயர்ந்ததென்றெண்ணி அவளைச் சேர்த்துக் கொள்வானா? 'இந்தக் காதல் கீதல் எல்லாம் எனக்கொன்றும் தெரியாது. அம்சரேகா கர்ப்பம் ஆனால் எனக்கென்ன வந்தது?' என்பானா?

வாழ்க்கை எனக்கு எவ்வளவோ பாடங்களைக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறது. இந்த ஆண்கள் எல்லோருமே சுயநலவாதிகள்தாம். அவர்களுக்குத் தம் தேவை ஒன்றுதான் முக்கியம். அதற்காக என்ன வேண்டுமானாலும் பண்ணுவார்கள். என் வாழ்க்கைப் பாடத்தை என் தங்கைக்குக்கூடக் கற்றுத் தருகிறேன். இந்த உலகத்தில் சுயநலம் ஒன்றைத் தவிர அன்பு எதுவும் கிடையாது என்று நிரூபிக்கிறேன். ஒருக்கால் உண்டு என்று தெரிந்தால்—தலை குனிந்து வணங்குகிறேன்."

நேத்ரா அந்த டைரியைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டான். உள்ளங்கையால் நிலா வெளிச்சத்தைப் பருகினாற் போன்ற உணர்ச்சி! நிசப்தம் மல்லிகை மலர்களாய் உதிர்ந்தாற் போன்ற உணர்ச்சி! புயல் என்றெண்ணிக் கொண்டிருந்தது மலய மாருதமான உணர்ச்சி!

அம்சரேகாவிடம் தனக்குள்ள அன்பு கொஞ்சமும் குறைந்து விடவில்லை என்று சொன்னதுமே சுவர்ணரேகா ஏன் அவ்வாறு காரிவிருந்து இறங்கிப் போய்விட்டான் என்று புரிந்தது. இதயம் என்ற புதர் வீட்டிற்குக் கருணை

வாசல்! அன்புப் படியேறி பாச வராந்தா வழியாய்ப்
பிரயாணம் செய்தால் உள்ளே இருப்பதோ நற்பண்பு!!

கொடுமை என்ற கொல்லன் பட்டரையில் காய்ந்து
கிடந்த மனது, ஆளரவமில்லாத நதியில் ரத்தஸ்நானம்
பண்ணியஉடல், தீயில் வெந்த அனுபவம் இவற்றுக்கிடையே
நல்ல பண்பு தட்டுப்பட்டால் ஆனந்தத்தோடு துக்கப்
படாமல் வேறென்ன செய்வான்?

இதெல்லாம் இல்லை அவன் யோசித்துக் கொண்டி-
ருந்தது. ஆம்சரேகாவைப் பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்-
டிருந்தான். உள்ளங்கையிலிருந்து நழுவி ஓடிய பாத
ரசத்தைப் போல இதயத்திலிருந்து ஆனந்தம் பொங்கிக்
கொண்டு வெளிவந்தது.

அவன் டைரியை மூடிவைத்து விட்டு எழுந்திருந்தான்.
இனி எஞ்சியிருப்பது கடமை.

35

விமான நிலையம் பரபரப்போடு இருந்தது.

“தேரம் அதிகமில்லை. பத்தே நாட்கள்தான் இருக்கு”
என்றாரி சீஃப்.

“ஆமாம் சாரி.”

“அவங்க ஆபரேஷன் என்னன்னு நமக்குத் தெரியாது.
தம்மிடமுள்ள மரண ஆயுதத்தின் மதிப்பை உலகத்திற்கு
எடுத்துக்காட்ட எந்தக் காரியத்தை வேண்டுமானாலும்
பண்ணுவாங்க. அதற்காக நம் நாட்டைத் தேர்ந்தெடுத்துக்
கொண்டாலும் ஆச்சரியப்படத் தேவையில்லை. ‘இந்தியா
போன்ற பெரிய நாட்டையே பூண்டோடு அழித்து
விட்டோம். நீங்கள் இறங்கி வருகிறீர்களா அல்லது உங்கள்

மீது கூட இதைப் பயன்படுத்தச் சொல்றீங்களா? என்று அவர்கள் எஞ்சிய நாடுகளுடன் பேரம் பேசலாம். அல்லது அமெரிக்கா ஆயுதங்களை விற்பது போல, யுத்தம் புரிந்து கொண்டிருக்கும் இரு நாடுகளுக்கும் அவங்களே காப்பஸ்தில்லைகளை விற்பலாம். அது மட்டும் நடந்துவிட்டால் அந்த யுத்தங்கள் முன்போல் திராது. லட்சக்கணக்கான பேர்கள் மரணமடைவார்கள். அணுகுண்டைவிட ஆபத்தான ஆயுதத் தோடு அந்த யுத்தம் நிகழும். எது எப்படி நடந்தாலும் நஷ்டந்தான். உன் மீது பெரிய பொறுப்பு இருக்கு. கேட்டுட்டிருக்காயா?"

"கேட்டுட்டிருக்கேன் சார்" பணியோடு சொன்னான்.

"நேத்ரா, நீ சீக்ரெட் ஏஜென்ஸ்ட்டாகவே இருக்கலாம். ஆனால் நான் இன்டர்போல் சீப். மனுஷங்களை நோட்பண்ண எனக்கும் தெரியும். நான் இங்கே பேசிட்டிருக்கும் போது நீ அந்த விமானப் பணிப்பெண்ணைப் பார்த்துட்டிருக்கிறாய்."

"அந்தப் பொண்ணு திருட்டுத்தனமாய் 'ஹஷீஷ்' (போதைப் பொருள்) கொண்டு போகிறாளோ என்று பார்த்தேன், சார். என் நாட்டுப் பற்றை நீங்க சந்தேகப் படுறீங்க."

"ஹஷீஷை ஜாக்கெட்டிற்குள் ஒளித்து வைச்சட்டுக் கொண்டு போயிட முடியாது. அதனால் நீ பார்க்கத் தேவையில்லை."

"உங்கள் நுட்பமான பார்வைக்குப் பாராட்டுக்கள் சார்."

"தாங்கீஸ்...நான் இவ்வளவு முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசிட்டிருக்கும்போது நீ..."

அவர் பேச்சிற்கிடையிலேயே அனெளன்ஸ்மென்ட் கேட்டது—"கோலாலம்பூருக்குச் செல்லும் விமானம் இளம்பத் தயாராய் இருக்கிறது. செக்யூரிடி செக் ப்ளீஸ்."

“இப்பல்லாம் செக்யூரிடி செக் அதிகமாய்டுத்து. ஜேம்ஸ்பாஸ்ட் துப்பாக்கியை விமர்சனத்தில் எடுத்துச் செல்ல முடியுமா? பைலட்டிடம் ஒப்படைத்து விடனுமா சார்?”

“ஜோக் அடிக்காமல் கிளம்பு. உனக்காக எல்லோரும் இங்கே சாத்துட்டிருப்போம் என்பதை மறந்து விடாதே!”

“குட்பை சார்.”

“குட் லக் நேத்ரா—அது சரி, இன்னொரு நல்ல சேதி. கவர்ணரேகா அபாய நிலையிலிருந்து மீண்டு விட்டாளாம்.”

“தாங்க்யு சார். நல்ல சமாச்சாரந்தான்!”

பிளாக் ஈஜினூக்கும், கோல்டன்ஸ்பர்த்து அரசாங்கத் திற்கும் நல்ல தொடர்பு இருந்து வந்தது. சீனா அந்த அரசாங்கத்தடன் உறவாடிக் கொண்டிருந்தது. இன்னும் பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு சிங்கப்பூர் சீனர்களின் வசமாகி விடும். அதற்குள் தாய்லாந்து, மலேஷியா, கொரியா இவைகளின் செல்வாக்கைக் குறைக்க முடிந்தாலேயொழிய, சிங்கப்பூரில் காபிடலிஸ்ட் கொள்கையுடைய ஜனங்களைத் தம் ஆதினத்திற்குள் கொண்டு வருவது சஷ்டம் என்று சீனாவுக்குத் தெரியும். ஜனத்தொகை குறைவாய் உள்ள மலேஷியா தன் நாட்டில் வேலை பண்ணுவதற்காக இத்தோசேஷியாவிலிருந்தும் கொரியாவிலிருந்தும் கூலிகளை இரக்குமதி பண்ணிக் கொள்கிறது. ஆனால் இவர்கள் வேலை பண்ணுவதை விட்டுவிட்டு, பணக்காரர்களும் அமைதியை விரும்புவோருமான மலேஷியாவாசிகளுக்குப் பக்கத்திலேயே சின்னச் சின்ன ஸ்டேவர்டுபுரங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களுக்கு கோல்டன்ஸ்பர்த்தின் பின்னணி இருந்தது என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே.

சுதிள்லாந்து ஜனசஞ்சாரம் அதிகமில்லாத தீவு. மேலே குரிய கிரணங்கள்கூட விழாத அளவிற்கு மிக அடர்த்தியான காடு. பயங்கரமான பாம்புகளும், லேசாய்க் கொட்டினாலே நிமிட நாழிகையில் மனிதனைக் கொன்றுவிடக்கூடிய தேள்களும் அக்காட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் தென்பட்டன. பத்தே சதுர கிலோகளைக் கொண்ட தீவு அது. சிறப்பாய்ச் சுட்டிக்காட்டினாலேயொழிய அப்படிப்பட்ட தீவு உலகப் படத்தில் கூட தென்படாது.

இது நாயையத்தின் ஒரு பக்கம். இன்னொரு பக்கம்பிளாக் சுதிளின் மிக நவீனமான பரிசோதனைச் சாலை இருந்தது. வடகிழக்குப் பக்கமாய் மட்டுமே அந்தத் தீவிற்குள் நுழையக் கூடிய வழி இருந்தது. எஞ்சிய மூன்று பக்கங்களிலும் ஊசி முனையைப் போன்ற மலைகளும் ஆழமான பள்ளத் தாக்குகளும் இருந்தன.

தீவின் வடகிழக்குப் பக்கத்திலிருந்து குகை வழியாய் பரிசோதனைச்சாலைக்குக் கொண்டு செல்வதற்கு சிங்கின் ட்ராக் ரயில் இருந்தது. சுதிள்லாந்தின் பூமிக்கடியிலிருந்த கரங்கத்தில் இருந்தது அவனுடைய ஃபேக்டரி.

கொடிக்கணக்கான டாலர்கள் மதிப்புடைய அந்த ஃபேக்டரியில் கோல்டன்லாந்து அரசாங்கத்திற்கும், பிளாக் சுதிலுக்கும் ரகசியத் தொடர்புகளும் பங்குகளும் இருந்தன. மிக ஜாக்கிரதையாகவும் பல செக்யூரிட்டிகளுடனும் அந்த ஃபேக்டரி நடந்துகொண்டிருந்தது. சுமார் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கார்டுகள் அந்த தீவை ஒவ்வொரு வினாடியும் காவல்காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கோல்டன் லாந்தின் தலைவருக்கும், பிளாக் சுதிலுக்கும், அவன் மகனான ஏஜென்ட் 'கியூ'விற்கும் மட்டுமே அந்தத் தீவைப் பற்றித் தெரியும். வெளியுலகத்தார் அத் தீவைப் பற்றி அறியார். ஆங்கிருந்த மக்கள் யாருக்குமே

வெளியுலகத்தில் அடியெடுத்து வைக்கும் அவகாசம் இல்லாததால் தெரியக்கூடிய வாய்ப்பும் இல்லை.

வேற்று நாட்டு சீக்ரெட் ஏஜென்ஸ்டாய் 'க்யூ' இவ் வளவு நாளாய் இந்த விவரபார விஷயத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சுமார் பத்தாண்டுகளுக்கும் மேலாய் மிக ரகசியமாய் இதன் விற்பனைகளை நடத்து வந்து கொண்டிருந்தான். சுவர்ணரேகா கண்டுபிடித்த ஃபார்முலா மூலமாய் உலகத்தையே தன் அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டு வந்து விடவாம் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டதுமே அந்த நாட்டை பிராஸ் பண்ணிவிட்டான்.

தந்தையும் மகனுமாய்ச் சேர்ந்து மிக அபாரமான திட்டத்தைத் தீட்டினார்கள். அதை அமுலாக்குவதற்குப் பதினைந்து நாட்கள் டயம் இருந்தது. இந்தப் பின்னணியில் மாரித்தாண்டம் அந்த நாட்டிற்குள் அடியெடுத்து வைத்தான். இன்னொரு பக்கத்திலிருந்து அம்சரேகாவை அழைத்துக் கொண்டு 'க்யூ'வும் அந்த நாட்டிற்கு வந்தான். தந்தையைப் பார்த்துமே அம்சரேகா அழுது தீர்த்து விட்டாள்.

"என்னப்பா இதெல்லாம்? எனக்கு ஒன்றுமே புரியலை எதுக்காக என்னை அந்த நாட்டில் தடுத்து நிறுத்தினாங்க? எதுக்காக இவ்வளவு ரகசியமாய் இங்கே கூட்டிட்டு வந்திருக்காங்க? இது எந்த நாடு? அதை முதலில் சொல்லு. நாம் எங்கே இருக்கிறோம்?" என்று கண்ணீர் மல்க கேள்வி மாரி பெய்தாள்.

"நான் என்ன செய்தாலும் உன் நன்மைக்காகத் தாம்மா. அதை மொதல்ல நம்பு" என்றார் மாரித்தாண்டம் கருக்கமாய்.

"அந்த ஏஜென்ட் 'க்யூ' யார்?"

"உன் தந்தையின் கூட்டாளி."

அவள் சரேலென்று திரும்பிப் பார்த்தாள். 'க்யூ' சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

"உன் தந்தையை இவ்வளவு தூரத்திற்கு வரவழைத்து எங்களோடு சேர்த்துக் கொண்டது உனக்காகவேதான். உன்னால்தான் உன் தந்தை உயிரோடிருக்கிறார். உனக்காக உன் தந்தைக்கு நான் தரப் போகிற பரிசு என்ன தெரியுமா?"

அவள் அதிர்ச்சியடைந்தவளாய் பார்த்தாள்.

"இந்தியா."

அவள் தந்தையை நோக்கித் திரும்பினாள். தன் தந்தைக்கு முன்னாடியே அவன் இவ்வளவு வார்த்தைகளைப் பேசியபோதும் அவர் ஏன் மௌனமாயிருக்கிறார் என்று புரியவில்லை அவளுக்கு. தன் தந்தையிடம் ஏதோ மாறுதல் ஏற்பட்டிருப்பதைக் கவனித்தாள்.

அது மட்டும் உண்மை.

இந்தியாவில் 'க்யூ'வின் நடவடிக்கைகளுக்கும் இங்கே நடந்து கொள்ளும் விதத்திற்கும் வித்தியாசம் இருந்தது. அங்கே மார்த்தாண்டத்துக்குக் கீழே சரிசமமான கூட்டாளி யாய் இருவரும் இருந்து வந்தார்கள். இங்கேயோ இவனே முழு அதிகாரமும் பண்ணுகிறான்.

ஓட்டல் அறைக்குள் நுழைந்தார்கள் மூவரும். மிக விலை யுயர்ந்த ஓட்டல் அது. கோலாம்பூரிலேயே மிக உயர்ந்த ஓட்டல் அது. "இது உங்கள் அறை. ஓய்வெடுத்துக்கொங்க. சாயந்திரம் என் தந்தை உங்களை சந்திப்பார்" என்று மார்த்தாண்டத்திடம் சொல்லிவிட்டு, அம்சரேகாவைப் பார்த்து அனாவசியமான யோசனைகளால் மனதைக் கெடுத்துக்காதே பேசி! சந்தோஷப்பட வேண்டிய விஷயங் கள் நிறைய இருக்கு" என்று சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து போய்விட்டான்.

அவன் போனதுமே அம்சரேகா தந்தையிடம் வேகமாய் ஓடி வந்தாள். கோபமாய்—“அவன் என்ன பேசுகிறான்னு உனக்குப் புரிகிறதா? நான் கடைச்சரக்கு என்றும் நீ அதை தடைபாதையில் விற்கிறவன் என்றும் நினைத்துட்டானா, இடியட்டி அப்பா! நாம் போய் விடலாம் இனி ஒரு நிமிஷம் கூட இங்கே இருக்கக் கூடாது.”

“கண்டிப்பாய் போயிடலாம்மா, இங்கே வேலை முடியட்டும்.” தேற்றுவது போலச் சொன்னான் மாரித்தாண்டம்.

“ஆங்கே அக்காவிடம்கூட சொல்லாமல் வந்துட்டோம் இங்கே இவன் என்னவோ...”

“வரப்போற கணவனை ‘அவன் இவன்’னு சொல்றது பண்பில்லை அம்சரேகா” என்று சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து போய்விட்டார் மாரித்தாண்டம். எரிமலை வெடித்து விட்டாற்போல பாரித்தான் அம்சரேகா.

மாரித்தாண்டம் பிளாக் சதினாக்கும் இடையே சரித்திரப் புகழ் பெற்ற சந்திப்பு அன்று மாலையில் நிகழ்ந்தது.

“தாங்கியு மாரித்தாண்டம், நீ என்களுக்கு செய்த உதவி ரொம்பப் பெரிசு. உன் நன்றியை மறக்கமாட்டோம்” என்றான் பிளாக் சதின்.

மாரித்தாண்டம் அவனைக் கண்கொட்டாமல் அப்படியே பாரித்துக் கொண்டிருந்தார். தன் வாழ் நாளில் எத்தனையோ கொலைகளைப் பண்ண வைத்தவரும் எவ்வளவோ பிரச்சனைகளுக்கு ரத்தத்தால் பரிகாரம் தேடிய வருமான மாரித்தாண்டம் அவனைப் பாரித்து பதில் பேச முடியாதவரானார். குரூரமே உருவாய் நின்று கொண்டிருந்தான் அவன். புத்தத்தால் ஒரு பக்கம் விகாரமாய் வெந்து

போய் விட்டிருந்த முகமும். மூடிக்கொண்டிருந்த ஒரு கண்ணும் அவன் குரூரத் தன்மையை மிகைப்படுத்திக் காட்டின. திடீரென்று அவனைப் பார்த்தால் யாருமே தம்மையறியாமல் நடுங்கிப் போய்விடுவார்கள். அந்த பட்டாணியனின் பார்வையில் ஒரு ஸ்நேகதமான சக்தி இருந்தது. எதிராளியின் இதயத்தைத் துளைத்து அங்குள்ள ரகசியத்தை வெளிக்கொண்டு வந்துவிடும் சக்தி அது! தான் மனத்தளவில் எதிராளிக்கு முன்னால் பலத்தை இழந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்று தெரிந்து கொண்டு தானிருந்தது மார்த்தாண்டத்துக்கு. நிறைய தடவை தானே தன் சீழிருந்த ஆட்களை அது போல நடத்தியிருக்கிறார். ஆனால் இப்பொழுது அவனிடமிருந்த சக்தியை எதிரேயிருந்த யனின் பார்வை பறித்துக் கொண்டிருந்தது. எவ்வளவு கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முயன்றாலும் முடியவில்லை.

“உங்களைப்பற்றி என் மகன் நிறைய சொல்லியிருக்கிறான். இரண்டு நாளில் தீவுக்கு வந்துடுங்க! ஃபைனல் ஆப்ரேஷனை கிட்டேயிருந்து பார்ப்பதற்காக...”

“என் மகளின் ஃபார்முலாவை நீங்க எப்படி பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்னு பார்க்கத் துடிச்சு கிட்டிருக்கேன், பிளாக் சுகிள்! நீங்கள் சம்மதித்தால் இன்றைக்கே நான் உங்களோடு வரேன்” என்றார் மார்த்தாண்டம். அந்த வார்த்தையில் ‘நான் உங்கள் கூட்டாளி. என்னைக் கவந்து கொள்ளாமல் இந்த காரியத்தை நடத்தக்கூடாது’ என்ற பொருள் பொதிந்திருந்தது.

“ஒரண்டு நாட்கள் இந்த வெளியுலகத்து உங்களை யும் அழகையும் அனுபவிப்புகள் மார்த்தாண்டம்... ஏனென்றால்...”

“ஏனென்றால்...”

“என் தீவு இருக்குமிடம் வெளியுலகத்திற்குத் தெரியாது. ஒருமுறை என் தீவுக்கு வந்துவிட்டால் பிறகு வெளியே போவதென்பது முடியாது. இதுவரை அப்படி நடத்ததும் இல்லை. நம்ப பிளான் துரநிர்ஷ்ட வசமாய் வெற்றியடைபாயமல் போய் விட்டால் நீங்கள் நிரந்தரமாய் இங்கேயே இருந்துவிட வேண்டிய ஆபத்து ஏற்படலாம்” என்று அங்கிருந்து போய்விட்டான். மார்த்தாண்டம் சிவையாய் நின்று கொண்டிருந்தார். தந்தையோடு சேர்ந்து ‘க்யூ’ வெளியே வந்தான்.

“இந்த மார்த்தாண்டம் என்பவனை எனக்குக் கட்டோடு பிடிக்கலை...கிழ நரிக்கு மலேரியா வந்தாற் போல இருக்கான். இவன் மகளைக் கொன்று நமக்கு ஃபார்முலாவைத் தந்தவனாகவே இருக்கலாம். அதற்கு பிரதிபலனாய் கத்தியால் குத்திக் கொல்லுவது, துப்பாக்கி யால் சுடுவது போன்ற கடினமான வழிகளில் இல்லாமல் கொஞ்சம் ஈனியாய் சயனைட் மூலமாய் கொல்வது நன்றாயிருக்கும். அதைக் காட்டிலும் பெரிய பிரதிபலன் தேவை யில்லைன்னு தோணுது!”

“அவன் நமக்குப் பண்ணிய உதவிக்கு, இந்தியாவைப் பரிசாய் தரேன்று சொல்லியிருக்கேன்.”

“அவனுக்கா? அவன் மகளுக்கா?”

‘க்யூ’ அதிர்ந்துபோய் பார்த்தான்.

“நீ திரும்பவும் அந்த நாட்டிற்குப் போய் ரகசியமாய் அந்தப் பெண்ணை நீர்மூழ்கிக் கப்பலில் கொண்டு வரும் பெரிய பொறுப்பை எடுத்துக்கிட்டபோதே விஷயம் எனக்குப் புரிந்துடுத்து. ஆனால் ஒன்றை மட்டும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொடா பையா—எவ்வளவு பெரிய மேதானியங்களாயிருந்தாலும் சரி, புகழ்பெற்றவங்களாய் இருந்தாலும் சரி ‘பெண்’ மூலமாய்தான் சிக்கலில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறாங்க!

சிறை எஜமான் டாப் ரொம்பவும் பெயரெடுத்திருக்கிறாய். இப்ப அந்தப் பெண் மூலமாய் சிக்கவில் சிக்கிக் கப்போகிறாய்னு தோணுது. நீ உயிரை இழந்தால் மகன் போனதற்குக் கூட கவலையில்லை, ஒரு நல்ல காரியவாதி போயிட்டானேன்னுதான் ஆழவேண்டியிருக்கும்.”

காரில் ஏறிக் கொண்டே சொன்னான் பிளாக் ஈகிள் — “இன்னொரு விஷயம், நாலு மணி நேரத்திற்கு முன்னால் நேத்ரா புறப்பட்டிருக்கிறான். இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்தில் அவன் இங்கே வந்து சேர்ந்து விடுவான். அவனை விமான நிலையத்திலேயே...”

“சரி டாடி” புரிந்து கொண்டாற் போலச் சொன்னான் க்யூ.

“நானே நேரில் போறேன். எங்களிருவரில் ஒருவர் சாகும்போது இன்னொருத்தர் கண்டிப்பாய் கிட்டே இருப்போம்னு உடன்படிக்கை இருக்கு.” சிரித்தான்.

பிளாக் ஈகிள் போனபிறகு க்யூ திரும்பினான்.

மார்த்தாண்டம் இன்னும் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தார்.

“நேத்ரா வரப்போகிறான்” சொன்னான் ‘க்யூ’.

மார்த்தாண்டத்தின் முகம் நிறம் மாறிற்று. “எப்பொழுது?”

அவனிடம் தோன்றிய மாறுபாட்டை கவனித்து விட்டு — “பயப்படுகிறாயா?” என்று சிரித்தான் க்யூ.

“என் நாட்டில் வேட்டை நாயாய் துரத்தியபோதுகூட நான் பயப்படலை. இங்கே உங்கள் எல்லோருடைய பக்க பலமும், அரசாங்க உதவியும் இருக்கிறபோது நான் எதுக்கு பயப்படப்போறேன்?”

“நேத்ராலை விமானநிலையத்திலேயே கொன்றுவிடச் சொல்லி ‘பிளாக் ஈகிள்’ உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்.”

“அந்தக் காரியத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்ள சந்தோஷமாய் காதற்குக்கிறேன், மிஸ்டர் கபூ.”

“நிஜமாகவா? எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை. நான் போசிக்க வேண்டிய வேலை தீர்ந்தது. எந்த விதமாய் அவனைக் கொல்ல எண்ணுகிறாய்?”

“எனக்கு ஒரு மினி டைம் பாம் வேண்டும். அப்படியே பூச்செண்டு ஒன்று கூட...”

கபூ சிரித்தான். “குட். புரிஞ்சுது. பூச்செண்டிற்கும் டைம் பாமிற்கும் ஏற்பாடு பண்ணேன்.”

கோலாலம்பூர் விமான நிலையத்தில் ‘நேத்ரா’ ஏறிக் கொள்ளும் விமானம் வந்து சேரும்பொழுது கபூ கிண்புரத்திலிருந்து வந்தான். இயக்கரேஷன் நிபந்தனைகளை முடித்துக்கொண்டு வெளியே வரும்போது மேலும் அரை மணி நேரமாகி விட்டது.

பிரீக் கேசை எடுத்துக்கொண்டு அவன் வெளியே வரும்போது, “ஹலோ” என்று கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தான். கண்களைப் பறிக்கும் அழகோடு ஒரு தாய்வாத்துப் பெண் அங்கே நின்றிருந்தாள். முறுவலுடன் அவனிடம் பூச்செண்டைத் தந்து கொண்டே, “வெல்கம் டு அவர் நேஷன் சாரி” என்றான் விநயமாய். அவன் உல்லாசமாய்ச் சிரித்துக்கொண்டே அப்பூங்கொத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான்.

“தாங்க்யூ...மாண்கள் காடுகளில்தான் இருக்கும். அவற்றின் இடையைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு மனிதர்களுக்கு

அடிக்கடி கிடைக்காது. மீன்கள் நீரில்தான் இருக்கும். பளபளக்கும் அவற்றின் உடலைப் பார்க்கும் அவகாசம் மனிதர்களுக்குக் கிடைக்காது. நிதானமாய்ப் பார்க்கும் அவகாசம் இல்லாமல் தேளிக்கள் பறந்து போய் விடுகின்றன. இவ்வளவு தப்புக்களைப் பண்ணிட்டேனே. இவ்வளவு அழகானவைகளைப் பெல்லாம் மனுஷங்க பார்க்க முடியாத படி பண்ணிட்டேனே என்று நாகைக் கடித்துக் கொண்ட கட்டவுள் இந்த மனிதகுலத்திற்காக உங்களிடம் அந்த அழகை பெல்லாம் வைத்துப் படைத்திருக்கிறாரனு நினைக்கிறேன்."

ஆப்பென் அழகாய் நாணமடைந்தவன், நேத்ராவை மனோகரமாய்ப் பார்த்துவிட்டு அங்கிருந்து போய் விட்டான்.

"உன் வருணனைக்குப் பாராட்டு! ஒவ்வொரு பெண்ணோடும் இதே போல பேசுவதுதான் உன் வழக்கமனு நினைக்கிறேன்." பக்கத்திலிருந்து வந்தபடியே சொன்னான் 'கிழி'.

அவனைப் பார்த்து நேத்ரா வியப்படைவனிகலை, சிரித்தான்.

"இந்த நாட்டிற்குள் அடிபெடுத்து வைத்ததுமே ஒரு அழகான பெண்ணைக் கொண்டு வரவேற்கச் சொல்லுவது தான் வழக்கமனு நினைக்கிறேன்" என்றான்.

"பென் மட்டுமே இல்லை, விருத்தினராய்க் கூட உபசரிப்போம். அதோபார், உனக்காக வாகனம் கூட தயாராய் இருக்கு". நேத்ரா அந்த பக்கமாய்ப் பார்த்தான். ஒரு லட்சம் டாலர்கள் மதிப்புடைய காரி ஒன்று அங்கே நின்றிருந்தது.

"இன்னும் பத்து நிமிஷத்தில் உன் மரணம் நிகழப் போகிறது, நேத்ரா! இந்த உலகத்தில் அதை யாராவும் தடுத்து

நிறுத்திவிட முடியாது. இந்த பத்து நிமிஷங்களாவது கைத்தை அனுபவித்து விடு."

"தாங்கியூ. என் இறதி யாத்திரைக்கு அவ்வளவு அழகான கார் தேவையில்லை" என்றவன், "டாக்சி" என்று கூப்பிட்டான். டாக்சி வந்து நின்றது. அதில் ஏறப்போகும் பொழுது பத்தடி தூரத்தில் இருந்த இன்னொரு ஆளின் மீது பாரிவை பட்டது.

"என்ன மாமா? இங்கே வந்து என்ன பண்ணிட்டி ருக்கே?" என்று போய் அழுத்தமாய்க் கட்டிகொண்டான்.

"ஏய்—சீ—விடு, விடு", விடுவித்துக் கொண்டே கத்தினாரி மாரித்தாண்டம்.

"நான்தாய்யா...வேதகிரி. எங்கே ஓடிப்பூட்டே? ஓனக்காக நம்பதேசத்துல எப்படி தேடினேன் தெரியுமா?... ராவோடு ராவாய் ஓடியாந்துட்டயா? பயந்து போயிட்டயா?"

"ராவோடு ராவாய் ஓடிவந்தேனா, ராஜாவாய் திரும்பிப் போகப் பேறேனான்னு தெருஞ்சுக்கப் போகி றாய்! சரி, போகட்டும், இது உன் நாடு இல்லை. இந்த விமான நிலையத்தில் ஒவ்வொரு ஆளும் எங்க ஆள்தான். ஒரு நிமிஷத்திற்குள் மரியாதையாய் காருக்குள் ஏறாவிட் டாக் உன் தேகம் துளைத்தெடுக்கப் பட்டு விடும். கேசு கூட போடமுடியாதபடி உன் கதையே முடிவடைந்து விடும். இந்த அரசாங்கம் என்னுடையது."

"உன் மகன் எங்கேயிருக்கா மாமா?"

"தேத்ரா, ஸ்டாப் இட், இன்னும் முப்பது வினாடிதான் இருக்கு உன் கெடுவு."

"ஐயோ அப்பமன்னா இங்கேருந்து போயிடறேன், உன் ஆளுங்களைச் சுட்டுடச் சொல்லிடாதே" என்று டாக்கியில் ஏறிக்கொண்டான்.

அவன் கையில் பூச்செண்டு இன்னும் அப்படியே இருந்தது.

மார்த்தாண்டம் க்யூவிற்கருகில் வந்து நின்று, நேத்ரா போய்க் கொண்டிருந்த காரைப் பாரித்துக் கொண்டே தன் கையிலிருந்த வாட்சை சரிபார்த்துக் கொண்டான். “இன்னும் பத்து வினாடிகள் இருக்கு” ~~பூண்டான்.~~

க்யூ பதில் பேசவில்லை.

ஐந்து வினாடிகள் கழிந்தன.

நான்கு...

மூன்று...

இரண்டு...

நேத்ரா ஏறிய டிராக்கி தொலைவில் போய் கொண்டிருந்தது. மார்த்தாண்டமும் க்யூவும் அதையே பாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

டைம் பாஸ் வெடிக் இன்னும் இரண்டு வினாடிகள் இருந்தன.

மார்த்தாண்டம் மூச்சை அடக்கிக் கொண்டார். எல்லோரும் நிசப்தமாய் இருந்தார்கள். அந்த நிசப்தத் தினிருந்து ‘டிக்...டிக்’ என்று கேட்டது. க்யூவின் நுட்பமான காதுகளுக்கு மட்டுமே அந்த சப்தம் கேட்டது.

“ஆ” என்ற மார்த்தாண்டம் குழப்பத்துடன் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“அங்கே...அங்கே பாரித்துக் கொள் இடியட்...” க்யூ கத்தினான். அவன் பார்வை மார்த்தாண்டத்தின் கோட்டு பாக்டிரிகட்டின் மீது இருந்தது. அவன் ரூலில் பதைபதைப்பு தெரிந்தது. மார்த்தாண்டம் தன்னையறியாமல் ஜோடிக்ருன் கைபிட்டுார்.

அங்கு தட்டுப்பட்டது டைம் பாமி பூங்கொத்திற்குள் வைத்து விமானத்திலிருந்து இறங்கியதுமே ஒரு பெண் மூலமாய்த் தந்திருந்த டைம்பாமை 'மாமா' என்று வந்து கட்டிக் கொண்டே நேத்ரா அவர் ஜேபியில் போட்டிருக்கிறான். அது இன்னும் ஒரு விநாடியில் வெடிக்கத் தயாராயிருந்தது!

மார்த்தாண்டம் அதை வெளியே எடுத்ததும், பாம்பைக் கண்டது போல அவர் கைகள் நடுங்கியதும், மின் அதிரச்சி அடைந்தாற் போல அதைத் தொலைவில் விட்டுத் திட்டுத்ததும், அவர்கள் விமான நிலையத்திற்குக் கொண்டு வந்திருந்த நிலையுயர்ந்த காரின் மீது அது பட்டு அவ்விடத்தில் பெரிய வெடிப்பு ஏற்பட்டதும் வினாடி நேரத்திற்குள் நடந்து முடிந்து விட்டன. அவ்விடமெல்லாம் கரும்புகை மூழ்ந்து கொண்டது. ஜனங்கள் பீதியடைந்தவர்களாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். தொலைவில் 'போலிஸ்' சைரன் ஒசை கேட்டது.

இப்படிப்பட்ட எதிர்பாராத சம்பவங்களிலிருந்து சட்டென்று தேறிவிடக் கூடிய 'கியூ' கூட தேறிக் கொள்ள கொஞ்ச நேரம் பிடித்தது. மார்த்தாண்டத்தைப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வைக்கு மட்டும் சக்தி இருந்தால் மார்த்தாண்டம் அவ்விடத்திலேயே சாம்பலாகி விட்டிருப்பார்.

'கியூ' தன் ஆட்களை நோக்கித் திரும்பி - "பாலோ அண்ட் கில் ஹிம்" என்றான்.

அந்தச் சமயத்தில் நேத்ரா தன் பிட்டில் பின்னுக்குச் சாய்ந்து கொண்டே டிரைவரைப் பார்த்தவன் துள்ளி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். ஸ்டிரிங்கைப் பிடித்துக் கொண்டு ருத்தகைகளைப் பார்த்ததுமே அவை பெண்ணுஷை வை என்று புரிந்தது.

"பிரதிமா" என்றான்.

விரே
உள

“எஸ்...” திரும்பிப் பாராமலேயே சென்னாள்.

“இங்கே எப்படி வந்தாய் நீ?”

“நீ நாட்டுக்காக வந்தால் நான் நாடு ப்ளஸ் உனக்காக வந்தேன். தட்ஸ் ஆல்.”

“டிபார்ட் மென்ட் பரிமிஷன் வாங்கிக் கொண்டாயா?”

“இல்லை, ஸீனில் வந்திருக்கேன்.”

“நான் இங்கே வரப்போவதாய் உனக்கு யாரி சொன்னாங்க?”

“அஹோபிலா.”

“ஹம் காட்டி நம்ம ஏஜென்ஸிக்கு ‘சேக்ரெட்’ என்று பெயர் வைத்தது எவ்வளவு தப்புன்னு இப்பத்தான் புரியுது. நீங்களிருவரும் எப்போதிருந்து இவ்வளவு நல்ல சிநேகிதங்கள் ஆனீங்க?”

“எதிரியோட எதிரி சிநேகிதர்கள் அல்லவா?”

“உங்க ரெண்டுபேருக்கும் இருக்கிற காமன் எதிரி யாரி?”

“அம்சரேகா.”

“ஐயோ பாவம்! அவள் என்ன பண்ணினாள்?”

“தன் கர்ப்பத்துக்கு நீதான் காரணமனு நித்திக் கலைபா?”

“ஆதுவா...” நேத்ரா சிரித்தாள். “...நடந்தது என்ன என்றால்...” என்று சொல்லத் தொடங்கிய அதே நேரத்தில் ஒரு குண்டு ஊடுருவிக் கொண்டு வந்து பின் கண்ணாடியைத் தூள் தூளாக்கிற்று. நேத்ரா சட்டென்று குனிந்து முன் சீட்டிற்குத் தாவினாள். பின்னாலிருந்து கார்கள் வேகமாய் வந்து கொண்டிருந்தன. ஒரு காரில் இருந்து மிஷின் கன் இடைவிடாமல் வெடித்துக் கொண்டேயிருந்தது. வீதியில்

ஐனங்கள் கூட்டமாய் கூடத் தொடங்கிவிட்டார்கள். பின்னால் வேகத்தில் வாகனங்கள் இரண்டுபறந்து கொண்டிருந்தன. அதற்கிடையே குண்டுகள் துளைத்துக் கொண்டே போகத் தொடங்கின.

“இனி லாபமில்லை. முன்னுக்கும் போகப்போக மேலும் இக்கட்டான சந்தாய் இருக்கிறது! நம்மால் தப்பித் துக்க முடியாது” என்றான் நேத்ரா.

“ஸ்டிரீங்கை உன்னிடம் மாற்றித்தரக்கூட நேர மில்லை.”

“குதித்து விடுவோம். முனை திரும்பியதுமே.”

“ரெடி.”

“ரெடி.”

கார் முனைதிருபிம்பதுமே இருவரும் இருவேறு பக்க மாய் குதித்து, தொழிற் பயிற்சி அனுபவத்தால் அதே வேகத்தோடு பக்கத்து சந்திற்சுள் ஓட்டமெடுத்தார்கள். பின்னால் துரத்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் வருவதற்குள் அந்த கார் ஒருமாதா கோவிலின் சுவரில் மோதி நின்று விட்டது. காருக்குள் இருவரும் இல்லை என்று தெரிந்து, அவர்கள் சுற்று முற்றும் பார்ப்பதற்குள் ஐந்து நிமிஷம் ஆகிவிட்டது.

அந்த நேரத்தில் நேத்ராவும் பிரதிமாவும் கொஞ்ச தூரம் ஓடி விட முடிந்தது. ஆனால் அந்த சந்தோஷம் அதிக நேரம் நிலைக்கவில்லை. அந்தப் பக்கமாய் ஏறக்குறைய ஐந்து பேர் துரத்தி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் நடந்து வந்து கொண்டிருந்த தோற்றத்தினிருந்து அவர்கள் கை ஜோபியினிருந்த ரிவால்வரின் மீது இருந்தது தெரிந்தது.

இருவரும் பக்கத்தினிருந்த கம்பவுண்டிற்குள் நுழைந்தார்கள். அங்கே நிறைய கார்கள் நிறுத்தி வைக்கப்

பட்டிருந்தன. சிறுவர்கள் ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். சில வயோதிகர்கள் காரிலிருந்து இறங்கி, உள்ளே போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அதற்குள் ஒரு பெண் வந்து, "பகாஷ்—பகாஷ்" என்றாள்.

"கிளம்புங்கள், கிளம்புங்கள்"—என்கிறாள் என்றான் நேத்ரா.

"எங்கேயாம்?"

நேத்ரா திரும்பிப் பார்த்தான். அந்த ஐவரும் மெயின் கேட்டிங்கருகில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவன் மேற் கொண்டு தாமதிக்காமல் பிரதிமாவுடன் உள்ளேபோனான்.

அவ்விடமெல்லாம் இருட்டாய் இருந்தது. அகர்பத்தி களின் புவககளால் அந்த அறை நிரம்பி வழிந்தது. ஒரு ஆள் வந்து நேத்ராவின் தலையில் வெள்ளைக் கைகுட்டை போன்ற ஒன்றைக் கட்டினான்.

ஹாலின் இன்னொரு மூலையில் பெரிய சிலை—சுமார் இருபதடி உயரம் இருந்தது. புனை அங்கிருந்துதான் வந்து கொண்டிருந்தது. தமக்கு முன்வரிசையில் இருந்தவர்கள் முழங்காவிட்டு அமர்ந்திருந்ததைப் பார்த்து அவ்விருவரும் கூட அதேபோல் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். நேத்ரா வெளி வாசலில் ஒரு கண் வைத்திருந்தான். அங்கே நடந்து கொண்டிருந்த சடங்கைக் காட்டிலும், தம்மைத் தேடி கொண்டிருந்த அவர்கள் மீதுதான் அவன் கவனமெல்லாம் இருந்தது.

அந்த ஹாலில் ஏறக்குறைய இருபது பேர் இருந்தார்கள். மந்திரம் போல எதையோ உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இருவர் கைகளிலும் ராக்கியைப் போல ஏதோ கயிற்றைக் கட்டினார்கள் அங்கிருந்த பெண்கள். அழகாய் நகர வேலைப்பாடு அமைத்த கழி ஒன்றை நேத்ராவின்

கையில் தந்தார்கள். பிரதிமா இதையெல்லாம் வியப்போடு பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தாள். நேத்ரா அந்தக் காரியங்களைப் பண்ணிக்கொண்டே, அங்கிருந்து எப்படி வெளியேறுவது என்பதைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். எதிரிகள் எல்லா பக்கங்களிலிருந்தும் வந்து குழ்ந்து கொள்வதற்குள்ளாகவே அங்கிருந்து போய்விட வேண்டும். புகை வால் கண்கள் எரிபத் தொடங்கின. அத்துடன் இருட்டு வேறு.

அந்த ஹாலிலிருந்தவர்கள் எல்லோரும் மெதுவாய் எழுந்திருந்து இன்னொரு சிறிய கதவை நோக்கிப் போனார்கள். நேத்ராவும் பிரதிமாவும் கூட அவர்களோடு போனார்கள். அந்தப் பக்கமாய் வந்த வெளிச்சத்தில் ஹாலில் இருந்தவர்களைப் பார்த்தான் நேத்ரா. எல்லோருமே இளைஞர்களாகவும் இளம் பெண்களாகவுமே இருந்தார்கள். இருவரும் அந்த ஜோடிகளை விலக்கிக் கொண்டு மறுபக்கமாய்ப் போனார்கள். அதிரஷ்டவசமாய் அந்தப் பக்கத்தில் ஆளரவம் இல்லாமலிருந்தது. தூணிற்கருகில் ஒரு தொண்டுக் கிழவன் கண்களை மூடிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். சத்தடியைக் கேட்டு கண்களை திறந்து நேத்ராவைப் பார்த்துவிட்டு— “காட் ஈஸ் கிரேட்” — என்று கையை நீட்டினான். நேத்ரா அவன் கையில் கொஞ்சம் பணத்தை வைத்துவிட்டு அப்பால் போகக் கிளம்பியபோது — “ஹேராமி ஷிமாமி” என்றான். “எனக்கு உங்கள் மொழி நன்றாய்த் தெரியாது. ஆங்கிலத்தில் பேசு” என்றான்.

“புதுமணத் தம்பதிகளுக்கு கபம் ஏற்பட்டடும்.”

இருவரும் அவனை வியப்புடன் பார்த்தார்கள். “நாங்க தம்பதிகள் அல்ல.”

“துதென்னப்பா, நயிஷானிலிருந்து (ஒரு சாதி மக்கள் தம் ஆசாரப்படி விவாகம் பண்ணும் முறை) வரவன் கல்பாணம் ஆகலைக்கிறாயே? எங்கே உங்கள் கைகளைக் காட்டுங்க. அதோ கயிறு இருக்கு, கபம்.”

உள்ளேயிருந்து பீஜாடிகள் வெளியே வந்து கொண்டிருந்தனர். வெளியே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த உறவினர்கள், குழந்தைகள், பெரியவர்கள் எல்லோரும் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் இருந்தார்கள். எங்கும் ஒரே கோலாகலமாய் இருந்தது. புதுமனைத் தம்பதிகளை எல்லோரும் ஆசைவதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மணமகள் களை மணமகன்கள் முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தேதரா இன்னும் அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளவில்லை.

பிரதிமாவின் உதடுகள் அவள் கண்களைத் துத்தமிட்டன. ஏதோ கனவில் ஆழ்ந்தவனைப் போல அவன் மெதுவாய்த் திரும்பிப் பார்த்தான். அவள் கண்கள் குறும்பாலும் ஆனந்தத்தாலும் சிரித்துக் கொண்டிருந்தன.

37

“நான் உன்னைப்பற்றி எடை போட்டிருந்தது தப்பாக வில்லை” எனபது போல் பார்த்தான் பிளாக் ஈதின். மாரித்தாண்டம் தலை குனிந்தார். இப்படிப்பட்ட நிலைமை அவருக்கு என்றுமே ஏற்பட்டதில்லை. இதுவரை அவரிடமிருந்து விதமான கர்வம் இருந்து வந்தது தன் ஆபீஸ் அறையில் கூட, ஹிட்லரைப் போல, நாலங்குலம் உயரமாய் உள்ள நாற்காலியில் உட்கார்ந்தபடியே எதிராளியை சாதிக்க வல்லவர்தான் இப்பொழுது எதிரேயிருந்த ஆளின் கண்களில் தன்னிடமில்லாத ஏதோ சக்தி இருந்ததை உணர்ந்தார். அதோடு கூட, தான் பண்ணிய தப்பு மிக நன்றாய்த் தெரிந்தது.

“புன்கொரு முறை இவ்வாறு நடக்க விடமாட்டேன்” என்றார் தலை குனிந்தவாறு.

“சந்தர்ப்பங்கள் திரும்பத் திரும்ப வராது மாரித்தாண்டம்.”

“நேத்ராவைப் பிடிப்பது ரொம்ப கஷ்டமில்லன்னு என்னுங்கிறேன்.”

“பிடிப்பது கிடக்கட்டும்—உன் முட்டாள்தனத்தால் விலையுயர்ந்த காரை நாசம் பண்ணிவிட்டாய். அதற்கு என்ன பதில் சொல்லுகிறாய்?”

“அந்தக் கார் எப்படியும் நாசமாகித்தானே இருக்கும்? அதில்தானே நேத்ராவை ஏற்றி டைம்பாமை வெடிக்கச் செய்ய எண்ணியிருந்தோம், நானும் ‘க்யூ’வும்?” என்றார். சிறுவன் ஒருவன் வகுப்பு வாத்தியாரிடம் தன் தப்பில் பக்கத்து மாணவனுக்கும் பங்கு உண்டு என்று சொன்னாற் போலிருந்தது அவர் பேச்சு!

பிளாக் ஈகிள் சிரித்தான். அவன் சிரிப்பு எத்தனை மென்மையாய் இருந்ததோ அத்தனைக்கத்தனை குரூரமாய் இருந்தது அவன் முகம்.

“க்யூ இந்த பிளானைப் பற்றிச் சொன்னதும் நான் உடனே சம்மதித்து விட்டேன். அதற்குக் காரணம் என்ன வென்று தெரியுமா மார்த்தாண்டம்?”

என்ன என்பதுபோலப் பார்த்தார் மார்த்தாண்டம்.

“திருப்தி...” என்றான் பிளாக் ஈகிள். அதன் விலை மதிப்பிட முடியாதது. நீ என் கூட்டாளி! நேத்ரா, காரோடு சேர்ந்து சாம்பலாகட்டும், கண்ணாரக் கண்டு திருப்தி யடைவலாய்னு நீ நினைப்பாய்னு நான் எண்ணினேன். என் கூட்டாளியைத் திருப்தியடையச் செய்வதற்காக ஒரு லட்சம் டாலர்களைச் செலவழித்தால் என்ன நஷ்டம் வந்துவிடப் போகிறது என்றெண்ணினேன். ஆனால் இப்போது நடந்த தென்ன? நம் கார் வெடித்துச் சாம்பலானதை எதிரி பார்த்திருப்பான். அவன் திருப்திக்காக நான் இந்தச் செலவைப் பண்ணினாற்போல ஆயிடுத்து. இல்லையா?”

மார்த்தாண்டத்துக்கு உள்ளங்கையில் வியர்த்துக் கொட்டிற்று. “இதென்ன, நான் இப்படியாகிக் கொண்டிருக்கிறேனே” என்றெண்ணினார். இவ்வளவு இக்கட்டில் ஆழ்ந்துவிட்டேனே என்றெண்ணிக் கொண்டார். பிளாக் ஈகிள் சொன்ன வார்த்தைகளில் உண்மை இருந்தது. தான் எத்தனை முட்டாளாய் நடந்துகொண்டு விட்டோம் என்று புரிந்தது. காரியங்களைப் பிறரைக் கொண்டு பண்ண வைக்கத்தான் தெரியுமெயொழிய சுயமாய்ப் பண்ணத் தெரியாது புதிய உற்சாகத்துடன் இக்காரியத்தைத் தானே செய்ய முன் வந்தார். அதுதான் அவர் செய்த தவறு.

“இன்னும் ஒரே ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுத்தால் என் கைவரிசையைக் காட்டுகிறேன்” என்றார். அப்படிச் சொன்ன பிறகுதான் தெரிந்தது, தான் எவ்வளவு கேவல மாய்ப் பேசிவிட்டோம் என்று. தன்னிடம் வேலை பண்ணும் ‘சி’ கிரேட் அசிஸ்டென்ட்டுகள்தான் அவ்வாறு பேசுவார்கள். அவர் தன்னையே தான் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முயன்றார். அதற்குள் பிளாக் ஈகிள் சொன்னான்.

‘நாம் இன்னும் இரண்டு நாளில் இங்கிருந்து புறப்பட்டு நம் தீவிற்குப் போய்விடப் போகிறோம். ஒருமுறை அங்கு போய்விட்டால் திரும்பி முடி சூடா மன்னர்களாய்த்தான் வெளியுலகத்திற்குள் காலடி எடுத்து வைப்போம். இந்தியத் தலைவனான உனக்கு கீழே ஒரு அரசாங்க ஊழியனாய் நேத்ரா வேலை பண்ண வேண்டியிருக்கும். அது வேண்டுமா? அவன் உயிர் வேண்டுமா உனக்கு?’

“அவன் உயிர் வேண்டும்.” யோசிக்கத் தேவையின்றி சட்டென்று சொன்னார். பழைய நினைவுகளும், தோல்வியும் அவர் உறுதியை அதிகரித்தன.

“அப்படியானால் சரி—இன்னொரு சான்ஸ் எடுத்துக் கொள். கீழ் உனக்கு வேண்டிய உதவியைப் பண்ணுவான்.”

மார்த்தாண்டம் போகத் திரும்பியபோது 'கயூ' சொன்னான்... "நான் போய் இறக்கி விட்டுட்டு வரேன், அம்மரேகாவைப் பார்ப்பதற்காக!"

அவன் மகனைப் பார்த்தான். தன் உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை. தலையாட்டினான்.

இருவரும் புறப்பட எத்தனித்தபோது திரும்பவும் கேட்டான்,— "இன்னொரு தடவை யோசித்துப் பார்த்துக்கொள் மார்த்தாண்டம். புற்றுக்குள் இருக்கிற பாம்பைத் தட்டி எழுப்பாமல் நம் காரியத்தை நாம் பார்த்துட்டுப் போவது நல்லது. அப்படியில்லை—பழி தீர்த்தே தீரணும் என்கிறாயா?"

சென்று கொண்டிருந்த மார்த்தாண்டம் நின்றார். பின்னுக்குத் திரும்பாமலேயே—"ஆமாம்! என்கிருந்தாலும் சரி, பிடித்து. நேத்ராவைக் கொன்று தீர வேண்டியது தான்!" என்றார்! அது அவர் வாழ்க்கையில் செய்த கடைசி தவறு!

அவன் தற்கொலை பண்ணிக் கொள்ளத் தீர்மானித்துக் கொண்டான். அவன் வட்டத்திற்குள் இருந்து யோசித்துப் பார்த்தபொழுது அதைக் காட்டிலும் வேறு வழி தோன்ற வில்லை. தன் வாழ்க்கை இவ்வளவு திசை திரும்பும் என்று கூட அவன் யோசித்துப் பார்க்கவில்லை. இனி வாழ்க்கையில் நேத்ராவைப் பாரிப்போம் என்ற ஆசைகூட இல்லை. இவ்வளவு நாளாய் 'நம்' விஷயத்தைத் தந்தையிடம் எப்படிச் சொல்வதோ என்று குழம்பிக் கொண்டிருந்தான். இப்பொழுது "கயூ"வின் பிரவேசத்தால் அவன் பயந்து நடுக்கினான். கயூவிடமிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்கு மரணம் ஒன்றுதான் வழி என்றெண்ணினான்.

தன் தந்தை தன்னை க்யூனிற்ரு இரையாக்கப் பாரீக்
கிறார் என்று மட்டும் தெரியுமே தவிர தந்தை இங்கே
அவளை எதற்கு அழைத்து வந்தார் என்று தெரியாது.
அவ்வளவு அனுபவஞானம்கூட இல்லை.

சாகும் முன்னால் நேத்ராவுக்கு இறுதியாய் ஒரு கடிதம்
எழுதுவதுதான் தர்மம் என்றெண்ணினாள். அவளுக்கு
விலாசம் கூடத் தெரியாது. அவள் பெயரை எழுதி,
ரீக்ரெட் சர்வீஸ் என்றெழுதினாள் உறையின் மேல் மனத்
தினிருக்கும் உணர்ச்சிகளை எடுத்துச் சொல்லிக் கொள்
வதற்கு அக்காகூட இல்லை பக்கத்துல.

நேத்ராவுக்குப் போய்ச் சேரும் என்ற நம்பிக்கை
இல்லாவிட்டாலும், மனத்தினிருந்து பொங்கி எழுப்பும்
யோசனைகளை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதற்குக் கடிதத்தை
ஒரு வடிவாலாய் எடுத்துக் கொண்டாள். எந்த இலக்கிய
வாதியின் கையிலாவது அகப்பட்டுக் கொண்டால் சரித்
திரத்தில் நிரந்தரமாய் இடம் பெற்றுவிடக் கூடிய அளவிற்கு
உத்வேகம் மிகுந்திருந்தது அக்கடிதம். ஆங்கிலத்தில்
கவிதைபாக அவன் எழுதிய கடிதத்தின் தமிழாக்கம்—

‘ஒரு அழகான மாலை நேரமானது அடர்ந்த இருட்டை
நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த வேளையில் நான் உன்
நினைவு என்ற விளக்கை ஏற்றி வைத்தேன். தொலைவில்
காட்டினிருந்து ஒரு ஒற்றைப் பறவையின் கூவல் கேட்டுக்
கொண்டிருக்கிறது. ஒருகால் அதுகூட என்னைப் போலவே
எதையோ இழந்து விட்டாற் போலிருக்கிறது...

என் உலகத்தை உன்னைச் சுற்றிலும் ஏற்படுத்திக்
கொள்வதற்கு இவ்வளவு ஆண்டுகள் பிடித்தன. இப்போது
விடை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டிய தருணம் வந்துவிட்டது.
கன்னத்தில் உருண்டு விழுகின்ற ஒவ்வொரு கண்ணீர்த்
துளியும் எத்தனை எத்தனையோ கதைகளைச் சொல்லு
கின்றன,

என் காதல் இவ்வாறு ஆனதற்கு நான்தான் காரணம். வேறு யாரைச் சொல்லி என்ன லாபம்? எப்பொழுது மனமானது ஆறிவிற்குப் பாடம் கற்பிக்கத் தொடங்கிற்றோ, இனி அங்கே காதலுக்கு இடமேது?

போகட்டும்...உன்னோடு கழித்த அம்முன்று மணி நேரங்களும் மறக்க முடியாதவை. முன்று மணிகள் என்றேனா? சாரி—முன்று நிமிஷங்கள்... (அல்லது முன்று வினாடிகள்) அல்லவா?

ஆயிரம், ஆயிரம் குரல்களுக்கிடையே உன் நிசப்தத்தைக் கேட்டுக் கொண்டேயிருப்பேன் நான். உலகம் என்னைப் பைத்தியக்காரி என்கிறது. எனக்கென்னவோ சிரிப்பு வருகிறது.

வாழ்க்கையில் கடைசி நிமிஷத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டுவதைத் தவிர என்னால் வேறென்ன செய்ய முடியும்?

—அம்சரீரகா

—கடிதத்தைக் கவரில் வைத்து ஒட்டி, ஒட்டிலிருந்த தபால் பெட்டியில் போட்டுவிட்டு, அறைக்குள் வந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள்.

எப்படிச் சாவது என்ற விஷயத்தைப்பற்றி அவளுக்கு எந்தவிதமான குழப்பமும் இல்லை. உள்ளங்கைக்குக் கீழே தரம்பை ஆழமாய்க் கீறிக் கொண்டு பாத் டப்பிற்குள் கையை வைக்க வேண்டியதுதான்—சுகமான மரணம்.

அவள் கத்தியைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது டி. வி. பில் தந்தையின் படம் தென்பட்டது. அவளுக்குப் புரியவில்லை. அனைவனார் தேசிய மொழியில் ஏதோ பிரசுரிக் கொண்டிருந்தான்.

இந்த நாட்டின் டி. வி. திரையில் தன் தந்தை எப்படி வந்தார் என்று அவள் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்தபோது கதவைத் தடதடவென்று தட்டிய சப்தம் கேட்டது. அவள் போய் கதவைத் திறந்தாள். எதிரே தந்தை மூச்சிரைக்க நின்று கொண்டிருந்தார்.

தொலைவில் வராந்தாவிலிருந்து சுமார் பத்துப்பேரூரத்தியபடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மார்த்தாண்டம் உள்ளே வந்து கதவைத் தாழிடப் போனார். அதற்குள் ஜனங்கள் அங்கே வந்து விட்டார்கள்.

“நோ...நோ... ஐயாம்நாட்... ஐயாம்நாட்” என்றார் அவர் கைகளை உயரே தூக்கி.

“விமான நிலையத்திலேயே க்யூவை நீ ஏன் தாக்க வில்லைன்னுதான் புரியவில்லை எனக்கு” என்றாள் பிரதிமா. “கைகளுக்கு அகப்பட்ட விரோதியை வீணாய் விட்டு விட்டோமேன்னு இருக்கு. அவனைச் சுட்டுத் தள்ளியிருந்தாலும், எந்தவிதத்திலாவது அங்கிருந்து நாம் தப்பித்துக் கிட்டிருக்கலாம்.”

“க்யூவைத் தாக்குவதோ மார்த்தாண்டத்தைச் சுட்டுத் தள்ளுவதோ பெரிய காரியமில்லை. ஆனால் ஒரு விஷயத்தை யோசித்துப் பாரி. பிளாக் ஸ்கிரூக்கும், நமக்கும் இடையே இருக்கிற பாலம் அவங்க இருவருந்தான். அவங்க இல்லா விட்டால் நம்மால் எந்த வழிக்கும் போக முடியாது. கூடிய சீக்கிரத்தில் மார்த்தாண்டத்தைப் பிடித்துவிட வேண்டும்...பத்தே நாட்களுக்குள்.”

“பத்து நாட்களுக்குள் இல்லை. இரண்டு நாட்களுக்குள்...”

“ஆமாம். ஒருகால் அவங்க தம் இருப்பிடங்களுக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். அதற்குள்ளாகவே இந்த வேலை முடிந்து விடணும்” என்று ஜேபியிலிருந்து போட்டோவை எடுத்தான். மார்த்தாண்டத்தின் போட்டோ அது.

“இது ஏது?”

“சொல்றேன், வா.”

இருவரும் காரில் ஏறிக்கொண்டார்கள். கார் ஒரு அச்சக் கூடத்திற்கு முன்னால் வந்து நின்றது.

“எனக்கு இரண்டு வெவ்வேறு லெட்டர் ஹெட்ஸ் வேண்டும். ஆபிரம். எவ்வளவு நேரத்தில் தரமுடியும்?” என்று கேட்டான்.

அந்த பிரஸ் முதலாளி ஒரு சீனர். “அரைமணி நேரத்தில் தந்துடுவோம்” என்றான். தேத்ரா தனக்கு வேண்டியதை எழுதிக் கொடுத்தான்.

அரைமணி நேரத்தில் நீட்டாய் அச்சிடப்பட்ட லெட்டர் ஹெட்ஸ் வந்து சேர்ந்து விட்டன.

அவற்றில் வேறு கடையில் இரண்டு வெவ்வேறு கடிதங்களை டைப் பண்ணி வாங்கிக் கொண்டான்.

பிரதீமா அவன் பண்ணிய காரியங்களை விவப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கார், டி. வி. ஸ்டேஷனுக்கு முன்னால் வந்து நின்றது. தேத்ரா போய் டைரக்டரைச் சந்தித்தான். இரண்டு கடிதங்களையும் போட்டோவையும் மேஜை மேல் வைத்தான்.

“மார்த்தாண்டம் என்ற பைத்தியம் பிடித்த ஆள் தேத்ரிரவு எங்கள் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து தப்பி ஓடிவிட்டான்.

அவனைப் பற்றிய விவரம் தெரிந்தவர்கள் இந்த விலா சத்திற்குத் தெரிவிக் + வேண்டியது."

மெண்ட்டல் ஆஸ்பத்திரி லெட்டர் ஹெட் மீது டைப் பண்ணப்பட்ட எழுத்துக்கள்— முதல் கடிதம்.

"எங்கள் வட்டாரத்தினிருந்து ஒரு பைத்தியம் பிடித்த ஆள் தப்பித்துக் கொண்டு விட்டான். அந்தவிதமாய் மெண்ட்டல் ஆஸ்பத்திரி ரூபரின்டென்ட் சம்பளைண்டு தந்திருக்கிறார். அதனால் இச்செய்தியையும் போட்டோ வையும் டி. வி. யில் பிரச்சாரம் பண்ணி ஜனங்களை எச்ச ரிக்க வேண்டியதாய் வேண்டிக் கொள்கிறேன்" என்று ஸ்டேஷன் ஹவுஸ் ஆபீசர் 4-வது ரேஞ்சினிருந்து தன் லெட்டர் ஹெட்டில் டி. வி. டைரக்டருக்கு எழுதிய கடிதம் இரண்டாவது.

"உடனே பிரச்சாரம் பண்ணுகிறேன்" என்றார் டைரக்டர்.

"இந்த பைத்தியகாரனிடம் பாஸ் போர்ட்கூட இல்லை."

"அப்படியா! அவன் உங்களுக்கு என்னவாகணும்?"

"எனக்கு அங்கிள் ஆகணும். அதனால்தான் கடிதம் களை நானே எடுத்துட்டு வந்தேன்."

"உங்க அங்கிள் சீக்கிரமாய் கிடைத்துடனும்னு பிரார்த்திக்கிறேன்."

"தாங்கிஸ்" என்று அங்கிருந்து எழுந்தான் நேத்ரா.

வெளியே வந்ததும் பிரதிமா கேட்டாள்—"தொலைக் காட்சியில், காணாமல் போய்விட்டார் என்ற அறிக்கையைப் போட வைப்பது இவ்வளவு கவப்பமா?"

நேத்ரா சிரித்துவிட்டு, "வேறு என்ன இருக்கும்னு நினைத்தாய்?" என்றான்.

அதன் மறுபிரதிபலிப்பே அச்சமயம் மாரீர்த்தாண்டத்தின் ஓட்டல் அறையில் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

“தோ...தோ...ஐயாம் நாட் மேட். நான் பைத்தியக் காரனிலலை...” பதறிக் கொண்டிருந்தார் மாரீர்த்தாண்டம். அவரைச் சுற்றிப் பலபேர் வளையமாய்ச் சூழ்ந்து நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

மாரீர்த்தாண்டம் ஜேபியிலிருந்து துப்பாக்கியை வெளியே எடுத்தார். எல்லோரும் பயந்து போய் ஒருவர் முகத்தை மற்றவர் பாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மாரீர்த்தாண்டம் துப்பாக்கியை மேஜை மேல் வைத்தார்.

“ஸீ, தோ பிஸ்டல், தோ மேட்” என்றார்.

அபயமளித்தாற்போல சிரித்துக் கொண்டே அவர் துப்பாக்கியை மேஜைமேல் வைத்ததுதான் தாமதம் —எல்லோரும் ஒரேவடிவாய் அவர் மீது பாய்ந்தார்கள்.

“தோ...தோ...” கத்திக் கொண்டேயிருந்தான் அம்சரேகா. அவன் வாரீர்த்தைகளையும் பொருட்படுத்த வில்லை. அங்கே ஆங்கிலம் தெரிந்திருந்தவர்கள் குறைவு.

அவர்களுள் ஒருவன் மென்ட்டல் ஆஸ்பத்திரிக்கு போன் பண்ணினான். தேத்ரா முன்கூட்டிய ஏற்பாடு செய்து வைத்திருந்தான். அந்தச் செய்தி அவனுக்குத் தெரிந்தது. அவன் வேகமாய் ஓட்டலுக்கு வந்தான்.

ஆனால் அவன் வந்தபோது ஓட்டலுக்கு முன்னால் ஆஸ்பத்திரியேன் நின்று கொண்டிருந்தது. மாரீர்த்தாண்டத் தை நால்வர் வேலுக்குள் ஏற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள் பின்னாடியே அம்சரேகா நின்று கொண்டிருந்தான். அவ்வளவு நாட்களுக்கும் பிறகு, அவ்வளவு தொலைதூர

தேசத்தில் அவனைப் பார்த்த நேத்ரா, உடனே அவனைக் கூப்பிடப்போய், நின்று விட்டாள்.

வேலுக்குப் பக்கத்திலேயே சூபரின்டென்டன்ட் உடையுடன் 'க்யூ' நின்று கொண்டிருந்தான்.

நேத்ரா அகும்பாடுபட்டு அமசரேகாவுடன் பேசவேண்டுமென்ற துடிப்பை அடக்கிக் கொண்டாள். அவளும் ஏதிக் கொண்டதும் வேலை புறப்பட்டது.

அவர்களுக்குத் தெரியாமல் வேலைப் பிஸ்தொடர்ந்தான் நேத்ரா. வேன் நேத்ராய் ஒரு அஸ்பெஸ்டாஸ் கம்பெனிக் குள் நுழைந்தது. விசாலமான முன் பாகத்தில ஷீட்டுகள் பரவலாய் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஐந்து நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு நேத்ராவும் அதற்குள் நுழைந்தான்.

அங்கே வேலைக் காவலில்லை.

மறுபக்கத்து வழியாய்ப் போய் விட்டிருக்கும் போலிருந்தது. நேத்ரா மனம் தளர்ந்து விடவில்லை. வேன் நம்பரைப் பார்த்திருந்தான். அது போதும். சிறிய பொறிகிடைத்து விட்டது. பிடித்துக்கொள்ளுமா என்று பார்க்கவேண்டும்.

38

"இந்த நாட்டுக்கு என்னவோ ஆகிவிட்டது!" திட்டுவது போலப் பழித்தான் 'க்யூ'. "எல்லோரையும் ஆட்டிப் படைக்கும் மார்த்தாண்டமா நீ என்றே சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. அந்த நேரத்திற்கு நான் கொஞ்சம் சீக்கிரமாய் ஆஸ்பத்திரி ஆனைப் போல் வேஷம் போட்டுட்டு வராமலிருந்திருந்தால் நேத்ரா தன்னோடு உன்னைக் கூட்டிட்டுப் போயிருப்பான்."

மாரீத்தாண்டம் பதில் பேசவில்லை. ஆவர நடத்தை அவருக்கே வெட்கத்தை உண்டாக்கிற்று. நேத்ரா தன்னை எப்படி முட்டாளாக்கி விட்டான் என்றெண்ணிய போது ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. அவர் கண் முன்னால், ஜனங்கள் எல்லாரும் தன்னை வெறிபிடித்த நாயைத் துரத்துவது போலத் துரத்திக் கொண்டு வந்த காட்சியே நிழலாடிக் கொண்டிருந்தது.

கிழ சொன்னான்— “இரண்டு மணி நேரமாய் அரை மணிக்கொருதரம் டி. வி. யில் வந்துட்டிருக்காம் அந்த அறிவிப்பு. நானும் அரைமணி நேரத்திற்கு முன்னால்தான் பார்த்தேன். உடனே புரிந்துவிட்டது. உன்னைப் பிடிப் பதற்காக நேத்ரா இந்த நாடகமாடியிருக்கான்னு. உன்னை என்னோடு கூட்டிட்டு வந்தது எங்கப்பா சொன்னதுபோல எவ்வளவு தப்புன்னு புரிகிறது.” நீ இல்லாவிட்டால் எந்தப் பிரச்சினையுமே வந்திருக்காது என்றாற் போலப் பேசினான்.

“அந்த அறிவிப்பில் நேத்ரா தன் விலாசத்தைக் கொடுத்திருப்பான்” என்றார் மாரீத்தாண்டம்.

“இல்லை. ஆஸ்பத்திரி விலாசத்தைத் தந்திருக்கிறான். யாராவது உனக்குப் போன் பண்ணினால் அந்த போன் லைன் தனக்குக் கிடைக்கும்படி லஞ்சம் கொடுத்து ஏற்பாடு பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான்!”

“அந்த நேத்ராவை விடப் போறதில்லை.”

“அப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே இவ்வளவு துரத்தித் திருக்க கொண்டு வந்துவிட்டாய் மாரீத்தாண்டம்! அழகான பெண் ஒருத்தியைத் தவிர உனக்கு எந்த குவாலிபிகேஷனும் இல்லை. பண்ணியது போதும்! இன்னும் இரண்டு நாளைக்கு நீக்கனிருவரும் வெனியே தலைகாட்டாதீங்க. எங்கள் துடிக்குப் போனபிறகு மீதி விஷயங்களைப் பார்த்துக்கொள்க.”

அதற்குள் அங்கே பிளாக் கமின் வந்தான்.

“இதெல்லாம் என்ன?”

“இதில் என் தப்பு எதுவுமேயில்லை” என்றார் மாரித்தாண்டம்.

“கிருட்டுத்தனமாய் நாட்டிற்குள் நுழைந்திருக்கிறாய்னு தெரிந்தும், பாஸ்போர்ட் இல்லாமல் சுற்றுலா தப்பில்லையா? இனி வரையைத் திறக்காதே” என்றான் அவனை ஒதுக்கினாற்போல.

பிறகு மகன் பக்கமாய்த் திரும்பி, “உனக்கு முன்பு சொன்னேன். இவனைக் கத்தரித்துக் கொள். உனக்கு இந்தப் பெண்மீது இஷ்டம். அவ்வளவுதானே? சந்தோஷமாய் அனுபவி. இல்லாவிட்டால் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள். அதற்கு இந்தக் கிழவன் எதற்கு?” என்றான்.

அம்சரே கா மூச்சை இழுத்துவிட்டான். அது வரையில் ஒரு பாரிசுவயாளரைப் போல நிகழ்ந்து கொண்டிருந்ததை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன், இனி தான் பேச வேண்டிய தருணம் வந்துவிட்டதை உணர்ந்தான். தேத்ரா இங்கேயே, தனக்கு வேறு அண்மையில் இருக்கிறான் என்ற எண்ணம் அவளுக்கு அபரிமிதமான தைரியத்தையும் உற்சாகத்தையும் தந்தது.

“நீங்கள் எல்லோரும் என்ன நினைச்சிட்டிருக்கீங்க? என்னைப் பற்றி என்ன நினைச்சிட்டிருக்கீங்க? நான் என்ன கடைச்சரக்கு என்றெண்ணிக் கொண்டிருக்கேன்? என் தந்தை உனக்கு என்னை லஞ்சம் தர எண்ணியிருக்காரா? நீ என்னவோ அதை வாங்கிக் கொள்ளவாழ்னு எண்ணிட்டிருக்கியா?”

“அம்மா அம்சரேகா!”

அவள் அதைப் பொருட்படுத்தாமல்—“மிஸ்டர் கபூ! இதயம் வெடித்து விடாமல் ஜாக்கிரதையாய் நான்

சொல்வதைக் கேள்! நானும் நேத்ராவும் காதலிக்கிறோம். அவருக்காகச் சாவதற்குக்கூட நான் துணிந்து விட்டேன். அவ்வளவு உயர்ந்தது என் காதல். இப்ப சொல்லு! இந்த எச்சிலைக்கூட நீ திண்கிறாயா?"

"எச்சிலையா?"

"ஆமாம். எனக்கு இப்போது நாலாம் மாநம்."

மார்த்தாண்டத்தின் முகத்தில் திடீரென்று ஒருவாளி குனிந்த நீரை வாரி இறைத்தாற்போல் இருந்தது. கீழு சலனம் ஒடுக்கி நின்றவிட்டான்.

அவ்வறையில் ஊசி விழுந்தாலும் கேட்கும்படியான நிசப்தம் குழந்தது.

எல்லோருக்கும் முன்னால் தேறிக்கொண்டது பிளாக் ஈதின் தான்.

"அப்படியானால்...மார்த்தாண்டம் உயிரோடிருப்பதற்குத் தேவையான சடைசி அருகையைக்கூட இழந்து விட்டான்னு சொல்லு" என்றான் மெதுவாய்.

மார்த்தாண்டத்துக்கு அந்த வார்த்தைகள் காதில் விழவில்லை. மகள் சொன்ன செய்தியின் அதிர்ச்சியிலிருந்து அவர் இன்னும் மீளவில்லை. "என்னது? நீ... நீ... உனக்கு... உனக்கு..." என்று வார்த்தைகளை முடிக்க முடியாமல் தடுமாறினார்.

அம்சரேகா பதில் பேசவில்லை. அதற்குள் ஒரு ஆள் அங்கே வந்து பிளாக் ஈதின்மீடம் ஒரு கடிதத்தைத் தந்தான். அவன் அதைப் பிரித்துப் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது மார்த்தாண்டம்—"அதென்னது?" என்றார்.

"நேத்ராவுக்கு உன் மகள் எழுதிய கடிதம். ஒட்டலில் இருக்கும் வரை உன் மகள் பயந்துபோய் ஏதாவது இந்திய தூதர் காரியாலயத்திற்குப் போய் பண்ணியோ ஸெட்டர்

எழுதியோ ரகஸையைக் கிளப்பிடப் போகிறானோன்று சந்தேகப்பட்டு, ஆளுங்களை ரகசியமாய்க் காவுல் போட்டி ருத்தேன். இதை, இந்தக் கடிதத்தை ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன்னால் தபால் பெட்டியில் போட்டிருக்கிறான்! என்னம்மா! நேதராவை அவ்வளவு காதலிக்கிறாயா?"

"ஆமாம். அதனால்தான் சாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டு அந்தக் கடிதத்தை எழுதினேன்."

"நீ ரொம்ப அப்பாவியாய் இருக்கவே! நேத்ரா, கேர் ஆஃப் சீக்ரெட் சர்வீஸ், இந்தியா என்றால் கடிதம் போய்ச் சேருமா? கடிதத்தை மட்டும் அபாரமாய் எழுதியிருக்கிறாய். அந்தக் குருடன் யாரு? கவிஞன் மைக்கேல் ஜான்சன் தானே?"

"இல்லை. ஜான் மில்டன்."

"ஆ...அந்த ஜான் மில்டன் எழுதுவதுபோலவே எழுதியிருக்கிறாய். அவனுக்காக நீ சாவதும், உன் வயிற்றில் வளருகிற சின்னக் குழந்தையைக் கொல்லுவதும் அத்தனை நல்ல காரியமில்லை. ஆனாலும் உன் கவிதையைப் படித்தால் எனக்கே உன்னைக் காதலிக்கணும் போல இருக்கு."

"உங்கள் யாருக்கும் காதல் என்றால் என்னவென்று கூடத் தெரியாது. எங்கள் நாட்டை ஏமாற்றிவிட்டார்கள். எங்கப்பாவையும் ஏமாற்றிவிட்டார்கள் நீங்கள். சுயநலம் இருக்குமிடத்தில் அன்பு இருக்காது."

"உங்கப்பாவை நாங்கள் ஏமாற்றினோமா? ஹம் ஹா...சரி... அப்படியானால்—மார்த்தாண்டம்—ஒரு நிமிஷம் வெளி அறைக்குப் போ. உன் மகனோடு தனியாய்ப் பேசணும்."

"என்ன பேசணும்?"

"ரேப் பண்ணமாட்டேன்ய்யா. இருவரும் போங்கள்."

கூடியும், மார்த்தாண்டமும் போய் விட்டார்கள்.

ஒரு நிமிஷத்திற்குப் பிறகு பிளாக் சகிள் அந்த அறைக்குத் திரும்பி வந்தான்.

“உன் மகன், நேத்ராவை மிக ஆழ்ந்து நேசித்திறான். நேத்ரா இந்த நாட்டில்தான் இருக்கிறான்னு அவளுக்குத் தெரியாது. ஒருமுறை தற்கொலை பண்ணக்கூட முயற்சி பண்ணியிருக்கிறான். இதுதான் நான் இந்த நிமிஷம் கண்டு பிடித்தது. மார்த்தாண்டம்! நான் ஒரு யோசனை சொல்லுகிறேன்—நேத்ராவைப் பிடிப்பதற்கு.”

“என்ன?”

“உன் மகள் எப்படியும் தான் சாகப்போவதாய் கடிதம் எழுதி வைத்திருக்கிறாள். ஜான் மில்டனின் ஸ்டைலில் இருக்கு அது! அதை நாம் அவள் கையெழுத்தில் எல்லா திணைபத்திரிகைகளிலும் பிரசுரிக்கச் செய்வோம். நேத்ரா உன்னைப் பிடிப்பதற்கு டி. வி. வைப் பயன்படுத்தினான் என்றால், அவனைப் பிடிப்பதற்கு நாம் நியூஸ்பேப்பருங்களைப் பயன்படுத்திப்போம். அம்சரேகாவைக் கொண்டு மயானத்திற்கு எடுத்துச் செல்வோம் நேத்ரா கண்டிப்பாய் வருவான்.

“வாட்?” கத்தினிட்டார் மார்த்தாண்டம். பிளாக் சகிள் அவர் கத்தலைப் பொருட்படுத்தாமல் தொடர்ந்து சொன்னான்.

“எப்படியும் கடிதம் எழுதி வைத்திருக்கிறானாதலால் நம்மேல் கேஸ் வராது. அவன் மரணச் செய்தி, இந்தக் கனியை குறிப்பிட்ட உயரத்தில் அந்திமக் கிரியைகள், இதெல்லாம் பேப்பரில் போட்டுட்டால் நேத்ரா கண்டிப்பாய் ஆஜராவான். அப்போது அவனைக் கொன்று விடலாம்.”

“உங்களுக்குப் புத்தி நன்றாய் பிசகினிட்டது. நேத்ராவைக் கொன்றுவதற்காக அம்சரேகாவைப் பிடுக்கொடுப்பார்களா?”

"பெரிய மீனைப் பிடிப்பதற்காகச் சின்ன இரையைப் பயன்படுத்துவது சரித்திரத்தில் காலந்தொட்டே நிகழ்ந்து வருவதுதானே! அதோடு, நாம் கொல்லாவிட்டாலும் அந்தப் பொண்ணு எப்படியும் நேத்ராவுக்காகச் சாகப் போகிறதாய்ச் சொல்லுகிறாள் இல்லை?"

"அதற்காக என் மகனைக் கொல்லப் போறீங்களா?"

"உன் மகன் மட்டுந்தானா? ஐந்து நிமிஷத்திற்கு முன்னாடி வரையிலும் என் மருமகன்கூடத்தான்! அந்தப் பொண்ணு கர்ப்பம்னு தெரிந்த பிறகுதானே என் மகன் அவள்மேல் விரக்தியை ஏற்படுத்திக்கிட்டான். அது மட்டும் இல்லாதிருந்தால் என்னை எதிர்த்தாவது அவளை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டும்னு ஆர்வமாய் இருந்தானே! நான் ஏறி கெனவேச்சாடிஸ்ட். என் மகனை என்னிடமிருந்து பிரிக்கக் கூடிய அளவக்குச் சக்திபடைத்த இந்தப் பொண்ணு மேல் எனக்கு வெறுப்பு இருந்திருக்கணும். அதையெல்லாம் விட்டுத் தள்ளு. உன் மூலமாய்த்தானே நேத்ரா இந்த நாட்டுக்கு வந்தான்? உன்னை அடையாளம் தெரிஞ்சி தானே டி.லி.யில் அறிவிப்பு தந்தான்? நீ இரும்பைப் போன்றவன். நேத்ரா காந்தத்தைப் போன்றவன். காந்தம் உன்னை எங்கேயிருந்தாலும் பிடித்துவிடும். இப்ப நமக்கு ஒரே ஒரு வழிதான். இரும்பையாவது விட்டுவிட வேண்டும். அல்லது காந்தத்தையாவது கெட்டுப்போக வைக்கணும். நீ எங்குளோடு இந்த ஆபரேஷனில் இன்னும் தொடர்ந்து இருக்கணுமானால் நேத்ராவை நிரந்தரமாய் அப்புறப் படுத்தணும்! இந்த விஷயத்தை நீ ஒப்புக் கொள்கிறாய் இல்லையா? முட்டாளான உன் மகன் ஒரு பைத்தியக்காரத் தனமான வெட்டரை எழுதி நம்ப காரியத்தை இன்னும் கலபமாகிவிட்டான். அப்படிப்பட்ட கடிதத்தைப் படித்த எந்த ஆணுமே காதலியின் அந்திமக்காரியத்திற்கு ஆஜராகாமல் போகமாட்டான். இப்ப சொல்லு. உன் மகனின் பந்தத்தைக்கூட விட்டுவிட்டு கதந்திர புருஷனாய் எங்க

னோடு கைகுலுக்குறையா? மகளுக்குப் பிரசவம் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறாயா?"

"ஸ்டாப் நி நான்சென்ஸ்!" — கத்தினார் மாரித் தாண்டம்.

"அப்படியானால் சரி—ஐ யில் ஸ்டாப் நி நான்சென்ஸ்" என்று முன்னோக்கி அடியெடுத்து வைத்தான் பினாக் ஈதின்.

சரியாய் ஒரு நிமிஷத்திற்குப் பிறகு மார்த்தாண்டம் நாற்காலியில் உட்கார வைக்கப்பட்டிருந்தார். அவரால் எழுந்திருக்க முடியாதபடி சிறிய பெல்ட்டால் கட்டப்பட்டிருந்தார்.

பத்து நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு சிறிய ஷாக் ஏற்பட்டது. பிசை சிறிய ஷாக் 10 வேல்ட் அது. அது அவரை அவ்வள வாய்ப் பாதிக்கவில்லை.

"பிறகு பத்து வினாடிகளுக்கு 120. அதற்குப் பிறகு பத்து வினாடிகளுக்கு பத்து வேல்ட்டுகள் வீதம் அதிகரித் துக் கொண்டேயிருக்கும் மின்சாரம். எந்த வேல்ட்டேஜில் ஆன் சாவான் என்று பயிற்சி பண்ணிப் பார்ப்பது ரொம்ப நன்றாக இருக்கு மில்லையா?"

140 வேல்ட் ஷாக் அடித்தது.

150.

பிறகு

160.

மார்த்தாண்டம் நாற்காலியில் தூக்கி வாரிப் போடப் பட்டார்.

பினாக் ஈதின் மெதுவாய்ச் சொன்னான்.

"நீ ரொம்பப் பெரிய வியாபாரப் புள்ளி. எதற்காக எதைக் கைவிடுவது என்று நன்றாய்த் தெரிந்த உன்மை யான வியாபாரி எப்படியும் உன் உயிர் போகப்போவது

உறுதி. எந்தக் குப்பைத் தொட்டிக்குப் புகுத்திலாவது பிரசுரித்து உன் மகள் உயிரை விடப்போவதுகூட உறுதி தான்! அப்படியிருக்கும் பொழுது இது ஒரு சின்ன பிசினைஸ் முடிவு, அவ்வளவுதான்! உன் மகளின் சாவுக்கும் முன்பாகவே உன் உயிர் போய் விட்டால் நல்லது என்கிறாயா? இரண்டு பேர் உயிரும் போய் போகும்பொழுது இரண்டையும் விட்டுவிடுவது நல்லதா? ஒன்றை இழப்பது நல்லதா? வியாபார மேதையே, யோசி!"

190' வோல்ட்.

200' வோல்ட்கள். தன் உயிரை இழப்பது நல்லதா? மகளின் உயிரை எடுப்பது நல்லதா? 210...220...230...

மார்த்தாண்டம் லேசாய்க் கத்தினார்.

"இனி உனக்கு அதிக நேரமில்லை. இன்னும் நான்கே இண்டர்வெல்ஸ். அவ்வளவுதான்."

"விடுங்கள். என்னை விட்டு விடுங்கள்."

பிளாக் ஈகின் முறுவலுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். கம்ப்யூட்டர் சிஸ்டர் மூலமாக நடந்துகொண்டிருந்த ஃபூட்டோமெட்டிக் டிவைஸ் ரேஞ்ஜ் மெதுவாய் ஏறிக்கொண்டேயிருந்தது.

பிளாக் ஈகின் சொன்னதைச் செய்து காட்டிவிடுவான் என்று புரிந்தது. தன் உயிர் போகப்போவது உறுதி என்று புரிந்துவிட்டது. அப்பொழுது மார்த்தாண்டம் கத்தினார். "நீங்கள் சொன்ன வேலையைப் பண்ணேன். என்னை விட்டுவிடுங்கள்."

பிளாக் ஈகின் அவர் கட்டுகளை அவிழ்த்துவிட்டு, கையில் துப்பாக்கியைத் தந்தான். "இதில் ஒரு குண்டு இருக்கிறது. உன் மகளை உள்ளே வரவழைக்கிறேன். ஒரே ஷாட்...நெற்றியில் சுட்டுவிடு. ஒரு வினாடி யோசித்தாலும் சரி, உன் உயிர் காற்றில் கலந்துவிடும்."

மாரித்தாண்டம் ஓப்பா கிணைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டார். அவர் கை நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. பிழைத்தாலே போதும் என்றெண்ணிக்கொண்டார். பிணாக் கதின் சைகை காட்டியதுமே அம்சரேகா உள்ளே வந்தாள். அவள் நெற்றியை நோக்கிக் குறி பார்த்துக் குறியை அழுத்தினார்.

39

“பைத்தியக்கார ஆகபத்திரியிலிருந்து வந்தாற்போல வந்து சேர்ந்த வேன் நம்பர் சரியான நம்பராய் இருக்கக் கூடுமானால் அது சமீபத்தில் ஏற்பட்டுள்ள அஸ்பெஸ்டாஸ் கம்பெனியைச் சேர்ந்தது” என்றான் பிரதிமா.

ஓட்டிலிருந்து மாரித்தாண்டத்தை ஏற்றிச் சென்ற வேன் அது. நேத்ரா அதன் நம்பரைச் சொல்லவே, எஞ்சிய விவரங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தான் பிரதிமா.

“சமீபத்தில் ஏற்பட்ட கம்பெனியா?” என்றான் நேத்ரா. தொடரித்து, “...அந்த ஃபேக்டரிக்குள் நுழைந்த பிறகுதான் வேன் கன்மகைவாகி விட்டது. அதனால் அந்தக் கம்பெனிக்கும் ஏஜெண்ட் க்யூவுக்கும் தொடர்பு இருக்கிறதென்று இப்பொழுது உறுதியாகிவிட்டது. இந்த ஊரின் மேப் இருக்கா?” என்று கேட்டான்.

“எதற்கு?” என்று கேட்காமல் பிரதிமா எடுத்துத் தந்தான். நீண்ட கடற்கரை...பப்ளிக் டெலிபோன் பூத்துக் கள் எங்கெங்கிருந்தன என்று பாரித்துக்கொண்டான். பிறகு டெலிபோனைக் கிட்டே இழுத்துக்கொண்டு அஸ்பெஸ்டாஸ் கம்பெனிக்குப் போன் பண்ணினான்.

“ஹலோ” —மறுமுனையிலிருந்து கேட்டது.

“செக்யூரிட்டி சீப் வேண்டும்.”

ஐந்து வினாடிகளுக்குப் பிறகு கேட்டது—“செக்யூரிட்டி டீப் ஹியர்.”

“ஐந்து நிமிஷத்தில் புறப்பட்டு ஈஸ்ட்கோஸ்ட் பீச்சுக்கு வா. அர்ஜெண்ட்” —நேத்ரா சொன்னான்.

“யார் பேசுவது?”

“டாமிட்...நான்தான் ஏர்ஜெண்ட் க்யூ!”

மறுமுனையிலிருந்து “கோட் ப்ளீஸ்” என்று கேட்பதற்குள் போனை வைத்துவிட்டான். எழுந்து, “புறப்படு” என்று சொல்லிவிட்டு, தன் ப்ரீஃப் கேஸிலிருந்து சிறிய டேப் ரிகார்டர் ஒன்றை வெளியே எடுத்தான். நெருப்புப் பெட்டியளவிற்கு இருந்தது அது.

பிரதிமா அவன் நடவடிக்கைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாளே தவிர, எந்தக் கேள்வியையும் கேட்கவில்லை. இருவரும் ஈஸ்ட் கோஸ்ட் பீச்சிற்குப் போனார்கள்.

நேத்ரா காரை விட்டிறங்கி, டெலிபோன் பூத்திற்குள் நுழைந்தான். பப்ளிக் பூக் அது. ‘ரிகார்டர்’ பட்டனை அழுத்தி, டேப் ரிகார்டரை மேலே தென்படாதவாறு பொருத்தி வைத்துவிட்டு, திரும்பிவந்து காரில் உட்கார்ந்து கொண்டான். பிரதிமா காரைக் கொஞ்சம் முன்றோக்கி ஒட்டிக்கொண்டு வந்து நிறுத்தினாள்.

பீச்சில் ஆங்காங்கே ஜோடிகள் உட்கார்ந்திருந்தனர். இருவரும் காரை விட்டிறங்கி மணலில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். நேத்ரா கொஞ்சம் தீவிரமாய் இருந்ததைக் கவனித்தான் அவன்.

நேத்ராவின் டென்ஷனுக்கும் காரணம் இருந்தது. இருட்டில்தான் விட்ட அம்பு போய் படுமா என்ற சந்தேகத்தில் இருந்தான் அவன். அஸ், பெஸ்டாஸ் கம்பெனியோடு உண்மையிலேயே க்யூவுக்கும், பிளாடி

சகலுக்கும் சம்மந்தம் இருந்திருந்தால், அந்தக் கம்பெனியின் செக்யூரிட்டி சீர்ப்பிற்கு அவர்களைத் தெரிந்திருக்கும்!

ஆனால் அவன் துரலை மாற்றிக்கொண்டு க்யூவைப் போலப் பேசியதே அந்த செக்யூரிட்டி சீர்ப்பின் முகபாவம் எப்படியிருந்தது என்பதை அவன் கவனிக்கவில்லை. கோட் வாரித்தையையும் சொல்லவில்லை. ஒருக்கால் க்யூவும் அவ்விடத்திலேயே இருந்திருந்தால் தன் பினான் எல்லாம் பாழாகிவிடும்.

இருப்பானா?

நேத்ரா வழிமல் விழிவைத்தபடி உட்கார்ந்திருந்தான். பத்து நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு ஒரு காரி வந்து அங்கே நின்றது. அசினி ஒத்து ஒரு ஆஜானுபாகுவான ஆள் இறங்கினான்.

நேத்ரா முச்சை இழுத்து அடக்கிக்கொண்டான். அவன் தானா கம்பெனி செக்யூரிட்டி சீர்ப்?

டெலிபோன் பூத்தில் பொருத்தப்பட்டிருந்த டேப் காஸெட் நாற்பத்தைந்து நிமிஷங்கள் இயங்கக் கூடியது. அதற்குள் அசரமணிப்பாடி விட்டது. செக்யூரிட்டி சீர்ப் இன்னும் வரப்போகும் ஆளுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

மேலும் ஐந்து நிமிஷங்கள் ஆயிற்று.

செக்யூரிட்டி சீர்ப் அனுப்போடு கைக்கடிகாரத்தைப் பாரித்துக்கொண்டே டெலிபோன் பூத்திற்குள் நுழைந்தான்.

நேத்ராவும் பிரதிமாவும் ஒருவர் முகத்தை மற்றவர் பாரித்துக்கொண்டார்கள். இரண்டு நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு அவன் பூத்திலிருந்து வெளியே வந்தான்.

அவன் முகம் வாடியிருந்தது. ஆஸிடம் கலக்கம் தென்

பட்டது. பந்தற்றத்துடன் காரில் ஏறிக்கொண்டு போய் விட்டான்.

இருவரும் ஓட்டலுக்கு வந்ததும் அதைப் போட்டுக் கேட்கத் தொடங்கினார்கள். டி. வி.யில் செய்திகள் வெளிவந்துகொண்டிருந்தன. “க்ரிக்...க்ரீயீயிக்...” டயல் பண்ணிய சப்தம். “ஹலோ...ஹெயில் பிளாக் ஈகிள்...நான் ஆல்பர்ட் பேககிறேன். கயூவுக்காக அரைமணி யாய் இங்கே எதிர்பார்த்துக் காத்துட்டே இருக்கேன்...எஸ்...வரச்சொன்னார்.”

“...”

“மைகாட்...சாரி...நோ...எந்த ப்ராப்னமும் இல்லை...இல்லை...இல்லை...என்னை யாருமே பின் தொடர்வில்லை. ஸ்பூர்...பார்த்துக்கறேன்.”

போனை வைத்துவிட்ட ஓசை.

நேத்ரா ரிகார்டரை அணைத்துவிட்டான். ஓட்டல் டி. வி.யில் இன்னும் செய்திகள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. ப்ரதிமா செய்வதறியாமல். “இந்த சம்பாஷணையால் நமக்கு எந்த லாபமும் இல்லை. நாம் ப இவனைப் பின் தொடர்ந்து போகலாமா இனி?” என்று கேட்டான்.

“அதனால் எந்த லாபமும் இருக்காதுன்னு தோணுது. நான் ஊகிப்பது சரியாயிருந்தால்...”

“ஊகிப்பது சரியாயிருந்தால்...?”

“ஒன்றுமில்லை”—நேத்ரா திரும்பவும் முன்னிலிருந்தே டேப்பைப் போட்டான்.

டெலிபோனை டயல் பண்ணிக் கொண்டிருந்த சப்தம்.

க்ரிக்...க்ரீயீயிக்...

நேத்ரா ஓட்டல் போனைக் கிட்டே இழுத்துக்கொண்டு அதே சப்தத்தை அனுசரித்துத் தன் டயலை கழற்றத் தொடங்கினான்.

கூறிக்-3 நம்பர் அது.

கூறியீயிக்-4

கூறிக்-3, கூறியீயீயிக்-6, கர-1, கூறியீயீயீயிக்-8, கர-1.
கூறியீயீயீயிக்-8, கர-1, கூறியீயீயீயீயிக்-0.

“செக்யூரிட்டி சீர்ப் டயல் பண்ணிய நம்பர்-24261810”
என்றான் நேத்ரா.

பிரதிமா அவளைத் திக்பிரமை அடைந்துபோய் பாரித்
தான். சீகரெட் ஏஜென்ஸி ஒன்றின் புத்திசாதுரியத்திற்கு
இது ஒரு எடுத்துக்காட்டு. ‘நேத்ரா—நேத்ராதான்’
என்றெண்ணிக் கொண்டாள் மனதிற்குள். ‘உன் புத்தி
சாதுரியத்தைப் பாரித்துவிட்டு எந்தப் பெண்தான் உன்மேல்
காதல் கொள்ளமாட்டாள்?’

டி, வி. யில் செய்திகள் துள்ளும் வெளியிவந்து கொண்ட
டிருந்தன. ஆல்பர்ட்டின் போட்டோ தென்படவே,
இருவரும் அந்தப் பக்கமாய்ப் பார்த்தார்கள். உடைந்த
காரின் கண்ணாடிக்கிடைபே அவன் முகம் தென்பட்டுக்
கொண்டிருந்தது.

“மெயின் ரோடில் நிகழ்ந்த விபத்தில் ஒரு ஆள்
மரணமடைந்தான். அஸ்பெஸ்டாஸ் சம்பெனியின்
செக்யூரிட்டி சீர்ப்பாய் அவனைப் போலீசார் அடையாளம்
கண்டு கொண்டார்கள்.”

“மைகாட்” என்றான் பிரதிமா.

“எதிரிகள் சுறுசுறுப்பாய் காரியங்களைப் பண்ணிட்டிருக்
காங்க. ஆல்பர்ட்டை நாய்ப் அடையாளம் தெரிந்துகொண்டு
விட்டோமனு தெரிந்ததுமே அவனைக் களைந்து விடுவாங்
கன்னு ஊக்கிக்கிட்டேன். அதனால்தான் என் ஊகம்
சரியாயிருந்தால் என்றேன்!”

பிரதிமா பதிக் பேசவில்லை. அவள் ரொம்பவும்
ஐயுனியர் ஏஜென்ட். உற்சாகம் ஒன்றுதான் இருந்ததே

விரத, இந்த உபாயங்கள், மின்னல் வேகத்தில் எதிர் உபாயம் இதினெல்லாம் அதிகமாய் அனுபவமில்லை.

நேத்ரா போனைக் கிட்டே இழுத்துக்கொண்டு — 24261810—க்கு டயல் பண்ணினான்.

“போர்ட் ஸ்டேஷன்” என்று கேட்டது. கப்பலில் சரக்குகளை ஏற்றும இடம் அது.

நேத்ராவின் முகம் வாடிவிட்டது. போனை வைத்து விட்டு, திரும்பவும் ஒரு முறை டேப் ரிகார்டரில் நம்பரை சரி பார்த்தான். அதே நம்பர் வந்தது. யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

அந்த அறையில் ஆழ்ந்த நிசப்தம் ஏற்பட்டது.

நேத்ரா ஏதோ பொறி தட்டினாற் போலிருக்கவே, திரும்பவும் அதே நம்பருக்கு டயல் பண்ணினான். “போர்ட் ஸ்டேஷன்” என்று மறுமுனையிலிருந்து கேட்கவே, “ஹெயில் பிளாக் ஈகிள்” என்றான்.

“ஆபரேஷன் நம்பர் ப்ளீஸ்—”

என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. ‘ஓ’ என்றான்.

“கங்க்ராஜுலேஷன்ஸ். இப்பத்தான் செய்திகளைக் கேட்டோம். ஆல்பர்ட் செத்தது ஆக்ஸிடென்ட் மூலம் தான்னு போலீசார் நம்பிட்டாங்க. குட் வர்க்.”

“தாங்க்யூ”

“ஆபரேஷன் நம்பர் 10—விமான நிலையத்திற்குப் போ. இன்னும் அரைமணியில் ப்ரொபசர் ‘ஸோ’ வந்து இறங்கப் போகிறார். அவரைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்துவிடு. சாயந்திரம் இங்கிருந்து எல்லோரும் போய் விடப் போகிறோம். புரிந்ததா?”

“எஸ்”.

“ஜாக்கிரதை. ப்ரொபசர் ‘ஸோ’ ரொம்ப முக்கியமான ஆள். ஆபரேஷன் நம்பர் 10. முடித்துவிடு.”

“சரி” —போனை வைத்துவிட்டு, பிரதிமாவைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“ஹாட்ஸ் ஆப் கு டூ—நிஜமாய் எனக்குப் புரியவே யில்லை. ‘ஹெயில் பிளாக் ஈகிள்’ என்றது அவங்க கோட் வார்த்தை போலும்! நான் விமான நிலையத்திற்குப் போகிறேன். அதற்குள் நீ இந்த 24261810 நம்பருக்கும் போர்ட் ஸ்டேஷனுக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்குன்னு கண்டுபிடி. திரும்பவும் இங்கேயே சந்திப்போம்” என்றான். பிறகு, “ஆதபார், இந்த இஞ்ஜக்ஷனை ரெடி பண்ணி வை” என்றான்.

“எதற்கு?” என்று கேட்காமல் அவள் தலையாட்டி னான்.

* * *

பத்து நிமிஷத்திற்குப் பிறகு அவன் விமான நிலையத் தில், ‘ஸோ’ என்ற போர்டைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்று குத்தான்.

ஆரைமணிக்குப் பிறகு ஹாங்காங்கிலிருந்து வந்த விமானம் ஐதங்கிற்று. வெளியே வந்து சொண்டிருந்த பிரயாணிகளுள் ஒரு ஆள் அந்த போர்டைப் பார்த்துவிட்டுக் கிட்டே வந்தான்.

“ஹெயில் பிளாக் ஈகிள்” என்றான் நேத்ரா, அவனுக்கு மட்டுமே கேட்பதுபோல.

“ஸோ”வின் முகம் மலர்ந்தது. “ஹெயில் பிளாக் ஈகிள், நீங்க வருவீங்களோ மாட்டிங்களோன்னு பயந்துட்டிருந் தேன்.”

“நீங்கள் பிரபலமான ஆள். வராமல் எப்படி இருப் போம். கிளம்புங்கள், போவோம்.”

ஸோ பிரிட்டிஷ்—சீன ரத்தம் கலந்த ஆளைப்போல இருந்தான். குன்னமாய் இல்லை. அதிகமாய்ப் பேசும்

பழக்கம் உள்ளவன் போலிருந்தது. காரில் லொடலொட வென்று பேசிக் கொண்டேயிருந்தான்.

“நான் கண்டுபிடித்த ‘டிவைஸ்’ உங்களுக்கு எவ்வளவு உபயோகப்படுகிறது? எந்த ராடாருமே உங்கள் விமானத் தைப் பிடித்துவிட முடியாது. பத்து நிமிஷத்தில் இந்த டிவைஸ் உதவியால் நாடு முழுவதையுமே நாசம் பண்ணிட முடியும் நீங்கள்.”

“குட்.”

“இதைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு எனக்குப் பத்து வருஷம் பிடித்தது. இதை அமெரிக்கா போன்ற நாட்டிற்கு விற்பனை பத்து லட்சம் டாலர்கள் கிடைக்கும்!”

“எங்க எஜமானர் உங்களுக்குக் கோடி டாலர்கள் தருவார், மிஸ்டர் ஸோ.”

“அதனால்தான் உங்களுக்கு விற்கத் துணிந்தேன். உங்களோடு சேர்ந்துக்கவும் துணிந்தேன்” என்றான் ஸோ.

* * *

நேத்ரா மிகச் சாதாரணமாய்—“எங்க ஆளுங்க யாருமே உங்களை இதுக்கு முன்னாடி பார்த்ததில்லைன்னு நினைக்கிறேன்” என்றான்.

“இல்லை. ஹாங்காங்கில் உள்ள உங்கள் ஏஜென்ட் என்னைச் சந்தித்தான், இந்தச் செய்தியைச் சொன்னதுமே ஆச்சரியமடைந்துவிட்டான்.”

“உலகத்தில் எங்கெங்கே யார் நல்ல நல்ல பரிசோதனை களைப் பண்ணினாலும் எங்க பிளாக் ஈகிளுக்கும் தெரிந்து விடும் மிஸ்டர் ஸோ. உடனே அதை விலை கொடுத்து வாங்கிவிடுவார்.”

“நானே நேரில் பார்த்துப் பேசலாமனுதான் வருகிறேன். புரோக்கரிகள் எனக்குப் பிடிக்காது.”

“ரொம்ப நல்ல தீர்மானம் இது.”

“இந்த உலகத்தையே தன் கையில் ஏந்திக் கொண்டதுமே, அமெரிக்காவைப் பரிசாகி கேட்கலாமனு இருக்கேன்.”

“கண்டிப்பாய்க் கேளுங்கள். தனக்கு உதவி புரிந்த சலிண்டிஸ்ட்டுங்களைச் சுவரிக்கத்திற்கும் மேம்பட்ட உன்னதமான சிகரத்திற்கு அனுப்பி வைப்பது பிளாக் ஈகிளின் வழக்கம்” என்று நேத்ரா காரை நிறுத்தினான்.

இருவரும் உள்ளே போனார்கள். உள்ளே பிரதிமா நேத்ராவிடம் தமிழில் சொன்னாள்—“எல்லா விஷயத்தையும் கண்டுபிடிச்சிட்டேன். இந்த டெலிபோன் போர்ட்டுண்டேஷன் நம்பர் இல்லை. அங்கிருந்து கப்பலுக்கு கனெக்ட்ஷன் இருக்கிறது. அந்தக் கப்பலின் பெயர்—“வாட்டர் டெலி”! நான் ஊசிப்பது என்னவென்றால், அதுதான் அவங்க இருப்பிடமாய் இருக்கும்னு! இன்றைக்கு அவங்க புறப்பட்டுப் போகப் போவதுகூட அந்தக் கப்பலில்தான்னு நினைக்கிறேன்.”

“ஆமாம். நமக்கு அதிக நேரமில்லை. எங்கே அந்த இஞ்ஜக்ட்ஷன்.”

அவன் தந்தான். அதுவரை அவ்விருவரின் சம்பாஷணைகளையும், நடவடிக்கைகளையும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ‘ஸோ’, “இதெல்லாம் என்ன?” என்று கேட்டான்.

“அக்காலத்து சிக்ரெட் ஏஜென்டுங்க ஆபத்தான சூழ்நிலைகளில் எதிரிகளின் கையில் சிக்கிக் கொள்ளப் பிடிக்காதபோது, சயனைடை விழுங்கிச் சாவார்களாம் இப்போது சலிண்டிஸ்ட்டு முன்னேறிவிட்ட பிறகு இந்த இஞ்ஜக்ட்

ஷன்கள் வந்துவிட்டன. இதைக் குத்திக்கொண்டால் கடந்த காலம் எதுவுமே ஞாபகம் இராது. நரம்புகளில் துரிதமாய் வேலை பண்ணக்கூடிய மருந்து இது. ஒருக்கால் எதிரிகளின் கையில் சிக்கிக்கொண்டாலும் அவர்களுக்கு எந்த லாபமும் இராது. அதற்குள் சீக்ரெட் ஏஜென்ட் சவமாய் மாறிப்போயிருப்பார். அனாவசியமாய் சீக்ரெட் ஏஜென்டின் உயிரை எடுக்கப் பிடிக்காமல், ஏதாவது ரகசிய காரியங்களுக்காக எதிரிநாட்டிற்கு அனுப்பி வைக்கும் போது, இந்த இஞ்ஜக்ஷனைக் கையோடு வைத்துக்கொள்ளச் சொல்லிக் கொடுத்து அனுப்புவாங்க."

"ஆமாம். நான் சயின்டிஸ்ட்தான்! எனக்கு இந்த இஞ்ஜக்ஷன் விஷயம் தெரியும். ஆனால் இதையெல்லாம் என்னிடம் ஏன் சொல்றீங்க?"

"எங்கள் நாடு எனக்குத் தந்த இந்த இஞ்ஜக்ஷனை உங்கள்மீது பயன்படுத்த வேண்டியிருப்பதற்கு வருந்துகிறேன்."

"வாட்...யார் நீ?"

"எந்த நாடு எதிரியின் உயிர்களுக்குக்கூட மதிப்பளிக்காமோ அந்த நாட்டின் சீக்ரெட் ஏஜென்ட் நான். என் பெயர் நேத்ரா" — என்றான், ஸோலின் கைகளை அழுத்த மாய்ப் பிடித்துக்கொண்டே. ஸோ திமிறிக் கொண்டிருந்தான்.

"புத்திசாலித்தனத்தை மனித அழிவுக்காகப் பயன்படுத்துகிற உன்னைப் போன்றவனைக் கண்ட இடத்திலேயே கொல்லவேண்டும். ஆனால் எனக்கு இஷ்டமில்லை. உன் புத்திசாலித்தனத்தைக் கொல்லுகிறேன். என்னை மன்னித்துவிடு" என்று இஞ்ஜக்ஷனைத் தந்தான். இரண்டு நிமிஷங்களில் 'ஸோ'வுக்கு நினைவு தப்பினிட்டது. திரும்பி நினைவு வந்தாலும் நான் யார் என்றுகூட அவனுக்குத் தெரியாது.

பிரதிமா அவனையே யோசனையுடன் பார்த்தாள். அவன் தீய ஆசைக்குத் தூக்கில் ஏற்றவேண்டியது. ஆனால் கேசு போடுவது கஷ்டம். வேறு யாராவதாயிருந்தால் அவனைக் கொன்று போட்டிருப்பார்கள். ஆனால் தேத்ரா அவன் க்பாரிமுலா காதலங்களை எடுத்துக்கொண்டு அவனைப் பலமிழக்க மட்டுமே செய்தாள்.

“வா, என்னை வாட்டர் டெஸ்டிங்-ருகில் இறக்கி விடு” என்றாள் தேத்ரா.

பிரதிமா திடுக்கிட்டு, “நீ போகிறாயா?” என்றாள்.

“ஆமாம். ‘ஸோ’வாய் நான் போகிறேன்.”

“ஆனால்...”

“இனி வாதாட நேரமில்லை, பிரதிமா. உன் சந்தேகம் எனக்குத் தெரியும். அந்தக் கப்பலில் மாரீர்த்தாண்டமாவது கழுவாவது இருந்தால் என்னைக் கொன்றுவிடுவார்கள். அங்கே யாராவது இதற்கு முன்பே ப்ரொபசரைப் பார்த்திருந்தால்கூட என் உயிருக்கு ஆபத்துதான். இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் இந்த நாட்டை விட்டுப் புறப்படப்போகிற வாட்டர் டெஸ்டிங் பாரித்துட்டே கம்மாயிருந்துவிட முடியாது என்னால், வா, போவோம்.”

40

“கோட் ப்ளீஸ்.”

“தெயில் பிளாக் கபின்.”

“யாரி நீக்க?”

“ப்ரொபசரி ஸோ!”

“உன்னே வாங்க.”

விசாலமான கப்பல் அது. நேத்ரா மரப்படிகளில் ஏறி உள்ளே நுழைந்தான். உள்ளே மிக நவீனமாய் இருந்தது.

“வெல்கம், வெல்கம் ப்ரொபசர் ஸோ” என்ற குரல் கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான். ஒரு ஆஜானுபாகுவான ஆள்கை நீட்டிக்கொண்ட வந்தான். “நான்தான் பிளாக் ஈபிள்.”

நேத்ரா அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். அவன் முகமெல்லாம் வெந்துபோய் விளாமாய் இருந்தது. சிரிக்கும் கண்களுக்குப் பின்னால் குரூரம் தெரிந்தது. ஜெபியிலிருந்து துப்பாக்கியை எடுத்து அவனை அவ்விடத்திலேயே கட்டுத் தள்ளிவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைப் பலவந்தமாய் அடக்கிக்கொண்டான். அவன் நேத்ராவின் கையைக் குறுக்கிவிட்டு உள்ளே அழைத்துச் சென்றான்.

அதிர்ஷ்டவசமாய் அவனை அடையாளம் தெரிந்து கொள்வதற்கு ஏஜென்ட் கியூவா மார்த்தாண்டமோ அவ்விடத்தில் இல்லை.

அம்சரேகாவுக்கு, நடந்தது கனவா நினைவா என்று புரியவில்லை. அவள் இன்னும் அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளவில்லை. எங்கே தொடங்கிய வாழ்க்கை எங்கே முடியப் போகிறதோ அவளுக்கே தெரியவில்லை.

அரைமணி நேரத்திற்கு முன்னால் நடந்த சம்பவம் இன்னும் கண் முன்னால் நிழலாடிக் கொண்டேயிருந்தது.

“என் தந்தை உன்னைப்போல கயநகைக்காரர் இல்லை” என்று அவள் சொன்னதால் வந்து சேர்ந்தது இந்தச் சிக்கல் கள் எல்லாம். அதைக் கேட்டுவிட்டு பிளாக் ஈபிள், பெரியதாய்ச் சிரித்தான். அவனுக்கு இந்த உலகத்தின் மீதும் மனிதர்களின்மீதும் மிக இனப்பமான உணர்ச்சி இருந்து வந்தாற் போலிருந்தது. தன் நம்பிக்கையை அவ்வப்பொழுது உறுதியாக்கிக் கொண்டேயிருந்தான்.

அவன் தனக்கு 'நான்காம் மாதம் என்று சொல்லிய பிறகு அவன் தந்தைக்கும் அவனுக்கும் பேச்சு நிசுழ்ந்தது. அவர்களிருவரும் உள்ளே போய்விட்டார்கள். கொஞ்ச நேரங்கழித்து அவன் வெளியே வந்து, 'உன் தந்தை சுய நலமில்லாதவர் என்று சொன்னாய் அல்லவா, அப்படி வந்து வெளியே நின்று எங்கள் சம்பாஷணையைக் கேளு' என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே போனான்.

அவனுக்குப் புரியவில்லை. வெளியேயிருந்து அவர்கள் சம்பாஷணையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அவனுக்கு விபர்த்துக் கொட்டிற்று.

"நீ எங்களோடு சேர்ந்துக்கூனுமானால் பந்தங்களி லிருந்து விடுபடணும். உன் மகளை நியே சுயமாய் அப்புறப் படுத்திக்கூணும்" என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தான் அவன்.

அவன் தடுங்கிவிட்டான். தன் மரணத்தைப்பற்றி பயந்து அலை. தந்தை என்ன முடிவு எடுக்கப்போகிறாரோ என்று!

மார்த்தாண்டம் துப்பாக்கியைக் கேட்டார்!

உண்மையான வியாபாரப்புள்ளி நொடிப்பொழுதில் முடிவெடுப்பானாம். எப்படியும் இரண்டு உயிரினும் போகவிருக்கும்போது—இரண்டாவதற்காக முதலாவதைக் கணைத்துக்கொள்வது நல்லதென்று பணித்துவிட்டார். அது தன் மகள் உயிராயிருந்தாலும் பரவாயில்லை என்றெண்ணி விட்டார். துப்பாக்கியைக் கேட்டார்.

இதயத்தின் அடிவாரத்திலிருந்து சுயநலம் வெளிவந்து விட்டால் நீயும் இல்லை நானும் இல்லை. தன்னைப் பின் தொடர்ந்தால் பேய் மகிழ்ச்சி படையும். பிரார்த்தனையி லும் பாலத்திலும் சுயநலமே தென்படும் தருணம் அது! சத்தியம் உருவாகவேண்டுமானால் விலங்கு தளர்ந்துபோக வேண்டும். விலங்கின் தளையிலிருந்து வெளியேற வேண்டு

மானால் இதயம் வெடித்துப் போகவேண்டும். அதிருப்தி யோடு தொடங்கி, அதிருப்தியைப் போய் அடைவதே வாழ்க்கையானால், தெய்வமே என்னை முதல் மைல் கல்லிலேயே மரணமடையும்படிச் செய்.

பிளாக் சுகிள் வெளியே வந்து அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பில் கர்வம் தென்பட்டது. 'மனிதத் தொடர்புகளின் மேல் எனக்குள்ள அபிப்பிராயம் எவ்வளவு சரியானதுன்னு பார்த்துக்கொண்டாயா?' என்ற ஆணவம் தெரிந்தது.

“வா” என்றான்.

கசாப்புக் கலாடகாரனை அணுசரித்துச் செல்லும் ஆட்டுக்குட்டியைப் போல அவள் உள்ளே அடியெடுத்து வைத்ததுமே தந்தை துப்பாக்கியை உயரே தூக்கி இவள் நெற்றிப் பொட்டில் குறி பார்த்துச் சுட்டதைக் கவனித் தாள்.

ஆனால் அந்தத் துப்பாக்கி வெடிக்கவில்லை.

தந்தையின் முகம் வெளுத்தது திரும்பவும் குறிபார்த்த போதும் எந்த மாறுதலும் இல்லை. இம்முறை பிளாக் சுகிள் பெரிதாய்ச் சிரித்தான்.

“உன் மகளுக்கு உன் மேல் ரொம்ப நம்பிக்கை மாரித் தாண்டம்! இதெல்லாம் நீ அவளுக்காகத்தான் பண்ணு கிறாய் என்றும், அவன்மேல் உனக்கு உயிரீ என்றும் நினைத் துக்கொண்டிருக்கிறாள் உன் அம்சரேகா! நீ எவ்வளவு கயநலவாதின்னு உன் மகளுக்குத் தெரியாது. அதைச் சொல்லுவதற்குத்தான் உன் துப்பாக்கியில் குண்டுகளை எடுத்துவிட்டு நாடகமாடினேன்! நான் உயிரிந்தவனா, இல்லையா?”

மாரித்தாண்டத்தின் முகம் சிவந்தது. சாதாரணமாய் உயிரி போயிருந்தாலும் அவர் இவ்வளவு அவமானம்

அடைந்திருக்கமாட்டார். "யூ..." என்று கத்திக் கொண்டுப் பிளாக் ஈகிளின் மேல் பாய்ந்தார்.

ஆனால் அதை முன்பே ஊதித்துவிட்ட ஏஜென்ட் 'க்யூ' காலையி கொஞ்சம் முன்னுக்கு நீட்டினான். மாரித்தான் டம் அதை வெகத்தைச் சமாளிக்க முடியாமல் தடுக்கிக் குப்புற விழுந்தார். அவர் நெற்றி சுப்பின் மரக்கட்டை மீது பட்டது.

தந்தையைத் தூக்கி நிறுத்துவதற்குக்கூடக் கைகளில் பலமில்லாதவளானாள். அப்படியே நின்றுவிட்டாள் அம்சரேகா.

"என்னைப்பற்றி நீ என்னதான் எண்ணித்திருக்கிறாய் பிளாக் ஈகிள்? உன் கூட்டாளியை இம்மாதிரி அவமானப் படுத்துவதற்கு உனக்கு உரிமையில்லை" என்றார் மாரித் தான் டம்.

"கூட்டாளியா?" என்று அவை அவையாய்ச் சிரித்தான் ஈகிள். "என்னோடு கூட்டுச் சேர்ந்து கொள்வதற்காக வளர்ப்பு மகளைக் கொன்றாய். உன் கையாலேயே பெற்ற மகளைக் கொல்லத் துணிந்தாய். உன்னைப் போன்ற பாய்புடன் கூட்டா?"

அம்சரேகா பதறிவிட்டாள்.

தன் அக்கா மரணமடைந்துவிட்டாள்; தன் தந்தை அவளைக் கொன்றுவிட்டார்.

நினைக்க நினைக்க அவளுக்குத் துக்கம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. மனிதர்களில் இப்படிப்பட்ட அரக்கர்களும் உண்டு என்பது அவள் நினைத்தும் பார்த்திராத ஒன்று. 'கவர்க்கத்திற்கும் மேலான இடத்தில் உன்னை நிற்க வைக்கிறேன்' என்று தந்தை சொன்ன வார்த்தைகளுக்கு அரித்தம் இதுதானா? அவள் இவ்விதமாய் விசாரத்தோடு யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் அவள் தந்தை சொன்னார்.

“பாரீ பிளாக் ஈகிள்! இந்த ஆபரேஷனில் உனக்கும் ப்ரொபசர் ‘ஸோ’வுக்கும் எவ்வளவு பங்கு உண்டோ அவ்வளவு எனக்கும் உண்டு. கோடிக்கணக்காய்ச் செலவழித்து அந்த ஸ்பார்ட்முலாவைத் தயாரிக்கும்படிச் செய்தவன் நான்! ப்ரொபசர் ‘ஸோ’ என்னத்தைப் பண்ணிட்டான் பெரிதாய்? ராடரால் பிடிக்கமுடியாத காட்ஜெட்டைக் கண்டுபிடித்ததுதானே? நீ பண்ணியது என்ன? பி. ஜி. கியாஸை அனுப்பி வைக்கும் வாகனத்தைத் தயாரித்ததுதானே? இதை வைத்துப் பார்த்தால் உங்களிருவரையும் விட என்னுடையதுதான் முக்கிய பாகம்...இந்த நாட்டு அரசாங்கத்தின் ஆதரவு உனக்கு இருக்கிறதுன்னுதான் நாங்களிருவரும் இங்கே வந்ததே. அதைக் காரணமாய் வைத்து, நீ எங்களை அதிகாரம் பண்ணுவதை என்னால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது.”

பிளாக் ஈகிள் பதில் பேசவில்லை. கிட்டே வந்து பூட்ஸ் காலை நாற்காலி விளிம்பில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு “பாலீஷ்” என்றான். மார்த்தாண்டம் சரேவென்று நிமிர்ந்தார். “பாலீஷ்” என்றான் அவன் திரும்பவும். அந்த கேபினில் பயங்கரமான நிசப்தம் ஏற்பட்டது. மார்த்தாண்டம் புரியாதவரைப் போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“நீ என் கால் பூட்குக்கு பாலீஷ் போடப் போகிறாய். ஐந்து வினாடிகள் உனக்கு டயம் தருகிறேன். என் தலைமையை ஒப்புக் கொண்டு, நான் என்ன சொன்னாலும் செய்யத் தயாராயிருக்கேன்னு நிரூபிப்பதற்காக ஐந்து வினாடிக்குள் நீ என் பூட்சை பாலீஷ் போடப் போகிறாய்...”

மார்த்தாண்டம் நகரவில்லை.

“நான்கு...” என்றான். அவன் குரல் கேபினில் எதிரொலித்தது.

அம்சரேகா தந்தையை நோக்கி அடியெடுத்து வைக்கப் போனவன் நின்றுவிட்டான்.

“மூன்று.”

ஏஜெண்ட் ‘க்யூ’ சிரித்துக் கொண்டான்.

“இரண்டு” — பிளாக் ஈஜிஸின் கை கீழே நகர்ந்தது.

மார்த்தாண்டம் எழுந்து நின்றார்.

“ஒன்று” மெதுவாய் மார்த்தாண்டம் ஜேபியினிருந்து கைக்குட்டையை வெளியே எடுத்து அவன் பூட்சைத் துடைக்கத் தொடங்கினார். அம்சரேகா சிலையாய் நின்ற படி தந்தையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ரசமான நாடகம் முடிந்துவிட்டாற் போல ஏஜெண்ட் ‘க்யூ’ சிரித்துக் கொண்டே அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

கூனாக் கடைசி திருப்பம் அவ்விடத்தில்தான் எஞ்சி யிருந்தாற் போல, மார்த்தாண்டம் சற்றும் எதிர்பாராத விதத்தில் எதிரேயிருந்தவனின் கையினிருந்து தப்பாக்கியைப் பிடுக்கிக்கொண்டுதான் தெற்றிப் பொட்டில் குறிவைத்துக் கொண்டார்.

‘மூலம்’ என்ற சப்தத்தோடு அந்த மரத்தாலான அறை அதிர்த்தது.

“அப்பா” என்று கத்திக் கொண்டே அம்சரேகா தந்தையிடம் ஓடினாள்.

ஏஜெண்ட் ‘க்யூ’ டெடே வந்து அவனைப் பரிசோதித்து விட்டுத் தன் தந்தையை நோக்கித் திரும்பி, “செத்து விட்டான்” என்பது போலத் தலையாட்டிவிட்டு அங்கிருந்து போய்விட்டான்.

அவன் மரணம் அம்சரேகாவைத் தவிர வேறு யார் மனதையும் நெகிழ்த்தவில்லை.

அரசாங்கத்தைத் தன் உள்ளங்கட்குள் வைத்துக் கொண்டிருந்தவரும், அரசாங்கத்திற்கு ஈடாய் இன்னொரு அரசாங்கத்தை நடத்தி வந்தவரும், தன் லாபத்திற்காக எந்தக் காரியத்தையும் செய்யத் துணிந்தவரும், கோடிக்கணக்கான சொத்துக்கள் இருந்தும் இன்னொரு படியில் ஏற ஆசைப்பட்டு, தாய் நாட்டையே மயானமாய் மாற்றி விடத் துணிந்தவருமான அந்த வியாபார மேதை தவறான வழியில் போய் அதலபாதாளத்திற்கு நழுவி விழுந்தார்.

உலகத்திற்கே தலைமை தாங்க வேண்டும் என்ற ஆசை யால் திட்டம் தீட்டிய நெப்போலியன், ஹிட்லர் போன்ற வர்கள் எல்லோரும் எப்படி நாசமடைந்தார்களோ— அதே போல அவர் வாழ்க்கையும் நசித்துவிட்டது.

உயிரற்ற, சலனம் ஒடுங்கிப் போன அவர் கண்கள் குளிர்த்தை வெறித்துக் கொண்டிருந்தன. அவை மகனை மன்னிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டிருந்ததோ, அல்லது படபடத்துக் கொண்டிருந்த மூவரினக் கொடிக்கு முன்னால் தலைகுனிந்து கொண்டிருந்ததோ தெரியாது. ஆனால் அவர் கையில் கைக்குட்டை அப்படியே இருந்தது. என்றாவது நீதிக்கு முன்னால் கயநலம் காட்டும் வெள்ளைக் கொடியைப் போல இருந்தது அது.

இரு கையாட்கள் வந்து அம்சரேகாவைப் பலவந்த மாய்ப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள். பிறகு அவர் உடலோடு சங்கிலியைப் பிணைத்துக்கட்டி சமுத்திரத்தில் இறக்கினார்கள்.

இனி அது மேலே வராது, எலும்புகள் கூட சிதைந்து நீரோடு கலந்து விடவேண்டியதுதான் 'அவன் ஆத்மாவுக்கு சாந்தி கிடைக்கட்டும்.' என்றான் பிளாக் ஈகிள் கையைத் தூக்கி.

அதற்குள் அங்கே ஏஜென்ட் 'க்யூ' திரும்பி வந்தான். அவன் முகம் கலங்கியிருந்தது. "ப்ரொபசர் 'ஸோ' பிடி பட்டுவிட்டான்" என்றான் கலவரத்துடன்.

“எப்படி?”

“ஆல்பர்ட் மூலமாய் நம்ப கோட்வாரித்தை நேத்ராவுக்குத் தெரிந்து போயிடுத்துன்னு சந்தேகப்படுகிறேன். விமான நிலையத்தில் ப்ரொபஸர் ‘ஸோ’வை யாரோ காரில் ஏற்றிக்கொண்டு போனதாய் நம்ப ஆட்கள் சொன்னாங்க. ஒருக்கால் நேத்ராவாய்த்தான் இருக்கணும்.”

பிளாக் ஈகின் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். ‘ஸோ’ முக்கியமில்லை. அவன் கொண்டு வரும் கட்டுஜட் தான் முக்கியம். அது நேத்ராவின் கையில் சிக்கிவிட்டால் எல்லா திட்டமும் வீணாகிவிட்டாற்போலத் தான்.

அதற்குள் இண்டர்காம் டி. வி. ‘பீப்...பீப்...’ என்றது “ஹெயில் பிளாக் ஈகிள், ப்ரொப்சர் ஸோ வருகிறார்” என்று அறிவிப்புக் கேட்டது. அதற்குப் பிறகு கப்பலில் நுழைந்து கொண்டிருந்த ஆள் தென்பட்டான்.

“அட... அவன் நேத்ரா” — என்றான் ‘கியூ’ “இவனுக்கு நம்ப இருப்பிடம் கூடத் தெரிந்திருக்கிறது என்றால் நாம்ப எண்ணிக்கிட்டிருப்பதைக் காட்டிலும் துரிதமாகவே நெருங்கி வந்துட்டான்னு தோணுது. இந்தக் கப்பலை அவன் எப்படித்தான் கண்டுபிடித்தானோ தெரியலையே!”

“அவன் புத்திசாதுரியத்தைப் பார்த்து மெச்சாமலிருக்க முடியலைடா பைபா!”

“அந்தப் புத்திசாதுரியத்துக்கு இப்போது முற்றுப்புள்ளி வைத்துடறேன். ஒரே ஒரு குண்டு போதும்!”

“வேண்டாம் பைபா! இவ்வளவு நாளுக்கப்புறம் இந்த பிளாக் ஈகினோடு மோதிக்க ஒரு சமமான ஆள் கிடைத்திருக்கிறான். வந்து நாலு நாள்கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் நம்ப இருப்பிடத்தைத் தெரிந்து கொண்டுவிட்டான். நமக்

காக வந்த ப்ரொபசரைத் தன்னோடு கூட்டிக் கொண்டு போய் விட்டான். இப்போது ப்ரொபசர் வேஷத்தில் வருகிறான். நீயோ அந்த மார்த்தாண்டமோ அடையாளம் கண்டுக்கப் போகிறீங்களே என்று பயம்கூட இல்லாமல் வருகிறான்.

இந்தக் கப்பல் விஷயத்தைத் தெரிந்துகிட்டான். ஆதலால் நம்மக் கொல்லனுமானால் ஒரே ஒரு குண்டு போட்டாலே போதும். ஆனால் அவனே வரான் என்றால் காரணம் என்னவாயிருக்கும் என்கிறாய்? நம்ம கோல்டன் ஜலண்டைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதைத் தவிர வேறு காரணம்கூட இருக்கும் என்கிறாயா? இதப்பாரு—இதான் அவன் கிட்டே எனக்குப் பிடித்திருப்பது... அப்படிப்பட்ட வனை ஒரே குண்டில் சாகடிப்பாயா? வேண்டாண்டா பையா! நல்ல தாகத்தில் இருக்கிறான். இந்த மார்த்தாண்டத்தோடு மோதிக்கலாமனு பாத்தேன். அவனே சுட்டுக்கிட்டு செத்துத் தொலைந்தான். எனக் காகவே கடவுள் இந்த நேத்ராவை அனுப்பியிருக்கான்! நீ ஒதுங்கிப் போயிடு. கப்பல் கோல்டன் ஜலண்டைப் போய்ச் சேரும் வரையிலும் அவன் கண்ணில் படாதே. ப்ரொபசர் 'ஸோ'வைப் போல சீன பாஷையில் தான் பேசுகிறானா, அல்லது அவன் தந்தை அமெரிக்கனாதலால் இங்கிலீஷில் தான் பேசுகிறானா என்று பாரிப்போம். இந்த ப்ரொபசர் 'ஸோ'வுக்கு அம்சரேகாவைப் பரிச்சயம் பண்ணி வைக்கப் போற காட்சியை நினைத்தாலே எனக்குப் பொரை ஏறினாற்போல சிரிப்பு பொத்துக்கிட்டு வருது. அந்தப் பெண்ணோ வியப்படைந்து 'நேத்ரா' என்று சொல்லப் போகிறாள். அவனோ எங்கே அது என் காதில் விழுந்துடப் போகுதோன்னு கவங்கிப் போயிடுவான். நானோ அதொன்றும் காதில் விழாததுபோல தலையைத் திருப்பிக் கொண்டு விடுவேன், எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும் அது! பசியோடிருக்கும் புனிக்கு ரத்தவாசனையைக் காட்டினாற் போல இருக்கு எனக்கு' என்று வெளியே நடந்தான்.

நேத்ரா உள்ளே வந்துகொண்டிருந்தான்.

“வெல்கம் மிஸ்டர் ஸோ” என்று கை நீட்டினான் பிளாக் சகின்.

“க்ளாட் கு மீட் யூ.”

இருவரும் உள்ளே வந்ததை டி.வி.யில் ‘க்யூ’ பாரித்துக் கொண்டிருந்தான். கூண்டுக்குள் நுழைந்த எதிரியை உடனுக்குடன் கொன்று போடாமல் இத்தென்ன ஆட்டங்காட்டுதல் என்று எரிச்சலடைந்தான் அவன். ஆனால் அவனுக்குத் தந்தையைப் பற்றித் தெரியும். உயிரை எடுக்கமாட்டார். உயிரோடு விளையாடுவார்.

“நீங்க பரிசோதித்துத் தயாரித்த காட்ஜெட்டைக் கொண்டு வந்தீங்களா மிஸ்டர் ‘ஸோ?’—கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் பிளாக் சகின்.

“கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.” நேத்ரா சொன்னான்.

‘க்யூ’ நிம்மதியாய் முச்சுவிட்டுக் கொண்டான்.

ப்ரொபசர் ‘ஸோ’வை நேத்ரா ஒளித்து வைத்திருந்தால் வைத்துக்கட்டும். கொன்றிருந்தாலும் கொன்றிருக்கட்டும். ஆனால் காட்ஜெட்டைக் கொண்டு வந்து விட்டான். அதுதான் முக்கியம்.

பிளாக் சகின் பட்டனை அழுத்தி, வேலையானுக்கு அறிவிப்புத் தந்தான்—“ப்ரொபசர்கூட வந்துவிட்டார். இனி நாம் புறப்படலாம். கப்பலை நகரீத்துங்க.”

சரியாய் அரைமணி கழித்து ‘வாட்டர் டெவில்’ நகரீத்தது.

கோல்டன் ஜலண்டை நோக்கி மெதுவாய்ப் போகத் தொடங்கிற்று.

நேத்ரா போன பிறகு பிரதிமாவுக்கு என்ன பண்ணுவ தென்று புரியவில்லை. அவன் மனமளவென்று காரியங் களைப் பண்ணிக்கொண்டே போய், ஒவ்வொரு ரகசியமாய்த் துப்புத் துலக்கினால், அவன் அவனுக்கு உதவி பண்ணிக் கொண்டிருப்பான் இதுவரை.

கடைசி கட்டமாய் அவன் கப்பலுக்குப் போகிறேன் என்றபோது அவன் பயந்து தடை விதித்தான். ஆனாலும் அவன் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை. அவன் சொன்னதில் தர்க்கம் இருந்தது. பயந்து உட்கார்ந்து விட்டால் வேலை நடக்காது.

ஆனால் 'மாதல்' என்றாலே அதில் லாஜிக் இராது அல்லவா! அவன் மனம் கேட்காததால், ஒரு சக்தி வாய்ந்த படகு ஒன்றினை வாடகைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு கப்பலுக்குக் கொஞ்ச நூரத்தில் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

கப்பல் புறப்பட கொஞ்ச நேரம் இருந்தபோது அதினிருந்து ஒரு உடலை நீரில் கொண்டு வந்து தள்ளியதை அவன் பார்த்தான். அவன் நடுங்கிவிட்டான். கலவரத்துடன் நீருக்குள் மூழ்கி, அந்த உடலை அரும்பாடு பட்டு வெளியே கொண்டு வந்தான்.

அவ்வுடல் மார்த்தாண்டத்துடையது!

அவர் ஏன் செத்தாரி என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை. அதைப் பற்றி யோசிப்பதற்குக்கூட நேரமில்லை. கப்பல் புறப்பட்டது. கடைசி நிமிஷத்தில் போர்ட் ஸ்டேன் பிரிட்ஜிஸ் மேலிருந்து கப்பலுக்குள் போய்க் கொண்டிருந்த ஏஜெண்ட் கபூ தென்பட்டான். மேல் மாடியிலிருந்து கால் நழுவி திடீரென்று கீழே விழுந்து விட்டாற்போல இருந்தது அவனுக்கு.

மாரித்தாண்டம் இறந்துவிட்டார். நேத்ராவை அடையாளம் கண்டு கொள்ளக் கூடியவன் கீழ் ஒருத்தன் தான். அவனோ இப்பொழுது உள்ளே போய்க் கொண்டிருக்கிறான். பிறகு என்ன நடக்கும்? நேத்ராவைக் கண்டு பிடித்துச் சூழ்ந்து கொண்டு சிறைப் பிடித்து... அதற்குப் பிறகு?...

அவன் உடலைக்கூட சமுத்திர நீருக்கடி? லிருந்து வெளியே கொண்டு வர அவன் தயாராயில்லை.

அவன் போசனையில் ஆழ்ந்தான். கப்பல் வேகத்தை மேற்கொண்டது.

சில மாதங்களுக்கு முன்னால் அமீலங்களைக் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்த கப்பலுக்குள் படகிலிருந்து நேத்ரா போனது நினைவுக்கு வந்தது.

அவன் தன் படகைக் கப்பலைத் தாண்டி முன்னுக்குக் கொண்டு போனான்.

அங்கே நீருக்குள் குதித்துவிட்டான்.

பிறகு ஒரு நிமிஷம் கழித்து கப்பல் அவன் இருந்த இடத்திற்கு வந்தது. வைஃப்போட் பக்கத்திலிருந்து அவன் மேலே ஏறினான். அவன் ஆடையிலிருந்து நீர் சமுத்திரத்திற்குள் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. தான் எவ்வளவு 'ரிஸ்க்' எடுத்துக்கொண்டோம் என்றுகூட அவளுக்குத் தெரியவில்லை. நேத்ராவைப் பார்ப்பது ஒன்றுதான் அவன் வட்சியம்.

கப்பலின் மேல் காவல் நிறைய இருந்தது. ஆனால் காவலர்களின் கண்ணில் படாமல் ஒளிந்து கொள்வது ஒன்றும் கஷ்டமாயில்லை. இண்டர் போல் சர்வீஸில் அந்தப் பயிற்சியை மிக நன்றாய்ச் சொல்வித் தருவார்கள். அவ்வாறு இருட்டிலேயே சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் வரையிலும் காத்திருந்து, அதற்குப் பிறகு அவன் மேற்கரை வழியே உள்ளே துழைந்தான்.

இரண்டாவது தளத்தில் ~~விசையாய் கேபினில்~~ இருந்தன. நேதரா எந்த கேபினில் இருந்திருக்கிறார்களோ அவளுக்குத் தெரியாது. அந்த வரிசையெல்லாம் ஆரவரம் மில்லாமல் நிசப்தமாயிருந்தது.

கீழ்த்தளத்திலிருந்து மட்டும் இன்னும் பேச்சுச் குரல்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. அங்கே யார் இருக்கிறார்கள் என்று அவள் பரமசிவ மேலிருந்து குளித்து பார்க்க முயன்றாள்.

அந்த முயற்சியில் அவள் காலில் பட்டுவிட்ட பூப் பெருத்த ஓசையுடன் படியிலிருந்து கீழே நழுவி விழுந்தது. “யாரது?” என்று குரலும், தொடர்ந்து நாலெந்து பேர் படியேறி வந்து கொண்டிருந்த ஓசையும் கேட்டது.

அவள் சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தாள்.

ஒளிந்து கொள்வதற்கு எங்குமே இடமில்லை. பின்னாலிருந்து காலடி யோசை கேட்டது. அவளுக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. எந்தப் பக்கமாய்ப் போவதென்றும் புரியவில்லை. மேலே கதவை எப்போதோ மூடிவிட்டார்கள்.

மரணம் துரத்தி வந்தாற்போல காலடியோசை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவள் மானாய் ஓடினாள். ஒவ்வொரு கேபின் கதவுகளையும் தள்ளிக்கொண்டே ஓடத் தொடங்கினாள். எல்லாம் உட்புறமாகவோ வெளியேயோ தாழிடப் பட்டோ பூட்டப்பட்டோ இருந்தன.

அதிர்ஷ்டவசமாய் கடைசி கேபினின் கதவு திறந்திருந்தது. அவள் உள்ளே நுழைந்ததும், பின்னாலிருந்து வந்தவர்கள் கடைசிப் படியிலேறி மேலே வந்ததும் ஒரே சமயத்தில் நிகழ்ந்தன.

உள்ளே நுழைந்ததுமே அவள் சுற்றும்முற்றும் பார்த்தாள். கேபின் காலியாய் இருந்தது. அவள் நிம்மதியாய்

மூச்சுவிடப் போனபொழுது பின்னாலிருந்து நவையில் ஓங்கி அடி விழுந்தது.

• • •

“உங்களைப் பார்த்தால் சேனரைப் போல இல்லை” என்றான் பிளாக் ஈகின்.

“ஆமாம். நான் ஆங்கிலோ—ஸைனீஸ் ரத்தம் கலந்தவன்” என்றான் தேத்ரா, டிஸனர் சாப்பிடத் தொடங்கியபடி.

“நீங்கள் மட்டும் உங்கள் பெயரை ‘ஸோ’ என்று சொல்லி விடுக்காவிட்டால் நான் உங்களை இத்தியன் என்று தவறாய்ப் புரித்து கொண்டிருப்பேன்.”

தேத்ரா சாப்பிடுவதை நிறுத்திவிட்டு, பிளாக் ஈகினைப் பார்த்தான். அவன் முகம் சாதாரணமாய் இருந்த போதிலும் கண்களில் கீலையாய்ச் சிரிப்புத் தவழ்ந்துகொண்டிருந்ததை தேத்ரா கவனித்தான். ஏதோ சங்கடமான உணர்ச்சி, தன்னை ஆபீரம் கண்கள் பரிசீலித்துக் கொண்டிருக்கிவறன என்ற உணர்ச்சி! ஏஜெண்ட் க்யூ என்ன ஆனான் என்ற சந்தேகம் வேறு இன்னொரு பக்கம் துளைத்தெடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

“விஷ வாயுவை எடுத்துச் செங்கிற விமானத்தை ராடாரிகள் கண்டுபிடிக்க முடியாதவாறு நீங்கள் கண்டுபிடித்துள்ள காட்ஜெட் எந்த விஞ்ஞானம் சம்பந்தப்பட்டது மிஸ்டர் ‘ஸோ?’

“உங்க கேள்வி எனக்குப் புரியவில்லை.”

“ஃபிஸிக்சா? கெமிஸ்ட்ரீயா? எலெக்ட்ரானிக்ஸா?”

“அன்ட்ரோஸ்பிஸிக்ஸ்.”

“குட். உங்களுக்கு விஞ்ஞான அறிவு ரொம்பத்தான் இருக்கு போவிருக்கே!”

“நான் சலிண்டிஸ்ட். எனக்கு விஞ்ஞான அறிவு இன்னாமல் எப்படி இருக்கும்?”

“இப்பல்லாம் ரொம்பப் பேருக்குத் தம் சப்ஜக்டைத் தவிர மீதி எவ்வாவற்றிலும் ரொம்ப ஞானம் இருக்கிறது. என்னைப் பாருங்க. பட்டாளத்தில் வேலை பண்ணி வந்தேன். ஆனால் எந்த உளவுத் துறை என்றால் ரொம்பவும் உற்சாகம். உளவாளிகளைப் பார்த்தால் என் ரத்தம் சந்தோஷத்தால் பொங்கத் தொடங்கிவிடும் என் மகனை அதனால்தான் உளவாளி, அதாவது ஏஜென்ட் ஆகினேன். ஆங்...என் மகனை உங்களுக்குப் பரிச்சயம் பண்ணி வைக்கலையே? அவன் திரைப் பெயரை நானே மறந்து போயிட்டேன். எல்லோரும் அவனை ‘ஏஜென்ட் க்யூ’ என்பாங்க. அவனும் நீங்கள் சந்திக்கப்போற பொண்ணா தருணத்திற்காகக் காத்துட்டிருக்கேன். நீங்க அந்த தேரத்தை தன்றாய் நினைவில் வைத்துப்பீங்க.”

“எங்கே இருக்கிறார் உங்கள் மகன்?”—டினன் முடிந்ததும் கேட்டான் நேத்ரா.

“இங்கேதான்—இந்தக் கப்பலிலேயே—தன் கேபினில் தூங்கிட்டிருக்கான்” என்று எழுந்திருந்தான்.

இருவரும் பக்கத்து அறைக்குள் நுழைந்தார்கள். அங்கே கண்ணாடிக் குடுவைக்குள் ஒரு மலைப்பாம்பு இருந்தது.

“...ஏஜென்ட் க்யூ கூட இதே போலத்தான் தூங்கிட்டிருப்பான்—தன் கேபினுக்குள். இந்தப் பாம்புக்கும் அவனுக்கும் ஒரு நெருங்கிய ஒற்றுமை இருக்கிறது மிஸ்டர் ஸோ! எழுந்திருந்தபேரெண்டு பேருக்குமே ஆளாம் வேண்டும்” என்று பக்கத்தில் சிறிய உண்டிற்சுன்னிருந்த முயங்குட்டி ஒன்றை வெளியே எடுத்து குடுவைக்குள் போட்டான்.

இரண்டடி அகலமும் நாலடி நீளமும் உள்ள அந்தக் குடுவைக்குள் முயங்குட்டி அங்குமிங்கும் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. அதன் பயம் தன்றாய்ப் புலப்பட்டது.

“இந்தப் பாம்பால்தான் எனக்கு ‘பிளாக் ஈபிள்’ என்ற பெயரே வந்தது மிஸ்டர் ஸோ! இந்தப் பாம்புக்கும் என்

மகனுக்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமை இருக்குன்னு சொன்னேன் இல்லையா? கரெக்ட்! பசியோடிருக்கும் பாம்புகள் தம் ஆகாரத்தைச் சாப்பிடும் விதத்தைப் பார்ப்பது எனக்கு ரொம்ப உற்சாகத்தைத் தரும். அந்த முயலைப் பாருங்கள். இன்றிரவு விடிவதற்குள் தன் உயிர் போகப் போவது உறுதின்னு அந்த பாம்பைப் பார்த்ததுமே அதுக்குத் தெரிந்துடுத்து. பாம்பு எப்பொழுது எழுந்திருக்குமோ! அதற்குத் தெரியாது. எப்பொழுது தன்னைச் சாப்பிடுமோ அதுவும் தெரியாது. இரவெல்லாம் பயத்தால் நடுங்கிக்கிட்டிருக்கணும். அதுவே மனிதர்களாய் இருந்தால் அந்த நடுக்கம் வெளியே தெரியாதபடி மறைத்துக்கொண்டு மேலுக்குத் தெரியமாய் இருப்பதுபோல காட்டிக்கணும். பாவம், முயலால் அப்படிப் பண்ண முடியாது அல்லவா? என்னை எல்லோரும் சாடிஸ்ட் என்கிறாங்க. அதோ பாருங்க."

மலைப்பாம்பு விழித்தெழுந்து முயலைப் பிடித்துக் கொண்டது. உடல் வெடவெடவென்று நடுங்க, ஆதரவில்லாமல் பாம்பின் வாய்க்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தது முயல்.

"உலகத்தில் நிறையப் பேர் பார்க்க முடியாத காட்சி இது. பாருங்கள், எவ்வளவு அபாரமாய் இருக்குன்னு."

நேத்ரா கண்களை மூடிக்கொண்டாள். பயத்தால் ஆண் வேதனையால்.

"உங்கள் படுக்கையை இங்கேயே ஏற்பாடு பண்ணி யிருக்கிறேன் மிஸ்டர் ஸோ. நாளைக்கு விடிந்ததுமே நம்ப கப்பல் தீவுக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிடும். ஏஜென்ட் கியூவும் நீங்களும் சந்தித்துக் கொள்வதற்கு விடியற்காலை ஐந்து மணிக்கு ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறேன். ஒவ்வொரு நாளும் ராத்திரியும் 'இதுதான் கடைசி இரவு' என்பதுபோல உறங்குவது என் வழக்கம். நீங்களும் அதுபோல நிச்சிந்தை

யாய்த் தூங்குவீங்கன்னு எதிர்பார்க்கிறேன்'' என்று சொல்லிவிட்டு கதவு வரை போனவன் நின்றான்.

''அந்தப் பாம்பைப் பார்த்துக்கிட்டே தூங்குங்க. நல்ல கனவுகள் வரும்.'' கதவைச் சாத்திவிட்டுப் போய்விட்டான்.

வெளியே தாழிட்ட சப்தம் கேட்டது.

+

+

•

பொல பொலவென்று விடிந்து கொண்டிருந்தபோது, கப்பல் கோல்டன் ஜலன்னை தெருங்கி விட்டது.

பிளாக் ஈதிலும், ஏஜெண்ட் க்யூவும் காலைச் சிற்றுண்டிக் காகச் சாப்பாட்டு மேஜைக்கு முன்னால் உட்காரத்திருந்தார்கள்.

''அவனைக் கூப்பிடுவோமா பைபா?''

க்யூ தலையாட்டினான். கையாள் போய்க் கதவைத் தட்டினான்.

''பாத்ரூமில் இருக்கிறேன். கொஞ்ச நேரம் இருங்கள்'' என்று கேட்டது.

வந்து அந்த விஷயத்தைச் சொன்னான்.

''அவன் என்னைப் பார்த்ததுமே என்ன பண்ணுவான் என்கிறாய்?''

''வியப்படைந்து போவான். துப்பாக்கியை எடுக்க முயற்சிப்பான். இருவரும் ஒரே சமயத்தில் துப்பாக்கியை எடுத்து வெடிக்கும்படி நேர்ந்தால் கண்டிப்பாய் நான்தான் ஜெயிப்பேன். இந்தப் போட்டியே எங்களுக்கிடையே கடைசிப் போட்டியாய் இருக்கணும்னு விரும்புகிறேன் நான்'' என்றான் க்யூ.

''நான் 'ஸோ' என்று நான் நம்பிட்டதாய் என்னிடம், பாவம்! நீ இந்த கப்பலில்தான் இருக்கிறாய்னு

சொன்னதுமே அவன் முகம் போன பொக்கைப் பாரிக் கணுமே. ராத்திரி பூராவும் தூங்கிய இருக்கமாட்டான். இன்னும் கொஞ்ச நேரம் நாடகமாடலாமா?"

"வேண்டாம். கோவடன் ஐவண்டுக்குப் போய்ச் சேர்த்ததுமே நமக்கு நிறைய வேலைகள் இருக்கு."

"பாரி, வந்துட்டானா என்று."

கையான் போய்க் கதவைத் தட்டினான்.

"பாத்தூரில் இருக்கிறேன். கொஞ்ச நேரம் இருங்கள்" என்று கேட்டது.

பத்து நிமிஷம் கழிந்தது. திரும்பவும் அதே வார்த்தைகள்!

க்யூவுக்குச் சந்தேகம் ஏற்படவே, தானே சென்றான். சந்தேகம் உண்மையாகிவிட்டது. கதவை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே போனான். ஆட்டோமேடிக் எலெக்ட்ரானிக் ஆபரேட்டர்—டேப் ரிகார்டரினிருந்து வார்த்தைகள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன, "பாத்தூரில் இருக்கிறேன். கொஞ்ச நேரம் இருங்கள்" என்று.

நேத்ரா கேபினில் இல்லை.

"க்லிக்...அம்சரேகா இருக்கிறாளா இல்லையா என்று பார்க்கணும். வாங்க போகலாம்" என்று ஓடினான் க்யூ.

அவளையும் காணோம்.

க்யூவின் முகம் சிவந்தது. தந்தையைக் கடுகடுப்பாய்ப் பார்த்தான். "நீ தன்னை கண்டுபிடித்து விட்டாய்னு நேத்ராவுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. கோவடன் ஐவண்டு என்கே இருக்கிறதுன்னு தெரிந்துகொள்வதற்காகவே உன்னோடு இவ்வளவு தூரம் பிரயாணம் பண்ணியிருக்கிறான். நீ உன் சாடிஸ்த் திருப்தியால் அவனை இருபொருள் படப் பயமுறுத்தியிருக்கிறாய். அவன் தன் காரியத்தை

முடித்துக் கொண்டுவிட்டான். என் ஊகம் சரியாயிருந்தால், அவன் அம்சரேகாவுடன் சமுத்திரத்தில் நீந்தி நமக்கும் முன்பாய் அந்தத் தீவுக்குப் போய்ச் சேர்ந்திருப்பான்'' என்றான்.

பிளாக் ஈகின் ஆவேசத்தால் நடுநடுங்கி விட்டான். தான் பேசிக் கொண்டிருந்தபோதெல்லாம் நேத்ரா ஏன் அவ்வளவு மௌனமாய் இருந்தான் என்று இப்பொழுது தான் புரிகிறது. ஒருக்கால் அவ்வளவு நேரமும் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டே இருந்திருப்பான். மிக நாகுக்காய் சண்டை போட்டுவிட்டு பலமான உதை கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டான்.

தந்தையின் முகபாவத்தைப் பார்த்துவிட்டு க்யூ கிட்டே வந்தான்.

அதற்குள் ஒரு கையாள் வந்து, ''நம்ப சின்ன படகு ஒன்றைக் காணவில்லை சார்'' என்றான்.

''அப்படின்னால் படகில் தப்பிப் போயிருக்காக்க போலிருக்கு!'' என்றான் க்யூ.

''ஓ.கே. அப்பா! இதை நானும் ஒரு சவாலாய் எடுத்துக் கொள்கிறேன். நாம் எதிர்பார்த்த நேரத்துக்கு இதிலிருந்து பிரளயத்தைத் தோற்றுவிக்க வேண்டியதுதான். உலகமே நமக்கு அடிமையாக வேண்டியதுதான். விஷவாயுவுடன் விமானம் புறப்படப் போவது எத்தனை மணிக்கு?''

''ஒன்பது மணிக்கு!''

''அப்படின்னால் இன்னும் நாலு மணி நேரம் டயம் இருக்கு. இன்னும் ஒரு மணியில் வெளிச்சம் வந்துவிடும். நேத்ராவும் அம்சரேகாவும் நம்ப தீவைப் போய்ச் சேர வேண்டுமானால் அந்தச் சின்னப் படகில் எப்படியும் இன்னும் இரண்டு மணி நேரங்கள் ஆகும். இந்த சமுத்திரத்தில் அண்மையில் வேறு தீவுகூட இல்லை. நேத்ரா விஷயம் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அவன் எதிரி பக்கமாகவே

வேகமாய் வந்துட்டிருக்கிறான். இவை எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் முக்கியமாய் சுறாமீன்... சுறாமீன்கள் அந்தச் சின்ன படகை விட்டு வைக்காது. நம்ப தீவைச் சுற்றிலும் உள்ள சுறாமீன்களின் சங்கு ஒடுக்கால் நேத்ராவுக்குத் தெரிந்திருக்காது."

அந்த விஷயம் நினைவுக்கு வந்ததுமே பிளாக் ஈகிளின் முகத்தில் வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு லேசாய் முறுவல் தென்பட்டது.

கியூ தொடர்ந்தான்.

"ஒடுக்கால் தீவு வரைக்கும் வந்தாலும் அங்கே வரவேற்பு கொடுப்பதற்கு நான் இருப்பேன். மூன்று பக்கங்களிலிருந்தும் எப்படியும் உள்ளே வந்துவிட முடியாது அவனாய். ஒன்பது மணி தாண்டிய பிறகு வந்தாலும் லாப மில்லை, அரக்கரீகளைப் போன்ற ஆளுங்களோடும் மிஷின் கண்களோடும் நான் அங்கே எதிர்பார்த்துட்டிருப்பேன். படகில்தான் வருவானோ— தண்ணீருக்கடியிலிருந்துதான் வருவானோ தெரியாது. எப்படி வந்தால்தான் என்ன, என்பாரைவயிலிருந்து எப்படி தப்பித்துக் கொண்டு போய்விடப் போறான்னு பார்த்துடலாம். இட்ஸ் எ ஃபைனல் சேலஞ்ஜ் பிட்வீன் நேத்ரா அன்ட் ஏஜென்ட் கியூ!"

42

நேத்ராவும் அம்சரேகாவும் சேர்ந்து அந்தக் கப்பலிலிருந்து வெளியேறுவதற்குக் கொஞ்சம் முன்னால் அங்கே ஒரு ஆபீர்வ சங்கமம் நிகழ்ந்தது.

அது பிரதிமாவுக்கும், அம்சரேகாவுக்கும் இடையே...

நேத்ரா என்ன ஆனானோ என்ற பரபரப்பில் கப்பலுக்குள் துழைந்த பிரதிமா இரண்டாவது மாடியின் வராந்தா விற்கு வந்தான்.

வராந்தாவின் இருட்டில் நின்றபடி, நேத்ராவிதற்கும் பிளாக் சுருங்குமிடையே நடந்த சம்பாஷணையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பிரதிமா, யாரோ வந்த காலடியோசையைக் கேட்டுவிட்டு ஓடிவந்தாள். திறந்திருந்த கேபினுக்குள் நுழைந்ததுமே தலையில் விழுந்த அடியைத் தாங்கிக் கொள்ள ஒரு விநாடி பிடித்தது.

ஆனால் அது அவ்வளவு பெரிய அடியாய் இல்லாததால், அவள் சமாளித்துக் கொண்டு, மின்னலாய்க் கையைப் பின்னுக்கு வீசினாள். அந்த அடி மூலமாய் காதில் விழுந்த ஓலம் ஒரு பெண் குரலாய் இருந்ததால் அவள் இன்னொரு முறை கையை வீசப் போனவள் அரும்பாடுபட்டு கையைக் கீழே போட்டுவிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

பீர் பாட்டிலை உயரே தூக்கிக் கொண்டு அம்சரேகா நின்று கொண்டிருந்தாள். நேத்ரா வந்து கொண்டிருக்கிறாள் என்று தெரிந்ததுமே அம்சரேகாவுக்குத் தன் கேபினில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. வெளியே நாதஸ்வர ஓசையைக் கேட்டு புற்றுக்குள் இருக்கும் பாம்பு தெளிவது போல அவள் அவ்வளவையே விட்டு வெளியே வருவதற்கு முயன்று கொண்டிருந்தாள். கதவை இழுத்துப் பார்த்திருந்தால் தெரிந்திருக்கும். ஆனால் அவள் பிரபலமான சிகரெட் ஏஜென்ஸியைச் சேர்ந்தவள் இல்லையாதலால் அந்த கேபின் கதவு திறந்தே இருந்த விஷயத்தை அவளால் உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை.

அதற்குள் வெளியேயிருந்து யாரோ வந்த ஓசை கேட்டது. அங்குமிங்கும் பார்த்தபோது யாரோ குடித்து விட்டுப் போட்டிருந்த காலியாசு பீர் பாட்டில் அவள் கண்ணில் பட்டது. அதைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு ஜான்சி ராணியைப் போல அவள் கதவை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த அதே சமயத்தில் பிரதிமா உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தாள். யார் என்று கவனிக்காமல் அம்சரேகா

பிரதிமா தலையிலும், பிரதிமா அம்சரேகாவின் கழுத்திலுமாய் அடித்துக் கொண்டார்கள்.

ஆதிர்ஷ்டவசமாய் இருவரும் பின்னானிருந்து அடித்துக் கொண்டதால் பெரிதாய் அடிபடவில்லை.

“நீயா?” என்றாள் பிரதிமா தலையைத் தடவிக் கொண்டே.

“நீங்களா?” என்றாள் அம்சரேகா கழுத்தைத் தடவிக் கொண்டே.

“நான் எவ்வளவு தடுத்தபோதும் கேட்காமல் நேத்ரா இதில் வந்திருக்கிறான். உன்னையும் நேத்ராவையும் காப்பாற்றுவதற்காக நான் இந்த சாகசத்தைப் பண்ண வேண்டியிருந்தது. உற்போது கப்பல் எந்த லுடத்தில் இருக்கிறதுன்னு சொல்ல முடியுமா உன்னால்?”

“சொல்ல முடியும்.”

பிரதிமா உற்சாகத்துடன் “எங்கே?” என்றாள்.

“நீரில்.”

“கப்பல் நீரில் இல்லாமல் காற்றிலா இருக்கும்?” அனுத்துக் கொண்டாள்.

“காற்றுக் கப்பலாயிருந்தால் (ஏர்ஷிப்) காற்றில் இருக்காதா?” அப்பாவியாய்க் கேட்டாள் அம்சரேகா.

அந்தப் பதிலுக்கு பிரதிமா ஏதோ கோபமாய்ச் சொல்லப் போனவள், சட்டென்று ஏதோ தோன்றவே—“மைகாட்! நாம் ரொம்ப தப்புப் பண்ணிட்டிருக்கோம்” என்றாள்.

“ஆமாம்.”

பிரதிமா சந்தேகத்தோடு பார்த்து, “உனக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று கேட்டாள்.

“கதவைத் தாழிடாமல் பேசிட்டிருக்கிறோம். அதானே?”

“உன் மூஞ்சி! அதில்லை நான் சொன்னது. வில்லனின் இருப்பிடத்தில் ஒவ்வொரு அறையிலும் ரகசிய மைக்குகள் இருக்கும். தன் அறையில் உட்காரித்து கேட்டுக் கொண்டே யிருப்பான். நாம் பேசிக்க வேண்டியதை யெல்லாம் வாயால் பேசிக்காமல் காகிதத்தில் எழுதிக்கொண்டு சம்பாஷனை பண்ணுவோம். இல்லாவிட்டால் ஆபத்து. அவங்களுக்கு நான் இங்கே இருப்பது தெரிந்துபோய் விடும்தான்.”

அம்சரேகா காகிதத்தைத் தேடிக்கொண்டாள். “நாம் இதுவரையிலும் பேசிக்கிட்டதை எப்படி ஈழிப்பது?” என்றாள்.

இவ்விருவரும் இந்த சம்பாஷனையில் ஆழ்ந்திருந்த அதே சமயத்தில் அங்கே கேபினில் நேத்ரா தன் ப்ரீக் கேசைத் திறந்தாள். எதிரிகள் அதை விட நுட்பமாய்ப் பரிசோதிப்பார்கள் என்று தெரியும் அவனுக்கு. அதனால் தான் அதில் எந்த சாதனங்களையும் வைத்துக் கொள்ள வில்லை. ஒரு ரேஸ்ட்டிடம் இருக்கும் டிரப்கார்ட்டு, சில துணிகள் இது போன்ற சாமான்களை மட்டுமே வைத்திருந்தான். ஒரு சயின்டிஸ்ட்டைப் போல சில புரியாத காகிதங்கள் அடங்கிய ஃபைல் ஒன்றையும் வைத்துக்கொண்டான்.

பிளாக் ஈவின் தன்னை அடையாளம் தெரிந்துகொண்டு விட்டான் என்று புரிந்தது நேத்ராவுக்கு. அவன் எப்படிப்பட்ட சாடிஸ்ட் என்றும் தெரிந்தது. கோல்டன் ஜூலண்டு எங்கே இருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது ஒன்றுதான் அவன் வேலை. எஞ்சியதை இந்திய சைனியம் பண்ணிவிடும். இன்னும் இரண்டு அல்லது மூன்று மணி நேரங்களில் கப்பல் அந்தத் தீவைப் போய்ச் சேரித்துவிடும். அதற்குள் அதிவிருந்து வெளியேறிவிட வேண்டும். தீவிற்குள் கைதியாய் இறங்கினால் தப்பித்துக் கொள்வது கஷ்டம்.

யோசித்தவாறே அவன் சுற்றும் மற்றும் பார்த்தான். கேபின் காலியாய் இருந்தது. அறைக்கு நடுவில் மலைப் பாம்பும், கண்ணாடிக் கூண்டும், தொலைவில் தாக்காகக் கட்டிலும் படுக்கையும் இருந்தன. அவ்வளவு! ஜன்னலுக்குப் பால் காரீடு காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

நேத்ரா காலருக்கடியிலிருந்து ஒரு சிறிய கத்தியை வெளியே எடுத்தான். கூண்டின் கண்ணாடிகளுக்கிடையே அதைக் குத்தி, கண்ணாடியை உடைத்தான். பாம்பு சோம்பலுடன் எழுந்திருந்தது.

கட்டிலை நெருங்கினான். தலையணைமேல் போர்வை வைச் சுற்றி ஒரு ஆள் படுத்திருப்பதுபோல தயார் பண்ணினான். தன்னிடமிருந்த டேப் ரிகார்டரைப் போட்டான். பிறகு வந்து கதவிற்குப் பின்னால் நின்றுகொண்டான்.

மலைப்பாம்பு மிகச் சோம்பலான ஜீவன். அது ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன்னால்தான் முயலைத் தின்றி ருந்தது வேறு. ஆனால் நொடிப் பொழுதில் அது விழிப்படைந்து விட்டது. காரணம் டேப் ரிகார்டர்.

அதிவிருந்து வெளிவந்த மிருதங்க ஒசையைப் பாம்பு சட்டென்று உணர்ந்து கொண்டது பாம்பு களுக்குக் காதுகள் கிடையாது. ஆனால் மிக வேகமான அதிர்வுகளைக் கூட நுட்ப மாய் உணரவல்லவை. வயப்பிரகாரம் வந்துகொண்டிருக்கும் தொனியை அதனால் சகித்துக் கொள்ள முடியாது.

ஒரே தட்டல் ஒசையாய் வெளிவந்து கொண்டிருந்த அந்த மிருதங்க ஒவிக்கு எரிச்சலடைந்த மலைப்பாம்பு சர சரவென்று படுக்கையில் ஏறிற்று. சரியாய் அதே சமயத்தில் நேத்ரா லேசாய்க் கத்தினான். பாம்பு பட்டென்று தலையணை மீது அடித்துக் கொண்டிருந்தது. வாலைக் கட்டிலோடு சுற்றி வளைத்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தத் தொனியைப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற பர பரப்பில் இருந்தது. நேத்ராவின் கத்தலைக் கேட்ட காரீடு

ஜன்னல் வழியாய் உள்ளே பார்த்தான். உள்ளே தென்பட்ட காட்சி பயங்கரமாய் இருந்தது. கட்டிலின் மேல் ஆளும், அவனைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்த மலைப்பாம்பும்...

கார்டு சட்டென்று கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தான். உள்ளே தென்பட்ட காட்சியைப் பாரித்து பயந்து நின்று நின்று அனைத்தான நேதராவும் வேண்டினான். உள்ளே வந்தவனை நினைவு தப்பச் செய்து, பாத்திரமிற்குள் போட்டுவிட்டு, டேப் ரிகார்டரில் தன் ஸ்டேட்மென்ட்டை ரிகார்டு பண்ணிவிட்டு அங்கிருந்து வெளிப்பெறினான்.

இனி எஞ்சியிருந்தது. அந்த கப்பலில் அம்சரேகா எங்கேயிருந்தாள் என்று தேடிப் பிடிப்பதுதான். அது அவ்வளவு கஷ்டமில்லை.

இரு பெண்கள் ஒன்று கூடிவிட்டால் எப்படிப் பேசத் தொடங்கி விடுவார்களோ, அந்த நிலையில் பிரதிமாவின் குரல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“வில்லனின் இருப்பிடத்தில் ரகசிய மைக் இருக்கும்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

நேதரா கதவைத் தள்ளிக் கொண்டே உள்ளே வந்தவன் “நீ இத்தனை உரத்த குரலில் பேசினால் பிறகு மைக் எதற்கு? கப்பல் முழுவதுமே உன் குரல் கேட்கிறது” என்றான்.

திடீரென்று அவனைப் பார்த்ததால் ஒரு விநாடி திகைப் படைந்து போய்விட்டாலும், உடனே வேகமாய் அவனை நோக்கி ஓடி வந்தான் அம்சரேகா. கொடியாய் அவனைச் சுற்றிக் கொண்டுவிட்டான். பிரதிமா உடைந்த பீர் பாட்டிலைப் பாரித்து வெறுப்போடு அதைக் கையிலெடுக்கப் போனவள், தன் மனதில் ஏற்பட்ட உணர்ச்சியை அரும்பாடு பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள்.

“நீ இங்கே எப்படி வந்தாய்?” நேத்ரா பிரதிமாவைக் கேட்டான்.

“கடைசி நிமிஷத்தில் ஏஜென்ட் க்யூ இந்தக் கப்பலுக்குள் நுழைந்ததைப் பார்த்துவிட்டு, அந்த விஷயத்தை உன்னிடம் சொல்லணும் என்று பின்னாடியே படகில் வந்து இதில் ஏறிக்கொண்டேன்” என்றான்.

அது எத்தனைக் கடினமானது என்று அவனுக்குத் தெரியும். அவன் நன்றிபொறும் அன்பொறும் அவளைப் பார்த்தான். சிலர் பண்ணும் காரியத்தால் பின்னால் எந்த உதவியும் கிட்டாமல் போகலாம். ஆனால் அவை உன்னைப் பற்றி நான் யோசித்துக் கொண்டேயிருந்தேன்’ என்ற உணர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டக்கூடியவை.

“நாம் இங்கிருந்து சீக்கிரமாய் வெளியேறணும். நாம் தப்பித்துக் கொண்டது அவங்களுக்குத் தெரிவதற்கு அதிக நேரம் பிடிக்காது. அதற்குள் போய்விட வேண்டும்.”

“எப்படித் தப்பித்துக்கொண்டு போகலாம்னு என்னு இறாய்?” கேட்டான் நேத்ரா.

“இந்தக் கப்பலோடு இரண்டு சிறிய படகுகள் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன அல்லவா? அதில் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு போவோம்.”

“எங்கே? நாம் புறப்பட்ட ஹிடத்திற்கா?” சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான்.

“இல்லை. இவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டு இந்த ஆபரேஷனை முடிக்காமல் எப்படிப் போவது?” என்றவள், சட்டென்று ஏதோ சந்தேகம் வந்தவளாய், “ஆனால் இதை பெய்லாம் என்னை ஏன் கேட்கிறாய்?” என்று கேட்டாள்.

“நானைக் காலையில் இந்தமாதிரி காரியங்களை நீயே தனியாய்ப் பண்ண வேண்டியிருக்கும். இந்த நிலையில் நீ

மட்டும் தனியாய் இருந்தால் என்ன பண்ணுவாய் என்று தான் கேட்கிறேன்."

அவள் அவத ஒரு சவாலாய் எடுத்துக்கொண்டு, "அதான் சொன்னேனே, திரும்பிப் போகிற பேச்சே இல்லை" என்றாள்.

அந்தப் பேச்சு அப்படியும் இல்லைதான். நாம் கப்பலில் ஏறக்குறைய எட்டுமணி நேரமாய்ப் பிரயாணம் பண்ணிப் பிடுக்கோம். அவ்வளவு தூரம் இந்தச் சின்ன மோட்டார்ப் படகில் திரும்பிப் போக முடியாது."

பிரதிமா நாக்ளைக் கடித்துக்கொண்டு தன் யோசனையி லிருந்த தப்பை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல், "ஆமாம். அதைக்கூட நான் யோசித்து விட்டேன். அதனால்தான் நாம் கோஸ்டன் ஐலண்டை நோக்கிப் போகணும் என் கிறேன்" என்றாள்.

நேத்ரா அப்பாணியாய், "அது எங்கே இருக்குன்னு நமக்குத் தெரியாது இல்லையா?" என்றான்.

"அதனால்தான் இந்தக் கப்பலை நாம் திருட்டுத்தன மாய்ப் பின் தொடர வேண்டும்."

"அவ்வளவு வேகமாய் நம் சின்னப் படகால் போக முடியாதே."

பிரதிமாவுக்குத் திக்கென்றது. சட்டென்று சமாளித்துக் கொண்டு, "அவ்வளவாவது ரிஸ்க் எடுத்துக்கொண்டு தீர வேண்டியதுதான். அந்தத் தீவு ஒருக்கால் அண்மை யிலேயே இருந்தால் அது நம் அதிர்ஷ்டந்தானே" என்றாள்.

"ஆனால் இந்த எல்லையில் எல்லாம் கறாமீன்கள் அதிகம். அந்த மிக ஆபத்தான சமுத்திரச் கறாமீன்களுக்கு மோட்டார் படகின் சப்தம் ரொம்பவும் அலரிஜி! நம் படகைத் தூள் தூளாக்கிவிடும்."

பிரதிமா பயந்தாள். தலையைச் சிவிர்த்துக்கொண்டு,
 “ஊஹும்! நான் இந்த சர்வீசுக்கு ஸாய்க்கில்லாதவள்”
 என்றாள்.

“ஏன்?”

“மோட்டார் படகில் எட்டு மணி நேரம் பிரயாணம்
 பண்ணித் திரும்பிப் போகமுடியாது என்று என்னை யோசித்
 துப் பார்க்க முடியாமல் போயிடுத்து. கப்பலை அவ்வளவு
 வேகத்துடன் பின்தொடர்ந்து போகமுடியாதுன்னு யோசித்
 துப் பார்க்க முடியலை என்னால். கப்பல் நம்பாரிவை
 யிலிருந்து தப்பிவிட்டால் இந்தச் சமுத்திரத்தில் சுறாமீன்
 களுக்கு நடுவில் நாம் எப்படிப் போகணும்னு தெரியாமல்
 குழப்பமடைந்து விடுவோம்னு தெரிந்துகொள்ள முடிய
 வில்லைஎன்னால். அப்படியிருக்கும்போது சீக்ரெட் ஏஜென்ட்
 டாய் எப்படி என்னால் தொடர முடியும்?”

“ஏஜென்ட் கியூ கூட இதையெல்லாம் நன்றாய்
 யோசித்துப் பார்க்கக் கூடியவன்னு நான் நம்பலை. பலத்
 தில் அவன் முழுமையானவனாயிருந்தாலும், சாமர்த்
 தியத்தில் அவ்வாறு இல்லை. அவனும் உன்னைப் போலவே
 யோசித்திருந்தால்...”

“உம், யோசித்திருந்தால்...?”

“கரையில் தின்றுகொண்டு நம் படகை எதிர்பார்த்துக்
 காத்துக் கொண்டிருப்பான்.”

“அப்ப நாம் என்னதான் பன்றது?”

“நீ சொன்னதுபோல படகை சமுத்திரத்திற்குள்
 விட்டுவிடுவோம். அதன் உதவியால் கரை நோக்கி நாம்
 வந்துட்டிருக்கிறோம்னு அவங்க நினைத்துக்கட்டும். நாம்
 மட்டும் இந்தக் கப்பலிலேயே இருப்போம். பைனாகுலர்
 மூலமாய் அவங்க சமுத்திர நீரில் தேடுவாங்களே தவிர,

இதே கப்பலில் நாம் இருக்கிறோம்தான் நினைத்துப் பார்க்க மாட்டாங்க இல்லைவா?"

ஒரு விநோதத்தை வேடிக்கை பார்ப்பதுபோல அம்ச ரேகா அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நிமிட நேரத்தில் அவன் எஞ்சிய ஏற்பாடுகளைப் பண்ணி முடித்தான். கப்பலுக்கடியில் கட்டப்பட்டிருந்த படகு ஒன்றின் கயிற்றை அறுத்து நீரில் விட்டார்கள். பிறகு எவ்வித அறைக்கு மேல் இருந்த சிறிய அறை போன்ற இடத்திற்கு மூவரும் வந்தார்கள். இதெல்லாம் நிசப்தமாயும் இரண்டாம் பேர் அறியாதவாறும் நடந்து முடிந்தது.

43

வெகுநேரம் கழிந்தது.

திடீரென்று சலசலப்பு கேட்டது. "நாம் தப்பித்துக் கொண்டது அவங்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டது போலிருக்கு" என்றான் நேத்ரா ரகசியமாய்.

அவர்கள் இருந்த இடத்திற்குப் பக்கத்தில்தான் ஊர் இருந்தது போலிருந்தது. பேச்சுக் குரல்கள் தெளிவாய்க் கேட்டன.

மிகச் சிறிய இடம் அது. நேத்ராவும், அவனுக்குப் பக்கத்தில் அம்சரேகாவும், கால்மாட்டில் பிரதிமாவும் குறுக்கி்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அங்கப் பக்கத்தில் பரபரப்புத் தொடங்கிவிட்டது.

"நம்ம சின்ன படகைக் காணவில்லை சாரி!" யார் குரலோ கேட்டது.

"ஓ. கே. அப்பா, நானும் இதைச் சவாலாய் எடுத்துக் கறேன்!" க்யூ சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“அந்தச் சின்ன படகில் அவங்க வருவதற்கு எப்படியும் இன்னும் இரண்டுமணி நேரமாகும். பட், அரக்கர்களைப் போன்ற ஆட்களுடனும் மிஷின் கன்களுடனும் நான் அங்கே காத்துட்டிருக்கேன்.”

‘ஹூ-ரீரே’ என்று கத்திவிட வேண்டும் போலிருந்த சந்தோஷத்தைப் பலவந்தமாய் அடக்கிக்கொண்டாள் பிரதிமா. அம்சரேகா இருட்டில் சந்தடி கேட்காமல் நேத்ராவின் கழுத்தில் முத்தமிட்டாள்.

நேத்ரா அதிர்ச்சியடைந்தான். சட்டென்று அந்த அதிர்ச்சியை பிரதிமா தெரிந்துகொண்டு விடாமலிருப்பதற்காக ஏதோ ஒன்றைப் பேச எண்ணி “எல்லாம் நாம் எண்ணினாற்போலவே நடக்கிறது. பார்த்தாயா?” என்றான் பிரதிமாவிடம்.

பிரதிமா அவன் காவின் மேல் கோட் எழுத்தினால் அறிவிப்பு தந்தாள்—“அந்தப் பகிகமாய் இருக்கும் அம்சரேகா அப்பாவியாயிருக்கக் கொண்டு சரியாயிற்று. நானாய் இருந்திருந்தால் இவ்வளவு கடுமையாக ஊதித்ததற்கு இந்த இருட்டில் உன்னைக் கண்டிப்பாய் முத்தமிட்டிருப்பேன்!”

* * *

ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பிறகு கப்பல் நங்கூரம் பாய்ச்சினாற்போல நின்றது.

கப்பல் சம்பந்தப்பட்டவர்களைத் தவிர எஞ்சிய எல்லோரும் கரையில் இறங்க ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நானும் போகிறேன்” என்றான் நேத்ரா.

“எங்கே?” இருவரும் ஏக காலத்தில் திகைப்படைந்தவர்களாய்க் கேட்டார்கள்.

“திவுக்கு” என்றான். “இவ்வளவு தூரம் வந்தது இந்த கப்பலைக் காவல் காப்பதற்கு இல்லை.”

அம்சரேகா பயந்து போய்ப் பார்த்தாள் பிரதிமா மட்டும் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டு “அப்ப நாங்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“அம்சரேகா இங்கேயே ரகசியமாய் இருப்பாள். நீ மட்டும் இன்டர்போல் ஏஜென்ட் என்பதை நிரூபித்துக் கொள்ளணும். நாங்கள் எல்லோரும் போஸ்பிறகு கப்பலில் கியூ மட்டும் சிலரோடு இருப்பாள். அவங்களை எப்படி நீ உன் வசப்படுத்திக் கொள்வாயோ உன்னிஷ்டம். இந்தத் தீவினிருந்து நாம் நம் ஊருக்கு திரும்பிப் போகனுமானால் இந்தக் கப்பலின் தேவை மிக முக்கியம்.”

“அந்த விஷயத்தை என்னிடம் விடு.”

“ஜாக்கிரதையாய் பண்ணு. ரொம்ப ரிஸ்க்.”

“அந்த விஷயத்தை என்னிடம் விடுன்னு சொல்ல வில்லையா?”

“போயிட்டு வரேன். பெஸ்ட் ஆஃப் லக்.”

“ஸேம் டூ யூ.”

அவன் ஒருமுறை அம்சரேகாவைப் பார்த்துவிட்டு அங்கிருந்து அகன்றான். அவன் ஏதோ சொல்ல எண்ணியவன் நின்றுவிட்டான். அவ்விருவரும் மனமளவென்று எடுத்துக்கொண்ட முடிவையும், பண்ணிய காரியங்களையும் பார்த்தவன், தான் இடையில் புகுந்து ஏதாவது சொன்னால் நன்றாயிருக்காது என்றெண்ணி பேசாமலிருந்துவிட்டான். தான் மட்டுமே அங்கே அந்நிய மனுஷி என்றெண்ணினான்.

சுமார் ஐநூறடி தூரத்தில் கப்பல் நின்றிருந்தது. கார்டுகள் படகில் கரையைச் சேர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களுள் சிலர் பிளாக் கிளாடன் சேர்த்து 'பிளாண்ட்' லுட
நேரக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

கரைலில் சுமார் நூறு பேர் செல்லுவிட்டி காட்டுக
இருந்தார்கள். ஏஜெண்ட் கிழ தன்னோடு கட்டிக்கொண்டு
வந்த சிலரை அவர்களோடு சேர்த்து கும்பல் கும்பலாய்ப்
பிடித்தான். யார் யார் எங்கெங்கே காவல் இருக்க
வேண்டும் என்று சொன்னான்.

நேரம் எட்டு மணி ஆயிற்று.

அடுத்த ஒருமணி நேரத்தில் விமானம் கிளம்பிவிடும்.

பிளாக் கிளாடன் சேர்த்த 'பிளாண்ட்' டிற்குள் நுழைந்
தவர்களுள் நேத்ராவும் ஒருவன். அவன் காட்டு உடையில்
இருந்தான்.

• • •

இந்திய பிரதம மந்திரியின் சீப் செக்ரட்டரி தன்
கையினிருந்த செய்திலைக் குழப்பத்துடன் பார்த்துக்கொண்
டிருந்தார்.

"இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்தில்—அதாவது
சுமார், பத்து மணிக்கு இந்திய வரைபடத்தினிருந்து
தமிழ்நாடு, கேரளா, ஆந்திரப் பிரதேச மாநிலங்கள் நீக்கப்
பட்டுவிடும். அவற்றில் உயிர்வாழும் சகல ஜீவராசிகளும்
பூண்டோடு அழிக்கப்பட்டுவிடும். அவை ஒரு சாம்பிளாக்
குத்தான். இன்று மாலை ஐந்து மணிக்குள் நாட்டின்
மூப்படைகளும், அரசாங்கமும் எங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு
விட்டதாய் அறிவிக்காவிட்டால், ஆறரை மணிக்கு மேலும்
மூன்று மாநிலங்களை இவ்விதமாய் நாசம்பண்ணுவோம்.
அது திரண்டாவது எச்சரிக்கை. எங்கள் பலத்தைத் தெரித்து
கொள்வதற்குப் பத்துமணி வரைவிலும் காத்திருங்கள்."

—"பிளாக் கிளாட்"—

அது ஏதோ அபத்தியக்காரன் எழுதிய கடிதமில்லை என்று தெரித்துவிட்டது, பிரதம மத்தியிலிருந்து செக்ரட்டேரிக்கு. வரபரப்புடன் பிரதம மத்தியிலிடம் போனார்.

சீப்பாப் ஐதது தீயிஷவ-ஐக்குப் பிறகு இண்டர்போல் சீப், ஹோம் மினிஸ்டர், பிரதம மத்தியி மூலமும் கடிப் பேசினாரின் முப்படைத் தலைவரின்மேல் அதன் கலந்து கொண்டார்கள்

“திரு எளிதாய் எடுத்தெறித்து விடக்கூடிய விஷயம் மட்டுமில்லை.” இண்டர்போல் சீப் சொன்னார். “அந்த ஸீப்பார்முலா அவன் உதவித் அகப்பட்டுவிட்டது. அதைப் பரிசோதித்துப் பார்க்க நம் நாட்டைத் தேரித்தெடுத்துக் கிட்டாக்கன்னு நன்றாய்த் கெடிகுது.”

“அந்த சபிண்டிஷ்ட் எப்படி இருக்கிறான்?” கவர்னரேகாணவப் பற்றி விசாரித்தார் ஹோம் மினிஸ்டர்.

“நன்றாய்த் தேறிவிட்டான். இன்னும் ஆஸ்பத்தியிலிருந்து தான் இறக்கிறான். அந்த வாயு எவ்வளவு ஆபத்தானதுன்னு அவனே விவரித்து விட்டான்” என்று அந்த விவரங்களை பெல்லாம் சொன்னார் சீப்.

ஹோம் மினிஸ்டரின் முகம் தீவிரமாயிற்று. முப்படை வீரர்களும் ஒருவர் முகத்தை மற்றவர் பாரித்துக் கொண்டார்கள்.

பிரதம மத்தியி சொன்னார். “நீங்கள் சொன்னதெல்லாம் உண்மையானவையல்ல, ஆட்டம் பாய், தேயாய் பாய் எல்லாவற்றைத் தாட்டிலும் மிக ஆபத்தானது இந்த பி. ஜி. கிபான்! இனி தியூக்னியர் வெடிகளாக எந்த நாளும் செலவு பண்ண வேண்டிய தேவையில்லை ஸ்டார் வாரிகள்” இராது. இந்த கிபானை நிரப்பி வைத்துக் கொண்டிருந்தாலே போதும். உலகத்திற்கே தலைமை தரும் முடியும்.”

“பிளாக் ஈதிலின் உத்தேசம் கூட அதுதான் சார். அவன் தீவிரக் வெகு சமீபத்திலுள்ள பெரிய நாடு நம்முடைய தேசமாயிருப்பதால் முதலில் நம் நாட்டைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கிட்டான். என் னால் சரியானால்—இந்தியாவைச் சேர்ந்த மூன்று மாநிலங்களிலுள்ள ஜனங்கள் நாசமாடி விடுவார்கள். ஸ்பார்முலா வெற்றியடைந்து விட்டதாய்த் தெரிந்ததுமே அவன் அமெரிக்கா, ரஷ்யா, ஸ்பிராங்க போன்ற வெளிநாடுகளுக்குக் கூட இவ்விதமாய் நோட்டீஸ் அனுப்புவான்.”

“அதற்குள் நாம் அவன் தீவை குண்டு வைத்து நாசம் பண்ணிட்டால் என்ன?” ஆர்மி சீப் கேட்டார்.

“அவன் அவ்வளவு முட்டாளிடலை இரண்டு மணி நேரத்தான் டயம் தந்திருக்கிறான். அதற்குள் நம்ப விமானத்தால் அந்தத் தீவைக் கண்டு பிடித்துவிட முடியாது. வேறு ஏதோ நாடுகூட உலகத் தலைமைக்கு ஆசைப்பட்டு அவனுக்குக் காசு கொடுப்பதாய்த் தோணுது. அவனால் தன்னைத் தனியாய் இவ்வளவு பெரிய காரியத்தைப் பண்ண முடியாது நாம் அவனுக்குக் கட்டுப்பட்டுவிட்டதாய் ஒப்புக் கொண்டுவிட்டால், உடனே தன் ஆஸ்கிவாரத்தை அந்தத் தீவினிருந்து நம் நாட்டிற்கு மாற்றிக் கொண்டு வந்துவிடுவான். இங்கிருந்தபடியே உலகத்திலுள்ள எல்லா நாடுகளுக்கும் தன் மிரட்டலை அனுப்பி வைப்பான். அவ்வது கோடிக்கணக்கான தங்கள்ங்களைப் பேரமாடுவான்” என்றார் ஹோம் மினிஸ்டர்.

“எது என்னவானாலும், சுமார், இருபது கோடி ஜனங்களின் உயிர் நாம் எடுத்துக்கொள்ளப்போகும் முடிவின் மீது ஆதாரப்பட்டிருக்கிறது. போபால் கிபான் நஷ்டத்திற்கே எவ்வளவு குழப்பங்கள் உண்டாயிற்று என்று உங்களுக்கே தெரியும். அப்படியிருக்கும் போது இருபது கோடி ஜனங்களின் உயிரைப் பற்றிய முடிவானால்... மை காட்! நான் என்ன பண்ணுதுன்னு எனக்கே புரியவில்லை.” பிரதம மந்திரி சொன்னார்.

“இந்த விஷயத்தில் இன்டர்போல் இது வரைக்கும் என்ன பண்ணிற்று?”

“இதற்குப் பின்னால் இருக்கும் இரண்டு ஆட்கள் மார்த்தாண்டமும் ஏஜெண்ட் க்யூவும்! மார்த்தாண்டம் ரகசியமாய் நாட்டைவிட்டு ஓடிப் போயிட்டான். இந்தக் கேசில் வேலை பண்ணுகிற நம்ம சிகரெட் ஏஜெண்ட்டின் பெயர் நேத்ரா. அவன்கூட மார்த்தாண்டத்தைப் பின் தொடர்ந்து போனான். நமக்கு அவனிடமிருந்து கிடைத்த கடைசிச் செய்திப் பிரகாரம் ‘வாட்டர் டெனில்’ என்ற கப்பலில் அந்த ரகசியத் தீவுக்குப் பிரயாணம் ஆகியிருக்கிறார்கள் எல்லோருமாய். பிரொபசர் ‘ஸோ’ என்பவன் ஒரு காட்ஜெட்டைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறான். அதன் மூலமாய், எந்த ராடாராலும் அந்த விஷவாயுவைத் தெளிக்கும் விமானத்தைப் பிடித்து விட முடியாது. அவன் பலத்தை ஒடுக்கிவிட்டான் நேத்ரா. எஞ்சிய விவரங்களைப் பற்றித் தெரியாது” என்றார் விமானப்படைத் தலைவர்.

“அந்த வாட்டர் டெனிலைப் பிடித்துவிட்டால்...”

“நேற்றிரவு நம் நீர் மூழ்கிக் கப்பல்கள் கிழக்குத் திசையை நோக்கி வங்காள விரிகுடாக் கடலில் பயணம் பண்ணத் தொடங்கியிருக்கின்றன. ஆனால் அந்தக் கப்பலைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதற்கு இன்னும் பத்துமணி நேரமாவது ஆகும்” என்றார் கப்பல் படைத் தலைவர்.

“அதற்குள் நடக்க வேண்டிய தெல்லாம் நடந்து முடிந்து விடும் அந்த மூன்று மாநிலங்களிலும்.”

“இந்த மூன்று மாநிலங்களுக்கு ‘ரெட் சிக்னல்’ அனுப்பினால் என்ன?”

“என்னது? மூன்று மாநிலத்திலுள்ள ஜனங்களையும் அரைமணி நேரத்திற்குள் வெளியேற்றி மத்தியப் பிரதேசம், ஒரிசா மாநிலங்களில் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பதா? அது

எப்படி முடியும்? அனாவசியமாய் எல்லோரும் எல்லோலத்தான் ஏற்படுமே தவிர எந்த லாபமும் இராது.”

நிரும்பவும் நிசப்தம்.

கமாரி இருபது கோடி மக்கள் துடிதுடித்துக் கொண்டே இறப்பதையும், உயிருக்கு அஞ்ச ஒட்டம் பிடிப்பதையும், அதற்குப்பிறகு ஏற்படப் போகும் நிலைமையையும் ஊகித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் எல்லோரும்.

“அவங்களுக்குத் தேவையானது என்னென்னு கேட்கலைவா? அவங்களுக்கு நம்ம பதிலை எப்படி அனுப்புவது என்று சொல்லலைவா?”

“தம் பலத்தை தமக்குக் காட்டுவதற்காகவே இவ்வளவு கொடுமைவாச நிபந்தனைகளுக்கு ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறான் பிளாக் கமின். பேச்சு வார்த்தை நடத்துவது எல்லாம் அதற்குத்தான்.”

“அப்படிவன்னாவ் சரி” என்றார் பிரதம மந்திரி. “எல்லா விமானப் படைகளையும் சமுத்திர எல்லையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுங்கள். கப்பல் படையை விழிப்போடு நுருக்கும்படி செய்யுங்கள். அந்த விமானம் அநேகமாய் கிழக்குப் பக்கத்திலிருந்துதான் நம் தேசத்திற்குள் நுழையக்கூடும். அதைக் காற்றிலேயே சுட்டுத்தள்ளி விட்டால் கொஞ்சமாவது வெற்றியடையலாம்.”

ராடாரின் உதவியின்றி அது சாத்தியமாகாது என்று அங்கிருந்த எல்லோருக்குமே தெரியும். தற்போது இருந்த நிலைமையில் வேறு வழியில்லை என்றும் தெரியும்.

• • •

கப்பலில் சந்தடி முற்றிலும் குறைத்துவிட்டது. அதற்குள் அவர்கள் அந்தக் கப்பலை விட்டுப் போய் அரை மணி நேரம் ஆகிவிட்டிருந்தது. எனினும் தன் வளையிலிருந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தாற்போல பிரதிமா அந்த குட்டி

அறையிலிருந்து மேலே வந்து அங்குமிங்கும் பார்த்தாள். எங்கும் ஆளரவம் இல்லாமல் இருந்தது.

அம்சரேகாவை அங்கேயே இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு அவள் தைரியமாய் வெளியே அடியெடுத்து வைத்தாள். மேலே யாருமே இல்லை. அவள் துப்பாக்கியை இன்னொரு முறை ஜாக்கிரதையாய் இருக்கிறதா என்று தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு, படிகளில் இறங்கினாள். சமையலறையில் மூவர் தென்பட்டார்கள். ரெயினிங்கிற்குப் பக்கத்திலும் மேலும் இருவர் பீர் குடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள். என்ன செய்யலாம் என்று அவள் ஒரு கநாடியோசனையில் ஆழ்ந்தாள்.

அதற்குள் அவளுக்குப் பின்னால் ஒரு நிழல் நீளமாய்ப் படர்ந்தது. மிக மெல்லியதாய்க் காலடி யோசை. அவள் சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தாள். பின்னால் அம்சரேகா! வந்தவளாய், “எனக்குத் தன்னந்தனியாய் அங்கே உட்கார்ந்திருக்க பயமாயிருக்கு” என்றாள்.

அவள் ஏதோ சொல்ல வந்தவன் மனதை மாற்றிக் கொண்டு, “சரி என்னோடேயே இரு” என்றான். திடீரென்று அவளுக்கு இதெல்லாம் வியப்பாய்த் தோன்றியது. அம்சரேகாவைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பைத் தான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டி வந்ததற்கு, இதுவரை எதிரியாய்ப் பாவித்த அவளைத் தானே காப்பாற்ற வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டதற்கு.

அம்சரேகாவுக்கு மட்டும் இந்த ஆபத்திலிருந்து மீண்டு வெளியேற முடியும் என்ற நம்பிக்கையே இல்லை. இவர்கள் எத்தனைப்பேர் இருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. ஒவ்வொருவரும் ஒரு அரக்கனாய் இருந்தார்கள். இவர்கள் பிடியில் தம்மை விட்டுவிட்டுத் தன் போக்கில் தான் போய் விட்டான் நேத்ரா. இந்த பிரதிமாவோ தன் நிழலைப் பாரித்துத் தானே பயப்படும் நிலையில் இருக்கிறான்.

அதற்குள் பிரதிமா அங்கிருந்து மெதுவாய் நகர்ந்தாள். அம்சரேகா அவளைப் பின் தொடர்ந்தாள். இருவரும் திரும்பவும் மேல் மாடிக்கு வந்தார்கள். அவ்விடமெல்லாம் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பவும் கீழே போனார்கள்.

அம்சரேகாவுக்குப் பூனைதான் நினைவுக்கு வந்தது. குட்டி போடும் முன்னால் அது இப்படித்தான் அலையுமாம்.

“என் உடம்புகூட சரியாயில்லை. இந்த மாதிரி மேலுக்கும் கீழுக்குமாய் என்னால் அலைய முடியாது” என்றாள் அம்சரேகா.

அப்பொழுதுதான் நினைவிற்கு வந்தது பிரதிமாவுக்கு, இன்னும் தான் அவளிடம் உண்மையான விஷயத்தைச் சொல்லவில்லை என்று. அவள் ஏதோ சொல்ல வந்தபோது வகைத்திவிருந்து சந்தடி கேட்டது. சட்டென்று அம்சரேகாவை மேஜைக்கடியில் இழுத்துவிட்டுத் தானும் குனிந்து கொண்டாள்.

இரு கார்டுகள் அவர்களைத் தாண்டிக்கொண்டு போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இதற்கு முன்னால் அவர்களைப் பார்த்ததில்லை. அவர்களிடம் துப்பாக்கிகள் கூட இருந்தன.

பிரதிமா கப்பலில் மேலுக்கும் கீழுக்குமாய் ஏன் அலைந்தாள் என்று அப்பொழுதுதான் புரிந்தது அம்சரேகாவுக்கு. அவ்வளவு சிறிய விஷயம் தனக்குத் தோன்றாததற்கு வெட்கமடைந்தாள்.

அரைமணிக்குள் அந்தக் கப்பலில் இருந்தவர்களைக் கணக்கிட்டபோது கப்பலில் மொத்தம் பன்னிரண்டு பேர் இருந்தார்கள் என்று தெரிந்து விட்டது. அதில் நான்கு பேர் கார்டுகள். அவர்களிடம் ஆயுதங்கள் இருந்தன. எஞ்சியவர்கள் மிஷின் ஆட்களும், கிரு மெம்பர்களும், சமையல் வேலை செய்பவர்களும் தான்.

“எல்லாரையும் ஒரே இடத்தில் ஒன்று சேர்த்தாலே யொழிய ஒன்றுமே பண்ண முடியாது” என்றான் பிரதிமா.

“ஆமாம். எப்படி ஒன்று சேர்ப்பது?”

பிரதிமா கையில் துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டாள்.
“நீ அந்தப் பக்கமாய்ப் போ. கை முழுவதுமாய்த் தெரியாமல்மேனேஜ் பண்ணு. உன்னிடம்கூட துப்பாக்கி இருக்குன்னு எண்ணிப்பாங்க. இரவரும் தூண்டு பக்கமாய்ப் போய் முற்றுகையிடுவோம்.”

அம்சரேகா பயந்தபடி தலையாட்டினாள்.

அதற்குள் ரெயிலிங்கிற்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தவர்களுள் ஒருவன் குடித்த பீர் பாட்டிகை சமுத்திரத்தில் விட்டுவிட்டுவிட்டு பாட்டுப்பாடத் தொடங்கினான். கொச்சையான ஆபாசப் பாட்டு!

பிரதிமா ஓரடி முன்னோக்கி வைக்கப் போனாள். பின்னாலிருந்து தோளில் கை படித்தது. திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, “நீ இன்னும் இங்கேயேதான் இருக்கிறாயா?” என்றாள்.

“பின்னே அவன் அந்த மாதிரி ஆபாசப்பாட்டு பாடிட்டிருக்கும்போது, அத்தனைப் பேர் ஆண்களுக்கு நடுவில் எப்படிப் போவேன்? அசிங்கமாய் இருக்காதா? கீழே போய் விட்டு அப்புறமாய் வரலாம், வாங்க என்னால் கேட்க சிக்கனில்லை! ப்ளீஸ்.”

“கீழே போனதும் நான் ஒரு கவிதை பாடுவேன். அஹ வாவது கேட்பாயா?”

“அதென்னது?”

“உன் முஞ்சி...” அலுத்துப்போய்ச் சொன்னாள்.

அம்சரேகா தன்னையே தான் நொந்துகொண்டு, “ஐயோ ஐயாம் சாரி” என்றாள்.

பிரதிமாவும் தான் ஆவ்வளவு அடுமையாய்ப் பேசியிருக்கக் கூடாது என்றெண்ணிக் கொண்டான். "சீக்ரெட் ஏஜென்டுகள் இதைவிட சங்கடமான சூழ்நிலைகளைக் கூடச் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கும். எதிரி முழு சூட் அணித்திருக்கிறானா அல்லது கட் டிராயருடன் இருக்கிறானா என்றெல்லாம் யோசித்துக்கொண்டிருந்தால் வேலை நடக்காது" என்றான்.

அதற்குள் இன்னொரு ஆள் திஞ்ஜின் அறையிலிருந்து வெளியே வந்து சூப்பலுடன் சேர்ந்துகொண்டான்.

அம்சரேகாவும் பிரதிமாவும் ஒருவரைப்போலவர்பாசித்துக் கொண்டார்கள். ஏதோ அதிர்ஷ்டம் நன்றாபிருத்ததால் அம்சரேகா தடுத்தாள். முதலில் போட்டிருந்த கணக்கில் அவன் இல்லை. இன்னும் அதுபோல எத்தனைப் பேர்கள் இருந்தார்களோ தெரியாது. பிரச்சனை திரும்பவும் ஆரம்பித்த இடத்திற்கே வந்துவிட்டது.

"இதுவே சினிமாவாக இருந்தால் ஹீரோயின் அவன் கனகசூ நடுவேபோய் பாட்டைத் தொடருவாள் - எல்லோரும் கடிவிடுவாங்க."

"அப்பொழுது ஹீரோ மாறு வேஷத்தில் வந்து எல்லோரையும் சிறைப்பிடிப்பான். இங்கே அதுபோன்ற ஹீரோ யாகுமில்லாததால் வேறு பிளானை யோசிக்க வேண்டும்" என்று வெறுப்போடு சொன்னான் பிரதிமா.

நேதரா தன்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டுப் போயிருந்த வேலை ஒன்றும் சாமானியமான வேலை இல்லை என்று தெரியும் அவளுக்கு. ஒரு துப்பாக்கி, ஆறு குண்டுகளின் உதவியுடன் மட்டுமே ஒரு கப்பலையே கட்டுக்குள் கொண்டு வரவேண்டும். ஒருவிதத்தில் இது அவளுக்கு ஒரு சோதனை.

அவ்விடத்திலேயே நின்றபடி என்ன செய்வது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது தோளில் கைபட்டது!

“இம்முறை என்னவாச்சு?” என்று கேட்டான் திரும்பிப் பாராமலேயே.

பின்னானிருந்து பதிலில்லை. பிரதிமா திரும்பிப் பார்த்தான். பயமே உருவெடுத்தவளாய் கண்கள் அகல விரிய பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் அம்சரேகா. அவள் கை அவ்வ பிரதிமாவின் மேல் பட்டது. மேற்கூரையிலிருந்த மலைப் பாம்பு.

கண்ணாடிக் கூண்டுக்குள்ளேயிருந்து வெளியே வந்ததும், இரவெல்லாம் எங்கேயிருந்ததோ தெரியாது. ஆனால் கானை வெளிச்சத்தில் அது வெளியே வந்தது. மேற்கூரையிலிருந்து அவள்மேல் தாவி கற்றிகொள்ள முயன்று கொண்டிருந்தது.

அதன் பருத்த உடலின் வழுவழுப்பையும், அதன் மேலிருந்த வந்த நாற்றத்தையும், அதன் கண்களின் குரூரத்தையும் அவ்வளவு கிட்டேயிருந்து பாரிக்கும் யாராயிருந்தாலும் அப்பொழுதே இதயம் நின்றுபோய் செத்திருப்பார்கள். ஆனால் என்ன இருந்தாலும் அவள் ஒரு சீக்கரெட் ஏஜெண்ட்.

பாம்பு மேற்கூரையை விட்டுவிட்டு அவன்மீது தாவி யதும், அவள் மின்னல் வேகத்தில் ஒரு பக்கமாய் ஒதுங்கிக் கொண்டதும் ஒரே சமயத்தில் நிகழ்ந்து முடிந்தன. அவள் ஒரு பக்கமாய் ஒதுங்கிக்கொண்டதால் அது தரையில் விழுந்தது. தலை செங்குத்தாய் கீழேயிருந்த கட்டையில் மோதிக் கொண்டதால் தற்காலிகமாய் சலனமில்லாமல் கிடந்தது.

அவள் மனதில் ஒரு யோசனை மின்னலாய்ப் பளிச்சிட்டது. பக்கத்திலிருந்த இரும்புக் கழியால் அதைப் பாம்பை ரெயினிங் இருந்த பக்கமாய்த் தள்ளினாள்.

பாம்பு காற்றில் பத்தடி தூரம் பிரயாணம் பண்ணி, பீர குடித்துக் கொண்டிருந்த ஆட்களுக்கு நடுவில் தொப்பிரென்று

விழுந்தது. பாட்டுப் பாடி கொண்டிருந்தவனின் குரல் ஓயமாய் மாறிற்று. கத்தலும் கூச்சலும் கேட்டன. நான்கு பக்கங்களிலிருந்தும் கார்டுகளும், எஞ்சிய ஊழியர்களும் ஓடி வந்தார்கள். மொத்தம் பதினேழு பேர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் எண்ணியிருந்ததைவிட இரண்டு மூன்று பேர் அதிகப்படியாய் இருந்தார்கள். இந்த யோசனை வராமல் அவசரப்பட்டிருந்தால் மேலும் கஷ்டமாகிவிட்டிருக்கும்.

கார்டுகள் மறைப்பாமல்பச் சுட்டுக் கொண்டார்கள். வேரோடு சாய்ந்த மரம்போல குறுக்கே விழுந்து விடந்தது அது. அதைக் கற்றிலும் குழ்த்து நின்று பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் எல்லோரும். விதோதமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘அப்படியே நின்று மகவைத தூக்குங்கள். யாரும் நகரக்கூடாது!’ பின்னாவிடுத்து துப்பாக்கியோடு வந்து கொண்டே சொன்னான் பிரதிமா.

இந்த திடீர் குழ்நிலைக்கு எல்லோரும் தடுமாறிப்போய் விட்டார்கள்.

“உம், சீக்கிரமாய்...ரைப்பின்களைக் கீழே போடுங்கள்!” — உறுமினான் பிரதிமா.

கேட்டது பெண் குரலாயிருந்ததால் அவர்கள் உடனே கட்டுப்படவில்லை. அதற்காக நகரும் துணிச்சலையும் மேற்கொள்ளவில்லை அவர்கள். அவர்களுடைய தரிம சங்கடமான நிலையைக் கவனித்தவள், “ட்ராப் தி கன்ஸ். இல்லாவிட்டால் சுட்டுவிடுவேன்” என்றான்.

ஆனால் அவளுடைய சங்கடமான நிலையைக்கூட அவர்கள் கவனித்து விட்டார்கள். அவள் குரலிலிருந்த

மென்மை அவர்களுக்கு அதைரியமாய்த் தென்பட்டது. நாவலந்து பேர் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். ரெயினின்படி களின்மேல் நிற்குகொண்டிருந்தாள் அவள். கையில் துப்பாக்கி பளபளத்துக் கொண்டிருந்தது. அவளுக்குப் பின்னாடியே அம்சரேகாவும் நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

இரண்டே பெண்கள் மட்டும் இருந்ததால் அவர்கள் ஒருவரைப்போலவரீ பார்த்துக் கொண்டார்கள். அவள் ஒருத்தி. தாமோ பதுகேனழு பேர்கள். அதுவும் அவள் குரல் பீதியோடு வெளிப்பட்டதே தவிர அதில் 'அதிகாரம்' இல்லை. அதனால் இரண்டு கார்டுகள் வேகமாய் அவளை நோக்கித் துப்பாக்கியைத் தூக்கினார்கள். மேலும் திருவரீ அவளை நெருங்கி ஓடிவந்தார்கள் நிமிடத்தில் நடந்து விட்டது. அம்சரேகா வீலென்று கத்தினாள்.

அந்தக் கதையை உள்ளடக்கிக் கொண்டு பிரதிமாவின் கையிலிருந்த துப்பாக்கி நெருப்பைக் கக்கிற்று. எவ்வளவு மிணைல் வேகத்தில் அவள் சுட்டாள் என்றால், முதல் குண்டு துப்பாக்கியிலிருந்து வெளிவருவதற்கு முன்பே இரண்டாவது குண்டு வெடித்துவிட்டதோ என்று சொல்லும்படி இருந்தது. அவ்வளவு வேகத்திலும் அவள் குறி தப்பவில்லை.

ஓடி வந்துகொண்டிருந்தவர்களை பின்னால் போய்ப்பொத் தென்று விழுந்தார்கள். அவளை நோக்கித் துப்பாக்கியை உயர்த்திய இரு கார்டுகளும் கிரையாய் துவண்டு சரிந்தார்கள். ஒரு பெரிய அலை வந்து கரைபைத் தாக்கிவிட்டுத் திரும்பிப் போனாற்போல நிகழ்ந்தது அச்சம்பவம்.

அம்சரேகா திக்பிரமை அடைந்தவளாய் அவளைப் பார்த்தாள். பிரதிமா சோர்வடைந்துவிடவில்லை. அவர்களை நோக்கித் துப்பாக்கியைக் குறிவைத்துக்கொண்டே நின்றிருந்தாள். கீழே விழுந்த நால்வரையும்கூட திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. ப்ரொரீபஷனல் கொலையாளிகள் யாருமே கீழே விழுந்தவர்களைப் பார்க்கமாட்டார்கள்.

உயிரோடிருப்பவர்களின் மேலிருந்து தம் பார்வையைத் திருப்பிக் கொள்ளாமல் நின்றிருப்பார்கள் அவர்கள்.

தம்மையறியாமல் கார்குகன் ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டுவிட்டார்கள்.

“போய் அவற்றைக் கொண்டு வா” என்றான் பிரதிமா.

ஆம்சரேகா நகரவில்லை. அவன் இன்னும் அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளவில்லை. மேலும் போகும் வழிக்கிடையே சவங்கன் விழுந்து விடந்தன.

“தாமதிகாதே, போ” திரும்பவும் சொன்னான்.

சமுத்திரத்திலிருந்து வந்து வீசிய குளிர்த்த காற்றின் தீவிரம் குறைந்தது. குரியன் இன்னும் கொஞ்சம் மேலே வந்திருந்தான். அதை ஒளியில் சமுத்திரம் பளபளவென்று மின்னிற்று.

ஆம்சரேகா ஓரடி முன்னோக்கி வைத்தான். மெதுவாய் நகர்ந்து, அவர்களைத்தாண்டி துப்பாக்கிகளை எடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது, ஒருவன் சட்டென்று ரெயினிங்கின் மேலேயிருந்து கீழே நீரில் குதித்துவிட்டான். பிரதிமா துப்பாக்கியால் கடவில்லை.

அதைப் பார்த்துவிட்டு மேலும் இருவரும் ஓடினார்கள். அடுத்த நிமிஷத்திற்குள் அத்தனைப் பேரும் சமுத்திரத்திற்குள் குதித்துவிட்டார்கள். அவள் அவ்வாறு இருந்து விட்டதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருந்தன. துப்பாக்கியில் இரண்டே குண்டுகள்தான் இருந்தன என்பது முதல் காரணம். ஓடிப்போய்க் கொண்டிருந்தவர்களைக் கொல்லுவது மனிதத்தன்மையாய்த் தோன்றாதது இரண்டாவது காரணம்.

அவ்விரண்டு காரணங்கள்தாம் ஆபத்திற்கு வழிகோலி விட்டது.

• • •

ஏஜெண்ட் க்யூ கரையில் நின்று கொண்டு பைனாகுலர் மூலமா சமுத்திரத்தைப் பாரித்துக் கொண்டிருந்தான். தீவுக்கு இன்னொரு வழி கிடையாது என்று தெரியும் அவனுக்கு. அவன் மோட்டார் படகைப் பாரித்துக் கொண்டிருந்தான். படகைக் கொஞ்சம் தொலைவில் விட்டு விட்டு, சமுத்திரத்தில் நேத்ரா நீந்தி வரக்கூடும் என்றெண்ணி தன் ஆட்களைப் புதர் மறைவில் நிறுத்தி வைத்திருந்தான்.

பைனாகுலரில், முதலில் ஒருவன் நீந்திக் கொண்டு வந்தது தென் பட்டது. அவன் முகம் மலர்ந்தது. ஆனால் அதற்குள் தொடரிந்து மேலும் நால்வர் தென்பட்டார்கள். அவன் ஆட்கள் புதர் மறைவிலிருந்து துப்பாக்கியால் சுடத் தயாராய் இருந்தார்கள். க்யூவுக்கு ஏதோ சந்தேகம் வரவே, தன் ஆட்களை இருங்கள் என்று சைகை காட்டினான். வந்து கொண்டிருந்தவர்கள் தம் ஆட்களே என்று புரிந்துவிட்டது.

வந்தவர்கள் கப்பலில் நிகழ்ந்ததையெல்லாம் சொன்னார்கள். அவன் முகம் கோபத்தால் சிவந்தது. தான் எவ்வளவு கலபமாய் முட்டாளாகி விட்டோம் என்று எடுத்துச் சொல்வது போல இருந்தது அவனுக்கு. காலால் தரையில் ஓங்கி அறைந்தான். அவன் வெளியே தேடிக்கொண்டிருக்கிறான்.

நேத்ராவோ தீவிற்குள்ளேயே இருந்திருக்கிறான்.

பி.ஜி. கியாஸ் புறப்படும் இடத்திலேயே இருக்கிறான்.

அவன் கைக்கடியாரத்தைப் பாரித்துக் கொண்டான்.

எட்டரை மணி ஆயிற்று. கடைசியாய், இன்னும் இருபது நிமிஷங்கள் நேரமிருந்தன.

“படகைத் தாக்கலாமா சாரி?” என்று கேட்ட உதவி யானிடம், தேவையில்லை என்று பதிலளித்தான்.

“ஆகை நாம் எப்போது வேண்டுமானாலும் நம் கவாதிசத்திற்குக் கொண்டு வந்துவிட முடியும். எதிரி எங்கேயிருக்கிறான் என்று தெரிந்து விட்டது. நமக்கு அந்த விஷயம் தெரிந்துவிட்ட தென்ற சங்கதி அவனுக்குத் தெரியாது.” சிரித்து விட்டுத் தொடர்ந்தான். “விமானம் புறப்படப்போகும் சமயத்தில் அவ்விடத்தில் காணொமே என்று நீங்கள் திகிலடைய வேண்டிய தேவையில்லை. இப்பொழுது இரண்டு அதிசயங்களை நீங்கள் ஒரே சமயத் தில் காணப் போகிறீர்கள். முதலாது உங்களுக்குத் தெரியும். இரண்டாவது நேத்ராவின் மரணம்.”

நேத்ரா தன் கண்களையே தான் நம்ப முடியாத வனானான். அண்டரிகிரௌண்டிற்குள் அவ்வளவு பெரிய டான் வே'யை அவன் கண்டதுமில்லை. ஊதித்திருக்கவு மில்லை. பிளாக் ஈகிளின் நடவடிக்கைகளைப் பற்றி இவ் வளவு நாளாய் வெளியுலகத்திற்கு எப்படித் தெரியாமனி குத்தது என்றும், அந்தத்தீவு ஒன்று இருந்ததைப் பற்றி வெளியுலகத்திற்கு ஏன் தெரியவில்லை என்றும் இப்பொழுது தான் புரிந்தது.

கார்டுகளுள் ஒருத்தனாய் அவனும் நின்று கொண்டு அந்த விமானத்தையே பாரித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு அபூர்வக் காட்சியைப் பாரிப்பது போலிருந்தது அவனுக்கு.

பத்தடி நீளமும் ஆறடி அகலமும் உடைய அந்த விமானம் மணிக்குப் பன்னிரண்டு ஆயிரம் மைல்கள் வேகத் தில் பயணம் செய்யுமென்றால் குறைந்தது ஐந்து கோடி

ரூபாய்களுக்குக் குறைவாய்மனிருக்கும் அதன் விலை. அப்படிப் பட்ட விமானங்கள் அங்கு சுமாரி பத்து இருந்தன. இவ்வளவு பணத்தை பிளாக் ஈகிள் எப்படி சம்பாதித்தான் என்பது விநோதமே. இப்பொழுது அந்த யோசனை கூடத் தேவையில்லை. ஒரு சிறிய எலெக்ட்ரானிக் ஆப்ரேஷன் மூலமாய் அந்த பத்து விமானங்களும் காற்றில் எழும்பப் போகின்றன. உலகத்தின் நாளை முலைகளாகும் போய்விட்டுத் திரும்பி வரும். அந்த விமானங்கள் சுற்றிவிட்டு வந்த நாடுகளை எல்லாம் மயானமாய் மாற்றிவிடும். முதலாவதாக இந்தியாவின் சமுந்திரப் பிரதேசங்களிலிருந்து தொடங்கப்படுகிறது. இதுதான் அவன் சொன்னது.

விமானம் புறப்படுவதற்கு இன்னும் பதினைந்துநிமிட நேரம் இருந்தது. எல்லா இடங்களிலும் க்ளோஸ் சர்க்யூட்டி. வி.க்கள் இருந்தன. பி.ஜி. கியாஸ் சினிஸ்டர் விமானத்திற்குக் கீழே நீளமாய் தென்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நேத்ரா அங்கிருந்து நிசப்தமாய் நழுவினான்.

'ரன்வே'க்கு ஐம்பது அடி தூரத்தில் வரிசையாய் கேபின்கள் இருந்தன. எந்தெந்த கேபின்கள் எதன் எதனுடன் சம்பந்தப்பட்டவை என்று கதவுகளின் மேல் பெயர் இருந்தன. 'காட்ஜெட்' என்று எழுதியிருந்த கேபினுக்குள் நுழைந்தான். அவன் அவ்விடத்தில் ஒரு சயின்டிஸ்ட் உட்கார்ந்திருந்தான்.

'ஸோ' உருவத்திலிருந்த தன்னிடமிருந்து பிளாக் ஈகிள் பெற்றுக்கொண்டிருந்த காட்ஜெட்டைப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தான்.

சந்தடி கேட்டு அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். நேத்ராவின் கை காற்றில் எழுந்தது. இரண்டு நிமிஷத்தில் நேத்ரா அந்த உருவிற்கு மாறினான். அதற்குள் பிளாக் ஈகிள் 'ரன்வே' யிடம் வந்தான். நேரம் எட்டு ஐம்பது ஆயிற்று. விமானம் புறப்படுவதற்கு இன்னும் பத்து நிமிஷங்கள் இருந்தன.

பிளாக் ஈசின் மெயின் கம்ப்யூட்டருக்குப் பக்கத்தில் உட்காரித்து கொண்டான்.

பைலட் கடைசி பரிசோதனையைப் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான்.

“ரன்வே கிளியரன்ஸ்?” கேட்டான் பிளாக் ஈசின்.

“பாஸ்...” முதல் கேபினெட்டினி நந்து பதில் வந்தது. ஒரு ஆள் வந்து கேபினின் கதவைத் தட்டினான்.

“கமின்” என்றான் தேத்ரா.

அவன் உள்ளே வந்ததுமே காட்ஜெட்டை நீட்டினான். அது விமானத்துடன் பொருத்தப்பட்டது.

“பி.ஜி.கியாஸ் ப்ரெஷர்?”—பிளாக் ஈசின் மைக்கில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“பாஸ்” இரண்டாவது கேபினின் பதில்.

“காட்ஜெட் சேஃப்டி.”

“பாஸ்” என்றான் தேத்ரா. வேலை முடிந்துவிட்டது. அவன் எழுந்திருந்தான். அவ்வளவு டென்ஷனை அவன் என்றமே அனுபவித்ததில்லை. இன்னும் எட்டு நிமிஷங்கள் இருந்தன. எட்டு நிமிஷத்தில் எட்டு கிலோ மீட்டர் தூரம் போய்விட வேண்டும்.

தேத்ரா கேபினுக்கு வெளியே வந்தான். அவரவர்கள் தம் வேலையில் இருந்தார்கள். வாசலுக்கருகில் வந்தான். அங்கிருந்து மேலே போகப்படிக்கள் இருந்தன. வேகமாய்ப் படியேறினான்.

“ஏய், எங்கே?” கேட்டான் அங்கிருந்த கார்டு. தேத்ரா யோசிக்கவில்லை. திரும்பவும் ஒரு ஆடி கார்டு திசுப்தமாய் தரைபோடு சரித்தான். தேத்ரா ஓடி வெளியே வந்தான். வரிசையாய் வாகனங்கள் இருந்தன. ஜீப்பில் ஏறி

உட்காரப் போனவன் அப்படியே சிலையாய் நின்று விட்டான்.

எதிரே மிஷின் கண்ணாடு 'க்யூ' நின்றுகொண்டிருந்தான்.

நேத்ராவைப் பார்த்துவிட்டு லேசாய்ச் சிரித்தான்.

நேத்ராவின் முகத்தில் சபாடவில்லை.

ஆனால் அது ஒரு விநாடி நேரந்தான். அவன் விரல்களுக்கிடையே இக்னிஷன் கழன்றதும், ஜீப் முன் நோக்கிப் பாய்ந்ததும் ஒரே சமயத்தில் நிகழ்ந்தன. 'க்யூ'வைத் தாண்டிக்கொண்டு அவனுடைய ஜீப் போய்ச் சேர்ந்தது. ஆனால் க்யூவின் கையினிருந்த மிஷின் கண்வெடிக்கவில்லை. க்யூவின் முகத்திலிருந்த புன்னடை மாறவில்லை.

கூண்டுக்குள் முயல் விழுந்ததுமே, மலைப்பாம்பு சட்டென்று அதைக் கொல்லாது. எப்படியும் கைக்கு அகப்பட்டதுதானே என்று கருதி மெதுவாய் வேட்டையாடும். 'க்யூ'வின் மனத்தத்துவம்கூட அப்படிப்பட்டது தான். அந்தத் தீவில் ஒவ்வொரு அணுவைப் பற்றியும் அவனுக்குத் தெரியும். சதுரங்கக் கட்டங்களுக்கிடையே காலை வெட்டுவதுபோல நேத்ராவைக் காட்டிற்கு நடுவே கொல்லை வேண்டும் என்பது அவன் ஆசை.

அவன் வேறொரு ஜீப்பில் ஏறிக்கொண்டான். தன் கையாட்களை வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டுத் தானே அதை ரிவர்ஸ் செய்து கொண்டு, நேத்ராவைப் பின் தொடர்ந்தான். உண்மையில் லாஞ்சின் ஸ்டேஷனிலிருந்து சமுத்திரப் பிரதேசத்திற்கு ஒரே ஒரு வழிதான் இருந்தது. எஞ்சிய மூன்று பாகங்களிலும் அருவிகளும், மலைகளும் மிக பயங்கரமான காடும் தான் இருந்தன.

விமானம் புறப்படுவதற்கு இன்னும் ஆறு நிமிஷங்கள் இருந்தன. வேகமாய் ஓட்டிக்கொண்டிருந்த 'க்யூ'

திடீரென்று பிரேசு போட்டு தன் வாசனத்தை நிறுத்தினான். மலைத்திருப்பத்தில் நேத்ராவின் ஜீப் நின்றிருந்தது.

நேத்ரா அதில் இல்லை. ஜீப் காலியாய் இருந்தது.

கீழ் தன் ஜீப்பிலிருந்து இறங்கினான்.

நேத்ராவின் முன் யோசனைக்குத் தனக்குள் வியந்து கொண்டான் கீழ். நேத்ரா கடல்பகுதி வரைக்கும் போயிருந்தால் அவன் மரணத்தை அவனை வலிய வர வைத்துக் கொண்டது போலத்தான். கடல் பகுதி பூராவும் மணல் மயமாய்த்தான் இருக்கும். தன் கையிலுள்ள நிழல்கள் அவன் உடலைத் தாழ்வுத் தெடுத்துவிடும் — அவ்விடத்தில் குறுக்கிடு எதவும் இராது ஆதலால்.

அவ்வது நேத்ரா வேறு ஏதாவது படகில் கப்பலை நோக்கிப் போனாலும், இருவருக்குமிடையே தூரம் அதிகம் இல்லாததால் கடலில் நின்றுகொண்டு தான் படகைத் துப்பாக்கியால் துளைத்தெடுத்திருப்பான்.

நேத்ரா நடுவழியிலேயே இறங்கிக் கொண்டு காட்டிற் குள் ஓடியது அவன் உயிரைத் தற்காலிகமாய்க் காப்பாற்றிவிட்டது.

தற்காலிகமாய் என்றால் மேலும் ஐந்து நிமிஷங்கள்... அவ்வது பத்து நிமிஷங்கள்... கொரில்லா முறையில் அந்தக் காட்டில் ஒரு ஆளை வேட்டையாடுவதற்குத் தனக்கு எவ்வளவு நேரம் போதும் என்று யுத்தத்தில் தன்னை நேத்ரா எண்ண, இந்த உலகத்தில் யாராலுமே எதிர்த்து நிற்க முடியாது. அந்த நிஷயம் அவனுக்குத் தெரியும்.

நேத்ராவுக்கும் அது தெரியும்.

தன்னால் அந்தக் காட்டில் இன்னும் ஐந்து நிமிஷத் திற்கு மேல் இருக்க முடியாது. 'கீழ்' சிறுத்தைப் புனியைப் போன்றவன். மோப்பம் பிடித்து விடுவான். அதோடு கூட அவன் கையில் நிழல்கள் இருந்தது. அந்தக் காட்டில்

லாம் அவனுக்கு அத்துப்படி. ஒவ்வொரு சீக்ரெட் ஏஜென்ட்
டிற்கும் சில துறைகளில் நல்ல பயிற்சி இருக்கும்.
எந்தத் துறையில் தன்னைவிட தன் எதிரி உயர்ந்தவ
னாய் இருப்பானோ, அந்தத் துறையில் அவனை எதிர்த்துக் கா
லிருப்பதே நல்ல ஏஜென்ட்டின் லட்சணம். இவ்விடத்தில்
'சகோ' பிரச்சனை வரக்கூடாது.

நேத்ரா வேகமாய் நடந்தான்.

காய்ந்த சுள்ளிகள் அவன் காலடியில் உடைந்து கொண்ட
டிருந்தன. மரக்கிளைகள் உடம்பைக் கீழிக் கொண்ட
டிருந்தன. செடி கொடிகள் கால்களில் சுற்றிக்கொண்டன.
ஆனாலும் அவன் சிறக்கவில்லை ஓட்டமும் நடையுமாய்ப்
போய்க் கொண்டேயிருந்தான்.

'க்யூ' குனிந்து தரையில் காதைப் பொருத்திக் கொண்
டான். கண்களை மூடிக்கொண்டு இரண்டு விநாடிகள்
சலனமில்லாமல் அப்படியே இருந்தான்.

இப்பொழுது அவன் எந்தத் திசையில் எந்த வழியாய்ப்
போகிறான் என்று மயிரிழை கூடத் தப்பில்லாமல் அவனால்
சொல்ல முடியும். அவன் எழுந்து நின்று மூச்சை இழுத்து
விட்டுக் கொண்டான். அவன் உதட்டில் புன்னகை
இன்னும் மாறவில்லை.

காட்டைப் பற்றிய சங்கதி தெரியாத நேத்ரா அந்தத்
திசையை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தான்.

அங்கே பள்ளத்தில் ஒரு நதி ஓடிக்கொண்டிருந்தது.
அமேசான், நைல் நதிகளைவிட பயங்கரமான நதி. அந்த
நதிக்கு வலது பக்கத்திலிருந்து இன்னொரு கிளை நதி வந்து
அதில் கலந்து கொண்டிருந்தது. மலையடிவாரத்தில், சுமார்
இருநூறடி ஆழத்தில் இவ்விதமும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.
அவற்றைத் தாண்டிக்கொண்டு மறுபக்கத்திற்குப் போவது

சாதாரண விஷயமல்ல. அதனால் நேத்ரா வேறு வழியில்
லாமல் இடது பக்கமாகவே சென்றான்.

‘கீயூ’ அந்தப் பக்கமாய்க் கிளம்பினான்.

கொடில்லா முறை வேட்கையில் இந்த விதமான
வாஜித்தான் எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமான விஷய
மாகும்.

நேத்ரா அந்தக் காட்டிலேயே ஓரிடத்திலோ அல்லது
மரத்தின் மீதோ இருந்துவிட்டால் ஆபத்திவிருந்து தப்பித்
துக்கொண்டாற் போலத்தான். ஆனால் அவன் அவ்வாறு
செய்யமாட்டான் என்று ‘கீயூ’வுக்குத் தெரியும். விமானம்
கிளம்ப ஐந்து நிமிடங்கள் இருக்கும்போது கார்டுகள் கிளம்பு
வார்கள், வேட்டை நாய்களோடு அவ்வெல்லையெல்லாம்
சல்லடை போட்டு சலித்துப் பாரித்துவிடுவார்கள். அதற்கப்
புறம் தப்பித்துக் கொள்வது கஷ்டம். கொஞ்சமாவது
லிஸ்க் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமானால் தான் இங்கே
இருக்கும்பொழுதே எடுத்துக்கொண்டுவிட வேண்டும்.

‘கீயூ’ நடக்கத் தொடங்கினான்.

அவனுக்கு மிக சந்தோஷமாய் இருந்தது. இந்த கடைசி
போராட்டத்தைத் தாமிருவர் மட்டுமே தனியாய் நடத்த
வேண்டி வந்ததற்குச் சந்தோஷமடைந்தான்.

மேலும் ஒரு நிமிஷம் பயணம் பண்ணிய பிறகு அவன்
நின்று பைனாகுலர் வழியாய்ப் பார்த்தான். தொலைவில்
மரங்களுக்கிடையே சலசலப்புக் கேட்டது. ஐந்துக்களின்
நடமாட்டத்திற்கும், மனிதனின் சந்தடிக்கும் வித்தியாசம்
தெரிந்துகொள்வது கூட ஒரு கலைதான். நேத்ரா நதிப்
பக்கமாய்ப் போய் கொண்டிருந்தான்.

விமானம் புறப்படுவதற்கு இன்னும் நான்கு நிமிஷங்கள்

‘க்யூ’ ஒரு பெரிய மரத்தின் மேல் மளமளவென்று ஏறினான்.

தான் போகும் வழியில் மரங்கள் குறுக்காய் இருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு நேத்ரா எப்படிச் செயலிழந்து போவான் என்பதைக் காணத் தவித்தான் ‘க்யூ’ மரத்தின் உச்சியில் உட்காரி ந்துகொண்டு நேத்ராவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பைனாகுலரில் நேத்ரா தெளிவாகத் தென்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். இன்னும் பத்தடி மேலே போய்விட்டால் மலையுச்சியை அடைந்துவிடுவான். அங்கிருந்து மறுபக்கத்திற்கு வழியில்லை. இரு நாறடி கீழே அதல பாதாளத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் நதி...

‘க்யூ’ சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

நேத்ரா மலையுச்சியை அடைந்தான். குனிந்து கீழே யிருந்த நதியைப் பார்த்தான். ஆனால் அவன் முகத்தில் எந்த மாறுதலும் இல்லை. ஆழ்ந்து பெருமூச்சு விட்டு விட்டு, இருகைகளையும் காற்றில் மேலே நீட்டிக் கொண்டே ஒரு முறை நதியில் குதித்து நீந்தத் தொடங்கினான்.

தொலைவினிருந்து பைனாகுலர் மூலமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ‘க்யூ’வின் முகத்தில் அதுவரை தவழ்ந்த சிரிப்பு மாயமாகிவிட்டது. வேகமாய் மரத்தினிருந்து இறங்கினான். ‘இந்த நேத்ராவுக்கு நிச்சயமாய்ப் பைத்தியம் தான் பிடித்திருக்கிறது’ என்றெண்ணினான். அவ்வளவு வேகமாய் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் நதிக்குள் அவ்வளவு உயரத்தினிருந்து குதிப்பது உண்மையிலேயே பெரிய சாகஸந்தான். கூரிய பாறையின்மேல் விழுந்திருந்தால் உயிர் போவது உறுதி. ஒருக்கால் பாறையின் மேல் விழாமல், அதிரீஷ்டவசமாய் ஆழமான நீரில் விழுந்திருந்தாலும், கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு அருவி இருந்தது. அவ்விடத்திலாவது சாகப்போவது உறுதி. அங்கிருந்து சமுத்திரம் வரையிலும் சமாரி பதினைந்தடி நீளமுள்ள முதலைகள்—எப்படிப்பட்ட

பிராணியாயிருந்தாலும் தம் பற்களால் கிழித்தெறிவத் தயாராய் காத்திருக்கும். எல்லாத் தடைகளையும் மீறிக்கொண்டு கரை வரையிலும் போய்ச் சேருவதற்கு எந்த சக்தியாலும் முடியாது.

இருந்தும், ஏஜென்ட் க்பூ. நேத்ராவின் சாவையும் வாழ்வையும் கீழிவசம் ஒப்படைத்துவிட்டுப் போய் விடவில்லை. அவன் சாவைக் கண்ணாரக் கண்டு மகிழவேண்டும் என்பது அவன் எண்ணம்.

'க்பூ' ஒட்டமாய் ஓடினான். காற்றினும் வேகமாய் ஓடினான். நேத்ராவின் தேகம் அந்த நீரின் வேகத்திற்கேற்ப எவ்வளவு துரிதமாய் பயணம் பண்ணக்கூடும் என்றறிவான் அவன். பாதையில் மோதி தேகம் கிழிந்தாலும் அருவியின் விழுந்து சிதறினாலும் குறைந்தது சிறு தண்டாவது நீரில் அடித்துக்கொண்டு வராமல் போகாது.

அவன் கரைக்கு வந்து சேர்ந்தான். உண்மையான கடல் சகிசமம் அது. நதி வேகம் தணிந்து சமுத்திரத்தோடு கலந்து கொண்டிருந்தது.

கரையின் இரு பக்கங்களிலும் முதலைகள் மணலில் சோரித்து படுத்துக் கிடந்தன. சந்தடி கேட்டு மெதுவாய் நீருக்குள் இறங்கிப் போய் விட்டன. வெட்டி வீழ்த்திய பனை மரத்தின் அடிப்பாகத்தைப் போலிருந்தன அவை.

'க்பூ' நீரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தொலைவினிருந்து நீரில் வெண்ணையாய் ஏதோ அடித்துக் கொண்டு வருவது தென்பட்டது. அது நேத்ராவின் ஷரீட்.

45

மேல் விளிம்பைப் பிடித்துக் கொண்டே, கீழேயிருந்த பாதையின் மேல் காலை ஊன்றி வைத்துக் கொண்டு மேல்

மேலே வந்தான் நேத்ரா. அவன் உண்மையில் நீருக்குள் குதிக்கவேயில்லை.

ஒட்டமாய் ஓடி மலையுச்சியைப் போய்ச் சேர்ந்ததுமே அவன் நதியின் பேரீரைச்சலைக் கேட்டான். தான் வசமாய் மாட்டிக்கொண்டுவிட்டோம் என்றெண்ணிக் கொண்டான். கீழே நதியைப் பார்த்ததுமே, அதில் குதித்தால் தன் மரணம் உறுதியென்று தெரிந்துவிட்டது. பின்னாலிருந்து 'க்யூ' தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பான் என்று தெரியும் அவனுக்கு. அவன் மூளை சுறுசுறுப்பாய் வேலை செய்தது. நிற்காமல் அதே வேகத்தில் மலையுச்சிக்குப் போய், கைகள் இரண்டையும் மேலே தூக்கித் தாற்றிச் சீச்சலடித்தான். நீரில் குதிக்கவில்லை. மூன்றடிமீட்டர் கீழேயிருந்த பாதையின் மீது குதித்தான்.

அரை நிமிடம் அவ்விடத்திலேயே இருந்துவிட்டு, மெதுவாய்த் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான்.

'க்யூ' மரத்திலிருந்து இறங்கி கரையை நோக்கி ஓடியது தென்பட்டது. அவன் போய்விட்டான் என்று சந்தேகிப்பதைத் தெரிந்து கொண்டதும் ஷர்ட்டைக் கழற்றி நீருக்குள் போட்டான். வளைந்து ஓடிய நதியில் அது கரையைப் போய்ச் சேருவதற்கு இரண்டு மூன்று நிமிஷங்கள் பிடிக்கலாம். 'க்யூ'வின் ஆர்வத்தைத் தூண்டிவிட்டு அவனை அந்த விதமாய்த் தவறான வழியில் போசுக்கும் படிச் செய்வதுதான் அவன் உத்தேசம். பலம், சுறுசுறுப்பு, ஆயுத பலம், இதெல்லாம் சீக்கரெட் ஏஜென்ட்டுகளுக்கு உடைமை வாய் இருக்கலாம். ஆனால் எதிரியின் மனதில் உன்னை சரியாய் ஊகித்துக் கொண்டு, அந்த வழியிலேயே அவனை வீழ்த்தக் கூடிய விதத்தில் போசிப்பது ஒன்றுதான் தொழிலில் 'நம்பர் ஒன்'னாக நிற்க வைக்கும்.

'க்யூ' ஓடிக் கொண்டிருந்த காலடிச் சப்தத்தோடு தன் தடை சப்தமும் ஒன்றாகக் கலந்துவிடும் என்றறிவான் அவன். அவனும் கரைக்கு வந்து சேர்ந்தான். விமானம்

புறப்படுவதற்கு ஒரே ஒரு நிமிஷந்தான் இருந்தது. பிரணயம் வருவதற்கு முன்னால் ஏற்படும் நிசப்தத்தைப் போலிருந்தது அந்தப் பிரதேசம்.

தொலைவினிருந்து நதியில் ஷரீட் மிதத்து வந்துகொண்டிருந்தது தென்பட்டது. 'க்யூ'வின் பாரிவை முழுவதும் அத்தச் சட்டையின் மீதே நிலைத்திருந்ததைக் கவனித்த நேத்ரா, அடி மேலடி எடுத்து வைத்துக்கொண்டே அவனை நெருங்கத் தொடங்கினாள்.

அவன் கையில் மிஷின்கள் இருக்கும் வரையிலும் படகு மூலமாகவோ அல்லது காட்டு வழியாகவோ அவனிடமிருந்து தப்பித்துக்கொண்டு போவது முடியாத காரியம்! நேத்ரா இதைவெல்லாம் செய்தது அவனை நிராயுதபாணியாக்கி விட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினால் தான்.

தொலைவில் கப்பல் தென்பட்டது. அவனை நிராயுத பாணியாக்கிவிட்டு, கப்பலைப் போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டும். 'க்யூ'வை நெருங்க நெருங்க நேத்ராவின் இதயம் வேகமாய்ப் படபடத்தது. சிறுத்தையைப் போலப் பதுங்கிப் பதுங்கி நிசப்தமாய் அடிமேலடி எடுத்து வைத்துக்கொண்டே நடந்தான்.

நதியை ஓதாக்கித் திரும்பிய 'க்யூ'திடீரென்று விழிப் படைந்தான். மணவில் நடந்து கொண்டிருந்த காலடிச் சப்தம் அவன் செவிகளில் பட்டது. எதிர்பாராத வேகத்தோடு சட்டென்று திரும்பினான். அதனால், சரியாய் அதே சமயத்தில் அவன் மேல் பாய்விருந்த நேத்ரா அப்படியே நின்றுவிட்டான்.

அவன் போட்ட திட்டம் தோற்றுவிட்டது. அவ்வளவு நெருக்கத்தில் எதிரியைப் பாரித்து 'க்யூ' கணக்கமடைந்தான். ஆனால் அது இமைக்கும் சமயம் மாத்திரமே. மிஷின் கண்ணக்குறி பார்த்தபடி—“குட் வெலிகுட் கொரில்லா புத்தத்தில் என்னை மிஞ்சியவர்கள் யாருமில்லை என்று

எனக்கு ஒரு கர்வம் இருந்து வந்தது. இப்பொழுது அது போய்விட்டது. ஹாட்ஸ் ஆஃப்டு யுவர் பிளான்" என்றான் 'க்யூ'. அவன் முகத்தில் உண்மையாகவே நேத்ரா தன்னை ட்ராப்பண்ணிய விதத்தால் ஆச்சரியத்தோடு கூடிய புகழ்ச்சி தென்பட்டது.

"தாங்கிஸ்! நீயும் இவ்வளவு ஜாக்கிரதைபாப் இருப்பாய்னு ஊக்கவில்லை நான்" என்றான்.

"பரஸ்பரம் பாராட்டிக்கொண்டாகி விட்டதல்லவா? இனி முற்றுப்புள்ளி வைப்போமா, உன் வாழ்க்கைக்கு?" சிரித்தான் 'க்யூ'.

விமானம் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஓசை கேட்டது. இம்முறை 'க்யூ' பெரிதாய்ச் சிரித்தான்.

"பிளாக் ஈகிளின் வம்சம் உலகத்திற்கே தலைமை தாங்கப் போகிற நான் நெருங்கிவிட்டது. சரித்திரத்தில் புதிய திருப்பம் தொடங்கவிருக்கிறது. இனிமேல் நாங்கள் தான் ராஜாக்கள்! சர்வாதிகாரிகள்! பின்னால் திரும்பிப் பார் நேத்ரா! உங்கள் புராணத்தில் கதர்சன சக்கரம் புறப் பட்டாற்போல எங்கள் விமானம் இந்தியாவை நோக்கிப் புறப்படுகிறது. பின்னால் திரும்பி வாசத்தில் பார். எந்த ஆபரேஷனுக்காக நீ வந்தாயோ, எதைக் காப்பாற்றுவதற் காக நீ இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாயோ—அந்த முயற்சியெல்லாம் புழுதியில் இறைத்த பன்னீராகப்போகிறது. அதைப் பார்த்துவிட்டு உயிரை விடலாம், திரும்பிப் பார்"

நேத்ரா திரும்பி பிளாக் ஈகின் இருந்த இடத்தை நோக்கிப் பார்வையைச் செலுத்தினான். அங்கிருந்து விமானம் மேலே எழும்பிக் கொண்டிருந்தது மரத்திற்கு மேலாகத் தெரிந்தது.

தனக்குப் பின்னால் நின்றுகொண்டிருந்த 'க்யூ' அந்த விமானம் இருந்த திசையில் பார்வையைச் செலுத்த

வில்லை என்றும், தன்னைவேதன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்றும் தெரியும் நேத்ராவுக்கு. எதிரியிடமிருந்து பாரிசைவைத் திருப்புவது எந்த நிலைமையிலும் ஆபத்துதான், அதுவும் 'க்யூ'வைப் போன்றவர்கள் எந்த நிலைமையிலும் ஆப்படிப்பட்ட காரியங்களை மட்டும் பண்ணமாட்டார்கள். ஆனால் 'க்யூ'வும் சாதாரண மனிதன்தான். அடுத்த நிமிஷம் எதிர்ப்படப்போகும் அந்த நிலைமைக்காக, நரம்புகளை வெல்லாம் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வவர்த்துக்கொண்டு, தயாராய்க் காத்திருந்தான் நேத்ரா.

* * *

இங்கே இது நடந்துகொண்டிருந்த அரை நிமிடத்திற்கு முன்னால்—

“நர்...டு...ஒன்...ஜீரோ...”

என்று என்னி முடித்ததுமே விமானம் ரன்வேயில் புறப்பட்டது. ரன்வே இருந்ததால்தான் அதை விமானம் என்று சொல்லலாமே தவிர இல்லாவிட்டால் அது ராக்கெட் போலத்தான் இருந்தது. சாதாரண ‘ஜெட்’ விமானங்களைப் போலக் காற்றை இழுத்துக் கொள்வதோடு மட்டுமின்றி, ராக்கெட்டை வெடிப்பது மூலமாகவும் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் ‘மினி ரூப்பர்சானிக்’ விமானம் அது. சப்த வேகத்தாலேயே சுமார் ஒன்றரை மடங்கு வேகத்துடன் பிரயாணம் பண்ணும் அந்த விமானத்தோடு காட்ஜெட் கூட சேர்ந்து விட்டால் இனி அது இருக்குமிடத்தை பாராலும் கண்டுபிடிக்க முடியாது.

பிளாக் ஈரின் டி. வி. யில் விமானம் கிளம்பிக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். எல்லா அறிவிப்புகளையும் தந்துவிட்டான். உலகத்தையே தன் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வருவதற்குத் தன் தூதனைப் போலப் போய்க் கொண்டிருந்த அந்த விமானத்தையே திருப்பியோடு

பார்த்தபடி விமானத்தை ஒட்டிக்கொண்டிருந்த ஆளுக்கும் கண்ட்ரோல் டவருக்குமிடையே நிழன்று கொண்டிருந்த சம்பாஷணைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

“ஸ்பீட்—300 கிலோ மீட்டர்—உயரே கிளம்பிக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“கோ—அஹெட்.”

“விமானம் உயரே எழுந்தது. மரத்தின் மேலாகப் பறந்தது. அதைத்தான் சமுத்திரக் கரையிலிருந்து நேத்ரா பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கும் இரண்டடிகள் பின்னால் ‘க்யூ’ நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“கடவுளைத் தொழுதுகொள் நேத்ரா. இன்னும் ஒரே ஒரு நிமிஷந்தான் இருக்கு உன் உயிர் போவதற்கு.”

நேத்ரா முச்சை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டான். விமானம் புறப்பட்டது. அவனுக்குக்கூட இன்னும் அரை நிமிஷந்தான் நேரம் இருந்தது.

“விமானத்தின் கீழ்ப்பாகத்தில் விஷவாயு சம்பந்தப் பட்ட சினிஸ்டர் இருந்தது. மறுபக்கத்தில் ராடாரின் காட்ஜெட் இருந்தது. ‘ஸோ’வின் உருவத்தில் பிணாகி ஈகிளுகி நேத்ரா வழங்கிய காட்ஜெட் அது.

விமானம் காற்றில் எம்பியதுமே அவ்விரண்டும் மிகத் தெளிவாய்த் தென்பட்டன.

“அன்கவர் தி காட்ஜெட்”—கண்ட்ரோல் ருமிவிருந்து அறிவிப்பு போயிற்று.

பைலட் கவிட்சைப் போட்டார். காட்ஜெட்டின் மேலே யிருந்த கவசம் நிறந்து கொண்டது.

“ஆக்டி வேட் தி காட்ஜெட்”

பைலட் இன்னொரு பட்டனை அழுத்தினார்.

அப்பொழுதுதான் வெடிப்பு உண்டாயிற்று!

பூமியே நடுநடுங்கிப் போனாற் போலவும், தீவினுள்ள சகல ஜீவராசிகளும் ஒடுங்கிப் போனாற் போலவும் பெருத்த ஓசையுடன் விமானம் வெடித்துச் சிதறிற்று. காட்ஜெட் டைப்பரிசீலித்துவிட்டு, அது சரியானதுதான் என்ற முடிவிற்கு வந்து, சயின்டிஸ்ட் வேஷத்தோடு, நேத்ரா தந்த குண்டு, விமானத்தோடு சேர்ந்து பயணம் பண்ணி அதைத் தூசி தூளாக்கிவிட்டது.

அந்த சப்தம் வானத்தில் கேட்டதுமே நேத்ரா விரீரென்று திரும்பினான். தன் சக்தியைப்பெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு சப்தத்தைவிட வேகமாகவும், பாரீவையை விடத் துரிதமாகவும் சரேவென்று திரும்பி அதே வேகத்துடன் 'க்யூ'வின் கையிலிருந்த மிஷின் கன்னைத் தட்டி விட்டான்.

உண்மையில் நேத்ரா அதுவரை அந்த நேரத்திற்காகத்தான் எதிர்பாரித்துக் கொண்டிருந்தான். காற்றில் எழும்பியதுமே வெடித்துவிடும் என்று தெரியும். எப்படிப்பட்ட நபராய் இருந்தானும் சரி, அந்த மாதிரி வெடி ஒன்றை நிமிர்ந்து ஒரு விநாடியாவது பார்க்காமலிருந்துவிட முடியாது. அதனால்தான் நேத்ரா வானத்திலிருந்து அந்த வெடிச்சப்தம் கேட்டதுமே, திரும்பி மின்னல் வேகத்துடன் கையை நகர்த்தினான்.

சீக்ரெட் ஏஜெண்டாய்த் தன் சர்வீசிலேயே 'க்யூ' செய்த தப்பு அதுதான். எதிரியின் மீதிருந்து பாரீவையை அகற்றிக் கொண்டது.

அவன் கையிலிருந்து மிஷின் கன் துள்ளி, மணலில் விழுந்தது. நேத்ரா அதைக் கையில் எடுக்கப்போனான். 'க்யூ' காலால் அதைத் தொலைவிற்குத் தள்ளிவிட்டு, அவன் மேல் பாய்ந்தான். மணலில் புரண்டுகொண்டே இருவரும் ஒருவரையொருவர் அடித்துக் கொண்டார்கள். அங்கிருந்து

பிழைத்து பெரியேறும் அவகாசம் யாரோ ஒருவருக்கு மட்டுமே இருந்தது என்று இருவருக்குமே தெரியும். உயிருக்காக உயிரையும் பொருட்படுத்தாமல் இருவரும் போராடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இங்கே இந்த யுத்தம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த அதே சமயத்தில் அங்கே சூழ்நிலை அல்லோல கல்லோலமாய் இருந்தது. விமானம் வெடித்த சப்தத்திற்கு பிளாக் சகின் அதிரிந்து விட்டான். ஒவ்வொரு பொருளாய்க் காற்றில் பறந்து பூமியில் விழுந்து கொண்டேயிருந்தன. கத்தலும் கூச்சலும் தோன்றின.

இத்தனை நாளாய்த் தான் பட்ட பாடெல்லாம் தன் கண்முன்னாயியே இவ்வாறு ஆகிவிட்டதற்கு அவன் ஆவேசத்தால் பதறினான். தவறு எப்படி நடந்தது என்று தான் புரியவில்லை அவனுக்கு. கோடிக்கணக்கில் நஷ்டம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அந்த நஷ்டத்தைப் பற்றிக்கூடக் கவலைப்படவில்லை. இன்னொரு விமானத்தை அனுப்பி சுடுகட்டிக் கொண்டு விடலாம். இந்தியக் கப்பற் படையும், விமானப்படையும் இந்தத் தீவைக் கைப்பற்றிக் கொள்வதற்குள்ளாகவே அது நிகழ்ந்துவிட வேண்டும்.

கையாட்களுக்கு இந்த விதமாய் அறிவிப்புத் தருவதற்கு அவன் ரணவேயிடம் வந்தான். அவ்விடம் அங்கிருந்து இன்னும் நூறடி தூரத்தில் இருந்ததால் சட்டென்று நின்றுவிட்டான்.

தொலைவில் ஜனங்கள் 'ஸ்லோ மோஷன்' சினிமாவில் வருவது போல சோர்ந்து விழுந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவன் அதிர்ச்சியடைந்தான். அந்த சமிக்ஞை அதுவரைக்கும் அவன் புத்திக்கு எட்டவேயில்லை.

விமானத்தோடு விஷவாயு சிலிண்டரிகட வெடித்து விட்டது.

அவன் திரும்பி ஓடதொடங்கினான். பலத்தை எல்லாம் திருடிக்கொண்டு ஓட தொடங்கினான். பின்னாலிருந்து விஷவாயு அவ்வெல்லைபெல்லாம் பரவிக்கொண்டே வந்து கொண்டிருந்தது. அவன் ஆட்களும், சயிண்டிஸ்ட்டுகளும், பிறரும் சருகாய்வாடித் துவண்டு விழுந்து கொண்டிருந்தார்கள். தான் ஆண்டுக்கணக்காய்ப் பாடுபட்டு ஏற்படுத்தி விருத்த சாம்ராஜ்யம் தன் கண்முன்பாகவே சிதைந்து போய்க் கொண்டிருக்கையில் அவன் ஒடிக்கொண்டே விருத்தான்.

இன்னும் பத்தடி தூரத்தில் ஏர்டைட் சேம்பர் இருந்தது. அதற்குள் நுழைந்து 'சீல்' பண்ணிக்கொண்டு, அத்தீனிலிருந்து வாயுப் பிரபாவம் தொலைவிற்குப் போய்ச் சேரும் வரையிலும் அதிலேயே இருந்து கொண்டால் பிழைக்கலாம்.

அவன் மேலும் நாலடி எடுத்து வைத்தான். அவனோடு கூட இன்னும் நாலைத்து பேர்களும், அந்தக் கண்ணாடிச் சேம்பரை நோக்கி ஓடிவந்து கொண்டிருந்தார்கள். உயிர்பயம் அதிகாரத்தையும் அத்தஸ்தையும் பார்க்காது. அவர்கள் அவனைப் பின்னுக்குத் தள்ள முயன்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் அவன் பலத்தைக் குறைவாய் எடை போட்டு விட்டார்கள். இரண்டு அறை கொடுத்து அவர்களை விழ்த்தித் தள்ளினான். அதனால் இன்னும் இரண்டு வினாடிகள் தாமதமாகி விட்டான். எழுந்து திரும்பவும் கண்ணாடிச் சேம்பரை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தான்.

சேம்பர் இன்னும் ஓரடி தூரத்தில் இருந்தது.

அவன் அதன் கதலிலிருந்த பிடியைப் பிடித்துத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தபோதுதான் அது நடந்தது. முதலில் தலை சுற்றுவது போலவும்—பிறகு தாங்கமுடியாத சோர்வும்—இதயத்திலிருந்து திடீரென்று காற்றைபெல்லாம் வெளியே

உறிஞ்சு எடுத்து விட்டாற் போலவும் இருக்க. அவன்கண்
கள் மூடிக்கொண்டன.

மேலும் ஒரே... ஒரே ஒரு அடி... முச்சை இழுத்து
அடக்கிக் கொண்டு கைப்பிடியைப் பிடித்து இழுக்கப் போன
பொழுது அதற்குக்கூட ஆயிரம் பாணை பலம் வேண்டும்
போலிருந்தது.

அந்தச் சராரியில் அவன் அப்படியே முழங்காவிட்டுச்
சுமித்து விட்டான். இதெல்லாம் இரண்டே விநாடிகளில்
நடந்து முடிந்துவிட்டன.

இமைகள் முற்றிலுமாய் மூடிக்கொள்ளவில்லை. கண்
கள் நிலைகுத்தினாற்போலப் பார்த்துக் கொண்டே
இருந்தன. உயிர் மட்டும்தான் இல்லை. உலகத்தையே தன்
ஆதினத்தின் கீழ்க் கொண்டு வருவதற்காக மனித சத்தியம்
களை விடுத்து, பிரளய கால அழிவைத் தோற்றுவித்த
அந்தக் கொடியவன், அவ்விதியின் கைகளினாலேயே உயிரை
சுந்தான். அவனை விழுங்கிய ~~விழுங்கி, எழுந்திருக்க~~
நாடி உவ்வை நுழைந்தது.

இங்கே இவ்விதமாய் இந்த ~~நெருக்கடி~~ நிகழ்ந்து
கொண்டிருந்த சமயத்தில் அங்கே ~~கூடிய~~ வுக்கும் நேத்ரா
வுக்குமிடையே உயிருக்காக இன்னும் போராட்டம் நிகழ்ந்து
கொண்டிருந்தது. மிஷின் கண்ணைக் கையில் எடுத்துக் கொள்
வதற்காக இருவரும் போராடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.
மணலில் புரண்டு கொண்டிருந்தார்கள். கீழவின் கைகளை
நேத்ராவின் கழுத்தைச் சுற்றி நெரித்துக்கொண்டிருந்தன.
நேத்ராவின் கை அவனைத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தது...
சமுத்திரக் கரையோரத்திலிருந்த முதலைகளை கூட அசல் தம்

போராட்டத்தைப் போலவே நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த அந்த யுத்தத்தைக் கண்டடையப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

அதற்குள் நேத்ரா தன் கையை நெகிழ்த்தினான். க்யூ அதைப் பயன் படுத்தி அவன் கழுத்தை மேலும் பலமாய் அழுத்தப்போனான்.

நேத்ரா கையைத் தரையில் ஊன்றி வேகமாய் மண்ணை மேலுக்குத் தள்ளினான். க்யூவின் கண்களில் மண் விழுந்தது. அந்த மயிரிழை நேரத்தில் நேத்ரா அவன் முகத்தின் மீது மின்னலாய் ஒரு குத்துவிட்டான். 'க்யூ' கீழே சரிந்தான். அடுத்த விநாடி நேத்ராவின் கைக்கு வந்தது மிஷின்கள். சட்டென்று எழுந்து நின்றான்.

'க்யூ' இன்னும் தரையில் வீழ்ந்து கிடந்தான். இருவர் பாரிவையும் கலத்தன.

"கொத்து" என்றான்.

நேத்ரா பதில் பேசவில்லை. அவனே அப்படியே குறி வைத்தபடியே சமுத்திரத்தை நோக்கி நடந்தான். அவன் கைவிழுந்து மிஷின் கள் பட்டென்று சப்தமிட்டது. படகுகள் அத்தனையும் உடைந்து வீழ்ந்தன. ஒரே ஒரு படகு மட்டுமே எஞ்சி நின்றது. க்யூ புரியாமல் விழித்தான்.

நேத்ரா படகில் ஏறி அதைக் கிளப்பினான். "குட்பை மிஸ்டர் க்யூ."

'க்யூ' இன்னும் அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சிறிய சந்தேகம் அவன் மனதில் முளைவிட்டு, காதலைப் போலப் பரவிற்று. நிரும்பிப் பார்த்தான் பின்னால்.

விமானம் வெடித்த இடத்திலிருந்து கருதிறப் புனை
மேலை குழந்தை கொண்டிருந்தது. அவை அவ்வளவு ஆபத்
தானவை அல்ல. நிறமற்ற ஆபத்து முன் நோக்கி வந்து
கொண்டிருந்தது அவ்விடத்திலிருந்துதான். அவனுக்கு
விஷயம் புரிந்து விட்டது.

நேத்ரா கையை ஆட்டி. — “நான் போகிறேன் க்யூ காற்றை
உனக்கு உதவி புரிய எண்ணினால் இந்தத் திசையாய் வராது.
வந்துவிட்டாலோ...” என்று நிறுத்தினான். “நீ எங்கள்
மரணங்களைப் பற்றி நிறையவே பேசினாய். பிரம்மாலை
திரம் என்றாய். சுதர்சன சகசரம் என்றாய். நீ பாரகத்தை
முற்றிலுமாய் படித்தாய் இல்லையா என்ற எனக்குத்
தெரியாது. கடைசியாய்த் துரியோதனன் ஜலஸ்தம்பன்
அஸ்திரத்தை எடுத்துவிட்டான். அந்த விதமாய் நீ காற்றின்
தேவையில்லாமல் இந்தத் தீவில் கொஞ்ச நாளி் இருந்தால்
தான் முடியும். அதற்காக விஷவாயு தீவை விட்டுப் போகும்
வரை சமுத்திரத்தில் ஒளிந்துகொண்டிருக்க வேண்டி
யிருக்கும். சுறா மீன்கள், முதலைகள் இவற்றின் பிடி
யிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். அவ்வாறு
அதற்குள்ளாகவே ஆக்ஷிஜன் சினிண்டரைத் தேடிக்கொள்ள
வேண்டியிருக்கும். சமுத்திரந்தால் திரும்பவும் சத்தித்துக்
கொள்வோம். போயிட்டு வரேன்.”

“நோ...நோ” கத்திக்கொண்டிருந்தான் ‘க்யூ’. ஏதோ
ஆபத்தை ஊகித்துக்கொண்டாற்போல முதலைகள் நீருக்
குள் நழுளிக்கொண்டிருந்தன. நேத்ராவின் படகு கப்பலை
நோக்கி மெதுவாய் போகத் தொடங்கிற்று.

* * *

பைனாகுலர் வழியாய் சமுத்திரத்தையே பாரித்துக்
கொண்டிருந்த பிரதிமா, தொலைவினிருந்து படகு வருவது
தென்படவே, நீருக்குள் கவிழ்ந்துப் பாலத்தைப் போட்டாள்.

தேத்ரா அதைப் பிடித்துக்கொண்டு 'கலீல' என்று கத்திக் கொண்டு ஓடினான்.

"என்ன வாச்சு?" பிரதிமா கேட்டுக்கொண்டே யிருந்தான்.

அவன் பதில் சொல்லாமல் ஸ்டோர் ரூயிற்குள் நுழைந்தான். அவ்விடத்தில் ஆக்ஸிஜன் மாஸ்குகள் இருந்தன. இரண்டை எடுத்து அவ்விருவருக்கும் கொடுத்துவிட்டு, தானும் ஒன்றைப் பிபாட்டுக்கொண்டு மிஷினிடம் போனான்.

► இரண்டு நிமிஷத்தில் கப்பல் புறப்பட்டது.

நினைவிட்டு தொலை தூரத்திற்கு அதை ஒட்டிக் கொண்டு அவன் போயித்தான். உடைந்த விஷவாயு சிலிண்டருக்கு எவ்வளவு கொள் அடர்த்தி இருந்திருக்கும்? வாற்று எவ்வளவு வேகத்துடன் எந்தத் திசையாய் வீசுகிறது? ஆபத்தான எல்லை எவ்வளவு தூரம் வரைக்கும் பரவியிருக்கும்?

கணக்கிட முயன்றான். முடியவில்லை.

கமாரி தான்கு மணிநேரம் பயணம் செய்தது கப்பல். தேத்ரா தான் இருந்த இடத்தைப் பற்றிக் தெரியப்படுத்திய பிறகு—ஒயர்லெஸ் மூலமாய்ச் செய்தி வந்தது. இந்தியாவின் கப்பல் படைகைச் சேர்ந்த நீர்மூழ்கிக் கப்பலிலிருந்து, "நாக்க இதற்கு வெகு அண்மையிலேயேதான் இருக்கிறோம் தேத்ரா. கலீலா ஜுலேஷன்ஸ்" என்று.

"நடந்ததெல்லாம் உகைக்குத் தெரிந்துவிட்டதா?"
—டெவிதிராகிபி கோட் மூலமாய்க் கேட்டான்.

“நீங்கள் இனி அந்த ஆக்ஷிஜன் மாஸ்கை எடுத்து விடலாம்.”

“அந்த விஷவாயு?”

“தென்றிசையாய்ப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அந்தப் பக்கத்தில் ஜயிரம் கிலோமீட்டர்கள் தூரம் வளையிலும் எந்தத் தீவுமே இல்லை. அதற்குள் அதன் கடுமை முற்றிலும் குறைந்து போய்விடும்.”

மூவரும் மாஸ்குகளைக் களைந்தார்கள்.

“நீங்கள் தீவுக்கருகில் எப்படி வந்தீங்க?” எப்பொழுதும் போல சாதாரணமாய் அவர்களுடன் ஓயர்லெஸ்ஸில் பேசத் தொடங்கினான் நேதரா.

“பிளாக் சகிஸ் நம் நாட்டிற்கு மிரட்டல் கடிதம் அனுப்பினான். எங்குள்ளோடுகூட சலிண்டிஸ்ட்டுகளும் வந்தாங்க. அவன் சிமானத்தை உடைத்தெறியப் புறப் பட்டோம். நாங்கள் இங்கே வந்து செருவதற்கு இவ்வளவு நேரமாயிற்று. அதற்குள் நீங்களே வேலைவை முடித்து விட்டீங்க. நீங்கள் மட்டும் இந்த ஆபரேஷனை முடித் திருக்காவிட்டால் இதற்குள் இந்தியா அவன் வசமாகிவிட்டிருக்கும். அதுசரி, எங்குள்ளோடு சேர்ந்து வந்த சலிண்டிஸ்ட்டுகளுள் கவரிணரேகாவும் இருக்கிறான். சம்பந்தம்தான் அவன் ஆஸ்பத்திரியினிருந்து டிஸ்சாரிஜ் ஆனான். அவன் உங்களுடோடு பேச விரும்புகிறான்.”

“ஹலோ.”

“கவரிணா! எப்படியிருக்கு உடம்பு?”

“சென்கியலமாய் இருக்கேன். உங்களுக்கு என் துறியை எப்படித்தான் எடுத்துச் சொல்வதோ புரிய

விலகல. பிணாக் ஈவின் மட்டும் வெற்றியைச் சாதித்திருந்தா னானால் அந்தக் குற்ற உணர்ச்சி, உலகத்திற்கு நான் பண்ணி விட்ட துரோகம்—என்னை வாழ்நாளெல்லாம் துளைத் தெடுத்ததுக்கிட்டே இருந்திருக்கும்."

"நான் என்ன பண்ணிட்டேன் கவர்ணா?"

"ஆணின் மேல் நம்பிக்கை ஏற்படும்படி பண்ணியது! அது போதாதா? பைதிபை. அம்சரேகா எங்கேயிருக் கிறாள்?"

"எனக்குப் பக்கத்தில்தான் திண்ணுட்டிருக்கிறாள்."

"மைகாட், உங்க பக்கத்திலா? ஒரு முறை போனை அவனிடம் கொடுங்க! அது சரி, அவனிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லிடக்கூடா?"

"இல்லை"

"இன்னும் கர்ப்பவதி என்றுதான் நினைச்சிட்டிருக் கிறானா?" உணர்ச்சிப் பரபரப்போடு கேட்டான்—ஒயர் லை செட்டே உடைத்துவிடும் போல.

"ஆமாம்"

"ஒரு தடவை அவனிடம் கொடுங்கள்."

அம்சரேகாவின் செவிகளில் நெஹ்ரோபான் பொருத்தப் பட்டது. நேதரா பிரதிமாவுடன் வெளியே வந்தான்.

சமுத்திரம் அமைதியாய் இருந்தது. இலேசான அலைகள் விரிபால் புடலையின் மடிப்புக்களைப் போல இருந்தன. மட்ட மத்தியான சூரியன்—அழகான பெண்

னின் கோபத்தைப் போல இருந்தது. நீரினிருந்து வந்து
 னீசிய மாற்று—உலையைப் பற்றித் தெரிந்த இளைஞன்
 ஒருவனின் விளையைப் போல் இருந்தது. இந்தப் பக்கத்தில்
 ஒரு அலை—அந்தப் பக்கத்தில் ஒரு அலை—நடுவில் படகு—
 இரு பெண்டுகளுக்கு நடுவினிருக்கும் இளைஞனைப் போல
 அப்படியும் இப்படியுமாய் ஆடிக் கொண்டிருந்தது.

“ஓயர்லெஸ்ஸில் ரெண்டுபேரும் இவ்வளவு நேரமாய்
 என்னதான் பேசிட்டிருக்காங்கனோ?”—ரெயினிக்மிது
 சாய்ந்தகொண்டே போட்டான் பிரதிமா.

“கர்ப்பத்தைப்பற்றி, அதன் பிறப்பு சரிதத்தைப்பற்றி,
 அதற்காகப் பண்ணவேண்டிய விரதங்களைப் பற்றியெல்
 லாம் ஆயிரம் மைல்-ஸ் தொலையில் உள்ள நீர்மூழ்கிக்
 கப்பலினிருந்து ஓயர்லெஸ் மூலமாய் தங்கைக்குச் சாவதான
 மாய் அக்கா விவரித்துச் சொல்லிட்டிருக்கிறான்”—
 என்று சொல்லிவிட்டு உன்னை போலான் நேத்ரா.

அம்சரேகா அப்பொழுதுதான் பேசி முடிந்திருந்தான்.
 உன்னை நுழைந்த நேத்ராவைப் பார்த்தான். அவன் கண்
 களில் நீர்.

“அக்கா எல்லாவற்றையும் சொல்லிட்டான்” என்
 றான்.

“அதற்கு அவ்வளவு துக்கம் என்னத்துக்கு? அது ஒன்றும்
 அவ்வளவு கஷ்டமான காரியமில்லை” என்றான்.

அவன் அந்த ஜோகைக் கேட்டுச் சிரிக்கவில்லை.
 விட்டேவந்து அவன் கைகளைத் தன் கையில் எடுத்துக்
 கொண்டான்.

“உன்மையில் மனிதர்களுக்கும் இவ்வளவு உயர்ந்த வகை உண்டு என்றும், எதல் என்பது இவ்வளவு உயர்ந்தது என்றும் எனக்கு இப்பத்தான் தெரிந்தது” என்றான்.

அதற்குள் கப்பலின் கைரல் ஓசை காணதப் பிளகிளமாறு கேட்டது. அவன் தடுக்கிட்டுக் கீழே ஓடினான். இஞ்சின் அதைக்குள் பிரதிமா இருந்தான்.

“நீயா?” என்றான்.

“ஆமாம், நான்தான். வேற்றுப் பெண் ஒருத்தி உன் கைகளை அப்படிப் பிடித்துக்கொண்டிருந்ததை என்னாக் காண சிக்கிக்கொண்டேன். அதனாக்தான் டிஸ்டர்ப் பண்ணினேன்.”

▶ “வேற்றுப் பெண்ணா?”

“தம்மிருவருக்கும் சின சம்பிரதாயப்படி திருமணம் நடந்த விஷயத்தை மறந்துவிட்டாயா?” என்றான்.

அவன் பதில் பேசவில்லை. அவன் அவனிடம் நெருங்கி வந்து—“இந்த விஷயத்துக்கு இப்பவாவது ஒரு முடிவு கட்டாமல் போகப்போகிறதில்லை. உன் மனதில் என்னதான் இருக்கின்றது சரியாய்ச் சொல்லு” என்றான்.

“இந்த விஷயத்தைப் பற்றி நான்கூட யோசித்தேன். எனக்கும் எதுவுமே புரியலை. அதனாக் தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன்.” அப்பாவி யாய்ச் சொன்னான்.

“கீரெட் ஏஜென்ட் தெய்வத்தைப் பிரார்த்திப்பதா?”

“நான் ஒன்றும் ஜேம்ஸ்பாண்ட் இக்லைவ்? பாட்டி, தாத்தா, சண்டாரிகள், கொஞ்சம் சென்ட்டிமென்ட்டுகள் இதெல்லாம் உள்ள சாதாரண மனுஷன். ஆபரேஷன் பிளாக் எகிஸ்டிக்காக வந்தபோதும் 38 ரிலாக்ஸருடன்கூட பாட்டினிக் பருப்புப் பொடியும் ஊறுகாயும் கொண்டு வந்தவன்.”

“சரி, தெய்வதளத வேண்டிக் கொண்டாய். ஒத்துக் கடுமன். இத்தனாக்கும் உன் பிரச்சனை என்ன?”

“யாரைப் பண்ணிப்பது என்று இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்த்து வைக்கும்படி கடவுளையே கேட்டேன். மூன்று ஆக்டரிநேடிவ்ஸ் இருப்பதாய்ச் சொன்னார். அவற்றின் ஒன்றை இந்த விவகாரம் முடிவடைவதற்குள் தானே எடுத்துச் சொல்லுவதாகச் சொன்னார். முதலாவது—இந்த ஆபரேஷனில் நான் தோற்றுப் போய்ச் சாவது.”

“அகபம் நடக்காமல் போகக்கூடவதாக!”

“நான் செத்துவிட்டால் யாரைப் பண்ணிப்பது என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை அல்லவா? ஆனால் கடவுளுக்கு அது பிடிக்கவில்லை. அதனால் என்னைக் காப்பாற்றி வைத்து விட்டார். இனி, இரண்டாவது—உம்களிருவரில் ஒருத்தர் இலாகம் பண்ணுவது.

“அல்லது சாவது—” வெறுப்போடு சொன்னார்.

“நீ என்ன வேணுமானாலும் நினைத்துக்கொள். அது கூட கடவுளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதனால் அவருக்குப் பிடித்தது மூன்றாவது ஆக்டரிநேடிவ்தான்!”

“அதென்னது?”

“கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்தால் உனக்கே புரியும்

பிரதிமாவுக்குப் புரிந்து கொள்ள இரண்டு விநாடிகளும் கதவுக்கருகில் நிற்குகொண்டிருந்த அம்சரேகாவுக்குப் புரிவதற்கு இரண்டு நிமிஷங்களும் பிடித்தன. புரிந்துகொள்வதற்கு ஆன நேரம் அவரவர்களின் ‘ஐக்கிய’வின் மீது ஆதாரப்பட்டிருந்தது.

முடிந்தது.

